BIBLIOTECA POLIROM

Hari Kunzru

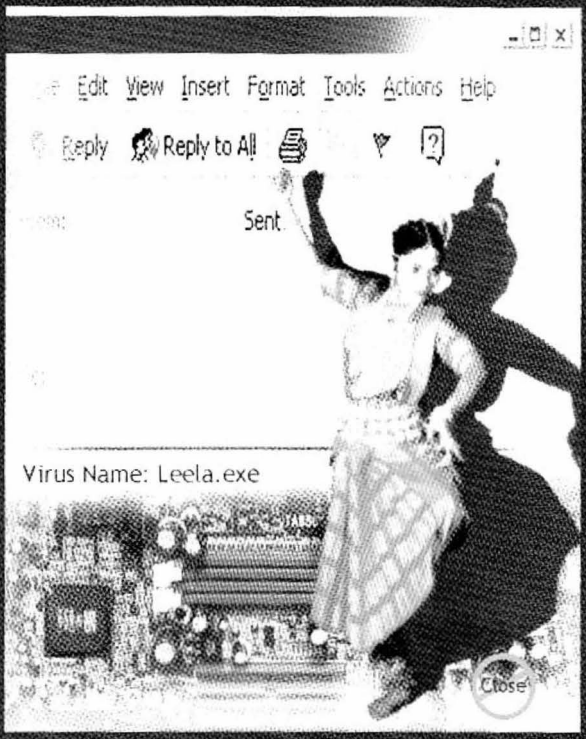

Virusul

„Un virus atacă milioane de computere din toată lumea. Un programator devine eroul hackerilor de pretutindeni. Un roman care ne privește pe toți."

Kirkus Reviews

POLIROM

PROZĂ XXI

Seria de literatură universală a BIBLIOTECII POLIROM este coordonată de Denisa Comănescu.

Hari Kunzru, *Transmission*

Copyright © Hari Kunzru, 2004
© 2005 by Editura POLIROM, pentru prezenta traducere

www.polirom.ro

Editura POLIROM
Iaşi, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
Bucureşti, B-dul I.C. Brătianu nr. 6, et. 7, ap. 33, O.P. 37; P.O. BOX 1-728, 030174

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României:

KUNZRU, HARI

Virusul/Hari Kunzru; trad. şi note: Rareş Moldovan. – Iaşi: Polirom, 2005

ISBN 973-46-0100-8

I. Moldovan, Rareş (trad.; note)

Printed in ROMANIA

Hari Kunzru

Virusul

Traducere și note de Rareș Moldovan

POLIROM
2005

Hari Kunzru s-a născut în 1969 și a studiat la Oxford University și Warwick University. Romanul său de debut, *Iluzionistul* (2002), a cunoscut un succes nemaiîntîlnit pentru un prim roman, a primit Somerset Maugham Award și Betty Trask Prize și a fost nominalizat la alte patru premii. De asemenea, *Publisher's Weekly* l-a declarat unul dintre cele mai bune romane ale anului 2002, iar revista *Granta* l-a desemnat pe Hari Kunzru drept unul dintre cei mai buni douăzeci tineri scriitori britanici. În 2004 apare *Virusul* (*Transmission*), bestseller internațional, care îi aduce Decibel Writer of the Year Award. În anul 2005 publică volumul de proză scurtă *Zgomot*. Colaborează la publicații precum *The Guardian*, *Daily Telegraph*, *The London Review of Books* etc.

Personajul principal al romanului *Virusul*, Arjun Mehta, programator, fan al filmelor indiene și mai ales al megastarletei Leela Zahir, pleacă din India natală în Statele Unite pentru a-și urma „visul american". Tînărul Arjun primește o ofertă de la compania IT Virugenix, axată pe securitatea software. Din nefericire, în urma unor reduceri de fonduri, compania îl concediază. Încercînd să-și impresioneze șeful, Arjun concepe un virus, sperînd că va fi reangajat în clipa în care se va dovedi singurul în măsură să dezinfecteze sistemele. Cum șeful său îi fură ideea și îl dă afară, Arjun inventează noi și noi forme ale virusului „Leela" (numit astfel după vedeta de film pentru care făcuse o adevărată obsesie), blocînd în scurt timp sistemele din toată lumea și cauzînd un haos de nedescris. Scris cu mult umor, dar mai ales cu o ironie care infuzează aproape fiecare pagină, romanul *Virusul* atacă frontal multe dintre problemele actuale ale omenirii, printre care securitatea informațiilor și a sistemelor informatizate în era globalizării, precum și alienarea individului în societatea post-consumistă.

Pentru Fran

Semnal

Mesajul era simplu.

Salut. Am văzut asta şi m-am gîndit la tine.

Poate c-ai primit unul aidoma în Inbox, trimis de la o adresă pe care n-ai recunoscut-o; un e-mail inofensiv de două rînduri, cu un fişier ataşat.

`leela.exe`

Poate c-ai urmat îndemnul

uită-te şi tu!

şi, dintr-odată, iat-o: Leela Zahir dansînd pe ecran, în imaginea tremurată a unei ferestre QuickTime. Chiar şi la dimensiunea aia ai văzut că era frumoasă micuţa dansatoare pixelată, cu un zîmbet strălucitor, după cum îţi promisese chiar titlul mesajului, un zîmbet de douăzeci şi unu de ani

numai pentru tine.

De la zîmbetul ăla ţi se trag toate necazurile. Nu c-ai fi vrut tu să apară Leela şi să-ţi frîngă inima. Pur şi simplu făceai chestiile obişnuite pe net: completai chestionare, descărcai porno-uri,

interacționai, cînd brusc a năvălit ea și praful s-a ales de toate. Poate pentru o clipă te-ai simțit cineva, deși te sugruma panica. Asta era exact talentul Leelei. Să te facă să crezi că totul e *numai pentru tine*.

Dar au mai fost și alții. Cîți o fi infectat? Mii? Zeci, sute de mii? Imposibil de numărat. Experții au estimat daunele aduse economiei mondiale la aproape 50 de miliarde de dolari, majoritatea datorate întreruperii activității computerelor și a agenților economici, dar calculele financiare nu pot reda haosul acelor zile. În timpul scurtei anarhii instaurate de Leela normalitatea a fost cu totul dată peste cap. Șiruri întregi de brokeri lipsiți de obiectul muncii și-au ros unghiile în fața ecranelor paralizate. Noduri de rețele s-au stins pîlpîind ca tot atîtea stele muribunde. Timp de cîteva săptămîni a dansat în jurul lumii, iar dezastrul, ca un grăsan din suburbii uitîndu-se la o casetă video cu exerciții de gimnastică, a urmărit-o pas cu pas.

A devenit, desigur, faimoasă, chiar dincolo de cele mai nesăbuite închipuiri ale mamei ei. Leela era deja la acea vreme un star în ascensiune, noua „fată de vis" a întregii Indii, cățărîndu-se pe lingam-ul unsuros al lumii filmului din Mumbai precum copilul din scamatoria cu frînghia. Deși mama Leelei se gîndise cam la toate probabilitățile, nu luase în calcul și rolul pe care progresul tehnologiei avea să-l joace în cariera fiicei sale. Doamna Zahir era cu totul lipsită de spirit tehnic.

Și astfel Leela se trezi vrăjită – fata cu pantofi roșii era blestemată să danseze întruna pînă îi sîngerau picioarele sau se bloca ecranul, cotropit de inflorescențele dezordonate ale codului ASCII. Cu toate acestea, orice ar fi crezut mama ei, Leela era doar un efect de suprafață. Acțiunea

se întîmpla de fapt în măruntaiele programului: o cascadă de operații, repetiții și ștergeri, o infecție invizibilă de unu și zero. Leela împrăștia în jur apă colorată ca în ziua festivalului holi, iar sariul ei mulat distrăgea atenția de la mașinăriile harnice de sub pielea ei.

O înlănțuire cauză-efect? Lucrurile n-au fost chiar atît de simple în vara aceea, vara Leelei. A fost un timp al curiozităților topologice, al buclelor și nodurilor, al unor nesfîrșite fîșii de acțiuni și flacoane de reacții pe dos, atît de încurcate încît e aproape imposibil de stabilit un început.

Dimineața filtrată prin storuri.

Într-un cinematograf publicul urmărește o lacrimă prelingîndu-se pe o față uriașă.

Țiuitul deșteptătorului. Mormăieli și descîlciri lente ale membrelor.

Ea închide calculatorul și
Iau amîndoi un taxi
Își încovoaie spinarea. Se apleacă.
își rotește scaunul către fereastră și
Cineva la galerie țocăie un sărut sonor
poziție nesănătoasă
între ei doi o distanță de doisprezece centimetri
ea mușcă din nou din sandvici.
rîsete
poziția unui tînăr aflat în fața unui zgîrie-nori de birouri din New Delhi.
Un salt arbitrar în sistem.

Se oprește o clipă cu umerii aduși și-și vîră degetul sub gulerul noii sale cămăși, amestec de poliester și bumbac. E prea strîmt.

În jurul său, piața Connaught foșgăia de viață. Funcționari, excursioniști străini, curieri și cucoane în drum spre masa de prînz își făceau loc cu coatele printre cerșetori, evitau mașinile, intrau și ieșeau grăbiți din Bazarul Palika, de parcă ar fi fost niște concurenți într-un joc dement. Mistuit de nehotărîre, Arjun Mehta înțepeni timp de o secundă – singura siluetă imobilă din mulțime. Văzut de departe, era un băiat slab ca un țîr, care încerca să fie și mai puțin bătător la ochi, strîngîndu-și umerii ca să mai piardă cîțiva centimetri înainte de a intra. Pe față îi flutura o expresie de nedumerire blîndă, acoperită în parte de ochelarii cu rame metalice și lentile năclăite de amprente. Deasupra buzei superioare, o mustață pleoștită se străduia să se impună și zvîcnea nervos, ca un mic mamifer speriat într-o poiană, în vreme ce degetele se agitau în jurul gulerului.

În cele din urmă, simțind că mai mic n-are cum să devină, băiatul își strînse la piept mapa cu diplome, îi declară chowkidar-ului[1] scopul vizitei și i se făcu semn să urce scările spre holul răcoros, climatizat, al clădirii de birouri.

Marmura de sub tălpi. Zgomotele circulației brusc înăbușite.

1. Portar, în hindi.

La biroul de primire se afla o recepționeră deasupra căreia un șir de ceasuri, relicve ale optimismului anilor '60, arătau ora în principalele orașe ale lumii. Conform acestora, New Delhi se situa doar cu două ore înaintea New York-ului și cu una în urma Tokyo-ului. Automat, Arjun se trezi calculînd cît intrase lumea la apă datorită acestei erori, dar cum pentru unele variabile nu putea face nici măcar estimări aproximative, gîndurile i se împrăștiară aiurea. Îi rămase pentru un moment în minte imaginea premonitorie a globului pămîntesc dezumflîndu-se ca o minge de plajă.

O destrămă un om de serviciu, trecîndu-i mopul peste bombeuri. Arjun se încruntă, însă bărbatul îl fixa indolent, continuîndu-și treaba de-a curmezișul holului. Recepționera îl îndrumă spre un șir de ascensoare. Urcă la etajul opt și se plimbă încoace și încolo de-a lungul unui coridor, căutînd tot mai alarmat grupul de birouri E. Tocmai cînd începuse să creadă că i se dăduse o adresă greșită, ajunse în fața unei uși, peste plăcuța căreia fusese lipită o hîrtie scrisă de mînă. INTERVIURI. Bătu, nu primi nici un răspuns, bătu din nou, apoi se foi o vreme prin jur, întrebîndu-se ce e de făcut. Foiala nu părea să aibă vreun efect, așa că îngenunche și își lustrui pantofii prăfuiți cu batista.

— Nu vă supărați.

Privirea i se ridică înspre o tînără severă, îmbrăcată într-un salwar kameez[1] de culoarea piersicii.

---

1. Ansamblu vestimentar feminin, tradițional în India și Pakistan, alcătuit dintr-o cămașă cu mîneci scurte, lungă pînă la genunchi, purtată peste șalvari.

— Da?
— Îmi daţi voie să trec?
— Mă scuzaţi.

Femeia trecu pe lîngă el şi deschise brutal uşa, dincolo de care se găsea o anticameră plină de tineri îngrijoraţi, ocupînd scaunele portocalii de plastic cu acea autoizolare scrobită pe care o au în comun candidaţii la interviuri şi acuzaţii din tribunale sau pacienţii din sălile de aşteptare ale clinicilor de venerologie. Sigură pe sine, tînăra intră, îşi spuse numele funcţionarei de la birou, care îl verifică pe o listă şi îi înmînă un număr. Arjun o urmă, chinuit de propria stîngăcie.

Candidaţii se foiau. Tuşeau şi mîinile lor nu aveau astîmpăr. Se prefăceau că răsfoiesc reviste şi îşi dădeau silinţa să evite privirile celorlalţi. Toate locurile erau ocupate, aşa că Arjun se postă lîngă o fereastră şi rămase acolo, trecîndu-şi greutatea de pe un picior pe celălalt şi încercînd să-şi recompună o stare de spirit pozitivă. *Ascultă aici, Mehta. N-ai cum să ştii cîte posturi disponibile au ăştia de la Databodies. Poate sunt mai multe. La americani e mare lipsă de oameni calificaţi. Au nevoie de toţi programatorii pe care-i pot găsi.* Dar chiar aşa de mulţi candidaţi? În încăpere se aflau pe puţin cincizeci de oameni.

Aparatul de aer condiţionat uruia, nereuşind să contracareze afluxul de căldură al trupurilor transpirate, hămesite după o slujbă. Candidaţii îşi făceau vînt folosind formularele completate drept evantaie. Scaunele scîrţîiau sub fesele umede. Trei camere pentru interviuri funcţionau simultan şi, pe măsură ce unii erau chemaţi înăuntru iar alţii soseau, scena se modifica în jurul lui Arjun, ca într-o succesiune de instantanee surprinzînd în imagini un proces natural

incert, nici regenerare, nici descompunere. Ori de cîte ori se elibera vreun scaun, își dorea ca altcineva să-l ocupe, iar în piept îi creștea speranța fără sens că, rămînînd absolut nemișcat și tăcut, ar fi reușit să se conserve pe sine și n-ar mai fi trebuit să treacă prin nici una dintre cele trei uși cu geamuri mate.

— Mehta, A.K.?

Privi intens pe fereastră.

— Mehta, A.K.?

N-avea rost. Femeia cu lista i se adresa. Ridică mîna fără vlagă și se lăsă condus într-un birou unde i se indică un scaun aflat în fața unei mese furniruite cu lemn de pin. De cealaltă parte, picior peste picior, se lăfăia ostentativ un bărbat care părea să fie mai degrabă un mediu de comunicare decît o ființă umană, un canal pentru transmiterea mesajelor privind stilul de viață într-o societate de consum. De la părul dat cu gel la mocasinii ușor purtați, fiecare detaliu al înfățișării sale conținea o serie de sugestii referitoare la aspirații, unele explicite (marca tricoului de tenis, catarama curelei, ramele ochelarilor de soare cu filtru UV ridicați deasupra frunții), altele implicite (greutatea ceasului elvețian, *chintesența elvețiană* a acestuia), iar altele doar vagi aluzii, adieri de tînjire mediată înscrise în parfumul loțiunii de ras, în cutele și pliurile pantalonilor largi de combat.

Arjun trase de gulerul cămășii.

— Sunny Srinivasan, spuse canalul, aplecîndu-se peste masă și strîngîndu-i mîna. Ce mai faci?

Sunny Srinivasan avea trăsături regulate, bine conturate și aerul politicos dar agresiv al unui om căruia îi plac sporturile competitive cu racheta. Cuvintele îi răsunau de hotărîre și vervă, vocalele

tărăgănate și consoanele rulate indicîndu-i interlocutorului sursa tuturor celorlalte semne de bunăstare: *Amrika*. Reședința indianului cu reședința în străinătate.

— Arjun Mehta, spuse Arjun, dîndu-și seama imediat că uitase maniera de adresare transatlantică. Bună. Adică bine. O zi bună.

Sunny Srinivasan deschise gura, dezvăluind un zîmbet în care dinții străluceau de parcă ar fi trebuit să alimenteze un reflector.

— Mă bucur, Arjun. Toată lumea ar trebui să aibă o zi bună...în fiecare zi.

Arjun încuviință cu gravitate, înfundîndu-se și mai adînc în scaun. Consilierii de carieră de la ITON[1] îi spuseseră nu o dată că îi lipsea spiritul pozitiv. Sunny Srinivasan, pe de altă parte, exala spirit pozitiv prin toți porii. Avea în față un tip care trăise fără îndoială într-o continuă procesiune de zile plăcute, întinzîndu-se înapoi în timp pînă în negurile unei copilării care fusese și ea, după toate probabilitățile, foarte plăcută. Cînd Sunny întinse mîna ca să ia dosarul cu documente, Arjun se minună privindu-i pielea. Fiecare porțiune neacoperită de bumbacul luxos al îmbrăcămintii lejere emana aura unei vieți ostentative, ca și cum o membrană optică îi fusese implantată sub epidermă. Își coborî privirea înspre propriile mîini, comune, de rînd. Arătau precum ilustrațiile sub care scrie „înainte de folosire" din reclamele la produse cosmetice.

În vreme ce Arjun medita asupra îngrijirii pielii, Sunny răsfoi diplomele, ridicînd cîte una în contralumină.

---

1. Institutul Tehnic Okhla de Nord. În engleză, NOIT, North Okhla Institute of Technology.

— Deci, concluzionă el. Pare totul *foarte* excelent. Însă ce vreau să-mi spui tu acum este cît mă fraiereşti.

— Fra...? Cum adică?

— Ei bine, Arjun K. Mehta, licenţiat al Institutului Tehnic Okhla de Nord, pe hîrtie rezultatele tale arată bine. Nu extraordinar, dar bine. Întrebarea mea e: sînt pe bune?

— Întru totul. Sută la sută.

— Mă bucur. Jumătate dintre rataţii ăia de-afară şi-au cumpărat diplomele din bazar. Un sfert dintre ei au absolvit vreun curs de informatică de doi bani la seral şi şi-au falsificat diploma să pară c-au făcut facultatea. Însă tu, Arjun, mă asiguri că eşti pe bune. Aşa e?

— Absolut. Pe bune. De-adevăratelea. Cum spuneam în formularul de înscriere, pot prezenta recomandări. Cunoştinţele mele acoperă toate zonele importante – reţele, baze de date...

— Stai aşa. Sunny îşi ridică mîinile catifelate, hrănite cu lipide. Nu-i cazul să mă dai pe spate cu chestiile astea. Să-ţi spun un secret, Arjun: habar n-am care-i diferenţa dintre SQL şi HTML[1]. Şi puţin îmi pasă. Pentru mine sînt doar litere. Ce mă interesează pe mine sunt fundurile. Nişte funduleţe bine pregătite de desi[2], aşezate pe nişte scaune trainice în nişte birouri americane,

---

1. SQL, Structured Query Language – este un limbaj standard de programare, interactiv, folosit pentru obţinerea de informaţii şi pentru actualizarea bazelor de date. HTML, Hypertext Markup Language – limbaj în format cod folosit pentru crearea documentelor hypertext pe World Wide Web şi pentru a descrie modul de afişare a paginilor de web.
2. Termen generic pentru etnicii din Asia de sud: indieni, pakistanezi, tamili etc.

care să cîştige dolari buni din consultanţă pentru Databodies şi pentru mine. Pricepi?

— Absolut, murmură Arjun. Sunny Srinivasan îl impresiona tot mai mult.

Sunny se lăsă pe spate şi îşi împreună mîinile la ceafă.

— Aşa c-am să fac următorul lucru, declară, ca după o îndelungată chibzuinţă. Am să-mi pun oamenii să-ţi verifice dosarul şi, dacă spui adevărul, te trimit în America şi încep să te îmbogăţesc.

Lui Arjun nu-i veni să creadă.

— Aşa, pur şi simplu?

— Pur şi simplu, Arjun. Cînd vei fi consultant IT la Databodies, lucrurile vor începe să se mişte. Viaţa ta se va îndrepta spre ceea ce-ai visat întotdeauna că vei deveni. Asta-i misiunea noastră, Arjun. Să ajutăm oamenii să-şi îndeplinească visurile. Asta înseamnă noi.

— Şi îmi puteţi garanta o slujbă în America?

— Băiete, programatorii buni ca tine sînt aur curat acolo. Toată lumea ştie că pe studenţii americani îi interesează doar canabisul şi skateboardingul, nu? Lasă pe mine. Dacă spui adevărul, o să ajungi să întorci dolarii cu lopata imediat ce cobori din avion.

Arjun abia îşi putea stăpîni recunoştinţa. Se întinse peste birou şi îi strînse mîna lui Srinivasan.

— Vă mulţumesc, domnule! Mulţumesc! O zi bună!

— Nu, *eu* îţi mulţumesc, Arjun. Mă bucur că ni te-ai alăturat.

La cîteva mii de kilometri depărtare, într-o zonă pitorească însă accesibilă a rezervaţiei cinegetice Masai Mara, fata de vis a Indiei îşi încleştă mîinile pe marginea nacelei, simţind că balonul se

desprinde de pămînt. Propulsorul cu propan vuia, şi, după cum indicase regizorul, pilotul se ghemui la picioarele ei ca să iasă din cadru. Aerostatul se înclina ameţitor, vîntul îi biciuia faţa şi ea se străduia să zîmbească neîntrerupt spre lentila rotundă a camerei de filmat, pe măsură ce aceasta rămînea la douăzeci, treizeci, patruzeci de metri dedesubt. În curînd, echipa de filmare şi toată adunătura de reflectoare şi cabluri deveniră unul dintre peticele întunecate ce păreau să păteze savana. Cînd consideră că nu mai era nevoie să zîmbească, îşi relaxă muşchii feţei şi ceru un pahar cu apă.

Arjun Mehta o porni la plimbare prin Janpath[1], rînjind încîntat către şoferii rezemaţi de maşinile parcate la standul de taxiuri. Amrika! Să-şi îndeplinească visurile! Expresia i se întipărise în minte mai puternic decît orice altă amintire din timpul interviului, chiar şi decît imaginea ochelarilor de soare ai lui Sunny. Actuala sa reverie preferată se petrecea într-un mall, o cavernă de sticlă lucitoare pe care o versiune a sa dintr-un viitor apropiat o străbătea în viteză, pe o scară largă rulantă de culoare neagră. Îmbrăcat într-o cămaşă cu reverele încheiate cu nasturi şi purtînd o bască de baseball brodată cu emblema unei mari corporaţii de software, Viitorul-Arjun ţinea de mînă o tînără femeie care semăna întru cîtva cu Kajol, actriţa sa favorită actualmente din filmele indiene. Kajol îi zîmbea, iar în căştile compacte din urechi răsuna un cîntec de dragoste optimist, unul din interminabila colecţie de muzică nouă stocată pe minusculul MP3 player fixat la brîu.

---

1. District comercial în New Delhi, situat în jurul pieţei circulare Connaught.

În autobuzul care se hurduca pe podul Yamuna, pe lîngă uriașa mahala riverană care-și vărsa reziduurile în rîu, Arjun experimenta mai multe variațiuni ale fanteziei de bază, ajustînd detalii de vestimentație și locație, de identitate a însoțitoarei și de coloană sonoră. Uruitul mijloacelor de transport în comun rămăsese pe fundal. Pierdut în propriul spațiu comercial interior, privea în gol pe fereastră, abia observînd acoperișurile joase din paie, peticite cu polietilenă albastră, copiii zdrențăroși aflați în stradă sub păienjenișul de cabluri electrice ilegale. În înaltul cerului se zărea trena de vapori a unui avion cu reacție, un zbor comercial care traversa spațiul aerian indian în drum spre Singapore. În compartimentul de clasa întîi se găsea un alt călător, așezat ceva mai confortabil decît Arjun care era strivit de umărul jilav al unui bărbat într-o cămașă de poliester. Să fi simțit oare Guy Swift vreo legătură ocultă cu băiatul din autobuz, aflat la zece mii de metri dedesubt? Să fi perceput oare vreun semn, o încordare subită poate, ca o premoniție, tipul acela de fenomen inexplicabil ce se manifestă ca un fior sau o zbîrlire a părului de pe ceafă și brațe? Nici vorbă. Juca Tetris pe consola fixată de brațul fotoliului.

Tocmai își depășise recordul de puncte.

Guy Swift, treizeci și trei de ani, cetățean britanic, milionar pe hîrtie și deținător al prestigiosului statut *platinum* în cadrul a trei programe diferite oferite pasagerilor regulați de către companiile aeriene. Guy Swift, de două ori desemnat Tînărul Vizionar al Anului în marketingul britanic și deținător a mai multor premii de excelență Eurobrand. Guy Swift, membru fondator al unui club din Soho, un om înzestrat genetic cu

înălțime, trăsături regulate, păr blond cendré mereu ciufulit în mod atrăgător, glande sudoripare relativ inactive, ten curat și un plafon de credit beton. Trăia de doi ani încoace cu inaccesibila Gabriella Caro, votată cea mai populară studentă, în fiecare an petrecut la Școala Internațională de Arte Frumoase și Culinare din Lausanne. Avea numărul de telefon al tipului care tria clienții la Chang Bar pe tastele de apelare rapidă. Ai fi putut crede că era de neatins.

Fotoliul lui Guy dispunea de opt parametri diferiți, care puteau fi ajustați pentru a asigura confort și relaxare. Compania aeriană îi oferise o trusă de articole de toaletă, o mască pentru somn și o pereche de papuci de unică folosință, ornamentați cu noua lor emblemă. Guy cotrobăi prin trusă, dînd atenție doar ștrampilor, pe care-i întoarse pe toate părțile. Un recent studiu al tendințelor sugerase că respectiva companie urma să suspende interdicția privitoare la folosirea nuanțelor de verde și galben în cabinele avioanelor. Însă papucii, precum și celelalte articole, erau colorați tot într-un albastru conservator. Oare să însemne asta o lipsă de îndrăzneală, se întrebă el.

— Mai doriți șampanie, domnule? Un pahar cu apă?

Acceptă un pahar de la stewardesa zîmbitoare, scăldîndu-se inconștient în ambianța soft-porn a momentului. Își însemnă mintal experiența, adăugînd un plus în contul emoțional al companiei. Farmecul android al însoțitoarei de bord era agreabil. Acest trup disciplinat de femeie îi reamintea faptul că era doar o unealtă, o sondă în uniformă aparținînd marii mașinării corporatiste în mrejele căreia era prins. El, sau mai degrabă propria sa companie, plătea această mașinărie pentru

a-i administra o serie calculată de plăceri şi senzaţii. Din respect pentru eforturile ei, îşi petrecuse ultimele patru ore imobil ca un pacient, savurîndu-şi dozele una cîte una. Greutatea porţelanurilor şi a sticlăriei, umezeala ca de piele de broască dintr-un recipient miniatural cu gel pentru pleoape.

Zborul intrase de ceva vreme în etapa nocturnă. Luminile din cabină scăzuseră în intensitate. Pasagerii lăsaseră deoparte exemplarele gratuite din *The Wall Street Journal* şi intraseră în diferite stări de transă. Ţestele pleşuve de afacerişti anesteziaţi de întîlniri şi de ospitalitatea centrelor de conferinţe, pensionarii ferchezuiţi dîndu-le de lucru stewarzilor cu lungi liste de doleanţe se încadrau cu toţii în profilul demografic standard al călătorilor la clasa întîi. Îşi puse căştile şi porni actuala sa preferinţă muzicală, un mix de DJ Zizi, DJ-ul de casă al superclubului Ataxia din Ibiza. Zizi, care domnea asupra scenei muzicale ambientale – o ambianţă nedepresivă însă – ca un colos, îmbrăcat într-un tricou strîmt, îşi intitulase mix-ul „Darker Shade of Chill"[1]. Era un titlu bun, credea Guy, întrucît, deşi întunecată, muzica era totuşi „chill". Zgomote de valuri izbindu-se de ţărm, gemete de femei şi pasaje cîntate la instrumente cu coarde erau contracarate de sirene de vapoare şi ecouri de pian. Spre satisfacţia lui Guy, DJ Zizi rămînea fidel căii de mijloc.

Muzica îi picura încet în creier, eliberîndu-i spaţiul mintal ca un portar bătrîn strîngînd

1. „O nuanţă mai întunecată a muzicii chill". Urmează un joc de cuvinte intraductibil între „chill", desemnînd un stil de muzică ambientală, şi „chill", adjectiv cu sensul de „cool", „bestial".

scaunele dintr-o sală în stive. Îl învălui o stare de mulţumire angelică. Era aici, existînd, în zbor, purtînd mesajul sinelui său dintr-un colţ al pămîntului în altul. Îşi deschise laptopul şi încercă fără prea mare tragere de inimă să-i scrie Gabriellei un e-mail, dar confruntat cu albul ecranului, nu găsi nimic de spus.

La cîţiva kilometri dedesubt, într-unul dintre sectoarele mai noi ale Zonei de Dezvoltare Industrială Okhla de Nord (cunoscută prin acronimul „Zdiona") exista însă o comunicare acerbă. Vă Rugăm Claxonaţi. Bye Bye Baby. Loto Maha. Clinică Dentară. Toţi doreau atenţia celorlalţi, o doreau chiar în clipa asta, de la Banca Statală a Indiei pînă la proprietarul standului de răcoritoare Bobby. Numărul 1 în preţuri accesibile. Ne Cerem Scuze Pentru Orice Neplăcere Cauzată. Conduceţi În Siguranţă. Folosiţi Banda Unu. Sunny Honey. Costume Cămăşi. Toată îmbulzeala Zdionei fîsîia prin simţurile lui Arjun fără să lase urme. Visul Iubirii. Vă Rugăm Claxonaţi. *Aishwarya Rai*[1]*, pe un schooner, orice-ar fi ăla, un fel de corabie, în portul Sydney. Sau în Veneţia. Pe un schooner în Veneţia...*

Vă *rugăm* claxonaţi?

În ciuda suspiciunilor cărora tatăl său le dădea deseori glas, Arjun nu credea că e în pericol să-şi confunde reveriile cu realitatea. Dorinţele sale se exprimau în imagini ale unei lumi dominate de principiile previziunii şi controlului. Realitatea era Zdiona. Distanţa era prea mare.

Pliantele promoţionale o numeau „noua feerie industrială a naţiunii". La mijlocul anilor '70, autorităţile statului Uttar Pradesh îşi dăduseră

1. Actriţă indiană (n. 1973), model, Miss World 1994.

seama că zona de pe malul de est al rîului Yamuna devenea rapid o suburbie de facto a Delhi-ului. Terenurile arabile făceau loc unei întinderi haotice de fabrici şi bidonville-uri. Guvernul iniţiase un program de exproprieri forţate şi, într-o atmosferă de corupţie şi speculă, se produsese dezrădăcinarea a nenumăraţi locuitori, iar apoi îmbogăţirea fabuloasă a cîtorva, ca imediat după aceea, această zonă îngrădită să explodeze de viaţă, formînd în mai puţin de douăzeci de ani un oraş cu o populaţie de o jumătate de milion. Complexe comerciale, cinematografe multiplex, temple şi stadioane se băteau pentru un loc mai bun, înconjurate de hectare şi hectare de noi blocuri-turn, de cîte douăzeci de etaje, construite în toate variantele imaginabile de modernism discret şi ieftin.

Autobuzul îl lăsă la colţ şi Arjun o porni prin moloz şi printre grămezile de conducte menajere încă neinstalate spre porţile Ansamblului Rezidenţial al Companiei Industriale BigCorp, care urma să fie în curînd rebotezat Colonia HD Kaul, după numele directorului de management. Salutînd chowkidar-ul care stătea cu urechea lipită de un tranzistor, ascultînd transmisiunea unui meci de cricket, tînărul traversă pajiştea pîrlită şi intră în corpul de piatră al blocului numărul patru, Casa Gleneagle. Aici, la numărul 18, se afla sursa de căpătîi a mîndriei personale de care dispunea domnul Mehta senior, peşcheşul de seamă al Transferului său. Saltul din sectorul bugetar (ale cărui valori se erodaseră atîta în decursul anilor) în sectorul privat se dovedise inspirat. Capul familiei Mehta nu mai era un simplu administrator dintr-un tîrguşor de provincie, ci un om modern, care participa la marele „boom" indian. Apartamentul stătea mărturie. Aici erau adunate semnificaţiile Lumii, în care

fiul său părea – în mod catastrofal – incapabil să se integreze.

În realitate, Arjun asculta predicile tatălui său cu capul plecat. În minte însă, respingea fluent acuzațiile. Reveriile sale erau superioare Zdionei în multe privințe. Zdiona era o vălmășeală. O fantezie bine organizată avea o coerență formală, răspundea la comenzi, reconfigurîndu-se în funcție de operațiuni bine înțelese. Rezultatele puteau fi programate după plac. Ceea ce era, evident, preferabil.

Însă visatul cu ochii deschiși atrăgea după sine penalizări. Dacă nu luai în seamă lumea, începea și ea să te ignore. Deși cîștigase cîteva premii pe clasă și o dată ajunsese pe locul al doilea la un concurs național de probleme de informatică, rezultatele lui Arjun la facultate nu erau nici pe departe atît de impresionante pe cît ar fi trebuit. Luase o notă mică la admitere, pe care profesorii săi, dezamăgiți, o puseseră pe seama „lipsei de concentrare", dar care se datora mai degrabă unei deconcertări a interesului, întrucît chiar în perioada crucială în care ar fi trebuit să revadă materia, elevul eminent la informatică devenise obsedat de construirea unei baze de date a filmelor sale favorite din anii '70, în care informațiile puteau fi căutate în funcție de nume, distribuție, regizor, încasări la box-office și evaluare critică. Datorită pasiunii sale pentru cinema, educația superioară a lui Arjun (întru totul veritabilă, deloc cumpărată la bazar) se desfășurase nu într-unul dintre prestigioasele Institute Tehnice din India, ci la Okhla de Nord, o școală plasată undeva pe la mijlocul clasamentului, care însă oferea în compensație avantajul, resimțit mai acut de mama lui Arjun decît de el însuși, de a-i permite să rămînă acasă pe perioada studiilor.

La doi ani după absolvire era tot acasă.

— Mami, mami? Arjun năvăli în hol, aproape dărîmînd-o pe Malini, fata în casă, care ducea o ceaşcă cu ceai.

— Ah, scuză-mă, Malini. Mamă, eşti acolo?

— Da, Beta[1]. Intră, mă odihneam doar.

Se năpusti pe uşa dormitorului mamei şi îi dădu vestea.

— Mami, plec în America!

La fel de bine ar fi putut spune *la închisoare* sau *să fiu călcat sub copitele cailor*. Scoţînd un geamăt, femeia îşi îngropă faţa în mîini şi izbucni în plîns.

Era de aşteptat. Ca mamă indiană, îndatorirea de căpătîi a doamnei Mehta era să se asigure că primul ei născut nu se afla niciodată la mai mult de trei metri distanţă de o sursă de haine curate, porţii suplimentare şi călăuzire morală. Doamna Mehta bănuia că odată şi-odată va trebui să-şi lase fiul să-şi ia zborul, însă doar în braţele unei alte femei, al cărei arbore genealogic va fi fost pe îndelete studiat înainte şi ale cărei aptitudini casnice ar fi putut fi monitorizate cu uşurinţă dintr-un scaun aflat în sufrageria apartamentului de la numărul 18 din Casa Gleneagle, în care fata urma desigur să se mute. Toată lumea ştia că America, aflată nu la îndemînă, ci la mii de kilometri depărtare, era populată de femei care nici nu concepeau c-ar trebui vreodată să apreteze un guler şi a căror predilecţie bine documentată pentru expunerea nurilor, pentru alcool şi pentru faptul că le serveau neştiutorilor băieţi hinduşi carne tocată de vită, era aproape un scandal internaţional. Nu era locul potrivit pentru iubitul ei beta, bebeluşul ei holtei de douăzeci şi trei de ani.

1. „Fiule", în hindi.

Arjun, care simțea că nu înțelege emoțiile pe cît s-ar fi cuvenit, făcu gesturile obișnuite de alinare. Spre surprinderea sa, tatăl lui începu și el să plîngă cînd se întoarse de la birou.

— Fiule, suspină domnul Mehta. America? Of, fiule.

Chiar și Malini bocea. Doar Priti, sora mai mică, nu părea înduioșată. Țopăia de nerăbdare în spatele tatălui său.

— Dar de vestea mea ce ziceți? Nimănui nu-i pasă de ce mi s-a întîmplat astăzi?

Multă vreme domnul Mehta nu reușise să fie prea optimist în privința fiului său. Ceva în firea băiatului îl făcea să pară buimac, și dacă Mehta senior învățase ceva în cei treizeci și cinci de ani de management al liniilor de producție era că buimăceala dăunează succesului profesional. Vestea unei slujbe în America era extrem de tulburătoare. Bucuria îi era sporită de gîndul că în sfîrșit i-o plătise cumnatului său. Arvind, respectivul sala[1], era proprietarul unei firme de materiale de construcții care obținuse un contract de furnizare de pietriș către guvernul statului Gujarat. Arvind locuia împreună cu o nevastă fudulă în ceea ce nu se putea numi altfel decît un conac, situat într-unul dintre cartierele cele mai pretențioase din Ahmedabad. Soții ridicaseră o statuie într-un mandir[2] local; își făcuseră chiar și o fotografie lîngă aceasta, împreună cu cîțiva sadhus[3] și un preot. Aveau un fiu cam pocit, Hitesh, care de cîțiva ani era angajat la o companie producătoare de arome artificiale de

1. „Cumnat", în hindi.
2. „Templu", în hindi.
3. Călugări hinduiști, asceți, mistici, uneori adorați ca niște zeități.

lîngă Boston. Toată viaţa, domnul Mehta nu auzise decît de Hitesh în sus, Hitesh în jos. Hitesh cîştigă peste cincizeci de mii pe an. Hitesh conduce o echipă de cercetare care încearcă să obţină o nouă aromă de mentă. Şi tot aşa, în vreme ce nerodul de fiu-său abia îşi ridica privirea din revistele de filmi[1]. Însă acum, Amrika! Dumnezeu fie lăudat!

Dintre toţi membrii familiei Mehta, Priti ar fi avut cel mai întemeiat motiv să plîngă. Îşi iubea nespus de mult fratele şi era foarte bine că Arjun încetase să mai fie un nătărău sadea, însă părinţii lor îl cocoloşeau peste măsură doar fiindcă era băiat. De ce îl ciupeau drăgăstos de obrăjori la fiecare pîrţ sau rîgîit, pe cînd ea îşi urma calea în viaţă fără o minimă încurajare? De cînd îşi luase diploma în comunicaţii, părinţii ei păreau dornici doar s-o mărite cu primul flăcău cu toate membrele la locul lor care ar fi intrat pe uşă.

Întîmplarea făcea ca Arjun să nu fie singurul care obţinuse o slujbă nouă. Dar îi păsa cuiva? Lua aminte cineva? În sfîrşit, după ce părinţii ei dăduseră telefoane tuturor cunoştinţelor pentru a le transmite vestea, după ce domnul Mehta aşezase receptorul în furcă la capătul unei convorbiri deosebit de mulţumitoare cu Ahmedabad-ul, apucă să le spună.

— Cum adică n-aţi auzit de DilliTel? Păi e cel mai evoluat centru de informaţii telefonice din oraş!

Le explică parteneriatul cu New South Wales, faptul că urma să aibă un post „trăsnet", oferind asistenţă şi servicii clienţilor uneia dintre cele mai mari companii furnizoare de electricitate din Australia. Mama o întrebă dacă pînă la urmă

1. Filmele indiene produse la „Bollywood".

chiar avea nevoie de o slujbă. N-ar fi preferat să stea mai bine acasă? Tatăl se încruntă pe deasupra ochelarilor, străduindu-se nătîng să înțeleagă principiile elementare ale telecomunicațiilor moderne.

— Cum? întrebă el. Adică dau telefon aici taman din Australia?

— Exact. Companiile mari găsesc că e o metodă eficientă din punct de vedere al costurilor.

— Eficientă? Păi e ca și cum ai arunca banii pe apa sîmbetei!

— Tati, ei cumpără capacitate. Clienții nu plătesc. Nici măcar nu știu că sună în străinătate. E o slujbă grozavă, tati. Am să fac cursuri de limbă și cultură australiană. Toți va trebui să deprindem argoul și accentul specifice și să ne familiarizăm bine de tot cu tot felul de informații diverse.

— Diverse?

— Scoruri sportive. Informații meteo. Numele celebrităților de la TV. Informația își sporește valoarea prin întărirea încrederii și empatiei clienților. Ca operatori telefonici, va trebui chiar să ne asumăm identități noi, australiene. Un *nom de guerre*, cum îi spune managerul. Ce ziceți de numele ăsta: Hayley?

— Nam de ce? pufni domnul Mehta. Ia ascultă, domnișoară, da' ce-are numele tău, nu-i bun?

Doamna Mehta încuviință dînd din cap.

— Beti[1], nu-mi place treaba asta. Nu prea pare decentă. De ce să nu le spui australienilor ălora să-ți zică Priti sau, și mai bine, domnișoara Mehta. Așa ar fi mult mai *drăguț*.

Priti făcuse toate eforturile de care era în stare. Lacrimile nu mai puteau fi stăpînite.

---

1. „Fiica mea", în hindi.

— Incredibil. Fac un lucru bun și voi îl călcați în picioare. Vă urăsc! Vă urăsc pe toți!

— Cum vorbești așa cu tatăl tău, se zborși doamna Mehta, însă reprosul se izbi de spatele întors al fiicei sale.

Domnul Mehta își ridică ochii spre Dumnezeu și spre tavan.

— Așa se întîmplă cînd ai prea multe canale la televizor. MTV, lady fashion TV și toate posturile astea cu TV în coadă. Nici o fiică nu i-ar fi vorbit astfel tatălui ei cînd aveam numai Doordarshan[1].

— Devine una dintre fetele acelea cosmopolite, spuse soția sa. Cred că ar trebui să-i găsim un băiat cît de curînd.

Doamna Mehta părăsi încăperea și se duse să amestece cu polonicul în lintea pe care o pregătea Malini. Domnul Mehta se reîntoarse la paginile de afaceri din *Times of India*. Arjun se strecură tăcut pe coridor și bătu la ușa surorii sale. Întrucît nu primi nici un răspuns, apăsă clanța și intră. Priti zăcea în pat, cu fața îngropată într-un morman de perne. Arjun se cocoță alături, încercînd să-și dea seama cum ar putea s-o liniștească.

— Haide, lasă, spuse, și o bătu ușurel pe umăr. O voce înăbușită îi spuse să se care. Ascultător, se ridică și era gata să plece, cînd vocea se răzgîndi. Priti era roșie la față și un firicel vîscos îi atîrna sub nas.

— Felicitări, frățioare, spuse ea.

— Felicitări, surioară, răspunse Arjun. Fata își roti picioarele peste marginea patului și stătură amîndoi tăcuți, unul lîngă celălalt, vreme îndelungată. La început, se mulțumi cu tăcerea

1. Televiziunea națională indiană.

mîngîietoare, însă mintea băiatului era hărțuită de întrebări și, în cele din urmă, simți că nu mai putea să tacă.

— Ce crezi, o să ai de învățat și lucruri despre surfing, sau e vorba doar de sporturi de echipă?

Priti se uită la el. Era privirea aceea care însemna de obicei că îmbrăcase haine care nu se asortau.

Conform broșurii *Guy Swift : Misiunea*, un sumar al scopurilor și idealurilor pe care autorul lor găsea uneori ocazia de a le distribui sub forma unei mape A5 legate cu spirală, „viitorul se întîmplă azi, și în viitorul rapid de azi cel mai nepotrivit loc pentru afaceri este trecutul. Mă străduiesc să sporesc valoarea, navigînd pe valurile inovației. Voi reuși". Întotdeauna îi plăcuse tonul à la Luke Skywalker din ultima propoziție, iar Forța fusese într-adevăr alături de *Guy Swift : Misiunea*. În format text, își ajutase autorul să cîștige contracte și să-și impună autoritatea în fața noilor clienți. Ca subiect al unui seminar, dusese o dată chiar la o partidă de sex cu o analistă de la McKinsey care avea o slăbiciune pentru prezentările în PowerPoint. În trei ani, Guy făcuse din *Tomorrow** o agenție cu profil internațional. *GS:M* jucase fără îndoială un rol important în istoria acestui succes.

Îi plăcea să spună că *Tomorrow** era altfel decît celelalte agenții. *Tomorrow** dădea rezultate.

Rezultate*

În strălucita sa carieră, Guy ridicase conștientizarea unor probleme la niveluri superioare,

comunicase viziuni, evocase experienţe tangibile referitoare la produse, ghidase manageri în călătorii imaginare dătătoare de inspiraţii. Întărise poziţii de vîrf pe piaţă şi administrase proiectele unei generaţii inovatoare de prezenţe comerciale. Strategiile lui de repoziţionare reflectau respiraţia largă şi prestigiul unor portofolii vaste. Modul său de a facilita comunicarea se ridica deasupra mediei. Dinamizant şi percutant, de cîţiva ani încoace era de asemenea coeziv în mod consistent, integrat şi eficient într-un spectru larg.

În miezul *GS:M* se găsea o filozofie (Guy prefera să spună o „cale") pe care o sintetizase din studiul marilor maeştri ai marketingului. O numea „MTB", prescurtare a sintagmei Mutabilitatea Totală a Brandului. Pe cînd avea douăzeci şi ceva de ani, se implicase în sectorul pentru tineret, ajutînd agenţia la care lucra să dezvolte cunoscutul triunghi CAR, ale cărui colţuri sînt Cool, Atitudine şi Revoluţie. După ce facilitase vînzarea unor cantităţi necunoscute de echipament sportiv, console de jocuri video şi vacanţe de snowboarding către un public-ţintă lihnit după CAR, format din persoane sub treizeci de ani din Marea Britanie şi Europa continentală, avusese, conform propriei descrieri, o epifanie personală. În Thailanda, în timpul unei petreceri pe lună plină, îşi dăduse seama că viitorul său se afla în ştiinţa „brandingului de adîncime", o mare aventură menită să capteze ceea ce numise în *GS:M* „magma emoţională care se ridică din miezul planetei brand". „Oamenii sînt fiinţe sociale", le reamintea el clienţilor la întîlnirile la care le vindea conceptul. „Avem nevoie de relaţii. Brandul este modalitatea perfectă de a ne contopi. Impulsul uman creează conştientizarea brandului şi îl

forează cît mai adînc pentru a găsi emoţia. În mod real, cu cît ne place mai tare, cu atît devine mai puternic."

Pentru Guy, iubirea era mesajul. Iubeşte brandul şi păstrează-te în avans faţă de curbă[1]. Mare parte din *GS:M* era dedicată naturii curbei şi importanţei cruciale de a adopta o poziţie în avans faţă de aceasta. Chiar şi aşa, cele opt sute de cuvinte ale documentului grupate în paragrafe distincte şi graficul introductiv aducînd cu un val pictat de Hokusai lăsau destule lucruri nespuse în privinţa relaţiei personale a lui Guy cu viitorul. În anumite spaţii – benzi rulante, tîrguri comerciale, saloane auto – se simţea fizic legat de el, ca şi cum printr-un mecanism nelămurit viitorul se scurgea înapoi în corpul său: o fibrilaţie străină, o vibraţie a potenţialului. De pildă, îndreptîndu-se către salonul Senator de la aeroportul Schiphol îl simţea venind ca apropierea unei exaltări narcotice care se accentua la check-in, înflorind într-o prezenţă deplină cînd trecea prin portalul detectorului de metale în zona magică a monitoarelor TV şi a bunurilor de firmă. Înconjurat de oameni în drum spre alte destinaţii, se simţea înfăşat ca într-un cocon în lumina egală şi culorile neutre ale unui prezent care părea că-şi declară propriul provizorat, statutul său de spaţiu non-destinaţie. Apoi venea momentul să înşface cîte ceva: o sticlă de Absolut Citron, un sandvici cu crevete, o revistă. Precum

1. În marketing, curba (sau curba-clopot) desemnează reprezentarea grafică a unui model statistic de analiză pe un segment-ţintă de consumatori. Cei aflaţi „sub clopot" reprezintă grosul consumatorilor, care au mai mult sau mai puţin aceleaşi aşteptări şi dorinţe.

obiectele îngropate împreună cu regii de demult și acestea aveau doar un scop temporar: să-l ajute să ajungă din locul în care se afla în cel spre care se îndrepta, să-i ușureze trecerea în lumea următoare.

Cînd, asemenea lui Guy, te plasezi în fața curbei, trăiești în viitor. Literalmente. Cum altfel să înțelegi această situare? E ca și cum ai fi supus unui efect fizic bizar, unei estompări care te absoarbe dincolo de temporalitatea banală a maselor amorfe de pămînteni. Spre deosebire de turiștii plecați prin oferte la pachet, de cumpărătorii din malluri, de toți ceilalți care tînjesc și doresc, existența ta e extremă. Emoțiile sînt copleșitoare, însă totul are un preț. Cînd adormea, Guy visa clădiri înalte. Știa că cea mai mică lipsă de concentrare, cea mai măruntă ezitare în a răspunde imediat cerințelor îl puteau prăbuși în lumea magazinelor de haine cu preț redus, a încăperilor cu tapet mizerabil și a porțiilor ieftine de pui. Uneori, noaptea, zvîcnetele lui urmau în somn ritmul regulat, mioclonic al ciclului constant de căderi și reveniri. Înflorire și faliment.

De-a lungul anilor, Arjun se gîndise de multe ori la Silicon Valley. În calitate de locaţie predilectă pentru reveriile sale, fusese transformată treptat într-o lume pierdută, o vale ascunsă, împînzită cu fibre optice şi presărată cu reprezentanţe RadioShack[1]. Aici te duceai la film în chiar ziua premierei internaţionale însoţit de cîte-o surferiţă, aici numărul N de arome disponibile era întotdeauna egal cu $n+1$, n reprezentînd totalul acestora cînd te-ai uitat ultima oară peste meniu. *Valea*: atît de palpitantă încît, ca să pătrunzi în ea, trebuia precum Lara Croft[2] să cobori în rapel pe un perete de stîncă. Mai ai o viaţă, jucător Mehta, dă-i drumul.

Primul obstacol a fost procesul de obţinere a vizei. Arjun petrecu zile întregi adunînd documente pentru dosar, făcînd fotografii şi completînd formulare, apoi alte zile la Ambasada Americii, ca să predea actele într-un plic oficial de culoare cafenie. Stătu la coadă într-un grup de candidaţi care se înghionteau, păziţi de doi gardieni în uniformă. În ochii fiecăruia stăruia aceeaşi fixitate hotărîtă, o privire cu bătaie lungă de o mie de

1. Reţea de magazine din Statele Unite, profilată pe produse electronice şi IT.
2. Eroina jocurilor şi filmelor din seria *Tomb Raider*.

yarzi ațintită asupra vizei H1B[1], înspre un viitor presărat cu dolari.

Apoi avu de înfruntat mînia lui Khan[2]. După absolvire, Arjun fusese angajat cu jumătate de normă la Produse Artizanale Indus SRL, o firmă al cărei patron era fratele unuia dintre foștii săi profesori. Domnul Khan consideră o trădare pe față faptul că angajatul său prefera America în locul exportului unor sortimente variate de artizanat din marmură și onix.

— E o chestiune, hămăi el, fluturînd un deget scheletic prin dreptul ochilor lui Arjun, de loialitate. Și de patriotism. Cine te-a pregătit pentru această profesiune? India! Cine te-a trimis la școală? Ce crezi că înseamnă faptul că pleci în străinătate, în loc să-ți folosești talentele pentru binele națiunii?

Arjun răspunse (în sine) că dacă India ar fi dorit ceva de la el, probabil i-ar fi cerut. Cu voce tare, îngăimă că dorea să cîștige mai bine. Fața pătată de vărsat a domnului Khan se învineți îngrijorător și se lansă într-un discurs care începu cu o taxonomie a celor care refuzau sînul hrănitor al Mamei India (*ingrații*, *lașii* etc.), lărgindu-se apoi într-o serie de divagații despre Pandit Nehru[3], hidrocentrale, conferința de la Bandung din 1955[4] și inseminarea la grămadă a maimuțelor, porcilor

---

1. Tip de viză acordat de autoritățile americane străinilor care sînt angajați de companii americane, permis de muncă în SUA.
2. Aluzie la un cunoscut film din seria *Star Trek*: *The Wrath of Khan*, „Mînia lui Khan" (1982).
3. Politician (1889-1964), întîiul prim-ministru al Indiei independente.
4. Congres (18-24 aprilie 1955, Bandung, Indonezia) al reprezentanților din douăzeci și nouă de țări asiatice și africane, dedicat cooperării economice și culturale, și condamnării imperialismului colonial.

și cîinilor. Cînd domnul Khan ajunsese să strige de-a binelea, Arjun bătu în retragere, urmărit de privirile speriate ale unui grup de angajați.

Comportamentul mamei sale suferi dereglări. Conform lui Priti, doamna Mehta încerca să-și stăpînească anxietatea făcînd cumpărături. Oricare ar fi fost motivul, ea insistă ca Arjun s-o însoțească la achiziționarea puloverelor, fularelor, căciulilor și remediilor ayurvedice necesare pentru ca natura plăpîndă a fiului să reziste climatului american. Din cînd în cînd, pus în fața cîte unui tricotaj cu model țipător, Arjun încerca să sugereze că greutatea admisă a bagajului său era foarte mică sau că în California nu era chiar atît de frig pe cît credea ea. Doamna Mehta respingea asemenea idei fără drept de apel.

Preocupările ei de fiecare seară erau să coasă etichete pe articolele de îmbrăcăminte ale fiului ei și să se gîndească la Priti. Cu acul și ața în mînă, doamna Mehta fremăta de îngrijorare la gîndul că slujba fiicei sale avea să o expună la influențe nedorite și să dăuneze șanselor ei de măritiș. Domnul Mehta înclinase să-i dea dreptate pînă cînd află cît urma să cîștige Priti. Brusc, începu să încorporeze noțiunea de centru de apeluri în imaginea omului modern pe care o avea despre sine.

— Draga mea, îi spuse soției sale, e vorba de sectorul serviciilor, aflat în plin avînt. Ce pregătire ar putea fi mai potrivită pentru o fată?

Problema se rezolvă așadar discret, fără tămbălău. Priti începu să facă zilnic naveta la DilliTel.

Conferința de la Bandung a pus bazele așa-numitei „mișcări de nealiniere", iar declarația finală a încorporat Carta Națiunilor Unite și principiile expuse de Nehru în discursul rostit cu această ocazie.

Pe măsură ce ziua plecării se apropia, Arjun petrecea tot mai mult timp în baie, singura încăpere a cărei uşă putea fi încuiată. Umezeala dalelor albe îi dădea o senzaţie mîngîietoare, de pîntece matern. Într-o zi, pe cînd şedea pe toaletă citind un studiu despre algoritmurile genetice, auzi larmă în sufragerie. Ieşind, află că paşaportul său nou-nouţ îi fusese înapoiat, avînd pe prima pagină viza cu vulturul american.

— Făinuţ, spuse Priti cu noul ei accent cu care furniza servicii australienilor. Bună treabă, frăţioare.

În ciuda telefoanelor repetate, cei de la Databodies nu putură să-i comunice lui Arjun unde urma să lucreze, nici unde îi aranjaseră cazarea în primele săptămîni de şedere în America. Îi trimiseră biletul de avion printr-un curier şi atît: doar dus pînă la San Francisco, cu escală la Singapore. Un bilet îl informă că un reprezentant al companiei avea să-l aştepte la SFO[1].

— Sfo? murmură doamna Mehta suspicioasă. Sună mai mult rusește decît americănește.

1. Codul aeroportului internaţional din San Francisco.

În ultima seară, Arjun vizită bazarul subteran din apropiere, pentru ultimele pregătiri de călătorie. Era un loc plin de zarvă pînă noaptea tîrziu, cîntece de prin filme urlau din casetofoane și o lumină albă, necruțătoare, ștergea culorile dughenelor la care se vindeau cămăși ambalate în plastic, ustensile de bucătărie, produse de birotică și electronice. La nivelul inferior, lîngă un magazin nupțial, se găsea Coliba de Internet a lui Gabbar Singh[1], o încăpere cu pereți jupuiți, în care șase computere erau înghesuite pe două mese de tablă. Singurul decor era un poster cu Amjad Khan privind viclean și amenințător în jos pe un fundal de flăcări. Managerul, un băiat musulman prizărit pe nume Aamir, doar cu vreo doi ani mai mare decît Arjun, era mîndru de stilul „gangster" al stabilimentului, pe care îl întreținea rezemîndu-se intimidant de peretele exterior, fumînd bidi[2] și purtînd ochelari de soare. Înăuntru găseai de regulă un terminal liber.

În seara aceea, Coliba lui Gabbar Singh era pustie. Vazîndu-l pe Arjun, Aamir puse deoparte

1. Personaj negativ dintr-un celebru film indian (*Sholay*, 1975), interpretat de actorul Amjad Khan.
2. Țigări indiene artizanale, rulate de mînă și fără aditivi în compoziție.

noul său aparat de exerciții pentru pectorali „torso tiger" și îl salută ca de obicei, prefăcîndu-se că are în mîini pistoale și trăgînd o rafală imaginară. Odată formalitățile încheiate, își bătu prietenul pe spate și se strecură abil în pielea vînzătorului celui mai recent CD-ROM produs de el însuși.

— De data asta cum i-ai spus? întrebă Arjun, așezîndu-se pe unul din scaunele descleiate și deschizînd o fereastră pe monitorul terminalului.

— *Foarte foarte sexy 2.*

— Așadar, e urmarea de la *Foarte foarte sexy*.

— Achcha![1] Fierbinte al naibii, crede-mă. Tema sînt blondele.

— Blondele sînt întotdeauna tema, Aamir.

— Mulțumescu-ți Doamne că dețin în întregime controlul asupra conceptului de creație. Deci, bhai[2], iei unu'?

— Vorbim mai încolo. Acum am treabă.

Aamir păru dezamăgit.

— Cum zici, șefu'. Dar ia aminte, peste opt sute de femei frumușele pe un singur disc, e o ocazie unică. Nu face nazuri.

Arjun încuviință și începu să tasteze comenzi. Se întrebase cum reușea Gabbar Singh să se mențină pe linia de plutire, pînă cînd Aamir îi dezvăluise activitățile adiacente. Discurile, compilații de JPEG-uri pornografice descărcate de pe net, reprezentau doar una dintre sursele de venit. Aamir pirata software, comercializa hardware la mîna a doua, se angaja ocazional ca designer de pagini de web, instructor de informatică, cameraman la nunți și (conform cărții sale de vizită) „superstar, erou pozitiv/negativ de film". Respins pe moment, eroul își trase un

1. Vocabulă de încuviințare, în hindi, „așa e".
2. „Frate", în hindi.

scaun în pragul Colibei și se așează să citească rubricile cu bîrfe din lumea filmului din *Cinéblitz*, îngînînd fals cîntecele religioase hinduiste care se revărsau din magazinul nupțial.

Între timp, folosind o parolă pe care n-ar fi trebuit s-o cunoască și un nume de utilizator al altcuiva, Arjun accesă rețeaua de la ITON, o instituție care se înșela crezînd că reușea să interzică accesul studenților odată ce aceștia absolveau. Descoperirea faptului că Arjun avea un cont activ l-ar fi surprins pe administratorul de rețea, Dr. Sethi, care trăia cu impresia că era deosebit de grijuliu în privința aceasta. Dacă i-ai fi spus profesorului că un fost student deținea privilegii depline de root, puterea de a modifica sau șterge date, precum și (printre alte aptitudini) pe aceea de a monitoriza activitatea tuturor celorlalți utilizatori, ar fi crezut că fabulezi.

Și totuși, Arjun putea face toate aceste lucruri, ba chiar mai multe. Încă din primul semestru la ITON, se bucurase de acces liber în iubitul sistem al profesorului Sethi.

Nimeni nu remarcase vreodată prezența sa neautorizată, întrucît și-o ascundea cu grijă, mai ales atunci cînd opera modificări de configurație în rețea. Ar fi putut face prăpăd oricînd ar fi dorit, însă n-avusese niciodată intenția. De ce să distrugi ceva atît de interesant cînd puteai, dimpotrivă, să-ți dezvolți creativitatea? Și în seara cu pricina, Arjun lăsă ca de obicei în pace directoarele care conțineau contabilitatea colegiului, corespondența personală a Decanului, informațiile privind salariile personalului, subiectele pentru examenele din sesiunea următoare și arhiva intimă cu fotografii de culturiști a profesorului Sethi. Accesă, în schimb, un subdirector aparent inofensiv, pe care profesorul probabil că nu-l

remarcase niciodată sau, dacă o făcuse, îl credea fără îndoială plin cu vechi fișiere de log sau alte artefacte insignifiante ale software-ului din sistem. Arjun selectă un mic fișier executabil din subdirector și îl inițiе. Micuțul program generă un al doilea ecran de log-in, în care Arjun tastă o a doua parolă, primind astfel dreptul de a intra în zona sa privată din rețea, o zonă pe care în decursul anilor o izolase treptat ferind-o de ochii altora.

O grădină secretă. Un laborator.

Trase rapid cu ochiul la unul dintre proiectele sale, după care se apucă de munca anostă de protejare a fișierelor, selectîndu-le și copiindu-le pe unitatea locală, proces care îi luă aproape o oră datorită conexiunii lente de la Gabbar Singh. În vreme ce bara albastră se tîra de-a curmezișul ecranului, Arjun urcă la suprafață și bău o cafea dulce cu lapte la o dhaba[1] de pe strada principală. Ploua. Traficul era ca de obicei necontenit, uruitul înfundat al autobuzelor se amesteca cu zgomotul taxiurilor și cu claxoanele furioase ale ricșelor auto, într-un muget cu spectru larg ce nu scădea niciodată în intensitate, nici chiar la ora aceea tîrzie. Băieții fugeau după autobuze, să vîndă porumb și alune. Bicicliștii murați pedalau înainte purtînd folii de plastic deasupra capetelor. Arjun se alătură o vreme mulțimii care asista la urmările unui accident de circulație. O motoretă era culcată pe o parte, iar mai mulți indivizi se certau cu șoferul furgonetei care o lovise. Proprietarul scuterului se așezase înspăimîntat pe bordura din apropiere și își tampona fruntea cu o batistă, uitîndu-se fix, fără expresie la un vînzător de tarabă care încerca să-i vîndă o cască.

1. Tarabă, în hindi.

Arjun se reîntoarse la Coliba lui Gabbar Singh și inscripționă cîteva CD-uri cu ajutorul prețiosului *rewriter* al lui Aamir. Toate jucăriile lui preferate erau acum înscrise pe micile discuri argintii, gata să călătorească în stare solidă spre America. Apoi făcu curățenie: șterse datele de pe computerul lui Aamir și, înainte de-a ieși din sistemul ITON, execută un program care înlătură toate urmele sesiunii din log-ul colegiului. Dincolo de zidurile grădinii sale secrete, care exista nu atît separat cît *între* parcelele legitime ale rețelei, diversele sale experimente continuau să funcționeze, furînd cicluri de procesor libere de la computerele nefolosite, înregistrîndu-se pe sectoare minuscule în duzini de harduri diferite. Aceste fragmente formau împreună o lume interstițială, o virtualitate discretă, a cărei existență mascată în mod eficient era insesizabilă pentru studenții și profesorii care își vedeau de lucru în jurul ei. Era o lume care putea să se descurce singură pentru o vreme, pînă cînd creatorul ei va avea din nou timp să se ocupe de ea cum se cuvenea. Pînă cînd se va fi stabilit cu brio în California.

Arjun împachetă discurile în vechiul său rucsac violet. Era gata să iasă cînd își aminti ceva.

— Apropo, Aamir, un timp n-o să ne mai vedem.

— Bhai?

— Plec în America.

— Nu mai spune! În vacanță?

— Nu, să lucrez. O să fiu inginer în Silicon Valley.

Aamir scutură din cap, nevenindu-i să creadă.

— Ai reușit, așadar.

— Da.

— Exact cum spuneai. Aamir părea impresionat, însă, pe măsură ce procesa informația, privirea i se întunecă.

— Mă bucur, spuse, ridicînd mîinile. Da, mă bucur. Dar îţi spun că mai degrabă ar trebui să mergi la Hollywood. Acolo se întîmplă toate chestiile adevărate.

— Acum nu mai e chiar aşa, Aamir.

— Arré[1], nu la Hollywood? Pagal![2] Ce ţi-ar plăcea mai mult să mîngîi cu degetele: o tastatură sau pe Cameron Diaz? Bhai, eşti sigur că nu vrei nişte poze fiebinţi? Singurătatea e o povară grea.

— Nu, Aamir. Acolo sînt fete în carne şi oase.

— Achcha...

Lăsîndu-l pe Aamir să clatine din cap la gîndul tuturor blondelor inabordabile din lume, Arjun părăsi grăbit bazarul, ieşind în ploaia de afară.

1. Interjecţie, „O!", sau cu sensul de „Hai, las-o!", în hindi.
2. „Nebunule", în hindi.

A doua zi, doamna Mehta se trezi devreme, luă un mic dejun frugal și apoi își petrecu dimineața înghesuind haine de lînă marcate cu etichete în două valize noi de vinilin care mai că plesneau din cauza pachetelor cu dulciuri, sortimente de nuci, remedii homeopatice și fructe moi. Arjun lîncezi în pat cît putu, apoi își pierdu vremea dezorientat, împachetînd baterii și periuțe de dinți. Cînd pregătirile frenetice ale mamei sale deveniră insuportabile, se încuie în baie. Ieși doar după ce se făcuse prea întuneric ca să mai vadă fără să aprindă lumina.

Ultima cină se dovedi un chin. Erau de față felurite rubedenii surescitate, însă Arjun era atît de agitat, încît abia dacă reuși să mănînce cîte ceva. Faptul o supără pe doamna Mehta, care își vărsă nervii pe Priti, mustrînd-o pentru că se juca cu mîncarea și pentru că îndrăznise să spună că ar fi fost mai bună *pe grătărel*, după metoda australiană de a găti tandoori[1]. Numai domnul Mehta era fericit de-a binelea, înfulecînd porții de orez și linte cu aerul unui om căruia mîncatul i se dezvăluise recent într-o lumină foarte

1. Metodă tradițională indiană de a găti carnea marinată, care e friptă cu mirodenii într-un *tandoor*, sau cuptor de ceramică.

favorabilă: ca o sărbătoare a vieții de familie, ca expresie a bucuriei de a fi conceput și îndrumat copii care reușiseră în viață, nefiind, la urma urmei, niște coate-goale, și care în scurtă vreme urmau să-i asigure o bătrînețe prosperă.

În cele din urmă, veni timpul să plece la aeroport. Unchiul Bharat făcu fotografii și vărul Ramesh își potrivi camera video pentru a surprinde panoramic scena în care doamna Mehta celebra un aarti[1] spre a-i aduce călătorului binecuvîntarea, punînd o lampă pe o tavă de aramă și rotind-o mai sus și mai jos în fața lui Arjun de parcă ar fi fost o statuie a lui Dumnezeu. Spunînd o rugăciune pentru a-l feri de primejdii și pentru întoarcere grabnică, îi dădu să mănînce o bucățică de zahăr și cu degetul mare îi imprimă pe frunte semnul unui tilak[2] roșu. Apoi, smiorcăind nițel, îi puse la gît o ghirlandă de gălbenele. Arjun îngenunche nerăbdător, atingîndu-i picioarele, apoi se aplecă spre cele ale tatălui său.

— Acum putem pleca, mamă? se rugă el.

— Beta, doar n-o să zboare avionul fără tine.

— Ba să știi că o să zboare, mamă.

— Nu fi prostuț.

Deși zborul era programat la trei dimineața, unsprezece oameni nu se culcaseră pentru a-l conduce la aeroport. După o întîrziere care lui Arjun i se păru lungă de cîteva milenii, în fața porților enclavei se formă în cele din urmă un convoi de mașini cu motoarele pornite. Domnul Mehta se instală pe scaunul șoferului în Ambasadorul[3]

1. În hinduism, imn prin care se invocă binecuvîntarea divinității.
2. În hinduism, semn sacru și protector.
3. Primul model de automobil produs în India, Hindustan Motors Ambassador.

familial. Suspensiile gemeau de greutatea pasagerilor şi a bagajelor, chowkidar-ul salută, iar domnul Mehta intră hotărît cu maşina pe şosea, obligînd o ricşă cu pedale să vireze brusc şi şoferul unui autobuz să apese tare pe frîna uzată a vehiculului. Alte două maşini îl urmară.

Convoiul naviga pe străzile neluminate ale Zdionei, iar Arjun îşi lipi obrazul de geamul rece. Afară noaptea era umedă şi zdrenţuită, o lume întunecată, ciuruită de farurile camioanelor şi pătată de lucirile portocalii ale focurilor din bucătăriile mahalalelor. Traficul era intens, astfel încît ajunseră la aeroport într-o oră. Magazinele de haine situate pe şoseaua de acces, cu panourile lor publicitare promiţînd jeanşi şi adidaşi, îl atrăgeau ca o presimţire a viitorului său american. Clanul Mehta străbătu îmbulzeala de oportunişti agresivi şi şoferi din faţa terminalului, toate cele unsprezece rubedenii aşezîndu-se la o coadă lungă. La ghişeele de check-in angajaţii liniilor aeriene împărţeau formulare vamale, în vreme ce hamali în uniforme roşii aşezau bagajele pe banda rulantă, iar familiile indiene supraîncărcate dădeau cu cărucioarele în gleznele străinilor dezorientaţi, îmbrăcaţi cu toţii în caracteristicul amestec de confecţii care combinau hainele artizanale cu mărunţişurile religioase şi echipamentul de excursionişti.

Coada avansa puţin cîte puţin. Cînd se apropiară de capăt, doamna Mehta începu să bocească de-a binelea, consolată de vecina de pe palier şi înregistrată digital pentru posteritate de vărul Ramesh. Arjun îşi prezentă documentele, explicînd că, în ciuda aparenţelor, urma să călătorească singur. Era mîndru că în ochii familiei făcea în sfîrşit ceva meritoriu. Într-un film, scena ar fi fost acompaniată de muzică, iar el ar fi

condus un grup de pasageri de cursă lungă într-un număr de dans.

Tatăl îi cuprinse umerii.

— Fiule, știm că vei avea mare succes. Nu ne dezamăgi.

— Am să mă străduiesc, Babaji.

Priti îl trase de mînecă.

— Să te întorci milionar, frățioare!

Rudele se strînseră în jurul său să-i ureze cele bune. Tînguirea doamnei Mehta crescu în tonalitate.

— Dumnezeu să te binecuvînteze, Beta! strigă ea. Dumnezeu să te binecuvînteze!

Nerăbdător, Arjun abia dacă băgă în seamă ce-i spuneau. Își luă tichetul de îmbarcare și o porni iute către controlul pașapoartelor. Imediat ce dispăru din raza vizuală a familiei, se îndreptă spre toaletă, unde îndesă ghirlanda în geantă și își spălă pasta roșie de pe frunte.

Motoarele vuiau precum mulțimea de pe un stadion îndepărtat și izul umed de polimeri al mîncării încălzite la microunde impregna încet aerul închis din cabină. Arjun călătorea pentru prima dată cu avionul și din momentul în care își simțise corpul desprins de sol aproape că intrase în convulsiile unui extaz religios. La început îl încîntaseră luminile orașului, întinse ca niște decorațiuni nupțiale sub marginea aripii. Urmaseră plăceri mai intime: un șervețel parfumat și răcoritor, un ambalaj care conținea o periuță de dinți, un tub de pastă de dinți și o mască neagră de nylon pentru somn. Îndată ce se stinseră semnalele luminoase care indicau obligativitatea centurii de siguranță, se duse în pelerinaj la toaletă, unde descoperi existența învelitorilor de hîrtie pentru scaunul WC-ului și examină vreme îndelungată distribuitorul de șervete igienice, precum și sistemul automat de evacuare sub vid. Într-un tîrziu cineva bătu la ușă și vocea mieroasă a unei stewardese îl întrebă dacă totul era în regulă. Arjun răspunse că era bine mulțumesc, după care își continuă cercetările. Ieșind, fu surprins să găsească un grup de pasageri sastisiți adunați pe coridor.

Acum, cu masca de somn așezată în creștetul capului și cu o pereche de căști din burete peste

urechi, era absorbit în a admira rigoarea ergonomică a tăviței cu mîncare. Felul în care tubul cu suc de fructe încăpea în cana de cafea, geometria abstractă a desertului roz fără nume, chiar împărțirea tăvii înseși – toate păreau să fi fost concepute în funcție de preferințele stilului său de viață. Anumite obiecte erau deosebit de fascinante, de pildă inelul de plastic care ținea laolaltă șervetul și tacîmurile. Chiar și consistența păstoasă de aluat frămîntat a mîncării, atît de diferită de descrierea din revista de bord, avea farmecul ei aerospațial unic.

După ce apăsă butonul de apel pentru a-i cere stewardesei un al doilea supliment de cafea, se jucă cu butoanele de pe brațul fotoliului și descoperi că *Rău răuț, drăgălaș drăguț* urma să înceapă în scurt timp pe canalul video în hindi oferit pasagerilor. *R2D2* avusese mare succes și, deși îl văzuse deja de șapte ori, Arjun se relaxă vesel în fotoliu gata de o nouă vizionare. Ba chiar mai mult decît vesel. Dacă n-ar fi fost un raționalist științific convins, faptul că acest film fusese ales drept divertisment de către compania aeriană i s-ar fi părut un semn, *o binecuvîntare a întreprinderii sale*. La urma urmei, *R2D2*, cîștigător a opt premii *Filmfare* și prima producție regizată de Rocky Prasad avînd-o în distribuție pe Leela Zahir, era chiar motivul pentru care se afla acum în avion.

Nu toată lumea ar lua o hotărîre importantă în viață în urma unui film. A lua orice fel de hotărîre în funcție de *Rău răuț, drăgălaș drăguț*, un divertisment atît de nesubstanțial încît era aproape gazos, e semnul distinctiv al unui adevărat discipol al cinematografului popular. Arjun era un astfel de discipol, un membru al hoardelor care stătuseră la coadă la bilete în weekendul

premierei, ridicînd încasările filmului la o sută de milioane de rupii în două zile și plasîndu-l astfel printre producțiile cu cel mai profitabil debut din istoria cinematografiei indiene. Avusese așteptări mari (întotdeauna îi plăcuseră filmele lui Rocky Prasad), însă, așezat la galerie într-o sală din Cineplexul Aakash, fusese mult mai încîntat decît și-ar fi putut imagina: filmul era nici mai mult, nici mai puțin decît un îndemn de a-și schimba viața. Găsise în eroul din film un model de viață mai puternic chiar decît marele Amitabh Bachchan[1], a cărui siluetă deșirată îi dominase adolescența. Așadar, în vreme ce marile motoare cu reacție îl propulsau spre California, reglă volumul și își potrivi căștile pe urechi cu un soi de venerație, atitudinea unui om pe punctul de a se împărtăși din speranțele și visele sale cele mai intime.

R2D2 e o poveste de dragoste. Eroul ei e Dilip, un flăcău care-și iubește meleagurile natale. În ciuda chipeșiei sale și a faptului că a făcut o facultate, el se mulțumește să lîncezească la ferma tatălui său, situată în mijlocul cîmpurilor pitorești din Punjab, cultivate cu arbuști de mușt ar. Dilip nu face mare lucru: stă culcat pe cîmpurile respective privind norii, mestecînd cîte un fir de iarbă și flirtînd cu cetele de țărăncuțe drăgălașe care se preumblă vesele încoace și încolo purtînd ulcioare cu apă și eșarfe mari de mătase colorată. Dilip cîntă despre nori, fete și sentimentul său general de mulțumire, care e imediat perturbat de Aparna, o frumusețe londoneză revenită în ținutul de baștină pentru a-și vizita rubedeniile.

1. Unul dintre cei mai îndrăgiți actori de la Bollywood.

Aparna (rol interpretat de Leela Zahir) e tot ceea ce Dilip nu e. Deşi păstrează valorile tradiţionale, după cum dovedeşte un montaj în care o vedem gătind un roti[1] apetisant, rugîndu-se pătrunsă de gravitate şi masînd cu mîini îngrijite picioarele unor rude mai bătrîne, ea e de fapt un bancher de investiţii în plin avînt, mînată în cariera ei de succes de dorinţa de a-şi răzbuna tatăl ruinat de un proces îndelungat. Într-o scenă amuzantă, Dilip se înşală asupra identităţii ei şi-i vorbeşte obraznic, crezînd că ochii negri din spatele vălului (ea e întotdeauna îmbrăcată tradiţional şi sobru) sînt ai vreunei fetişcane din sat, lipsită pe moment de bucata de mătase sau de ulcior. Uluit de replicile ei de absolventă de facultate, băiatul se îndrăgosteşte instantaneu.

Cu toate eforturile sale de a o impresiona galopînd ca vîntul, stînd în cap şi bumbăcind un grup de libidinoşi care o necăjiseră la piaţă, Dilip nu reuşeşte s-o înduplece. Fata îl înştiinţează printr-un cîntec că bărbatul care îi va cuceri inima trebuie să posede nu doar un nas distins, un abdomen plat şi o fire lipsită de griji, ci de asemenea să inspire respect concetăţenilor săi şi să deţină o slujbă bine plătită în comerţ sau industrie. Dilip e nedumerit pînă cînd o surprinde pe Aparna rugîndu-se împreună cu unchiul său în faţa unui portret al tatălui ei mort. Trăgînd cu urechea, află despre proces şi despre un anume Christo, un finanţist hain şi cu relaţii din Londra, totodată un cap al lumii interlope, cel care l-a împins pe tatăl decedat în prăpastia alcoolismului.

În aceeaşi seară, Dilip îl vede pe Christo pe CNN, într-un reportaj despre lumea afacerilor şi

1. Un sortiment tradiţional de pîine.

își dă seama că pentru a cuceri inima iubitei sale va trebui să obțină statutul de indian cu reședința în străinătate. Își jură să-și schimbe viața și să devină bărbatul pe care-l dorește Aparna. Luîndu-și rămas-bun de la tatăl său, el cîntă despre cum nu va mai zăbovi cu capul în nori pe cîmpurile de mușt ar, ci va porni să-și caute destinul pe piețele internaționale de capital. O urmează pe Aparna la Londra, oprindu-se un moment la Heathrow pentru a salva bagajul furat al unui mahăr european, după care o pornește către centrul orașului. Acolo întîlnește mai mulți englezi bățoși care încep să-i cînte despre manierele indienilor și despre jalnica ignoranță desi, în vreme ce Dilip caută un hotel ieftin în apropierea Palatului Buckingham.

Distras de deliciile turismului, flăcăul vizitează Madame Tussaud și Covent Garden, apoi își cheltuiește necugetat banii făcînd ture repetate în cabinele Ochiului Londrei. Așezat la o masă în Hard Rock Café, Dilip își dă seama cu spaimă că nu va avea cum să-și plătească meniul chickenburger, cînd dă tocmai peste prietenul său, euromahărul recunoscător, care-i dezvăluie faptul că este șeful celei mai mari bănci de investiții din City și că ar dori să-i ofere o slujbă. Dilip se învoiește, mahărul îi plătește consumația, iar eroul nostru se mută din văgăuna nenorocită de lîngă Palatul Buckingham într-un apartament de pe malul Tamisei cu vedere spre Big Ben.

Dilip devine foarte rapid putred de bogat, întrucît copilăria pe care a petrecut-o tocmindu-se în piața Jalandhar i-a format aptitudinile necesare pentru munca în finanțe. Respingînd avansurile frumoasei fiice a mahărului, eroul hotărăște că a sosit momentul să i se înfățișeze Aparnei, care și-a petrecut tot acest timp într-un

montaj în care se roagă pios și roade capătul unui creion așezată la birou. În punctul culminant al unei ședințe plictisitoare, Dilip dă buzna pe ușă, cumpără toată compania și îi cîntă fetei dragostea lui nemuritoare. Copleșită, ea consimte să fie a lui, cu condiția ca unchiul ei să le dea binecuvîntarea. Îndrăgostiții se plimbă pe malul Tamisei, pe stîncile albe din Dover, pe crenelurile Castelului Windsor și, foarte pe scurt, în Alpii elvețieni. Îmbrăcați mereu în alte costume, ei descriu viața pe care o vor duce împreună, odată uniți în căsătorie.

Buna dispoziție e generală. E ziua festivalului holi, așa că Dilip și Aparna se hîrjonesc prin piața Picadilly, stropindu-se cu apă colorată și enervîndu-i pe polițiști. O secvență fantezistă mută acțiunea filmului în Punjab, unde Aparna (a cărei îmbrăcăminte modernă s-a preschimbat într-un sari ud) cîntă despre cum i-a cucerit Dilip inima cu hotărîrea și curajul său, precum și cu vastul său portofoliu de investiții. Maleficul Christo alege tocmai acest moment pentru a o răpi pe Aparna, pe care vrea să o ia de nevastă. Gorilele lui îl bat măr pe Dilip, lăsîndu-l aproape mort printre porumbeii din Trafalgar Square. În vreme ce păsările flămînde ciugulesc trupul eroului, ticăloșii o duc pe fată în ascunzătoarea subterană a bandei, situată sub Pavilionul Regal din Brighton. Din fericire, lui Dilip îi vine în ajutor un bătrîn vînzător de grăunțe pentru porumbei, la rîndul său ruinat de Christo cu mulți ani în urmă. Pe nume Vilson, acesta îl conduce pe Dilip la ascunzătoarea subterană, unde cu ajutorul unui furtun sub presiune îi dau de-a dura pe răufăcători în Canalul Mînecii. Sosiți la fața locului, polițiștii îl arestează pe șeful bandei și îl aruncă în închisoare. Unchiul Aparnei și

tatăl lui Dilip (aflați în trecere prin Brighton în drum spre Chandigarh[1]) le dau binecuvîntarea copiilor. Dilip și Aparna își trec ghirlande pe după gît, intonînd cîntecul care dă și titlul filmului:

Și ce e rău
Poate fi drăguț
Și ce-i drăgălaș
Poate fi răuț
Rău răuț
Drăgălaș drăguț
Dragostea!

În vreme ce genericul se scurgea pe ecran, peste o imagine ce se îndepărtează treptat, în care un șir de rubedenii hrănește fericitul cuplu cu orez dulce, Arjun avu aceeași senzație a potențialului care îl izbise atît de puternic cu ocazia primelor șapte vizionări. Așa cum îi argumentase deseori lui Aamir la o cafea la Colibă, *el era Dilip*. Pur și simplu. Era un visător. Își irosise timpul. Dacă dorea să trăiască în lumea reală, nu în propria imaginație, era timpul să facă o schimbare. Cum să nu vadă filmul ăsta ca pe o parabolă?

Petrecu restul zborului într-o stare euforică, întreruptă doar de o scurtă escală, cînd se împletici năuc din cauza fusului orar, prin zona magazinelor *duty free* de la aeroportul din Singapore. În cele din urmă, după o călătorie care i se păru lungă de cîteva zile, Arjun se trezi coborînd printr-o ceață deasă către aeroportul din San Francisco. Își plie măsuța, aduse scaunul la verticală și împachetă cu grijă perechea de șosete de noapte primite din partea companiei aeriene într-un buzunar lateral al genții. Zvîcnetul din urechi cauzat de scăderea presiunii părea să-i transmită un mesaj: *E timpul, e timpul.*

---

1. Oraș în nordul Indiei, capitala statelor Punjab și Haryana.

O siluetă, un om tîrîndu-şi picioarele pe marginea unei mari autostrăzi californiene. Punînd un picior în faţa celuilalt, fiecare pas îl aduce mai aproape de punctul, marcat printr-o bordură joasă de beton, unde se termină parcarea de la Taco Bell şi începe cea de la Staples. Dincolo de Staples e un Wal-Mart şi mai încolo o intersecţie. După intersecţie, cam la trei cvartale distanţă sau la încă treizeci de minute pe jos, se află un mini-mall cu un magazin care vinde preparate thailandeze, o curăţătorie chimică şi băcănia care e destinaţia pietonului de faţă.

Oricine merge pe jos în suburbiile Californiei e fie sărac, fie străin, fie bolnav mintal, fie jogger. Omul nostru, al cărui trup firav se pierde într-un tricou jegos al echipei Oakland Raiders, se mişcă prea încet pentru jogging. Pare enervat, vlăguit. Înfrîngerea exudă din el ca sudoarea. Mamele care-şi duc odraslele la antrenamentele de fotbal vîjîie pe lîngă el în SUV-uri[1], remarcîndu-l cel mult ca pe o figură neclară cu pielea întunecată, un semnal de pericol minor care le pîlpîie în vederea periferică. Pentru el, mamele astea sînt mai degrabă entităţi cosmice decît făpturi umane,

1. „Sport Utility Vehicle". Tip de automobil utilitar-sportiv, hibrid între jeep şi break.

proiectile lucioase care se îndepărtează de el într-un vîrtej de zgomot și dioxină, străine și indiferente precum stelele.

Se oprește o clipă sub soarele necruțător, mijindu-și ochii înspre calea pe care o are de urmat. Parcările cu betonul crăpat se termină printr-o fîșie îngustă de spațiu public, nu chiar un trotuar, care sclipește în depărtare, presărată cu cioburile parbrizelor sparte. Se oprește din nou la frontiera dintre Taco și Staples pentru a-și regla walkmanul, un model ieftin din plastic negru, conectat la căști murdare de burete : sistemul audio al celor fără adăpost, tipul de aparat căruia proscrișii societății îi dau volumul la maximum ca să nu-și mai audă vocile din cap. Înlocuiește bateriile, descîlcește cablul căștilor și își urmează drumul.

Era luna iulie şi Arjun se afla în State de un an, un an în care tot repetase plimbarea asta, sau plimbări asemănătoare. Pînă la magazin, oriunde se afla acesta. Înapoi de la magazin. Către stația de autobuz. Și iar înapoi. Așteptări lungi în stații cu adăposturi vandalizate. Vînt și tăcere. California celui care nu șofează.

Mai întîi nu se simțise destul de sigur pe sine, îndeajuns de echilibrat. Apoi nu stătuse niciodată destul de mult într-un singur loc. Iar acum, cînd era disperat, cînd senzația că acest mediu înconjurător îl strivea se transformase în suspiciunea că într-adevăr *intrase fizic la apă*, nu mai avea bani pentru lecții de condus.

Se dovedise foarte dificil să-și trăiască visul.

Privind în urmă, își dădea seama că existaseră semne de la bun început. Cînd Sherry îl luase de la aeroport cu mașina, fusese prea ocupat să privească pe fereastră ca să-i mai sesizeze

rînjetul de dezgust. Strîngînd în mînă cartea ei de vizită (*Sherry L. Parks, Manager de legătură cu personalul, Databodies*), Arjun se simțise învăluit de o sublimă mulțumire de pasager, însemnînd pe răboj primul său McDonalds, primul semn de circulație cu Stop, prima mașină a poliției rutiere. Chiar și atunci cînd intraseră cu valizele zdrăngănind după ei printr-o ușă de sticlă în casă, fusese prea orbit de propriile așteptări pentru a observa cu adevărat fețele mohorîte ale bărbaților din camera de zi, așezați în tăcere în jurul unui televizor portabil cu imaginea neclară.

— Salut, Vii-jay, salut, Sa-liim, salut, Roo-hit, ciripise Sherry, lățindu-și buzele într-un zîmbet pe care aceștia îl numeau, după cum avea să afle mai tîrziu, zîmbetul ei de „Maica Tereza în mijlocul leproșilor". Nimeni nu-i răspunsese. Stingherit, Arjun privise în podea. Pe covorul cu model se găseau următoarele obiecte: sticle goale de suc, șosete, chapal-i[1], manuale tehnice O'Reilly, ambalaje de semipreparate. Tipul cu mustață stufoasă avea o farfurie murdară așezată într-un echilibru precar pe brațul scaunului. Scrumase în ea, apoi se aplecase înainte, întinzînd mîna.

— Bun venit pe banca de rezerve, bhai.

Banca de rezerve. Gata să intre în joc. Cam trei zile a fost ca lumea pe bancă. Cel puțin părea ca lumea cînd Arjun a vorbit pentru prima dată la telefon cu familia, folosindu-și noua cartelă telefonică. *Pe bancă*. Ca și cum ar fi fost asimilat în cultura cvasimilitară a sporturilor americane, într-o viață de îmbrățișări și bătăi pe umăr ca între coechipieri, time-out-uri, play-off-uri și întreceri de scuipat la distanță. Cînd Sherry îl conduse în oraș pentru a-l prezenta la firmă, o rugase să

1. Sandale, papuci, în hindi.

oprească la un magazin Foot Locker, de unde își cumpărase un tricou cu Raiders ca să se simtă și mai mult *pe bancă*.

Farmec lingvistic. Exemple: cînd se uita la televizor, se uita „pe sticlă", cînd se gîndea la părinții săi nu se gîndea la ei ca la niște părinți, ci ca la „bătrînii de-acasă". Și ceilalți făceau asta: mici experimente de argou, noi accente șovăitoare. Așa i te adresai, de pe canapeaua din fața televizorului, celui care cobora scările tîrînd firul telefonului după o convorbire cu familia.

Ce mai fac bătrînii de-acasă?

Și el îți răspundea: *E OK, tipule. Sînt în regulă.*

Bătrînii. Banca. Tipule, în regulă.

Fusese în regulă pînă a doua zi, cînd Arjun întrebă unde urma să lucreze și i se răspunse că slujba pe care i-o garantase Databodies nu era de fapt deloc garantată. Avea să participe la interviuri telefonice cu potențiali clienți. Fusese în regulă pînă cînd, la întîlnirea de prezentare, dăduse mîna cu un bărbat care părea o clonă a lui Sunny Srinivasan, doar ceva mai slinos, mai brutal, mai puțin seducător, un bărbat care se dovedise a fi cumnatul lui Sunny și care îl informase cu răceală că pînă la data la care își va fi găsit o slujbă, Databodies urma să-i plătească lunar impresionanta sumă de 500 de dolari, din care jumătate trebuiau returnați pentru chiria casei. Arjun îi reamintise de contractul garantat de 50 000 de dolari anual. Cumnatul lui Sunny ridicase din umeri. Dacă nu-ți convine, îi spusese, poți să te întorci acasă. Ne rămîi dator pentru viză și biletul de avion și vom fi nevoiți să cerem și o taxă administrativă pentru neplăcerile cauzate. Cam zece mii în total. Rupii? Nu, bhai, *dolari*.

Arjun făcuse niște calcule. După ce scăzuse cheltuielile, văzu limpede că în fiecare zi petrecută pe bancă urma să piardă bani. Economii nu prea avea. N-ar fi rezistat prea mult. Totuși, nu deznădăjdui. Era un consultant IT cu patalama și, cu toate că termenii vizei sale îl obligau sau să rămînă la Databodies sau să plece din țară, avea să găsească de lucru în curînd. La urma urmei, companiile americane aveau mare nevoie de oameni ca el.

Oare? Salim, care fuma țigară de la țigară, găsi afirmația atît de nostimă încît îl puse s-o repete de trei ori. Salim era pe bancă de zece săptămîni. Rohit, de douăsprezece.

— Tu nu citești niciodată paginile de afaceri din ziare?

Arjun nu le citea. Cînd îl lămuriră, se puse pe rîs: era atît de absurd. Doar America era înfloritoare. Și asta, din cîte se știa (cel puțin în India), era o situație permanentă, o trăsătură caracteristică a țării, precum cele cincizeci de state, cei 19 924 km de coastă și 12 248 km de frontieră terestră. Mai mult chiar, ca și cum vechea economie n-ar fi înflorit îndeajuns, declaraseră că exista și o alta, una nouă. Dublu boom. Ideea că nu una ci două economii s-ar fi putut bloca era de neconceput. Și totuși, asta se întîmpla: corecții ale pieței, declin ciclic, crah. Nu era o atmosferă propice pentru a deprinde un lucru nou și dificil precum șofatul.

Tot ce-i rămînea de făcut era să aștepte un telefon. Între timp, porni să descopere America prin plimbări regulate, de cîte zece cvartale, pînă la magazin. Specificul local era fascinant. Basul care bubuia din mașinile joase era exact inversul țipetelor ascuțite din India. Adulții purtau pantaloni scurți precum copiii. În spatele magazinului

7-Eleven, puşti sălbăticiţi, cu siguranţă săracii locului, se dădeau pe skateboarduri prăpădite, lovindu-le de borduri şi balustrade pentru a decola, cu pantalonii largi de bumbac fluturîndu-le. Înghesuiala şi tocmeala din pieţe le erau necunoscute cumpărătorilor americani. Înăuntrul unui Safeway[1] sepulcral, aerul condiţionat îi atingea ceafa cu o suflare de gheaţă în vreme ce străbătea coridoarele cu produse iluminate ca pe un platou de filmare. Stropitori automate aruncau o rouă fină peste roşiile de mărimea unei mingi de cricket. În orice parcare, bărbaţi şi femei în haine pastelate de bumbac sau lycra împingeau cărucioare pline cu metri cubi de marfă către maşinile lor – şi ce maşini! Care mitice cu geamuri ionizate şi vopsea metalizată strălucind, vehicule concepute să transporte dintr-un loc într-altul clanuri şi comunităţi întregi. Cînd văzuse întîia oară un RV[2], încetase de-a dreptul să respire. Cu cei doisprezece metri ai săi, elefantina casă mobilă, împodobită cu o pictură a unor cai albi într-o poiană, luată parcă din decorul unei opere rock, trecuse pe lîngă el imensă şi lentă ca o navă-mamă din filmele science-fiction. Arătarea avea cîteva biciclete de teren prinse la spate şi un tip bărbos la volan, un om despre care Arjun îşi închipui că era posedat de un instinct ancestral, din era căruţelor cu coviltir, un prizonier al impulsului obsesiv de a migra, de a-şi stabili tabăra mereu mai departe, pe drum.

Deşi crezuse o vreme că nimic nu putea fi mai miraculos decît executarea degajată a unei ieşiri cu maşina din parcarea de la Starbucks (afundat

1. Reţea americană de magazine.
2. „Recreational vehicle", vehicul turistic de tip „camper".

în scaun, șofezi relaxat, învîrtind leneș volanul cu o singură mînă, ținînd în cealaltă paharul cu *latte* din care sorbi înghițituri repetate), descoperi că totul e perisabil. Hidranții, panourile publicitare, chiar și smalțul albastru al cerului: toate au termene de garanție. Unul cîte unul expiră.

Televizorul, mai captivant întru cîtva decît lumea de afară, ajunse ultimul care-și pierdu aura magică. Cei patru consultanți de pe bancă își petreceau zile întregi în fața lui, mîncînd chipsuri cu sos și încercînd să ignore panica insidioasă care-i înconjura. Aproape în fiecare dimineață cîte unul dintre ei avea un interviu, o jumătate de oră încordată de stat aplecat asupra telefonului într-o cameră de la etaj. Ceilalți se străduiau să nu tragă cu urechea, dădeau volumul tare la *sticlă*, pe jumătate sperînd și pe jumătate temîndu-se că interviul se va sfîrși cu o angajare. De obicei, imediat ce clientul afla că stătea de vorbă cu un străin posesor de viză temporară, conversația se încheia. Victoria îl avertiza pe Diego că îi dibuise planurile. Belle afla adevărul despre sarcina lui Jan. Jerry îndemna femei supraponderale să se încaiere cu partenerii de cuplu care le înșelaseră, iar Arjun vorbise la telefon cu trei, cinci, șapte companii. Nici una nu dorea să-l angajeze.

Pe măsură ce se obișnuia cu limbajul și economia locului, își dădu seama că zona în care locuia avea o populație „cu venituri reduse". În dormitor, zumzetul traficului de pe Autostrada 101 nu contenea niciodată. La colțul străzii, tineri letargici, negri și hispanici, puneau muzică cu basul dat la maximum și se aplecau spre geamurile mașinilor purtînd scurte conversații cu șoferii. O duhoare de hidrocarburi plutea apăsător în aer,

iar noaptea zgomotul traficului era însoţit de sirenele poliţiei şi de pocnituri care, conform afirmaţiei hotărîte a lui Vijay, erau focuri de armă. Ideea sărăciei americane, mai ales a unei sărăcii care nu excludea maşinile, frigiderele, cablul TV şi obezitatea, reprezenta un paradox nou şi neliniştitor, un indiciu că o ameninţare de nestăpînit pîndea sub suprafaţa lucioasă a Californiei. Arjun ieşea din casă cît mai puţin posibil, întrucît canalele de ştiri de pe cablu îl convinseseră că ieşind se expunea pericolului. Americanii, chiar şi cei neînarmaţi, îl intimidau. Cînd mergea în cartiere ale „clasei de mijloc" (*clasa de mijloc* fiind în America, după cum descoperise, un alt cuvînt pentru *albi*) era copleşit. Obişnuit cu o lume în care aproape toţi arătau ca el, descoperi că era nevoie de curaj pentru a umbla printr-o mulţime de oameni atît de înalţi şi solizi, cu trupuri atît de *cărnoase*.

În tot acest timp, păstrară legătura cu Databodies doar prin Sherry. Îşi parca Chevy-ul Suburban în faţa casei, activa alarma maşinii, privea în jur neliniştită şi se strecura înăuntru, în aerul îmbîcsit de mirosul de lenjerie murdară şi ulei de gătit. Le stîlcea numele şi le aducea alte şi alte hîrtii la semnat. Întreaga ei înfăţişare indica o insuportabilă mulţumire de sine: lănţişorul de la gît, ale cărui litere de aur îi compuneau numele, S-H-E-R-R-Y, rujul ei roz care se asorta cu oja ei roz, chiar şi albumul cu fotografii de familie pe care-l purta în geantă. Arogantă în chiar mediocritatea ei, Sherry avea superioritatea molcomă a cuiva care dobîndise prin naştere dreptul de acces liber pe piaţa muncii din Statele Unite.

Băieţii i-ar fi iertat lui Sherry gustul în alegerea accesoriilor dacă n-ar fi arătat atîta dispreţ faţă de ei. „Ce *neobişnuit*", spunea de fiecare

dată cînd dădea peste vreun obicei desi pe care nu-l putea înghiți, de pildă Rohit mestecînd paan parag[1], sau Vijay îngînînd cuvintele cîntecelor bhajan[2]. În decursul fiecărei vizite, Sherry anunța cel puțin o dată că soțul ei Bryan avea dificultăți în afaceri, sugerînd în subtext că acesta era de altfel singurul motiv pentru care se înjosea punîndu-se la dispoziția lor.

— Pentru ea, se plîngea Salim privind-o de la fereastră cum își pornește mașina, nu sîntem decît niște slugi hămesite. Tîrfa crede că ne face o favoare venind să ne vadă. Ar putea la fel de bine să se prezinte cu un slogan imprimat pe cur: „omagiu al poporului american".

Însă trebuia să se poarte frumos cu Sherry. Era singura lor sursă de informație, singurul punct de referință în vasta întindere urbană a văii. Și, cu toate că nu le plăcea să recunoască, vizitele ei erau, alături de reluările de după-amiază ale serialului *Baywatch*, punctele culminante ale săptămînilor lor pustii.

Arjun vorbea la telefon cu cei de acasă, gîndindu-se cu groază la cît avea să-l coste. Familia voia să știe totul, însă întrebările lor nu reușeau decît să-i îndepărteze și mai mult de el. Unde era mandirul, îl întrebă mama. Bei apă îmbuteliată? Ți-e frig? Tatăl dori să afle despre „cultura corporatistă" a locului său de muncă. Îi era cu neputință să spună adevărul.

— Da, surioară, e nemaipomenit la Oracle. Munca e o adevărată provocare. Nu, n-am zărit pe nimeni încă. Da, dacă-l văd o să-i cer un autograf. Nu, nu, deloc. Sînt doar obosit, atîta tot.

---

1. Amestec de mirodenii, tutun, etc., măcinate și învelite într-o frunză de betel.
2. Compoziție muzicală indiană conținînd o rugă sau o adorație a divinității, cîntec devoțional.

În cele din urmă, tocmai cînd starea de aşteptare paralizantă devenise de neîndurat, situaţia se schimbă brusc. În trei zile, Salim şi Rohit îşi găsiră de lucru la două companii, una din Los Altos, cealaltă din Menlo Park. În căsuţa de lîngă Autostrada 101 se sărbători cu Johnnie Walker şi îngheţată Häagen-Dazs. Două zile mai tîrziu, veni şi rîndul lui Arjun. Angajatorul era o fabrică de procesare a peştelui dintr-un loc numit Portland, Maine. Aveau nevoie de cineva care să le modifice baza de date. Aveau nevoie de el începînd de luni. Asta, le spusese, nu era o problemă.

Pînă cînd văzu pe bilet că avea să zboare prin Chicago, crezuse că „Maine" însemna „în centru", undeva în zona principală a oraşului din statul Oregon. Dar cei de la Databodies îi subînchiriaseră serviciile unei agenţii de plasare de pe Coasta de Est. Ambii intermediari urmau să primească un procent din cîştiguri. Arjun nu se obosi să mai protesteze.

Împachetîndu-şi puloverele, era conştient şi stînjenit de televizorul dat tare de la parter: Vijay, ultimul rămas, urmărea o emisiune culinară. Arjun nu ştiu ce să-i spună.

— Mă mut, îi zise tatălui său la telefon.

— Deja te-au promovat? întrebă domnul Mehta, cu vocea sugrumată de mîndrie.

— Da, se auzi spunînd. O să conduc o echipă de dezvoltare de software în Portland. Un manual de rezolvare a problemelor pentru utilizatori.

— Rezolvare a problemelor? Bravo, băiete. Stai o clipă să-i spun mamei.

Trecu o vreme pînă cînd mama lui se opri din smiorcăit şi îi dădu receptorul lui Priti. Sora lui chiţăi încîntată şi scoase un sunet care, ghici Arjun, imita o mulţime aclamînd şi aplaudînd. Ar fi vrut să-i spună adevărul, dar era atît de

fermecată de imaginea vieții pe care o ducea el în America, încît, telefon după telefon, nu-l lăsa inima să-i mărturisească. Era atît de fericită pentru el, încît Arjun începuse chiar să inventeze cîteva lucruri care să-i facă plăcere. Cum îl văzuse pe Keanu Reeves la Pizza Hut. Un cutremur. Cum jucase „crazy golf". Fata îl întrebă despre noua însărcinare și el îi răspunse că era o „provocare antrenantă", auzindu-și vocea spartă cînd rosti cuvintele. Priti îl întrebă ce „alte noutăți" mai avea, și Arjun se simți brusc pătruns de un dor de casă atît de puternic, încît nu mai reuși să îngaime nimic și închise telefonul. Abia după zece minute își dădu seama că sora lui vorbise tot timpul cu un impecabil accent australian.

Plimbîndu-se de la o poartă la alta în aeroportul O'Hare, unde trebuia să schimbe avionul, simți că visele sale începuseră să coincidă în sfîrșit cu realitatea. În Portland era cazat la un motel Super 8, unde se lăfăi pentru scurt timp în luxul prosoapelor curate, al MTV-ului, al plicuțelor de lapte praf pentru cafea și, mai ales, al zăpezii. Ieși pe furiș în parcare și o adună în căușul palmelor. Prima lui zăpadă. Era aproape așa cum și-o imaginase, cu excepția sunetelor: scrîșnea cînd umblai prin ea, scîrțîia cînd o strîngeai în pumn. Duse doi pumni înăuntru, gîndindu-se s-o sune pe Priti și s-o facă să asculte în receptor, însă pînă ajunse la telefon zăpada se topise.

BSC Seafood se găsea într-un hangar pe faleza de lîngă Bursa de Pește. Înăuntru, șiruri de muncitori tăiau filé, dădeau prin unt și prin pesmet, umpleau, împachetau și înveleau creaturi marine de toate soiurile, încărcau în camioane gata să plece spre aeroport cutii de cîte cincizeci de kilograme umplute cu calcan, manevrau blocuri solide

de cod înspre mașinăriile care aveau să le taie în mici paralelipipede. Șeful de tură îl conduse pe Arjun într-un tur al fabricii, spunîndu-i că urmau să inaugureze o linie de prelucrare a icrelor, că aveau nevoie de mai multe registre în baza de date și că îl angajaseră în acest scop, deoarece „șeful tău a spus că e ieftin". Sarcina era atît de banală, încît Arjun trebui să facă apel la imaginație pentru a o lungi vreme de două săptămîni. Făcea pauze lungi, închizîndu-se în baie cu un manual de UNIX sau stînd pe o pasarelă și privind în jos la parterul fabricii, o lume spectrală populată de năluci în salopete și cizme de cauciuc. După trei săptămîni trebui să-i mărturisească superiorului său că terminase proiectul. O săptămînă mai tîrziu era din nou pe Coasta de Vest, pe banca de rezerve.

From: arjunm@netulator.com
To: lovegod2000@singhshack.com
Subject: RE: pantalonasi?

salut aamir mersi pentru mesaj ce mai faci da m-am americanizat de-a binelea maninc chiar si carne de vita si de porc da asta ramine intre noi cineva mi-a dat un cheeseburger cu sunca asa incep chestiile astea e ok aici da multe fete poarta pantalonasi scurti da e fain nu n-am vorbit cu prea multe inca si nici nu le-am vazut pe p anderson sau bv slayer sint ocupat tre sa plec – arjunm

Prima sa aniversare în State îl găsi împărțind o casă dărăpănată din Daly City cu doi programatori de Java tamili care semănau leit și pe care îi numea în secret Ram și Shyam[1]. Zona

1. Aluzie la comedia indiană *Ram aur Shyam* (1967), construită pe o serie de *qui pro quo*-uri între doi tineri care seamănă leit.

avea o populaţie cu venituri şi mai reduse decît cea în care locuise înainte. Curţile din spate dădeau înspre o staţie de curent electric al cărei transformator imens bîrîia încontinuu. Vecinii săi erau un clan de imigranţi uriaşi din Samoa, acoperiţi din cap pînă-n picioare de tatuaje albastre şi negre, care îşi petreceau zilele reparîndu-şi maşinile şi certîndu-se violent şi zgomotos. Samoanii aveau o droaie de alţi prieteni samoani, tot uriaşi, care aveau la rîndul lor un număr neprecizabil de cîini uriaşi, care lîncezeau toată ziua pe trotuar printre piese auto murdare de ulei, sticle de bere de doi litri şi fecale.

Nimeni nu se legă de el, nici măcar cîinii, însă imaginaţia sa înfierbîntată îi oferea scene de o violenţă inimaginabilă, ca în meciurile de wrestling de la WWF strecurate în cadrul grilei secrete de programe dubioase, difuzate de canalul National Geographic. Nu putea să adoarmă. Mîinile i se acoperiseră de eczeme. Ştia toate ţele poveştii din *Tînăr şi neliniştit* şi devenise cinic în privinţa metodelor de afaceri ale angajatorului său. Databodies taxa companiile pentru care lucra de două sau de trei ori mai mult decît îl plăteau pe el, şi totuşi îi reţinea din salariu banii pentru chirie şi pentru cheltuielile legale şi administrative. Nu făcuse nici un ban de cînd venise în America şi singurul lucru pe care îl cîştigase era o imagine nouă şi mult mai dură despre lume.

Priviţi-l aşadar pe omul acesta care merge din nou la magazin pe jos. Va cumpăra cafea solubilă. Fulgi de cereale pentru micul dejun. Pîine ambalată în folie, 10 la sută polistiren, 90 la sută aer. Priviţi-l cum se tîrăşte pe marginea unei şosele largi, un om căruia i se pare fie că el însuşi se micşorează, fie că decorul se măreşte sub ochii săi, întinzîndu-se tot mai departe de

picioarele lui ostenite. Din douăsprezece luni a lucrat doar trei și jumătate. I s-a dat o linie de credit care i-a fost apoi retrasă. Știe ce se află deasupra, mobilitatea sublimă a celor care călătoresc fără să atingă vreodată pământul. A întrezărit ce se află dedesubt, hoinăreala forțată a celor fără adăpost, care împing cărucioare de cumpărături și colecționează cutii de carton. Cel puțin în India oamenii străzii se pot odihni o vreme pe marginea drumului înainte de a li se spune s-o ia din loc.

În cinstea scenei cu aerostatul, organizatorii petrecerii propuseseră tema „plutind în aer". Mii de baloane argintii umplute cu heliu se legănau în plasele întinse deasupra capetelor invitaților, care erau serviți cu băuturi și chaat[1] de către chelneriţe îmbrăcate ca niște „spirite eterice", în uniforme croite în mare măsură din lamé argintat. DJ-ul mixa melodiile de rigoare precum „Up, Up and Away"[2] sau „Summer Breeze"[3] cu selecții din coloana sonoră a filmului, însă fără prea mult succes. Membrii asistenței, oameni din lumea filmului din Mumbai erau prea ocupați să-și facă relații pentru a încerca un lucru atît de neproductiv din punct de vedere social cum era dansul.

Leela Zahir, observară cei prezenți, sosise la brațul lui Naveed Iqbal. Corpolentul producător își saluta cunoștințele făcîndu-le cu mîna sau împreunîndu-și palmele în namaste, aparent neștiutor că tabăra lui Thakkar îl săgeta cu priviri

1. Aperitive indiene, produse de patiserie umplute de obicei cu carne și mirodenii (*samosa, dahi puri, khasta kachori* etc.).
2. Melodie a compozitorului și interpretului american Jimmy Webb (1967).
3. Cîntec al duo-ului Seals&Crofts (1972).

furioase. *Sărută-mă, gîdilă-mă* era filmul lui Manoj Thakkar. Leela ar fi trebuit, cel puțin în seara aceasta, să fie vedeta lui Thakkar. Totuși, nimeni nu dorea să provoace vreo scenă cu Iqbal, avînd în vedere prietenii pe care-i avea. Strălucitoarea Faiza, mama Leelei, își urma fiica, escortată de însuși Rajiv Rana, Vedeta Numărul Unu. Împreună, cele două femei purtau bijuterii în valoare de cel puțin zece lakh[1] de rupii. Invitații analizară rapid noua așezare a forțelor. Ce însemna oare? Ce promisiuni fuseseră făcute?

Leela intră zîmbind, anihilînd pentru o clipă cinismul multora dintre cei prezenți. Fata părea din altă lume, frumusețea ei nemanierată, aproape involuntară, reducînd la tăcere remarcele răutăcioase, forțînd privirile lascive să se plece caste la pămînt. Fata din vecini a Indiei era totodată și noua ei zeiță. În spate, nevăzuți, angajații hotelului se înghesuiau la uși, hamali și ușieri, grădinari și cameriste, o sorbeau din ochi, ospătîndu-se cu fărîmițele prezenței ei, ca niște șoricei în uniforme.

Leeladevi. Apără-ne, dă-ne prinosul...

Norocosul chelner care îi luă paharul gol îl înveli grijuliu într-un șervet și îl ascunse în bucătărie. În autobuzul care-l duse acasă după sfîrșitul turei, ținu strîns pachetul în poală, știind că le aducea soției și copiilor o comoară, o aşchie ruptă din rai pe care o vor păstra ca pe un scut împotriva tuturor relelor lumii.

---

1. În sistemul tradițional indian de numărare, un lakh este egal cu o sută de mii.

La ce visează un pieton?

OK, acum rotește volanul. Așa... nu... în cealaltă direcție, era bine înainte. Așa. Asigură-te. În oglindă. Semnalizează. Bun, acum demarează ușor...

Visează la deplasarea motorizată.

Distanța dintre bordură și jante se mări și roțile mașinii lui Chris, o Honda Civic, făcură o rotație completă, apoi încă una. Șoferul și pasagerul simțiră o accelerare infimă. Cînd mașina începu să ruleze de-a lungul străzii, *sub controlul său*, șoferul trecu printr-o serie de emoții puternice și neașteptate. Componente: ușurare/frică/exaltare/recunoaștere melancolică a stazei trecute. Rezultat: o lovitură în vintre atît de puternică încît aproape îi dădură lacrimile.

După două minute de la începutul primei sale lecții de condus, Arjun călcă tare frîna (executînd astfel involuntar prima sa oprire de urgență) și se frecă brutal la ochi.

Christine se aplecă și trase frîna de mînă. Motorul muri lin.

— Arjun, scumpule, totu-i în regulă?

— Da, da, sigur. Se chirci în scaunul șoferului, morocănos și stînjenit. Prezența lui Chris părea să stîrnească cumva momente dintr-astea, *emoționale*. Erau foarte penibile. Încercă să se adune,

anunțînd ca un comandant care-și încurajează trupele să exceleze:

— Trebuie să pornim din nou motorul.

— E în regulă, Arjun. Nu vine nici o mașină.

— E în regulă?

— E OK.

Rînji ușurat, cu rînjetul ăla care indica risipirea bruscă a norilor negri, pe care Chris îl considera în secret drăguț.

— Ești gata să mai încerci o dată? întrebă ea.

Arjun încuviință.

Doar versurile cîntecelor reușesc să surprindă asemenea răsturnări ale norocului. Cîte nu schimbă o zi[1] etc. Tot cîntecele te învață (bucurie/durere, soare/ploaie) că nu îți dai seama cît de bine e *sus* decît dacă ai fost înainte *jos*.

În cazul de față, *sus* semăna foarte bine cu orășelul Redmond din statul Washington. Copaci înalți, soarele licărind pe apele verzi-albastre ale lacului Sammamish. Sedii ale companiilor de biotehnologie și mountain bike-uri. Grădini impecabile și o mulțime de parcări rezervate. Un loc dedicat alternanței sănătoase dintre muncă și joacă. Software și aqua-scutere. Industrie aerospațială și trasee de drumeție. Iar pentru Arjun, o viață americană. Sosise, ambalată și împachetată, grație unui ultim interviu, după care Arjun știa că n-ar mai fi rezistat, că n-ar mai fi rămas nici preț de o răsuflare în valea înăbușită de hidrocarburi, ci ar fi luat primul avion către New Delhi ca să respire hidrocarburile alinătoare de acasă. Dar cei de la Virugenix îl angajaseră. *Virugenix*. Și nu doar o slujbă oarecare,

1. Aluzie la cunoscutul cîntec al lui Dinah Washington, *What a Difference a Day Makes* (1959).

ci un post în sfînta sfintelor, în cuibul Vînătorilor de Fantome, la Laboratoarele Cyrus J. Greene.

Locuia acum într-o garsonieră din Berry Acres, un complex de apartamente nou-nouţ, în care pătrundeai prin porţi înalte ornate cu feronerie. Se deschideau cu ajutorul unei cartele magnetice. Fereastra sa din Bilberry Nook (clădirea nr. 12, pe care o găsise prin eficientul serviciu de personal de la Virugenix) dădea înspre un şir de case cu faţade de lemn, vopsite în nuanţe de gri şi alb. În zilele senine se întrezăreau şi piscurile învăluite în ceaţă ale munţilor Cascadei, suspendate deasupra acoperişurilor ca o imagine de vis a Kashmir-ului. Era, după cum îi spusese lui Priti, cel mai frumos loc imaginabil, la fel de îndepărtat de praful şi îmbulzeala din Zdionă precum era luna.

Anumite lucruri, însă, nu se schimbă. În apartamentul lui Arjun era mereu cu cîteva grade mai cald decît oriunde altundeva în Bilberry Nook, iar de după uşa închisă se auzea un zumzăit jos şi ameninţător ca al unui cuib de viespi. Sunetul provenea de la o adunătură de computere vechi pentru care se milogise şi pe care le împrumutase şi le legase în reţea într-o configuraţie bolnăvicios de complexă, care lăsa loc numai pentru o canapea şi un scaun instabil, cuibărit printre şerpuirile fantastice ale cablurilor. Carcasele cărora le fuseseră scoase panourile din spate erau împănate cu conectori, fiecare sursă era alocată, în fiecare slot fuseseră îndesate carduri de reţea, SIMM-uri[1], unităţi de disc portabile şi diverse dispozitive de fabricaţie proprie, a căror folosire

1. Single Inline Memory Module. Modul de memorie „în linie", o mică placă de circuit care poate conţine mai multe chip-uri de memorie RAM.

ducea la pierderea automată a garanției. Toate acestea dădeau întregii șandramale un aer dubios, ca și cum ar fi fost mereu pe punctul de a sări în aer. Pe alocuri încercase să pună ordine în haos, în special cu ajutorul benzii izolante. Ganglioni de cabluri îndărătnice fuseseră lipiți de pereți, de marginile podelei, de dosul tăbliei de la birou. Pe restul suprafețelor orizontale zăceau teancuri de discuri și dischete, toate având legătură cu informatica, cu excepția unui turn de casete video care ajungea aproape pînă în tavan. Într-un colț, ca un adaos întîrziat căruia trebuise să-i găsească un loc, se aflau cîteva cutii de carton de la IKEA cu hainele lui, în majoritate tricouri promoționale ale companiilor de software. Singura concesie făcută decorării, ba chiar unui mod de viață care avea o legătură oarecare cu realitatea, erau posterele lipite pe peretele de deasupra patului. În stînga era Amitabh Bachchan într-o scenă din *Zanjeer*, surprins într-o poziție atît de dinamică încît mai avea puțin și i se despicau pantalonii. Alături era Leela Zahir, îmbufnîndu-se în rolul școlăriței problemă Mini din filmul *Să-mi dea voie ai mei*.

În fiecare dimineață Arjun se trezea în mijlocul acestui haos și rînjea înspre coniferul care se zărea prin fereastră. Copacul avea probabil un nume (era un *brad* sau un *pin*?), însă el nu-l știa. Arăta ca unul dintre copăceii care apăreau zornăind la un click al mouse-ului cînd jucai SimCity. De fapt, ca să fie sincer, mare parte din zona Puget Sound arăta astfel: perfectă, nou-nouță, plăcută, parcă *amplasată* de cineva. Apoi își punea cel mai curat tricou și lua autobuzul pînă în centru, trecînd pe lîngă portul turistic al Sim-ilor și pe lîngă parcul Sim-ilor și pe lîngă mallul plin de Simi care făceau cumpărături la farmacie sau

își beau ceaiul la British Pantry[1]. Redmond era un oraș cu grafică drăguță și cu o interfață de utilizator intuitivă. Un oraș așa cum îi plăcea lui.

Coborînd din autobuz, își cumpăra un latte dublu de la Starbucks, adăuga trei pliculețe de zahăr, amesteca cu bețișorul de plastic (ritualul alegerii și colectării acestor accesorii de la standul cu manșoane de carton și capace asortate era foarte plăcut), apoi transfera totul în paharul de plastic personal care se închidea ermetic și o pornea pe jos, cale de două cvartale, spre campusul Virugenix, un grup de clădiri joase cu fațade de sticlă, situate în mijlocul unui peisaj îngrijit cu meticulozitate.

Pe atunci, toată lumea știa de Virugenix, specialistul global în securitatea computerelor. Majoritatea utilizatorilor aveau software de la Virugenix instalat pe calculatoare, operîndu-le firewallul sau scanînd hardul în căutarea fragmentelor de cod dăunătoare. Pachetul lor de programe pe nume Splat! era un produs standard în industria de IT. Cu toate că aveau birouri în douăsprezece orașe din State și reprezentanțe de vînzări în multe alte țări, centrul lor de cercetare și dezvoltare a operațiunilor, prestigioasele Laboratoare Greene, se găsea în Redmond. Pentru Arjun, cercetare & dezvoltare era domeniul la care visase, alfa și omega. Toate celelalte aspecte ale unei companii de software erau periferice, ocupîndu-se mai mult sau mai puțin doar cu *vînzările*.

În mod miraculos, sau cel puțin așa i se păruse lui, echipa de specialiști antivirus avea un post liber de asistent de testări. Deși nu era o slujbă de analist plin, în ierarhia companiei venea

1. Lanț de ceainării.

imediat după acesta: Arjun era însărcinat să se asigure că pachetul de profile de viruși actualizat zilnic își făcea treaba și să testeze soluțiile produse de echipa AV. Urma să lucreze cu tipurile de cod care îl pasionau cel mai mult. La două săptămîni de la interviu își luase rămas-bun de la Ram, Shyam, samoani, rahatul de cîine, California și programele TV de după-amiază și se mutase în statul Washington.

La poarta complexului își arăta zîmbitor legitimația agentului de pază, care îi făcea semn să intre și o pornea pe aleea marcată de indicatoare către clădirea Michelangelo, al cărei etaj superior era în întregime ocupat de echipa AV. Trebuia să-și folosească cartela magnetică de două ori pentru a primi dreptul de acces în laboratorul de teste. Ori de cîte ori intra sau ieșea din zona securizată îi verificau geanta. După cum menționau numeroasele panouri laminate de pe coridor, cînd un disc intra în laboratorul AV nu mai ieșea niciodată.

Lui Arjun îi plăceau procedurile de securitate. Se simțea măgulit cînd își arăta legitimația cu cod numeric și fotografie color și îl entuziasmase zvonul că Virugenix urma să instaleze un scanner ocular. Chestiile astea biometrice erau tari de tot. Controalele păreau să-i sublinieze poziția de elită, să confirme faptul că rutina sa zilnică era pasionantă și importantă. Uneori își închipuia scenarii de film în care el (jucat de Shah Rukh Khan) se angaja într-o luptă contra cronometru împotriva unor hackeri pakistanezi care creau viruși și o țineau ostatică pe Leela Zahir. *De-aș ... reuși ... să ... descifrez ... algoritmul ... ăsta ... de ... încriptare ...* De obicei însă era prea ocupat pentru a mai putea visa cu ochii deschiși. Din momentul în care își pornea terminalul dimineața

pentru a inspecta primul pachet de fișiere și pînă cînd stingea computerul noaptea tîrziu, se afla mereu în adîncurile lumii subpămîntene a codurilor rele, era unul dintre băieții buni, ăia cu șepci albe, care au grijă să fiți în siguranță în patul dumneavoastră digital.

Etajul superior al clădirii Michelangelo era doar unul dintre nodurile a ceea ce Virugenix numea pompos Perimetrul de Securitate Globală. După sperieturile serioase din anii '90 cauzate de fișierele atașate e-mailurilor, compania decisese să le ofere clienților corporatiști, care se cam perpeleau, un serviciu de asistență non-stop. Deschiseseră laboratoare-satelit în Japonia, Finlanda și pe Coasta de Est, astfel încît, ori de cîte ori apărea o nouă amenințare, undeva în lume se găsea cîte un analist treaz și la post care să o evalueze. Nodurile PSG erau legate între ele prin două rețele complet separate una de cealaltă: prima se ocupa cu traficul obișnuit al corporației, cealaltă cu transmiterea mostrelor de cod și a altor materiale cu potențial de infecție. Această a doua rețea era cunoscută printre analiști sub numele de vasul Petri. Era locul în care urmăreau cum cresc vietățile.

În cursul dimineții, primei cafele îi urmau altele, preparate la aparatul nichelat din bucătăria angajaților. Virugenix le mai oferea și un frigider plin cu băuturi răcoritoare, iar pe la prînz Arjun trecea pe Cola. Își decorase biroul, o cutiuță standard de unu optzeci pe unu optzeci, cu un amestec de fotografii de familie și instantanee din filme. Priti zîmbind larg la absolvire. Hrithik Roshan într-un tricou strîns pe corp. Cutiuța lui Arjun făcea parte dintr-un grup de partiții situat în jurul unei zone separate de restul birourilor prin panouri transparente de

plexiglas. Încăperea conținea mai multe computere personale obișnuite, o tablă albă și trei ecrane cu plasmă de mari dimensiuni. Pentru a intra aveai nevoie de un permis de strictă accesibilitate, iar analiștii o numeau „zona fierbinte". Computerele astea constituiau partea cea mai murdară a vasului Petri, o sub-rețea izolată în care infecțiile erau încurajate să se răspîndească. O dată sau de două ori pe zi, cîrdul seniorilor din cercetare se aduna în jurul ecranelor, urmărind cum vreo nouă creatură digitală punea stăpînire pe sectoare de disc sau căuta un loc în care să migreze. Arjun privea pe furiș (scoțînd capul pe deasupra pereților cutiuței ca o suricată) cum izbucneau certuri, se făceau teorii și se fluturau cu pasiune markere în apărarea sau respingerea unor ipoteze, ca într-o pantomimă, de partea cealaltă a peretelui de sticlă. Și-ar fi dorit să poată participa la conversațiile lor, însă în spatele fațadei neconformiste a echipei AV exista o ierarhie clară. El nu avea nici permisiunea, nici statutul necesar pentru a se putea alătura Vînătorilor de Fantome atunci cînd aceștia erau la lucru.

Porecla luată din filmul omonim li se trăgea de la un articol din revista *Wired* apărut în 1998. Sub titlul „Pe cine ai să chemi?", redacția amplasase o fotografie pe două pagini, făcută dintr-un unghi jos, a seniorilor echipei anti-virus de la Virugenix, cu brațele încrucișate, cu fețele serioase, purtînd ochelari de soare Oakley cu lentile curbate pînă la tîmple și salopete gri asemănătoare cu cele din Star Trek. Oamenii din branșă căzuseră de acord fără prea mare tragere de inimă că „vînătorii" erau cool în fotografia respectivă. Sau dacă nu cool, cel puțin eficient socializați. Articolul descria Virugenix ca pe o poveste de succes a

noii economii, iar angajaţii erau zugrăviţi ca nişte apărători eroici aflaţi pe meterezele Internetului, luptînd împotriva barbarelor hoarde virale. Membrii echipei fuseseră desigur încîntaţi şi îşi făcuseră tricouri, pulovere şi căni cu „Vînătorii de Fantome", cu care se fîţîiau ţanţoşi, lăfăindu-se deasupra tuturor celorlalţi angajaţi ai companiei.

Cînd Arjun venise la Virugenix, Vînătorii de Fantome încă se lăfăiau, deşi mulţi dintre cei din fotografie plecaseră în alte părţi. În clădirea Michelangelo erau cincisprezece Vînători, toţi bărbaţi, avînd în subordine un număr egal de asistenţi. Cel mai în vîrstă era Darryl Gant, şeful echipei, căruia Arjun îi dădea cam cincizeci de ani. „Unchiul" Darryl avea o barbă stufoasă şi căruntă pe alocuri, fiind totodată singurul care avea un birou personal, o încăpere plină cu deşeuri de hîrtie şi manuale tehnice, loc care găzduia de asemenea colecţia sa numeroasă de gadgeturi de la NASA. Închis aici ca într-un cocon, Darryl şuiera jucîndu-se cu un model al navetei spaţiale la scara 1: 288, dezasambla mostre de cod şi încerca să evite pe cît posibil orice contact faţă în faţă cu angajaţii săi. Cel mai tînăr Vînător de Fantome era Clay, care avea douăzeci şi unu de ani. Originar din Marin County, Clay îl fascina în mod special pe Arjun, care încă nu se obişnuise cu particularităţile culturii corporatiste de la Virugenix. În vreme ce Arjun venea la lucru în puloverul său albastru, Clay se plimba prin birou în pantaloni scurţi şi sandale Birkenstock. Părul său blond era împletit în cozi legate în creştetul capului într-o formă care aducea cu un ciudat ananas păros, ca al unui ascet-cerşetor hindus. Pe cît putea Arjun să-şi dea seama, Clay nu era un tip religios sau prea ascet, cu excepţia toxinelor, care în opinia sa se găseau pretutindeni

la locul lor de muncă. In zilele în care nivelul toxinelor i se părea a fi foarte ridicat, purta mască și mănuși chirurgicale. Clay părea a fi protejatul special al lui Darryl, ei doi fiind analiștii care purtau în mod regulat fîșurile albastre cu emblema Vînătorilor, cel mai recent articol vestimentar care atesta apartenența la banda respectivă.

Din cînd în cînd, Clay venea să stea de vorbă cu Arjun, aplecîndu-se peste peretele despărțitor al cutiuței și înșirîndu-i povești vînătorești despre vacanța sa din Goa, unde întîlnise un cunoscut lider spiritual pe plaja Anajuna și luase un parazit intestinal cu un ciclu de viață neobișnuit și pitoresc. Rememorările alunecau apoi de obicei către Inge, o daneză pe care o cunoscuse într-un ashram de ashtanga yoga. Alteori, sorbind sucuri pasteurizate de fructe printr-un pai sterilizat, Clay istorisea bătăliile sale epice împotriva celui pe care-l numea „tipul care-ți curăță urechile", care îl ataca înarmat cu obiecte ascuțite și căruia trebuia să-i dai bani ca să se care.

Cu excepția lui Clay, majoritatea celor din echipa AV nu erau prea sociabili. Oamenii își făceau treaba, iar ceilalți îi lăsau în pace. Nimeni nu făcea caz de ticul lui Shiro, care la cîteva minute își flutura violent brațele, sau de refuzul lui Donny de a avea obiecte de culoare violet în cîmpul său vizual. Toți își lăsau mesageria să răspundă la telefon, majoritatea munceau cu căștile pe urechi, creînd un spațiu fonic privat, care putea fi violat doar în caz de urgență. Interacționau doar prin e-mail, chiar și atunci cînd se aflau în cutiuțe alăturate. Arjun aproba comportamentul lor. Spațiul personal e prețios. Posibilitatea de a-ți ordona comunicarea în funcție de priorități e prețioasă. Dacă deranjezi pe cineva

adresîndu-i-te direct, de fapt îl forțezi să pună cererea ta în capul listei lui. Ceea ce anulează dreptul său de a deține controlul și, obiectiv vorbind, îi diminuează funcționalitatea. Cu o astfel de formulă, Arjun se apropiase cît de mult putuse de definiția inginerească a impoliteții.

În afara etajului superior al clădirii Michelangelo, viața socială a lui Arjun era destul de limitată. Fapt care nu era o problemă: odată ieșit din birou, timpul îi era ocupat de noutățile vieții din Redmond (orarul autobuzelor, regulile consiliului local, numele arborilor), precum și de construcția și întreținerea rețelei de computere de acasă. La bufet obișnuia să mănînce singur, la fel ca mulți dintre colegii săi. De altfel, bună parte din membrii echipei AV evitau în totalitate zonele comune din campus, considerîndu-le amenințătoare și imprevizibile. Cu toate că Arjun adoptase etos-ul Virugenix care propovăduia dependența de muncă (motto-ul neoficial al companiei fiind: *Uneori e nobil să dormi sub birou*), în rarele momente petrecute înafara cutiuței tînjea după cîte-o conversație. Începu șovăitor să se salute dînd din cap cu un bengalez care se ocupa de firewalluri și cu un dilliwallah[1] care lucra în echipa produselor de diagnosticare. Acceptă chiar o invitație la cină cu familia dilliwallah-ului și, cu toate că își pregătise grijuliu o listă cu subiecte de conversație, seara nu se dovedi un succes.

Socializarea la locul de muncă, atîta cîtă exista, consta mai ales în circulația electronică a unor seturi de informații amuzante. *Gluma*, în forma ei clasică de birou, era apreciată.

Î. De cîți programatori e nevoie pentru a schimba un bec?
R. De nici unul. E o problemă de hardware.

---

1. Locuitor tradițional din Delhi.

Din păcate, glumele stîrneau confuzie printre anumiţi membri ai personalului, fiind deseori urmate de disecţii semantice amănunţite (şi furioase). Un mod mai sigur de a comunica erau *chestionarele*. Ceva din structura testelor cu sugestii multiple de rezolvare rezona cu personalitatea celor de la cercetare şi dezvoltare, care şi le trimiteau cu o frecvenţă de mai multe pe zi. Subiecţilor li se evaluau cunoştinţele generale despre serialul *Angel*, coeficientul de „tocilar", performanţele sexuale. Săptămînă de săptămînă Arjun învăţa tot mai multe despre sine însuşi. Profilul său etic la jocul Dungeons & Dragons se dovedi a fi „Bun şi supus legilor". Penisul îi era de mărime medie. Nu era pe ascuns un utilizator de MacIntosh, iar lipsa de familiaritate cu jucăriile sexuale şi neputinţa de a-şi aminti vreo ocazie cînd se îmbrăcase în piele sau cauciuc pentru a-i face pe plac bărbatului îl recomandau drept o „fată de modă veche". Cele douăsprezece cafele cu lapte şi nouă Cola pe zi îl plasau în categoria „dependenţilor înrăiţi de cofeină". Îngrijorat, trimise un e-mail unui grup de întrajutorare şi i se sugerase să consume mai puţine băuturi care conţineau cofeină.

Unul dintre chestionare generă mai mult trafic pe Intranetul Virugenix decât toate celelalte. Sub titlul „Cât de Asperger eşti?", i se cerea subiectului să ia în considerare probleme precum:

Vă uitaţi în ochii oamenilor atunci cînd vorbiţi cu ei?
Vă este greu să dezvoltaţi sau să menţineţi o relaţie?
Ambiguităţile vă năucesc?
Vă acuză oamenii că nu reuşiţi să le împărtăşiţi interesele?
Vi se întîmplă ca alţii să fie furioşi sau supăraţi pe dvs. din motive care vi se par ilogice?
Aveţi obiceiuri sau tabieturi inflexibile?

Excelaţi în rezolvarea sarcinilor logice amănunţite?
Vi se întîmplă să vă reamintiţi să vă modulaţi vocea atunci cînd vorbiţi?
Aveţi dificultăţi în descifrarea comportamentului social?
Aveţi o obsesie predominantă pentru una sau mai multe activităţi specifice şi delimitate?
Vi s-a spus vreodată că preocuparea dvs. tehnică pentru părţile obiectelor este anormală sau neobişnuită?
Micile tabieturi personale sînt importante pentru dvs.?
Aveţi comportamente motorii repetitive (ticuri, gesturi, legănat etc.)?
Sînteţi sau aţi fost vreodată angajat ca inginer?

Sindromul Asperger era un lucru rău, o *boală*. Totuşi, pe măsură ce dădea răspunsurile, Arjun îşi dădu seama că profilul bolii se potrivea majorităţii membrilor echipei AV şi probabil şi lui însuşi. Avea comportamente obsesive. Îi plăcea repetitivitatea. Ura ambiguitatea. Schimbarea putea să-i cauzeze probleme. Era oare bolnav?

Fără îndoială şi alţii aveau suspiciuni similare. Timp de cîteva zile un flux de mesaje se perindă pe Intranet. Cu surprindere, Arjun descoperi că (spre deosebire de majoritatea locurilor de muncă, unde diagnosticarea unei afecţiuni neurologice constituia o cauză de îngrijorare) la Virugenix Asperger era o medalie de onoare. În e-mailuri se menţiona că formele uşoare se asociau cu un IQ foarte ridicat, că suferinzii de Asperger erau adesea programatori excepţionali şi că Bill Gates (care se legăna, vorbea monoton, era obsedat de detaliile tehnice şi se întîmpla să fie miliardar) era dovada că autiştii care funcţionau la capacitate maximă erau superiori turmei. Cineva scrise într-un mesaj că întotdeauna i se păruse că „oamenii ca noi" aveau conexiunile configurate altfel decît „ăilalţi". Se instaură treptat

o competiţie, fiecare dorind să demonstreze că amestecul său special de trăsături, specific unei personalităţi disfuncţionale, se asocia lejer cu excelenţa profesională.

To: avgroup@virugenix.com
From: darrylg@virugenix.com
Subject: AM CISTIGAT FRAIERILOR

FAPT: Dacă nu as avea alerte sonore si vizuale programate în PDA[1] *as uita INTOTDEAUNA sa-mi schimb hainele.*
FAPT: Pot recita pe de rost numarul pi pina la a nouazeci si saptea zecimala si cunosc timpul exact al rasaritului si apusului in sapte locuri din Statele Unite, PENTRU FIECARE ZI DIN AN...

Arjun suspecta că e-mailul lui Darryl îl descalifica pe acesta, întrucît laudăroşenia era exclusă din definiţia sindromului Asperger printr-o clauză a Asociaţiei Americane de Psihiatrie, care menţiona „lipsa tendinţei spontane de a împărtăşi bucuriile, interesele sau realizările cu alte persoane". Încercă să-şi evalueze propria situaţie. Prezenta, în mod clar, mai puţine simptome decît unii dintre colegii săi: Shiro, de pildă, nu vorbea niciodată şi se entuziasma doar în privinţa unei serii de butoane de telefon folosite de Pacific Bell la începutul anilor '70. El, pe de altă parte, ştia că nu trebuia să stea prea aproape de alţi oameni şi răspundea limbajului corporal al altora prin limbajul adecvat al propriului corp. Dar oare făcea asta de la sine, sau era un răspuns pe care-l învăţase? Care era punctul dincolo de care era cazul să te consideri anormal? Întrebarea

1. „Personal Digital Assistant", agendă personală digitală, mini-computer portabil cu funcţii de telefonie, fax, Internet.

începu să-l preocupe (era și acesta un simptom ?), astfel încît sfîrși prin a-i trimite un mesaj persoanei de la care provenise chestionarul, cerîndu-i sfatul.

To : chriss@virugenix.com
From : arjunm@virugenix.com

salut chris fata sau baiat as avea o întrebare despre testul tau...

Primi un răspuns în aceeași după-amiază.

To : arjunm@virugenix.com
From : chriss@virugenix.com

2 cromozomi x. Ce parere ai despre sporturile de echipa ?...

Fusese chemată la un meci de softball în campusul Microsoft. Dacă dorea să-i vorbească, o găsea acolo, pe terenul de sport, după program. O va recunoaște ușor.

Sint aia cu tatuajul cel mai vizibil.

În conformitate cu distribuția puterii suverane în Redmond, campusul Microsoft se afla în vîrful unui deal. Din Berry Acres era o plimbare de zece minute. Arjun se perindase prin fața porților de cîteva ori, însă acum, cu ocazia întîlnirii cu *chriss*, era prima oară cînd îndrăznise să intre. Perimetrul MS consta în aproape 300 de ari de teren, amenajați în jurul unor clădiri discrete care, dintr-un inexplicabil motiv gatesian, purtau numele unor celebre terenuri de golf. Clădirile aveau structura unor cutii funcționaliste îmbrăcate în sticlă, cu puține brizbrizuri arhitectonice. Cocoțate pe acoperișuri, camerele video supravegheau mîndre zona împînzită de trasee pentru jogging și fitness, marcate în culori diferite, în funcție de lungime și dificultate. În parcări erau numai mașini noi. Tineri îmbrăcați în haine lejere întru cîtva conservatoare se plimbau pe alei sau așteptau autobuzele companiei. În centrul complexului se afla un teren de sport destul de întins, folosit de către angajați, invitații lor și diverși nepoftiți de prin partea locului, pentru tot felul de activități, de la fotbal în cinci la turnee de croquet între departamente.

Arjun găsi ușor meciul de softball, urmărind strigătele și uralele. Cînd ajunse la terenul în forma unui diamant descoperi surprins că erau

foarte puțini spectatori. Gălăgia provenea de la jucători, care se încurajau unii pe alții cu vigoarea specifică personalului corporatist executînd un exercițiu organizat de socializare. Membrii uneia dintre echipe aveau chiar tricouri galbene cu sloganul *Hai, Vînzările!* imprimat pe spate. La marginea terenului fusese amplasat un bufet impresionant, o masă încărcată cu băuturi răcoritoare și aperitive care să stimuleze relațiile de după meci. În ciuda strigătelor, nimeni nu părea să ia jocul prea în serios.

Apropiindu-se, Arjun o zări: o tînără subțirică, îmbrăcată în blugi tăiați și un tricou negru fără mîneci pe pieptul căruia scria cu alb *iloveyou.vbs*. Avea părul șaten legat cu o eșarfă, iar brațul stîng îi era acoperit de la biceps pînă la încheietură cu un complicat tatuaj șerpuitor, de un albastru foarte închis. Fata sărea în ochi din mulțimea îmbrăcată în pantaloni kaki și tricouri polo. Arjun ridică mîna ezitant. Ea îi făcu semn să se apropie.

— Arjun, nu? Chris. Îmi pare bine c-ai venit. Mai avem nevoie de un jucător.

Îi întinse o bîtă de aluminiu.

— Tu urmezi.

De pe bancă în echipă. Primul dar pe care i-l făcea Chris.

În după-amiaza aceea, Arjun se uimi pe sine: nimeri mingea de mai multe ori decît rată, loviturile sale îi făcură pe jucătorii sedentari de la departamentul de vînzări să alerge gîfîind din greu spre zonele îndepărtate ale terenului. Succesul îi schimbă disprețul firesc pentru softball, pe care îl considera o versiune a cricketului pentru cei cu atenție deficitară, un joc cu bîta și mingea pentru copii, lipsit de complexitate tactică. Desigur, păstrase această părere pentru sine,

doar era plăcut să primească complimente pentru jocul său, mai ales de la cineva atît de neobişnuit precum Christine Schnorr.

Nu era chiar frumoasă, poate chiar deloc. Faţa îi era asimetrică, de parcă s-ar fi deplasat în jos şi spre stînga, iar ochiul drept îi fugea din cînd în cînd atunci cînd vorbea, dîndu-i o stranie expresie dublă, ca şi cum s-ar fi concentrat simultan asupra lui şi asupra unui obiect aflat la o distanţă medie. La douăzeci şi nouă de ani, era mai în vîrstă decît Arjun şi îi lăsa impresia că văzuse lumea într-o mai mare măsură decît el. Întrucît Arjun nu prea văzuse lumea, deduse că, statistic vorbind, mulţi oameni intrau în categoria de mai sus (mai ales într-o ţară bogată, cu o industrie turistică dezvoltată), dacă expresia era înţeleasă într-un sens strict geografic. Însă în siguranţa ei mai era ceva greu de definit, ceva extrageografic, o energie reţinută care părea să vină din faptul că ştia mai multe decît el. Îi plăcea asta.

Christine lucra în echipa care se ocupa de firewall, iar modul ei favorit de interacţiune socială era *interogatoriul*. Pe măsură ce meciul se pierdu în conversaţii şi chicoteli în jurul bufetului, fata începu să-l întrebe. Avea fraţi şi surori? De unde exact din India? Cărei clase sociale aparţineau părinţii lui? Răspunsurile sale păreau să formeze o constelaţie de informaţii satisfăcătoare, întrucît ea încuviinţa încurajator, ca şi cum acestea i-ar fi confirmat o ipoteză sau ar fi reprezentat un pas înainte într-un experiment nespecificat. Părea să fi uitat că scopul întîlnirii era ca el s-o întrebe cîte ceva, şi nu invers. Arjun răsuflă adînc.

— Christine, sînt îngrijorat.

— Chris. De ce spui asta?

— A, scuză-mă. Chris, sînt îngrijorat. Sindromul ăsta, Asperger. Eu...

— Povestea sau detaliile?

— Cum?

— Ce-ți amintești după un film? Povestea, sau chestii ciudate, de pildă numărul de telefon la care personajul principal o sună pe maică-sa?

Arjun se gîndi o clipă.

— Povestea.

— Eu nu mi-aș face griji. Te descurci mult mai bine decît majoritatea dintre noi. Oricum, mie îmi pari funcţional, cel puţin așa, la suprafață. Tu ce crezi despre tine, ești funcțional?

Asta era o întrebare mai grea. Arjun ezită. Chris își flutură împăciuitoare braţele.

— OK, e în regulă. Întrebare existențială. Incalculabilă. Ştii, începe să-mi pară rău că am trimis treaba aia. Să nu mă-nțelegi greșit, tu pari un tip drăguț şi așa mai departe, dar am primit niște mesaje... Dumnezeule, ce efecte a avut.

— Așadar crezi că sînt în regulă? Deși nu greșesc cînd spun că nu ai pregătirea medicală corespunzătoare?

— Pregătire medicală? Fii serios, am găsit chestia aia pe net. Și oricum, ce-ți faci atîtea griji? Cine poa' să zică ce-i normal și ce nu? Ești fericit, nu?

— Da.

— Atunci, spuse ea cu un aer decisiv, taci dracului din gură.

Arjun părea șocat. Fata începu să rîdă. După o clipă, rîse și el.

Decizia de a-l lua pe nătăfletul de indian sub aripa ei n-avea o bază raţională. Sigur, chestia cu Asperger o dăduse pe spate. În vreme ce fiecare idiot macho din echipa AV încerca să demontreze cît de interesant era, tipul ăsta era un dulce, sincer îngrijorat de sănătatea lui. Modul în care lua toate lucrurile literal (chiar înţelegea totul literal, poate *chiar avea* Asperger) era drăguţ. Era, de asemenea, şi o formă de directeţe, iar pentru Chris directeţea era un lucru bun. Şi cu toate că se îmbrăca mai prost decît majoritatea computeriştilor şi avea o mustăcioară subţire, nu era întru totul neprezentabil. Era înalt, de pildă, şi avea un ten frumos. Mai era ceva: parcă ascundea ceva. Se purta de parcă pusese la cale ceva important, ca şi cum pe o frecvenţă a vieţii sale dincolo de spectrul vizibil era mare forfotă. La filme, Christine se concentra mai degrabă asupra detaliilor decît asupra poveştii, însă îi plăceau misterele. Îi mai plăcea să descoasă oamenii, să-i descoasă şi să-i refacă la loc. Aşa că după meci, în timp ce se îndreptau spre parcare, Chris luă două hotărîri: să stea pe lîngă Arjun ca să-i afle secretul şi să încerce de-adevăratelea să renunţe la jocul ăsta cu uite Asperger nu e Asperger, care începea să-i sucească minţile. Aproape că se ajunsese la situaţia din anul precedent, cînd toată

lumea de la Virugenix făcuse o fixație pentru un sistem de clasificare a personalității în funcție de preferința pentru muzica mai timpurie sau mai tîrzie a Beatles-ilor.

Se alăturară unui grup care mergea în centru și sfîrșiră într-un bar, împărțind o carafă de cocteiluri Margarita prost preparate cu unii dintre prietenii ei de la Microsoft. Conversația se învîrtea în jurul subiectelor obișnuite: apartamente, slujbe, unde mergeau în vacanță. Îi făcu lui Arjun rezumatul vieții ei (familia în New Jersey, facultatea la Stanford, dorise întotdeauna să fie programator, ciudat pentru o fată, dar asta e) și află cîteva informații de suprafață despre el. Avea, așa cum bănuise, una din vizele alea de sclav, fiind plătit cu o fracțiune din cît l-ar fi costat pe Darryl angajarea unui specialist american. Îi spuse că Darryl i se părea un dobitoc, cu mostrele lui de rocă lunară și cu aerele lui de Vînător-de-Fantome-am-apărut-în-revista-*Wired*. Arjun păru stînjenit, ca și cum n-ar fi vrut să vorbească urît despre șef. Părea să-i fie dor de familie, mai ales de sora mai mică. Avea o fotografie cu ea în portmoneu. *Surioara*. Chris nu se înduioșa la chestii dintr-astea de fetițe, dar singurul cuvînt la îndemînă era *dulce*. Cînd îl întrebă ce făcea în afara programului, el o scăldă, bălmăjind ceva despre proiecte personale. Pe la zece jumate se uită la ceas și o anunță că trebuia să plece.

— Te scoli devreme mîine?

— Cred că da. Am cîte ceva de făcut.

— Unde ți-e mașina? Ai lăsat-o la Microsoft?

— Nu, n-am mașină. O să merg pe jos.

Lucrurile ieșeau puțin cîte puțin la iveală. Nu conducea? Chris era de-a dreptul șocată, se întrebă pentru o clipă, năucită, dacă nu cumva respecta vreo interdicție religioasă hinduistă, ca

evreii ortodocși care n-aveau voie să rupă bucăți de hîrtie igienică în ziua sabatului.

— Trebuie să-ți fie tare greu.

— E în regulă. Îmi place să mă plimb. Am timp să mă gîndesc.

— Ce-ai zice de o bicicletă? sugeră careva.

Arjun încuviință, nu prea convins. Chris simți formîndu-i-se pe buze una din propozițiile care nu apar decît după o a treia Margarita.

— Te-nvăț eu.

— Poftim?

— Să conduci. Dacă vrei, te-nvăț. Sînt o profesoară bună. Am excelente aptitudini interpersonale.

Fața lui Arjun se lăți într-un rînjet uriaș.

— De-adevăratelea? spuse. Vorbești serios?

— Sigur.

— Minunat. Ce...frumos. Fantastic! Știi, Chris, ești într-adevăr o persoană foarte drăguță.

Venind de la oricine altcineva, remarca ar fi fost ironică.

În cele din urmă, pe Arjun îl duse cu mașina un tip de la Microsoft care locuia lîngă Berry Acres. Chris termină Margarita numero quattro și se întrebă în ce se băgase.

— OK, acum rotește volanul. Așa... nu...în cealaltă direcție, era bine înainte. Așa. Asigură-te. În oglindă. Semnalizează. Bun, acum demarează ușor...

Să-l învețe pe Arjun să conducă se dovedi a fi – ei bine, nu chiar *cea mai puțin* stresantă activitate pe care o întreprinsese vreodată. De mai multe ori se rugase ca oglinzile laterale ale Hondei să rămînă tefere, iar bara de protecție din față avu de suferit de pe urma unui mic conflict cu un stîlp de lemn din parcarea de la Virugenix.

— Încetinește, Arjun. Frînează... Frînează!

Mașina era oricum o rablă, astfel încît Chris avu o atitudine destul de zen în privința avariilor. Din punctul ei de vedere, prima lecție fusese un real succes, în afara momentului bizar în care Arjun izbucnise în plîns. După două-trei lecții, era mai mult sau mai puțin capabil să miște mașina în față și în spate, înțelegea regulile de bază ale circulației, iar uneori chiar părea conștient de prezența celorlalți participanți la trafic. După o oră tensionată de condus prin Redmond cu viteza de douăzeci de km pe oră, Chris simțea nevoia să bea ceva, așa că deveniră amîndoi clienți fideli ai berăriei Jimmy's, un local intim cu o reclamă Budweiser la fereastră și o selecție de beri făcute în casă pe care Arjun începu să le deguste în strictă ordine alfabetică.

Îi plăcea Arjun. După o bere, timiditatea i se evapora și devenea exuberant, fluturîndu-și brațele și rîzînd. Vorbea mult de numeroasa lui familie, care părea să aibă mai mulți membri decît American Express și avea obiceiul de a compara evenimente din propria viață cu scene din filmele indiene. Cum Chris nu văzuse niciodată un film indian, nu înțelegea comparațiile, însă era limpede că o parte a vieții lui ascunse se petrecea într-o lume aventuroasă de iubiri pasionale, vrajbe între familii, încercări de pomină în stilul marilor producții MGM.

— Nu ești homo, nu? teoretiză ea într-o seară, după prea multe halbe din sortimentul Big Bear Porter de la Jimmy's. Văzîndu-i mutra plouată, dădu repede înapoi.

— Lasă. Fă-te că n-ai auzit ce-am zis.

Ceva mai tîrziu se surprinse flirtînd cu el, avertizîndu-l cu degetul arătător, zîmbindu-i șmecherește.

— Știi, se auzi spunînd, ar trebui să-ți razi mustața. Ai arăta mult mai bine fără ea.

— Serios? întrebă el. Așa crezi?

În ziua următoare la lucru mustața dispăruse. În ciuda semnalelor de alarmă care-i răsunau în cap, Chris se declară mulțumită. Arăta într-adevăr mai bine.

Într-o altă seară petrecută la Jimmy's ajunseră cam prea departe cu alfabetul. Fixînd cu privirea paharul de Sammamish Steam pe jumătate gol, Chris se împăcase cu ideea de a lăsa mașina parcată pe stradă și cu faptul că trebuia să se scoale devreme ca s-o recupereze înainte de-a primi o amendă. Proptit în coate, Arjun îi privea țintă tatuajele.

— Sînt tari, spuse, cu accentul său straniu, corcit – vocale americane prinse între consoane indiene dulcege.

— E un model tribal, îl informă ea.

— Al cărui trib?

— Nu cred că-i *de* undeva în particular, Arjun. E o chestie mai mult generică. Tribal în general.

Arjun reflectă pentru o clipă.

— Părinții tăi n-au avut nimic împotrivă?

— Nu era treaba lor. Am vrut să mi-l fac, așa că l-am făcut. Punct.

— Dar de ce?

— De ce? Așa am vrut eu. Nic și cu mine ne-am tatuat amîndoi în același timp, la San Francisco. E foarte la modă aici. E-un fel de act ritualic. Și la voi în India se face, nu, sfinții ăia ai voștri sau cine-or fi...

Nu-și termină propoziția. Arjun n-o asculta. Privea în gol.

— Cine-i Nic?

— Ți-am povestit de Nic, îi răspunse, dar își dădu seama că nu, n-o făcuse.

Arjun dădu din cap, împingîndu-și buza inferioară în afară, cu un aer știutor.

— Cred că trebuie să mă duc acasă.

Ridicîndu-se, își răsturnă scaunul și se lovi de masă. Berea se revărsă pe tăblia din imitație de lemn. Cîțiva dintre obișnuiții berăriei se întoarseră la bar ca să-l privească.

Chris îl prinse de braț.

— Ușurel, prietene. Hai, s-o luăm încet.

În nici un caz n-ar fi reușit să ajungă singur pînă în Berry Acres, astfel încît Chris hotărî ca prin ceață să-l ducă la ea. Nicolai nu era acasă. Îl plasă pe Arjun pe canapeaua din camera de zi cît timp căută niște haine de dormit și bău mai multe pahare cu apă, încercînd să scape măcar de o parte din mahmureala care se năpustea deja asupra ei ca un camion. Cînd intră să vadă ce face, îl găsi adormit. Îl aranjă pe lungime, îi

scoase pantofii din picioarele care atîrnau peste marginea canapelei și puse o pătură peste el, ca un giulgiu. După care se culcă.

Nic se împletici pe ușă o oră mai tîrziu, beat praștie și excitat după o noapte cu băieții, făcînd atîta hărmălaie, încît Chris era sigură că Arjun se va trezi. Chiar și cînd o făcură, nerăbdători și zgomotoși ca niște adolescenți, Nic zbierînd obscenități bulgărești de neînțeles și îndepărtîndu-i mîna de la gură de cîte ori încerca să-l facă să tacă, nici un sunet nu răzbătu din camera alăturată. Arjun dormea probabil dus.

Nu, din nefericire nu dormea, deși nu-și amintea cum ajunsese în locul acela întunecat. Îi vîjîia capul, gura îi era uscată și undeva în stînga sa cineva striga. Ascultă, încercînd să-și adune percepțiile laolaltă. Există ceva în sunetele produse de alți oameni în timpul unei partide de sex care limpezește mintea și, puțin cîte puțin, Arjun se simți atras de zgomotele de dincolo de perete, distingînd treptat, printre bufnetele repetate ale tăbliei patului, răsuflări întretăiate, gemete înăbușite și chicoteli care îi aparțineau fără îndoială lui Chris. Mai există ceva în zgomotele unei partide de sex care, atunci cînd zaci mahmur pe o canapea desfundată, cu picioarele ieșind de sub o pătură cu miros ciudat, îți poate produce sentimente de melancolie. Arjun contemplă pentru cîteva clipe aspectele mai reci și mai însingurate ale lumii, după care se prăbuși într-un vid alcoolic zbuciumat.

Guy stătea la masă alături de Gabriella într-un separeu de la Sake-Souk, un nou restaurant din Mayfair. De cîte ori vreun chelner trecea pe la masa lor, el era spiritual, iar ea împărțea unul din zîmbetele ei vii, însă de îndată ce simțeau că nimeni nu-i privește recădeau stingheriți în tăcere, mestecînd specialitățile din meniu, o combinație între bucătăria japoneză și cea libaneză, indiferenți la inovatoarele contraste de gust și prezentări ale acestora.

Guy privea pe fereastra restaurantului traficul de seară, luminile galbene ale taxiurilor, elegantele mașini europene care-și transportau pasagerii spre locuri discrete de divertisment. Se gîndea la bani, la generarea și decăderea lor. Se gîndea mai ales la propriii săi bani, care dintr-un motiv necunoscut refuzau să se regenereze cu frecvența necesară. Guy avea destule costuri suplimentare. O privi pe Gabriella, care rostogolea prin farfurie un rulou cu vinete și năut și privea absentă înspre un punct din spatele umărului său. Era frumoasă. Părul și ochii, nasul și dinții ei. Își lăsă mîna pe banchetă, lîngă coapsa ei. Nu-i povestise despre greutățile lui financiare; Gabriella sesiza imediat nevoia de compasiune a altora și nu o tolera. Ar fi dorit s-o atingă, dar nu i se părea o mișcare înțeleaptă. Gaby se pricepea

foarte bine să genereze o armură invizibilă în jurul ei.

Dîndu-şi seama că era privită, Gabriella zîmbi şi-şi trecu mîna într-un gest studiat prin părul lung, şaten. Guy zîmbi la rîndul său, încercînd să se simtă îmbărbătat. Era într-adevăr cea mai frumoasă din restaurant. Cînd o văzuse întîia oară la o petrecere organizată de Film Fund, sperase că ea avea să fie aleasa, cea care urma să devină centrul vieţii lui, sau cel puţin cea care urma să se afle în centrul intersecţiei sferelor de valori pe care el le vizualiza ca definitorii pentru viaţa lui. Riscă, lăsîndu-şi mîna să alunece în poala ei, trecîndu-şi palma pe suprafaţa vaporoasă a fustei. Ea îşi aşeză mîna peste a lui şi o bătu încetişor. Guy nu prea ştiu cum să interpreteze gestul acesta.

Gabriella era prea preocupată de gîndurile ei pentru a observa neliniştea lui Guy. Se lăsase furată de interiorul din lemn întunecat şi pînză albă al restaurantului, o lume în care spaţiul era împărţit în unităţi platonice discrete, cuşti de vid. Îl urmări pe Guy muşcînd din kebab-ul hamachi şi clănţănind iritant din dinţi. Un bărbat din celălalt capăt al încăperii o privea fix. Nu îi era foame.

Cînd oamenii încercau să găsească un termen de comparaţie pentru Gabriella, pomeneau de obicei de Audrey Hepburn. Avea aceiaşi pometi înalţi şi acelaşi aer aristocratic şi uşor speriat, ca şi cum pretutindeni ar fi fost abandonată, exilată dintr-o lume mai bună şi mai blîndă. Spre deosebire de Hepburn, însă, Gabriella avea şi o latură mai aspră, o brutalitate a unghiilor roase şi fumului de ţigară care-i dădea un aer întru cîtva promiscuu, pe care Guy (şi mulţi alţii) îl găseau irezistibil. Gabriella ştia asta foarte bine. Învăţase lecţia despre irezistibilitate încă de la

doisprezece ani, cînd un prieten al mamei sale încercase să o sărute la grădina zoologică. În clădirea reptilelor.

O mulțime de cuști, care se tot multiplică. Numai necazuri.

Noaptea trecută stătuse pînă tîrziu cu Sophie, prietena ei de la internatul școlii din Sussex în care petrecuse un an nefericit pregătindu-se pentru bacalaureat. Gaby se simțise prost acolo din cauza mîncării, a băieților care nu-i dădeau pace și a faptului că era străină. Sophie se simțise prost din cauza mîncării și a băieților care-i dădeau pace. Se așezaseră una în fața celeilalte pe podeaua din lemn tropical a apartamentului lui Guy, intrîndu-și confortabil în vechile roluri: Sophie privea, iar Gaby făcea, în cazul de față împărțea cocaina în linii pe o fotografie în care ea și Guy se aruncau în apele Mării Roșii.

— Pari așa fericită în poza asta.

Sophie spunea chestii dintr-astea. Ai niște ochi așa de frumoși. Rochia asta e așa de drăguță. Era unul dintre lucrurile cărora li se datora prietenia lor.

Gaby privi în jos înspre cei doi oameni din fotografie, cu părul năclăit de sare și cu măștile acvatice pe creștetele capetelor. Încercă să-și amintească ce simțise atunci. Avînd grijă ca părul să nu mătură fotografia, se aplecă și trase pe nas una dintre linii, apoi, apăsîndu-și nările, îi spuse lui Sophie:

— Se poartă ca un idiot în ultima vreme.

Sophie abia aștepta să audă cîte-o bîrfă răutăcioasă despre Guy, care nu o asculta niciodată și privea peste umărul ei la petreceri. Își roti ochii înțelegătoare și așteptă restul. Gaby îi pasă bancnota făcută sul.

Guy înrămase fotografia. Era o dovadă: că erau împreună și că asta era locuința lor, că datorită amintirilor comune demonstrate de proba A aveau și un viitor împreună. În ce o privea, Gaby nu avea încredere în instantanee. Avea puține fotografii de-ale ei, poate vreo duzină de momente înregistrate pe care nu le putea pune împreună ca să formeze un întreg, cu atît mai puțin o viață. Ea la cinci ani, pe pasarela unui iaht, în Grecia, ținută de mînă de căpitan. Bebeluș pe un covoraș în apartamentul din Viena. O adolescentă longilină și supărată pe marginea piscinei unui hotel din Singapore. Mai era o fotografie a părinților ei ca miri, una ostentativă, de douăzeci pe douăzeci și cinci de centimetri, care apăruse într-o revistă. Purtau pălăriile, gulerele și eșarfele fanteziste din anul 1971 și erau înconjurați de mulți oameni. Pentru Gaby nu însemna nici mai mult, nici mai puțin decît era. Un cunoscut bancher se căsătorește cu un manechin, vezi continuarea la pagina 86. Mai era și o fotografie a surorii ei, mijindu-și ochii înspre aparat într-un loc canicular și secetos.

Gabriella fusese mereu în mișcare, chiar și cînd ai ei erau împreună. Banii o împinseseră de la spate. Mai întîi banii tatălui ei, apoi banii prietenilor mamei. O duseseră în tot soiul de locuri unde existaseră tot soiul de versiuni de-ale ei, fiecare dintre ele dotată cu o bonă și o școală, o adresă de ținut minte și un set de fețițe de invitat la ziua sa într-un restaurant scump unde era întotdeauna un clovn de care nimeni nu rîdea. Exista o singură constantă: mai devreme sau mai tîrziu toți și toate rămîneau în urmă.

Cînd împlinise șaisprezece ani, tatăl ei era un bărbat pe care-l întîlnea în hoteluri, iar maică-sa se gîndea să se recăsătorească, așa că, ascultîndu-și

intuițiile, ceru să meargă la internat. La o pensiune de fete din Anglia precum cele din cărți. La vremea respectivă, toată lumea crezuse că era soluția perfectă. Apoi, cînd văzu că nu merge, urmară Lausanne și Paris, cariera ei de manechin, un fotograf brazilian drept prieten și prea multe droguri, însă în mod straniu cea care luase o supradoză a fost sora ei, cea mereu suficientă sieși, cea care striga la mama despre vină și responsabilități. Caroline umblase mai ales prin Asia. Plaje și ashram-uri. Făcuse bijuterii. Spre sfîrșit, mișcarea ei se accelerase, părînd o fugă. Se întorsese în Europa, unde începu să facă parte din diferite grupuri, ca și cum ar fi avut nevoie de oameni ca de un balast care s-o țină locului. Grupuri politice și religioase. Realizarea sinelui. Vindecări. Mergea la tot felul de întruniri și retrageri spirituale. Postea, cînta imnuri religioase. Apoi luase somnifere și căzuse pe podeaua din baie a unei ferme, de unde oare ... a ... din Andaluzia. Fusese greu să afle cu exactitate de ce se dusese acolo. Ca atîtea alte întîmplări din viața Gabriellei, moartea Carolinei nu prea avea sens. Era doar un fapt.

La înmormîntare, părinții lor încercaseră politicos să se convingă unul pe celălalt că fusese un accident, însă Gaby știa cum o hăituiseră banii pe Caroline, cît îi ura pentru că-i transformaseră viața într-un joc. Văzîndu-i pe ai ei cum dregeau povestea ca să le fie convenabilă, îi deveniră insuportabili, astfel încît părăsi Florența în aceeași după-amiază, părăsi Parisul și pe fotograf și ajunse în cele din urmă la Londra.

Sophie pălăvrăgea, sorbind din paharul de Chardonnay și frecîndu-și nasul cu degetele.

— Nu știu de ce mai stai cu el. Sigur, e bogat și așa mai departe. Sau, cel puțin pare bogat. Cu bărbații din ziua de azi nu poți fi sigură. Acuma-s bogați și imediat descoperi că nu-s.

Gaby o privi cu o undă de dezgust. Sub claia de păr vopsit în şuviţe la vreun coafor scump, faţa îi era congestionată de la vin şi cocaină. Petele rozalii de pe gît şi obraji o făceau să semene cu o bucată grasă de carne de vită. Se îngrăşase de cînd fuseseră colege de şcoală. Acum purta haine mărimea 18, avea o diplomă în matematică şi combina salariul mare de analist la o firmă de telefonie cu o viziune pesimistă şi ostilă în privinţa bărbaţilor. Casa ei din Fulham avea o garderobă încăpătoare plină de pantofiori ascuţiţi de piele şi mătase, care costau sute de lire perechea şi îi răneau picioarele. Gaby privi plasturii gemeni aplicaţi pe călcîiele prietenei ei. Săraca Sophie, cu aerele ei de rafinament.

Se ridică şi deschise uşa glisantă de la balcon. Sophie o urmă afară şi priviră licăririle înzorzonate ale cartierului Chelsea care se reflectau în apă.

— Are perspective bune, pufni Sophie. Dar e de-ajuns? Vreau să zic, ce altceva îţi mai oferă domnul Swift?

Gabriella stătea aşadar la masă în Sake-Souk, ascultînd cum Guy mesteca felul principal şi gîndindu-se ce altceva îi mai oferea. Într-un tîrziu, îşi dădu seama că îl fixa şi ea cu privirea pe bărbatul din celălalt capăt al sălii. Îi părea cunoscut, poate era un actor.

Gay îi urmări privirea.

— Îl cunoşti, o întrebă suspicios?

— Nu cred.

Guy se delectă o clipă cu vocea ei, cu felul în care gura ei frumoasă aproape îl transforma pe *d* în *t*, cu *u*-ul ei prelung şi plictisit. Auzea în vocea ei tonul european generic de pe albumele techno, o voce feminină creată pentru a spune „Oh baby, you make me feel so good". Accentele

erotice ale vocii ei îl distraseră de la problema bărbatului din celălalt capăt al restaurantului și uită de privirea de gheață pe care își propusese să i-o arunce. În schimb, făcu o încercare de a umple golul iscat între ei în decursul serii.

— Iubito, mă gîndeam că vara asta am putea încerca Thailanda.

— S-o încercăm? Ce, vrei s-o cumperi?

Îl privea cu o expresie disprețuitoare de neînțeles. Începu să creadă că spusese ceva nepotrivit. Gaby era o fată minunată, însă avea toanele ei.

Pe Chris o trezi ceasul deșteptător. Împleticindu-se din dormitor, găsi canapeaua liberă și învelitoarea împăturită ordonat. Pe măsuță era un bilet lipsit de punctuație și majuscule, care-i mulțumea pentru o seară plăcută. Nicolai începu să geamă și să ceară cafea pe un ton plîngăreț. O săgetă pentru o clipă un sentiment de jenă, răzbătînd prin greața care o cuprinsese. Ce făcuse noaptea trecută? Mai tîrziu, la birou, îi trimise cîteva e-mailuri lui Arjun. Nu primi răspuns. Avu mult de lucru toată săptămîna și nu vorbiră nici în weekend. Lunea următoare îl zări în sala de mese și se duse să-l salute. Arjun îi răspunse la salut și continuă să mănînce. Îl întrebă glumind dacă dorea să continue lecțiile. El încuviință nesigur, însă nu o privi în ochi, tîrșîindu-și picioarele sub masă ca și cum de-abia aștepta ca ea să plece.

— Arjun, te-am supărat cu ceva atunci?

— Poftim? Nu, deloc.

— Atunci de ce te porți așa?

— Cum așa?

— Știi tu cum.

Arjun făcu o grimasă și dădu iritat din umeri.

— Nu-s supărat, sînt foarte fericit. Cînd vrei, mergem să conduc. Trimite-mi un e-mail, bine?

— Hai, nu fi măgar. E din cauza lui Nicolai?

— A cui?

— Ți-am spus că stau cu cineva.

— Nu, nu mi-ai spus.

Urmă o pauză lungă, în care își căută stingherit cuvintele.

— Adică mi-ai spus, dar am crezut că... adică... nu mi-ai spus că sînteți căsătoriți.

— Nu sîntem, Arjun, doar locuim împreună. Vezi, noi... nu sîntem așa tradiționaliști... oare de ce-ți explic eu toate astea? Vreau doar să-ți spun că-mi pare rău, OK, pentru orice-ar fi fost. Aș vrea să fim prieteni.

— Și eu, spuse el.

Ăsta era momentul în care ar fi trebuit să spună minunat ne mai vedem pa și să plece. Ciudățeniile astea nu duc decît într-o singură direcție. Domnul Arjun Mehta începea să devină o problemă. Va trebui să-și caute alt instructor de condus. Însă, dintr-un motiv necunoscut, se trezi spunînd:

— Bun, atunci hai să ne purtăm ca niște prieteni și să ieșim undeva într-o seară. Să facem ceva... știu eu... am putea merge la unul dintre filmele alea ale tale.

Arjun păru derutat.

— Ale mele? A, vrei să zici filme indiene? Vrei să vezi un film indian?

— Sigur că vreau.

Arjun păru surprins.

— Minunat, spuse el nu prea convins. Nu știu dacă ți-ar plăcea.

— Pot să încerc, nu? Ce zici de mîine seară?

— Ăă, în regulă.

Prin urmare, merseră cu mașina la un mall din Kirkland și văzură un film în care era vorba despre doi băieți și două fete cărora le trebuiră trei ore și jumătate să-și convingă părinții să-i lase

să se căsătorească în combinația corectă. Chris se plictisi. Oare tipul ăla în cămașa portocalie de voal străveziu se voia cool? Pentru numele lui Dumnezeu, avea o pleată ridicolă pe ceafă. Și *cum* ajunseseră personajele dintr-odată la piramide? Întrucît filmul nu era subtitrat, Arjun îi explică în șoaptă părțile mai importante ale poveștii și, în vreme ce el privea fascinat, Chris o urmări cu intermitențe, întrebîndu-se dacă barba tipului mai în vîrstă, pietrele prețioase din colierul mamei și palatul roz-somon în care se petrecea mare parte din acțiunea filmului, asemănător întru cîtva celui din serialul *Dinastia*, erau adevărate sau nu. În cele din urmă, nunțile se săvîrșiră și publicul se împrăștie în parcarea luminată și tăcută a mallului. Chris privi în jur la tinerele cupluri asiatice, la grupurile de adolescenți de același sex și văzu că erau cu toții însuflețiți, zîmbitori. Arjun părea și el satisfăcut, împlinit emoțional.

— A fost tare *tare* bun, spuse, fredonînd o melodie din film.

Chris mai zări trei albi, un bărbat și două femei, fiecare făcînd parte dintr-un cuplu. Păreau la fel de buimăciți ca și ea. Încercă repede să-și alcătuiască cît de cît o impresie critică despre film; Arjun urma să o întrebe ce credea, iar ea trebuia să aibă la îndemînă un răspuns mai bun decît ghicitoarea cu sînt-adevărate-barba-pietrele-și-palatul. Altfel, fără îndoială se va simți jignit. La urma urmei era seara împăcării lor.

Fu împiedicată să-și spună părerea de una din acele întîlniri subite și neașteptate pe care le poți vedea într-o lumină favorabilă numai reamintindu-ți că ar fi fost și mai rău dacă erai împreună cu mama ta. Naiba știe ce căutau Tori și gașca de la barul de fete în Totem Lake Mall

la miezul nopții. Chris nici nu le văzu pînă cînd se trezi că cineva o prinde de păr, trăgîndu-i capul pe spate, și o limbă împodobită cu un cercel i se înfige în gîtlej, ca piesă de rezistență a unui sărut franțuzesc foarte umed.

— Bună, puicuțo, mîrîi Tori, dîndu-i drumul și ciupindu-i în joacă un sfîrc. Ce mai faci? o întrebă, imitîndu-l pe Joey din *Prietenii tăi*.

Avînd un metru optzeci și cinci în șosete, cu un corp lucrat la sală mult mai mult decît ar fi fost necesar, despre Tori circula gluma că se născuse prea tîrziu. Dacă ar fi fost prin zonă înainte de 1989, și-ar fi găsit de lucru ca monument într-o piață din fostul bloc comunist. De obicei era nestăvilită, însă în seara asta, dopată cu stimulantul SNC care se întîmpla să fie favoritul săptămînii, transpirînd abundent și înconjurată de adoratoarele ei îmbrăcate în jachete de motocicliști, Chris i-ar fi pus numele în capul listei celor care nu trebuiau prezentați unui heterosexual timid dintr-o țară cu un cod moral conservator.

— Cine-i tovarășul? întrebă Tori, măsurîndu-l pe Arjun din priviri ca pe un sortiment foarte dubios din meniul unui fast-food.

— Pentru Dumnezeu, Tori, clocoti Chris.

În jurul lor, amatorii de filme sud-asiatice din Kirkland reacționau la primul sărut lesbian din viața lor. Părinții revoltați își luară copiii în brațe, îndepărtîndu-i de spectacol. Adolescenții îmbrăcați în haine de la Gap avură parte de o bruscă lărgire a orizonturilor. Arjun arăta de parcă cineva l-ar fi reconfigurat greșit. Chris era iritată. Prietenele lui Tori îi aruncau ocheade și chicoteau pe seama lui Arjun. Din fericire, gașca mergea la o petrecere și, odată ce Chris le lămuri ca n-avea de gînd să le însoțească, se îndepărtară

în tropot de cizme și foșnet de bumbac ferfeniţit. Chris le urmări cu privirea, ușurată că nu fusese vorba de și mai multă nuditate.

Apoi avu de rezolvat conturile cu Arjun, al cărui sistem părea să se fi defectat.

— Treci la bar. Acum. Tre' să vorbim.

Arjun se lăsă condus la un local cu specific mexican, cu un *bandito* de plastic la intrare, unde chelnerii le luară comanda, deși strîngeau scaunele și ștergeau mesele. Aici, Arjun dădu pe gît două păhărele de tequila și fu supus unui curs intensiv de moravuri sexuale americane contemporane. Așadar, Chris trăia și se culca cu Nicolai, deși nu erau căsătoriți, iar acest aranjament dura deja de doi ani. Deși Nicolai putea fi numit fără a greși *prietenul* lui Chris, ei doi (aici lucrurile se complicau) se culcau și cu alţii, categoria acestora fiind deschisă însă limitată, iar limita fiind definită de gradul de implicare emoțională cu partenerul extern. În timp ce Chris îi explica toate astea, Arjun trecu printr-un șuvoi năvalnic de emoții incluzînd (însă nu limitat la) dezamăgire, gelozie, speranţă, interes, excitaţie sexuală și vină. Roșind incontrolabil, încercă să le ascundă pe toate. Avansă ipoteza (perspicace, după părerea sa) că definiţia dată de ea limitei nu era bine întemeiată și că un sistem mai puţin vag de a conduce o relaţie ar utiliza criterii cuantificabile precum timpul petrecut fără partener sau performanţa actelor sexuale individuale. Chris îi răspunse că ar trebui să se concentreze asupra lucrurilor pe care i le spunea. Arjun începu să argumenteze că era exact ceea ce făcea, însă expresia ei îl opri. Avea o întrebare.

— De unde e?

— Ce?

— Prietenul tău. Din ce ţară?

— Nic e american de origine bulgară. Are vreo relevanță?

— Aha, deci era *bulgară*.

Privi intens paharul gol; chiar și în America era probabil indecent să privești în ochii cuiva în timp ce îți amintești sunetele pe care le scoate în timpul unei partide de sex. Era atît de preocupat să ocolească această problemă, încît nici nu auzi ce-i spunea Chris.

— Poftim?

Nu, de fapt auzise bine. Unii dintre cei cu care Chris se culca erau unele, iar tipa înaltă și rasă în cap era una dintre unele. Chris accepta ideea că, datorită culturii din care provenea, Arjun ar fi putut fi șocat de această veste, însă spera că va încerca să aibă o atitudine înțelegătoare. Ar trebui să știe că nu-i datora nici această explicație, nici vreun alt lucru. Voia doar ca totul să fie clar.

De fapt, Arjun cunoștea lesbianismul, una dintre temele favorite ale CD-urilor pe care le vindea Aamir la Coliba de Internet a lui Gabbar Singh. Ce-i drept, înfățișarea lesbienelor pe care tocmai le întîlnise îl nedumerise, întrucît cele din pozele lui Aamir aveau toate păr lung și lenjerie de dantelă. Însă ăsta era doar unul dintre aspectele problematice din discursul lui Chris. Nu prea știa de unde să înceapă. Cînd se afla în situații semantic confuze, Arjun considera că e util să definească termenii înainte de a continua.

— Există vreun nume pentru cineva ca tine?

— Alo, gîndește înainte de a vorbi, băiețaș.

— Ești bisexuală, corect?

— Cînd o spui tu parc-ar fi o boală.

— Aha, deci crezi că are vreo bază fiziologică?

Dintr-un motiv anume, întrebarea păru s-o enerveze pe Chris, care ieși valvîrtej din bar.

Arjun avu grijă să lase bacşiş înainte de-a o urma. Patru băuturi. Una, două, trei, patru bancnote de un dolar vîrîte sub un pahar. Încercă să ia din mers această schimbare umorală. Christine Schnorr era o creatură străină (care fată indiană şi-ar face asemenea tatuaje?), iar regulile de funcţionare erau o parte a modului ei diferit de a fi. Unele faţete ale personalităţii ei erau în mod clar trăsături naţionale: de pildă, ostilitatea faţă de propria familie. Altele, precum furia ei şi aceste noi revelaţii sexuale, aveau o altă sursă, misterioasă.

În afară de Priti şi de cîteva verişoare (mătuşile nu contau), Arjun nu prea petrecuse mult timp în preajma femeilor. Cu siguranţă habar n-avea cum să se descurce cu una înfuriată. Cînd o ajunse din urmă, Chris se plimba în sus şi-n jos lîngă maşină, rotindu-şi ameninţător cheile pe deget. Văzîndu-l, se lansă într-o tiradă care răsună plină de ecouri în parcarea subterană.

— Nu-mi vine să cred, futu-i mama mă-sii, nu pot să cred. Cine dracu' îţi dă ţie dreptul să-mi vorbeşti aşa? Nu tre' să-ţi dau nici o explicaţie. Nici una, auzi? Da, m-am futut cu Tori. Şi ce? Da ce, sîntem în Germania nazistă cumva? Cine eşti tu să zici că cineva-i bolnav? Cine-ţi dă ţie dreptul să-i judeci pe alţii? Ştii ce? Du-te-n mă-ta, Arjun. În mă-ta!

Smuci portiera şi intră în maşină. Motorul porni cu un vuiet. Arjun începu să se piardă cu firea. Greşeala sa era evident mai gravă decît crezuse. De ce s-o fi purtînd Chris astfel? Ce-ar trebui să facă? Poate că exista o tehnică fizică, ca a unui pompier care ridică pe cineva în braţe, o manevră Heimlich pentru femei furioase. Chris dădu în marşarier ca să iasă din parcare. Încercînd cu disperare s-o oprească, se postă în faţa

Hondei. Întrucît mașina se smuci înainte, Arjun fu proiectat pe capotă.

— De ce ești așa de supărată? pronunță el prin parbriz. Chris coborî geamul.

— Dă-te dracului jos de pe mașină!

— Scuză-mă, o imploră Arjun. De ce ești supărată pe mine?

— Cară-te!

— Da' spune-mi de ce.

— Pentru că... pentru că nu suport cretinii bigoți ca tine. Doar fiindcă religia ta sau ce-o mai fi spune că femeile sînt sclave nu înseamnă că trebuie să intru și eu în joc. Acuma te dai jos de pe mașină, sau te calc?

Arjun se sperie. Nu fusese niciodată amenințat cu violența.

— Nu poți face asta! strigă. Eu nu sînt religios. Sînt un rațională! Chris, te rog!

Chris își plecă fața pe volan. Cum de intrase în toată chestia asta? Întins pe capotă, Arjun semăna cu un marsupial înalt și slăbănog. Cu un lemur, poate. Sau cu un leneș. Unul dintre paznicii mallului alerga spre ei, vorbind în stația radio. Chris îi făcu semn cu mîna s-o lase mai moale.

— E în regulă. Nu te obosi.

Nesigur, paznicul își încetini alergarea. Chris îi mai făcu o dată semn cu mîna și zîmbi cuminte. Apoi scoase din nou capul pe fereastră.

— Hai, intră.

Arjun dădu ușurel drumul ștergătoarelor de parbriz și alunecă pe scaunul din dreapta. Chris scoase mașina din locul de parcare și se îndreptară spre ieșire. Arjun hotărî să aibă încredere în ea. Era puțin probabil ca ea să mai acționeze pripit.

Din noaptea aceea în care se îmbătaseră, sentimentele lui Arjun pentru Chris suferiseră

transformări. Sunetele care pătrunseseră atunci prin peretele despărțitor jupuiseră învelișul de posibilități romantice. Înțelegea că între ei n-ar fi putut exista niciodată o dragoste adevărată, cel puțin nu așa cum și-o închipuise: Radha și Krishna, Devdas și Parvati[1], Raj și Bobby[2]. Recunoscu față de sine că avusese această iluzie numai după ce îi fusese călcată în picioare. Ce-ar fi spus părinții săi? Ar fi fost imposibil.

Erau deja pe autostradă cînd i se păru că putea să încerce să limpezească situația.

— Îmi pare rău, începu el sincer. Te-am jignit. Nu cred că ești bolnavă și n-am experiență legală și știu că aici e țara libertății și tu ai toate drepturile cetățenești ca să faci tot ce dorești și cînd dorești.

Chris se lăsă îmbunată:

— E și ăsta un început.

— Voiam doar să știu... ăă, toate astea sînt noi pentru mine. Presupun că pe voi vă învață la orele de educație sexuală. Ține minte că eu n-am trecut prin experiențele tale.

Chris își îngustă ochii.

— Ce vrei să spui cu „experiențele mele"?

— Experiențe sexuale. Desigur... înțeleg procedura. Nu sînt întru totul ignorant, să știi.

— Înțelegi procedura?

— De-a face sex. Am citit multe despre ea. E important să te educi. Am văzut și poze, se-nțelege...

---

1. Aluzie la romanul *Devdas* (1917) al scriitorului bengalez Sharat Chandra Chattopadhyay, care a fost ecranizat în India de mai multe ori.
2. Aluzie la cunoscutul film *Bobby* (1973) al lui Raj Kapoor, o poveste de dragoste între fiul unui milionar și tînăra nepoată a fostei sale guvernante.

— Ai citit mult.

— Da.

— Dar ai și făcut-o.

Tăcerea se prelungi între ei, întreruptă doar de vuietul mașinilor. Arjun își privi mîinile.

— Nu chiar.

— Cu un alt tip. Homosexualitate.

— Cu nimeni.

— N-ai făcut sex niciodată? Își alese cu grijă cuvintele. Arjun, vrei să zici că ești virgin?

— Nu-i cazul s-o spui atît de brutal.

— Scuză-mă. Dar cîți ani ai? Douăzeci și trei?

Arjun încuviință. Chris reflectă o clipă.

— Asta-i o replică de agățat, nu? Crezi că dacă-mi spui că ești virgin o să-mi fie milă și o să mă culc cu tine.

Arjun tăcu. Răspunse după o vreme, cu o voce firavă și încordată.

— Te-aș ruga să oprești. N-am chef să stau aici ca să mă insulți.

— Dumnezeule, tu chiar spui adevărul.

— De ce-aș minți?

Chris decise să nu intre în problema asta și conduse mai departe, gîndindu-se: „Un virgin? O, Doamne".

Chris ar vrea să se știe că hotărîrea de a se culca cu Arjun se datorează numai și numai drogurilor. Dacă ar exista un sistem național de învățat din greșeli, istorioara asta ar fi tipărită și distribuită elevilor de către autorități ca broșură de informații, ca ilustrare pe viu a faptului că drogurile sînt nocive, iar cei care le iau sînt niște idioți.

Cîteva săptămîni mai tîrziu, într-una dintre sîmbetele în care Nic era cu băieții, în timp ce apartamentul lor era invadat de bărbați care beau bere, mîncau snacks și simțeau nevoia imperioasă de a-și împărtăși statisticile de baseball ale echipei Seattle Mariners, Chris se pomeni la barul Iron, un local gay din oraș cu o vagă tentă fetișistă, punînd la curent gașca lui Tori despre seara de la mall și despre lumea lui Arjun Mehta în general. Acesta, le explică ea, era de fapt un drăguț. Nu era misogin sau homofob, doar naiv. Dacă-l puneai să vorbească despre computere aproape uitai ce arătare era.

Poate că era o cruzime să pomenească de virginitatea lui, poate că era o răutătate, dar era sîmbătă seara și Chris le povesti și gașca se prăpădi de rîs. Vă spun, e la fel de proaspăt ca în ziua în care a coborît din avion. Glumești. Cîți ani are? Carlos spuse (după cum era de așteptat) o, numa' dă-mi *mie* numărul lui de telefon.

Tori (idem) începu să vorbească despre cingători cu diverse obiecte atașate. În aer plutea ideea consensuală că ar fi întru cîtva *distractiv* să se facă ceva în privința lui Arjun. Subiectul reveni cu intermitențe în conversație. Își închipuiră scenarii, stabiliră poziții. Cîteva improvizații ample pe marginea cuvîntului *deflorare* făcură pentru o vreme înconjurul mesei. Ceva mai tîrziu, Chris luă o jumătate de pastilă de ecstasy și o linie de speed[1] și după vreo alte două linii, plictisită de muzica din club dar încă nepregătită să facă față halitozei excitate a lui Nic de după serile cu băieții, începu să i se pară o idee bună să ducă planul la îndeplinire, să mai ia jumătate de pastilă și să se fută cu Arjun.

O sa fie o poveste de pomină, își spuse, strecurîndu-se pe bancheta din spate a unui taxi. Simțea mici valuri de căldură, ideea de a fi atinsă i se părea grozavă, lua cîte o înghițitură dintr-o sticlă cu apă și mesteca gumă și nu se gîndea ce avea să facă sau să spună cînd o să ajungă acolo. Era bărbat. Ea o să vină și o să-i ofere sex. O chestie simplă ca un experiment cu cobai. Creierul scăldat în serotonină îi oferi o versiune îndulcită a lui Arjun, nu atît stîngaci cît *zvelt*, nu gălbejit ci cu *piele de mahon*, un tînăr tandru, îmbrăcat cît de cît în haine asortate, gata să fie inițiat în arta iubirii.

Nu simți mușcătura realității nici măcar în fața clădirii din Berry Acres. Prin interfon se auzi vocea uluită a lui Arjun, care îi dădu însă drumul înăuntru și-i deschise ușa îmbrăcat cu o pereche de boxeri și un tricou pe care scria *Salutări din Seattle!* deasupra unei imagini a turnului

1. Amfetamină, drog numit și „crystal meth" sau metamfetamină, cu efect stimulant.

Space Needle. Chris trecu peste astea și îl tratã cu cel mai seducător rînjet al ei, care, în starea narcotizată în care se afla, se prelungi într-un soi de căutătură lascivă de trotuar, o expresie care s-ar fi asortat de minune cu un costumaș viu colorat din poliester.

— Scuze, te-am trezit?

— Nu, nu, lucram.

Chris accentuă puțin rînjetul.

— Nu mă inviți înăuntru?

— Cum să nu.

Nu mai fusese în apartamentul lui. Arăta de parcă cineva scormonise prin gunoaiele unui magazin de electrice și aruncase aici tot ce nu-i trebuia. Pretutindeni erau echipamente electronice, acoperite de o mîzgă de farfurii murdare, lenjerie și deșeuri de hîrtie, ca în camera unui adolescent. Toată locuința mirosea puternic a pui prăjit. Rămase în picioare, legănîndu-se ușor. Arjun se agita primprejur, dînd la o parte mizeria cu piciorul, ca să se poată amîndoi așeza.

— Vrei o cafea? o întrebă, închizînd în grabă cîteva ferestre pe ecranul computerului.

— Ar fi și ăsta un început. Ce făceai, te uitai la vreun porno?

Arjun păru șocat.

— Nu.

— Pun pariu că asta făceai.

Păși peste carcasa demontată a unei unități și peste un vraf de reviste indiene și începu să spele o cană în chiuvetă. Arjun apăru alături.

— O spăl eu.

— Vreau numai niște apă. Îi mîngîie obrazul. Salut.

— Ăă, salut. Deci cafea nu.

Era plăcut să-l mîngîie. Continuă s-o facă.

— Ce faci? o întrebă.

— Nimic. Strînge-mă în braţe.

— Poftim?

Îi trase braţele în jurul ei. Ascultător, o strînse. Căldura declanşă şi mai multe frisoane de MDMA[1].

În ciuda euforiei, Chris nu putu să nu observe ambianţa sărăcăcioasă a apartamentului. Mirosul l-ar fi putut suporta, însă lampa din tavan avea un bec puternic, neacoperit, care arunca umbre neîndurătoare asupra mormanelor de gunoi şi pereţilor nedecoraţi, dar mai ales asupra bărbatului pe care-l strîngea în braţe, dîndu-i o nuanţă cadaverică, deloc de mahon. De undeva de sub un maldăr de perne sintetice se auzi sunetul slab al unei alarme. Nu-l luă în seamă şi îi dădu înainte.

— E prea multă lumină la tine. N-ai nişte lumînări?

— Lumînări? De ce, crezi că o să se ia curentul?

Chris se repezi înspre comutator, călcînd pe ceva moale. Neluîndu-l în seamă, stinse lampa din tavan şi întoarse veioza de pe birou înspre perete.

— Aşa. Mult mai bine. Ceva muzică?

Nu prea încîntat, Arjun se îndreptă spre computer. Era o decizie mult prea importantă ca să fie lăsată în seama lui; Chris îl îndepărtă, se aşeză şi inspectă un director cu fişiere MP3. În afara muzicii din filmele indiene, nu prea avea de unde să aleagă. Arjun privea peste umărul ei. Părea neliniştit s-o vadă la calculatorul lui. Oricît era de drogată, sesiză că sistemul era configurat pentru o sarcină neobişnuită. O mulţime de

1. Metilendioxi-N-Metamfetamină, denumirea farmaceutică a drogului Ecstasy.

harduri prăpădite fuseseră legate în rețea, și un monitor vechi de 14 inci, pe care Arjun se grăbi să-l închidă, afișa un fel de log care se actualiza continuu. Chris se opri ('N Sync?, *Dumnezeule!*) la un album al lui Moby: semi-penibil dar OK. Camera se umplu de o muzică luxuriantă de coarde și bucăți de blues.

— Așa, spuse ea, cuprinzîndu-l cu brațele. E mai bine.

Spatele lui Arjun se încordă sub mîinile ei.

— E așa de... e o surpriză foarte plăcută.

— Este, nu?

— Ești cam înfierbîntată. Ai făcut exerciții fizice?

— Nu, dragule, de asta am venit la tine.

— Serios? Cum așa? Eu n-am aparate de fitness.

Chris nu ascultă zumzetul vocii lui și își strecură mîna sub cămașă, lăsîndu-se purtată într-o lume tactilă. Spatele îi era catifelat și cald. Îi mîngîie gîtul cu vîrful nasului. Era enervant că el continua să vorbească. Acum, era important să fie goi.

— Arjun?

— Da?

— Ești cam încordat. N-ai vrea un masaj?

— Ă, de asta ai venit? Să-mi faci masaj?

— Poate.

— Păi, ce să zic, e foarte... nu mă așteptam... dar cred că ar fi în regulă. Oricum aproape terminasem cu...

— Arjun?

— Da?

— Șșș. Taci. Nu-i nevoie să vorbești. Întinde-te și scoate-ți cămașa.

Arjun mai mormăi cîteva proteste incoerente, însă după ce curăță patul de hîrtii și tuburi de

Pringles, Chris îl plasă cum dorea, întins pe burtă și ea călare pe șoldurile lui. Începu să-i frămînte spatele îngust. După cîteva minute își scoase bluza și sutienul. Arjun stătea cu ochii închiși și nu observă. Însă cînd își strecură mîna sub elasticul boxerilor, Arjun luă seama: își încordă fesele și spatele îi deveni rigid. Zbătîndu-se sub ea, se întoarse pe spate și se trezi față în față cu suprema realizare artistică a lui Bob: „Acul" din San Francisco șerpuind pe torsul ei dezgolit.

— Ce fa...

Chris îi luă mîinile și i le așeză pe sîni.

— O, spuse el. O.

Cîteva ore mai tîrziu, lumina cenușie a dimineții dezvălui un peisaj devastat. Întrucît lentilele de contact i se lipiseră de ochi, lumea care i se arătă lui Chris era din fericire înceţoşată, însă chiar şi cu văzul dat la minimum ştiu că era de rău. Îşi simţea gura ca şi cum cineva filmase un film de groază înăuntru, cu sînge împroşcat peste tot. Altcineva îi făcuse o puncţie lombară. Nu dormise, în nici unul din sensurile acceptabile ale cuvîntului. De cînd Arjun încetase să vorbească şi începuse să respire regulat şi zgomotos pe gură, fusese din cînd în cînd mai puţin conştientă de ceea ce o înconjura. Conta asta drept somn? Îi ridică grijulie braţul şi se strecură afară din pat. La primul pas, se înţepă la degetul mare în ceva ascuţit şi îşi duse mîna la gură ca să nu ţipe. Mesajul era clar. Trebuia neapărat să plece. Asta era un loc ostil, cu lucruri ascuţite. Era o casă a ororii care mirosea a pui.

Îşi clăti gura cu apă şi îşi pescui hainele. Arjun zăcea pe o parte, cu un braţ subţire întins acolo unde-l lăsase ea. Strivită de pernă, faţa îi era copilărească, cu trăsături nedefinite. Nu reuşi să găsească nimic în ea sau în partea de umăr şi piept dezvelită de pătură care să-i amintească de ce fusese atît de important să vină aici la ora două noaptea şi să se culce cu bărbatul ăsta.

Fizic se simțea istovită, însă psihic lucrurile stăteau și mai rău, peisajul obișnuit al gîndurilor și sentimentelor ei fiind redus la o întunecime golită, un pustiu presărat cu rămășițele sfărîmate a ceea ce fusese înainte să se facă pulbere. Era momentul tradițional pentru a jura să nu se mai atingă vreodată de ecstasy, cocaină sau alcool. Era sentimentul care ar fi avut efect asupra puștimii. N-o faceți, OK? Ca să nu vă simțiți ca mine.

Își apucă poșeta și scormoni după al doilea pantof printre ororile fără de nume de pe pat. După ce îl găsi, ieși în vîrful picioarelor și închise ușa, dîndu-și seama în lumina brutală a zilei că nu mai avea ochelari de soare. Și nici mașină. Se împletici pe alee și înainte de-a deschide poarta își lipi o clipă obrazul de metalul răcoros. Apoi, cu pasul șovăitor al unui zombie dintr-un film de mîna a doua, se îndreptă în direcția în care avea impresia că va găsi cel mai rapid cafea.

Patru ore mai tîrziu, Arjun deschise ochi în dimineața unei duminici calde de vară. Se simțea proaspăt și relaxat, scăldat într-o stare de bine. De obicei dormea într-o pijama kurta[1], însă în dimineața asta era gol. Incapabil să-și amintească pe moment de ce, se întoarse într-o rînă și zări printre șosetele și tăvile din folie de pe podea un prezervativ folosit, ca un trup cutat de melc. Pornind din acest punct, memoria i se împrospătă subit, aducînd cu ea o stare de uluire clară față de ceea ce se petrecuse în apartamentul său (*în patul ăsta!*) cu doar cîteva ore în urmă.

---

1. Cămașă tradițională de noapte din India, lungă, din bumbac sau mătase, încheiată la gît, purtată peste pantaloni.

Detaliile erau prea intense pentru a fi înfruntate fără jenă. Pura corporalitate a actului. Umezeala. Mirosul pielii. Își aminti că simțise cum își pierde controlul, ceea ce părea indecent în sine. Amintirea era nelămurită ca un vis.

Și totuși. Cîte făcuse pentru el. Fără ajutor probabil că n-ar fi reușit niciodată. Chris îi arătase cum se face, rezolvase problema insolubilă a găsirii unei alte ființe pe care s-o atingă și care să-i răspundă cu atingeri. Se simțea umil, recunoscător.

Și vinovat. Se sculă, porni calculatorul și mîncă în pielea goală, ascultînd discuțiile de la un radio desi. Așadar, cine era Chris? Era *iubita* lui. Devenise un *bărbat cu iubită*, sau, în versiunea prescurtată, *un bărbat*. Ceea ce părea un lucru bun, deși impur. Mestecînd o tartă cu cireșe, gîndurile i se îndreptară către Papaji.

Cam cu o săptămînă înainte de a muri, bunicul lui Arjun, zăcînd la pat, își exprimase dorința de a-i da cîteva sfaturi nepotului său. Arjun, pe atunci în vîrstă de opt ani, nu prea avea voie să intre în camera bunicului și doamna Mehta făcuse un spectacol din a-l aduce în fața bătrînului. Arjun era timid. Îi plăcuse Papaji, însă acum forma urît mirositoare din pat îl speria. Codindu-se, se lăsă condus aproape de silueta firavă, care trebuia doar să-și întoarcă fața ca să-i vorbească. De sub pături, un braț slăbănog se întinse spre el. O mînă tremurătoare îi mîngîie obrazul și fruntea.

— Beta, se auzi o șoaptă, Dumnezeu să te binecuvînteze. Ești un băiat cuminte. Vreau să ții minte două lucruri. Păstrează-ți întotdeauna sămînța. În ea e puterea ta. Și...

Arjun nu mai apucă să audă al doilea lucru, pentru că maică-sa îl tîrî indignată afară din cameră.

— Și-a pierdut mințile, izbucni ea. Du-te la joacă.

Cînd se strecurase înapoi în cameră, Papaji dormea.

Lipsit de jumătate din înțelepciunea strămoșească pe care trebuia s-o moștenească, Arjun prețuise întotdeauna jumătatea pe care o avea. Participase rareori la competiții sportive, însă știa că dacă ar fi făcut-o ar fi practicat cu siguranță abstinența în noaptea de dinaintea unui meci important. Se ținuse mai întotdeauna la distanță de pozele deocheate ale lui Aamir și presupunea că atunci cînd va veni ceasul partenera lui sexuală (nu se gîndea niciodată la plural) urma să fie aleasă cu mare grijă. Continența i se păruse mereu un lucru vrednic; să stai departe de cercul vicios al acumulării și risipirii seminale era semnul unui bărbat matur. Și acum, cu prima ocazie, căzuse cu capul înainte în incontinență. În ce îl transformase treaba asta?

Dar pe ea? Știa ce-ar fi spus maică-sa.

Existau și argumente contrare: șerpii albăstrii încolăciți în jurul brațului ei, sînii ei care se legănau în timp ce ea se mișca înainte și înapoi, frecîndu-se de pubisul lui.

Întrucît Aamir ar fi fost invidios, i se păru amuzantă ideea să-i scrie un e-mail. Începu, dar renunță. Pentru moment voia să țină vestea pentru sine. Toată dimineața nu reuși să se concentreze asupra proiectelor sale și își petrecu majoritatea timpului întins în pat, extrăgînd senzații de „după" ca pe niște fire subțiri. Era o zi senină și frunzele copacului din fața ferestrei filtrau lumina soarelui, care-i încălzea pielea, prelungind senzația atingerii. Formă de cîteva ori numărul lui Chris, însă îi răspunse robotul.

Chris și Nic își petrecură după-amiaza cuibăriți pe canapea, uitîndu-se la filme de adolescenți din anii '80 pe un canal de cablu TV. Amploarea dezastrului devenea tot mai limpede. Deși Nic, scufundat în propria mahmureală, n-o întrebă nimic, simțea o tensiune, o încordare pe care el o căpăta ori de cîte ori bănuia că se culcase cu altcineva. Regulile lor excludeau interogatoriile, însă tăcerea lui ascundea întrebări. Chris se furișă aproape de el, înfășurîndu-se mai strîns în pătură.

Ce mai brambureală. Arjun ba avea erecție, ba nu avea: cînd îl atinsese întîia oară, cînd îi pusese prezervativul. În cele din urmă, se așezase deasupra și-i vîrîse penisul în vagin cu un sentiment (culmea) *matern*. Imediat își pierduse reperele și o neîndurătoare luciditate le luminase zvîrcolirile ca o flamă. Se legănase înainte și înapoi, iar drogurile îi dăduseră senzația că altcineva, nu ea, făcea sex în cocina aia de cameră. Închizînd ochii, reușea să blocheze imaginea ridicolă a lui Arjun, rămas cu gura căscată, însă tot auzea țipetele lui înăbușite de uimire, tot îi simțea atingerile șovăielnice. Privise din nou mai jos, spre pubis și dintr-odată fața lui Arjun se boțise ca o pungă de hîrtie. Se terminase. Chris se simțea la fel ca înainte, doar că acum nu mai avea unde să se ducă, nu mai avea alte senzații de stors din această ieșire de sîmbătă noaptea și nici nu se simțea ca o aventurieră sexuală, era doar amorțită și obosită, o cîrpă susținută de droguri ca o bluză umedă pe un umeraș, forțată să fie lucidă cînd tot ce voia să facă era să stingă lumina și să se cufunde în întuneric.

Chiar dacă n-ar fi fost îngîndurat în dimineaţa aceea de luni, Arjun n-ar fi observat atmosfera care domnea în laboratoare. Pentru majoritatea oamenilor tensiunea ar fi fost evidentă. Arjun însă se cufundă în testele lui de rutină, neluînd în seamă faptul că analiştii veterani se tot închideau în camera de conferinţe, vorbind la telefon or conversînd grăbiţi între ei. Ştia că Darryl fusese chemat la o întîlnire, dar nu remarcă privirile abătute ale colegilor săi, îndreptate spre uşa biroului său, spre unele site-uri de ştiri financiare sau din industria tehnologiei, spre podea. Priviri fixe, concentrate. Oameni care-şi contemplau viitorul.

Îi trimise un e-mail lui Chris, însă nu primi răspuns. Probabil era ocupată, îşi spuse Arjun. La sfîrşitul programului se duse acasă şi lucră cu spor la proiectele sale pînă la unu noaptea. De obicei ţinea deschis un program de chat, însă în noaptea asta dorea să se concentreze, astfel încît pierdu furtuna dezlănţuită pe forumurile AV în legătură cu Virugenix. Înainte de-a se culca, mai încercă o dată să o sune pe Chris şi începu să fie îngrijorat că nu răspunde. Marţi dimineaţa era probabil singurul angajat de la Virugenix care nu avea habar că firma dăduse publicităţii un avertisment în legătură cu

profiturile, cotațiile la bursă se prăbușiseră, iar consiliul director se angajase să taie din costurile de operare în toate departamentele. Toți ceilalți, șoptitorii, privitorii în gol, știau ce însemna asta.

În perioadele de criză, regulile obișnuite de comunicare în corporațiile „tech" se inversează. Personalul Virugenix știa că e-mailul și canalele de telefonie din campus deveniseră nesigure. Doar conversațiile față în față nu puteau fi monitorizate de către companie. Cantina, de obicei pe jumătate goală, era acum plină de oameni care răscoleau cîte-o salată cu furculița și vorbeau cu voce joasă, oameni dintre care unii nu se aventuraseră într-un spațiu public de ani de zile. Arjun își cumpără o plăcintă cu carne de pui pe care s-o mănînce la birou și trecu pe lîngă ei gîndindu-se la Chris.

Miercuri dimineață, traversînd parcarea pe lîngă un șir de angajați care duceau cutii de carton la mașini, se gîndea la un singur lucru: de ce nu-i răspunsese la nici unul dintre mesaje?

Folosi cartela magnetică pentru a intra în laborator. Clay îl ajunse din urmă și-l bătu pe umăr.

— Voiam doar să-ți spun că-mi pare rău. Ești un tip în regulă. Păcat.

Încuietoarea ușii se deschise cu un clic.

— De ce-i păcat?

Clay îl privi cu ochi mari.

— Păi, Darryl vrea să te vadă, așa că... Dădu din umeri. Știi tu.

Înainte ca Arjun să-l mai poată întreba ceva, Clay o tuli.

Cînd își deschise terminalul, văzu că avea un mesaj de la Darryl. O întîlnire oficială la ora patru. Mai erau și alte mesaje, rugîndu-l să contribuie cu bani la darurile de rămas-bun pentru

niște oameni pe care nu-i cunoștea. În timp ce le parcurgea, un altul îi intră în Inbox, de la Aamir.

bhai – am vazut vestile proaste pe cnet da cum tu esti asa un superstar is sigur ca nu te afecteaza vezi frumushica din atasament; pa

Frumușica fusese blocată de software-ul de filtrare al companiei, însă Arjun avea alte lucruri pe cap. Vești proaste? Cînd veni momentul să bată la ușa lui Darryl, citise știrile și văzuse cum trei colegi intraseră în biroul șefului și ieșiseră cu aceeași expresie. Se simțea amețit. Nu era posibil. Doar chestia asta nu.

Înăuntru erau două persoane. Darryl și o femeie. Femeia nu făcea parte din departamentul de cercetare. Îți dădeai ușor seama pentru că purta un costum de culoare gri închis. Croiala era de calitate, ansamblul avînd drept accesoriu un colier de perle care-i dădea un aer profesional. Fața femeii era drăguță și expresivă, pielea foarte îngrijită, figura încadrată de părul blond, tăiat scurt. Femeia îi zîmbi lui Arjun și privi înspre Darryl, așteptînd ca el să dea tonul. Darryl însă nu prea arăta în stare s-o facă. Stătea ghemuit în fotoliu, cu o șapcă cu Ghostbusters trasă adînc pe frunte. Sub cozoroc, Darryl își privea fix cureaua cu SETI și se rotea cu scaunul încoace și încolo, împingîndu-se cu mîinile în tăblia biroului.

Femeia oftă.

— Bună ziua, domnule Mehta, spuse. Mulțumesc pentru promptitudine. Mă numesc Jennifer Johanssen și sînt director adjunct cu personalul la Virugenix. Conducerea m-a invitat astăzi aici pentru a facilita întîlnirile cu angajații. Domnul Gant m-a informat în privința randamentului dumitale. Știu că îți apreciază drept remarcabilă

contribuția la activitatea echipei de cercetare antivirus. Se opri și se întoarse spre Darryl, care își scărpina barba și se rotea și mai repede.

Arjun avea impresia că întîlnirea se desfășura la mare distanță. El era doar un observator, un savant care urmărea desfășurarea unui experiment situat de cealaltă parte a unui perete de sticlă. Străbătînd imensitatea spațiului, vocea lui Jennifer Johanssen suna calmă și competentă, un balsam hidratant a cărui formulă îndepărta chinul și durerea cuvintelor pe care le rostea. Lui Aamir i-ar fi plăcut, se gîndi Arjun. E genul lui.

— În timpul petrecut la noi, îl informă vocea de aloe vera, ați adăugat calitate și valoare muncii noastre.

Apoi vorbi o vreme despre compasiune. Camera îi părea friguroasă. Poate mă îmbolnăvesc, se gîndi Arjun, palpîndu-și ganglionii de la marginea gîtului. Vocea vorbea despre răsturnări de noroc și despre reducerea efectelor negative. Vorbea despre dorința arzătoare a consiliului executiv de a da un exemplu, de a demonstra responsabilitate fiscală la toate nivelurile. Vorbea despre ultimul venit, primul plecat.

Vorbea despre realitate.

Și brusc își dădu seama. Asta nu era povestea lui. Nu era povestea lui, fiindcă în ea nu așa se întîmpla. Trebuia să fie o greșeală.

— Trebuie să fie o greșeală.

Jennifer Johanssen dădu din cap pentru a-i da de înțeles că da, pricepea de ce el credea astfel. Apoi scutură din cap pentru a-i da de înțeles că nu, în ciuda impresiei sale, nu avea dreptate.

— Domnule Mehta, înțeleg cum te simți, îi spuse.

Era frumoasă, cu adevărat frumoasă. Ți-o puteai imagina practicînd sporturi în aer liber precum schiatul sau navigația pe catamaran. Activități ambițioase. Activități care presupuneau echipament scump.

— Vă rog să nu-mi faceți asta, spuse Arjun.

— Îmi dau seama că din punctul de vedere al contabilității resurselor umane ar putea părea un pas înapoi pentru ambele părți, spuse Jennifer Johanssen.

— Vă rog, spuse Arjun. Vă implor.

Darryl gemu ușor.

— Așadar, înțeleg de ce ai putea să crezi că nu facem o mișcare înțeleaptă.

— Nu, nu mă înțelegeți. Am nevoie de slujba asta. E tot ce am.

— Am avut în vedere toate opțiunile.

— Vă rog, dacă pierd slujba asta va trebui să mă întorc. Și nu pot să mă întorc. Nu pricepeți? Nu mă pot întoarce.

— Sîntem la curent cu situația vizei dumitale, domnule Mehta, însă din cîte știu eu, dumneata mai ești încă angajatul firmei Databodies. De fapt, Virugenix nu are nici un fel de obligații față de dumneata. Prezența mea aici se datorează numai crezului nostru că toții angajații, chiar și cei cu contract de consultant extern, trebuie să beneficieze de experiențe de concediere armonioase. Domnule Mehta, am o diplomă în planificarea scenariilor de disponibilizare. Te asigur că această întîlnire a fost gîndită în așa fel încît să fie cît mai puțin dureroasă pentru dumneata.

— Da, spuse Arjun. Înțeleg. Sigur că înțeleg. Numai nu mă dați afară, OK? Fac orice. Muncesc pe bani mai puțini. Fac ore suplimentare.

Ridică vocea. Jennifer Johanssen se foi în scaun. Deși părea stăpînă pe sine, ochii i se

aţinteau cînd asupra uşii, cînd asupra lui Darryl, care aproape alunecase din scaun şi încerca să se vîre la adăpost sub birou.

— Fă-l să plece, o rugă Darryl cu vocea înăbuşită. Jennifer Johanssen îl privi de sus, apoi îl privi pe Arjun, cu expresia concisă a uneia care a acceptat că de-acum trebuie să se descurce singură.

— Ceea ce vrea să exprime domnul Gant sînt mulţumirile noastre sincere pentru loialitatea şi serviciile dumitale. Îţi oferim o perioadă de graţie de două săptămîni astfel încît să faci pregătirile pe care le vei crede de cuviinţă în privinţa acestei schimbări de circumstanţe.

— De ce să mă concediaţi? spuse Arjun. Dacă se schimbă lucrurile? Dacă merg spre bine? Atunci veţi avea nevoie de mine.

— Firește, va trebui să părăseşti apartamentul. Mi se pare că departamentul de personal al laboratoarelor Greene te va contacta în această privinţă, probabil astă-seară.

— Dar nu mi-aţi răspuns la întrebare. Dacă se schimbă lucrurile? Şi dacă declinul o ia dintr-odată înapoi în sus?

— Domnule Mehta, din cîte ştiu, nu există indicii pentru o revenire pe termen scurt. Este o tendinţă care afectează întregul sector. Echipa noastră de relaţii publice a încercat să evidenţieze tocmai acest fapt în faţa investitorilor. Nu e vorba doar de Virugenix, ci de toată lumea. Acesta este gîndul cu care ar trebui să rămîi şi dumneata, domnule Mehta. N-ar trebui să consideri acest lucru drept un semn al eşecului personal. Dumneata eşti o persoană valoroasă care are mult de oferit. Însă Virugenix nu îţi mai poate oferi un context pentru dezvoltarea personală.

— Dar dacă lucrurile s-ar schimba, m-ați primi înapoi?

— Firește, domnule Mehta, într-o situație ipotetică în care am avea posturi disponibile pentru cineva cu experiența și aptitudinile dumitale, te-am avea în vedere.

— Bun, spuse Arjun, simțind că obținuse totuși o mică victorie. OK!

Jennifer Johanssen încuviință.

— Mulțumesc, domnule Mehta, pentru înțelegere. Își răsuci gîtul pentru a privi în jos, în spatele scaunului ei. Doar picioarele lui Darryl erau la vedere, o pereche de bascheți înalți ieșind de sub birou. Un zîmbet șters îi flutură pe buze.

— Domnul Gant îți mulțumește și el.

Arjun părăsi încăperea cu gura uscată. Își luă un suc din frigider și îl bău din trei înghițituri. Se făcuse o greșeală. Însă se putea corecta. Tot ce avea de făcut era să trateze situația ca pe oricare altă dificultate tehnică. Să disece problema. Să găsească bug-ul și să-l rezolve. Pentru că nu așa se întîmplau lucrurile în povestea lui. Îi mergea bine în America. Avea mare succes.

Capul parcă îi era strîns într-o menghină. Nu-l puteau forța să plece, nu în felul ăsta. Dacă i-ar fi făcut să vadă cît era de eficient? Atunci și-ar schimba părerea și ar concedia pe altcineva. Se așeză la birou și încercă să se concentreze pe monitor. Două săptămîni? Vederea de la fereastra dormitorului. Munții plutind pe o mare de ceață. Doar încă două săptămîni mai avea cu munții ăștia, după care înapoi în California. Soarele nemilos și alb care încingea asfaltul. Și cum rămînea cu Chris? N-o putea părăsi acum. Chiar și după luni de muncă, nu pusese nimic deoparte. O să mai reziste doar cîteva săptămîni pe bancă. După care va trebui să se întoarcă în India.

Și atunci toată lumea va afla adevărul.

Telefonul era de vină. Făcea lucrurile prea ușoare. La început, cînd abia sosise în State, reușise să-și liniștească părinții. Ar fi fost îngrijorați știind că avea necazuri. Și apoi Priti fusese atît de impresionată, atît de mîndră de fratele ei mai mare din America. Aamir la fel. Chestia asta scăpase de sub control. *Da, maami, sînt bine...*

La cît pălăvrăgea maică-sa, probabil că la ora asta toată lumea din Zdionă știa. Povestea lui. Versiunea lui. *Maami, azi mi s-a întîmplat un lucru grozav...* Cum fiul ei abia coborît din avion avansase rapid către o carieră de succes. Cum la celebra firmă Oracle Computers beta al ei rezolvase o problemă tehnică de care Larry Ellison fusese preocupat ani de zile, cum refuzase să fie făcut partener și trecuse la Virugenix, unde conducea departamentul de viruși. Cum băieţelul ei se întreţinea acum cu oameni de afaceri și politicieni. Cum stătuse alături de David Hasselhoff la un banchet.

Nu se putea întoarce în India. Ar fi adus rușinea asupra familiei sale.

Atmosfera din birou era sufocantă. Colegii se făceau că nu-l observă, ițindu-se pe furiș din cutiuțele lor. Trebuia să reflecteze. Trebuia să găsească bug-ul. În spatele clădirii Michelangelo se găsea o platformă de lemn cu mese metalice albe, din acelea cu o gaură în mijloc pentru umbrelele de soare. Angajații mîncau aici la prînz, sau țineau cîte o întîlnire neoficială. Arjun se strecură din birou și ieși la aer. Așezîndu-se la una dintre mese, privi o cioară care ciugulea un pahar de iaurt din plastic, restul unui prînz care, în ciuda regulamentului, nu fusese aruncat în coșul pus la dispoziție.

Era o cioară splendidă. Răutatea licărea în ochiul ei negru, lucios ca un nasture. Fiecare pană îi era conturată distinct. Se apucă să le numere: una, două, cinci, zece, pînă cînd îl distrase lumina șiroind printre acele brazilor care împrejmuiau campusul. Conform unui panou prins pe perete lîngă ieșirea de urgență, *Virugenix a amenajat această parcelă folosind plante originare din statul Washington pentru a încuraja o etică a pămîntului care celebrează patrimoniul nostru natural.* Da, se gîndi. Așa e. Totul părea perfect și prețios, așa cum trebuia să fie. Soarele cobora corect prin desișul de ramuri verzi ale copacilor, iar terenul în pantă era acoperit de un strat ordonat de ierburi specifice statului Washington. Ceva îl îndemnă să coboare de pe estradă și să îngenuncheze. Își trecu mîinile prin iarbă. Era fină, moale și deasă precum părul. Lumina era orbitoare. Lumea părea să se fi dizolvat, să ajungă la el printr-o serie de prisme. Fața îi era umedă. Își dădu seama că plîngea.

— Ești bine?

Vocea era îngrijorată, șovăitoare. Întorcîndu-se, Arjun îl recunoscu pe tipul din Singapore care lucra în echipa de produse de diagnosticare. Își ridică brațul într-un gest firav care însemna da, mulțumesc. Singaporezul îi făcu și el cu mîna și se retrase continuînd să-l privească. Convins în cele din urmă că nu era o problemă urgentă, se întoarse și intră în clădire. Arjun mai rămase o clipă în genunchi, trecîndu-și mîinile prin iarba afînată. Apoi se ridică și se întoarse la birou.

Avea două mesaje în Inbox.

To: arjunm@virugenix.com
From: darrylg@virugenix.com
Subject: Vina

N-ARE SENS sa cauti vreo vina. Trebuie sa intelegi ca nu e VINA NIMANUI. Daca privim din perspectiva cosmologica chestia asta e FARA INSEMNATATE. E bine de stiut ca dispun de AMPLE masuri de securitate personala. D8rr)I

To: arjunm@virugenix.com
From: chriss@virugenix.com
Subject: esti bine?

Am auzit. Imi pare asa de rau. Ne intilnim dupa program? Pup, c

— Nemernicul.

O spunea cu convingere. Pe Darryl îl considerase întotdeauna un căcat.

— Nici măcar n-a avut curajul să dea ochii singur cu tine. Dar nu mă mir. Știi cum e el cu oamenii.

Parcaseră lîngă lac, la capătul unui drum privat aparținînd unui club de yahting. În fața lor, o rampă cobora pînă la apă. Nu departe de mal, oameni care își permiteau să-și ia liber miercurea se dădeau cu catamaranul. Chris îl adusese aici crezînd că priveliștea avea să-l calmeze. Încerca să se achite de responsabilități, însă Arjun nu-i făcea viața prea ușoară.

— Cel puțin te am pe tine, spuse el dîrz.

— Sigur, încuviință cu precauție. Arjun nu arăta prea bine. Ochii îi erau injectați. Mai devreme își tot culesese scame imaginare de pe cămașă și mormăise pentru sine într-un amestec stîlcit de engleză și o altă limbă care era probabil hindi. Chris era îngrijorată. Îl evitase toată săptămîna și intenționa să facă la fel atîta timp cît era posibil, însă cînd auzise că-și pierduse slujba, vina o împinsese să-l caute. Din punct de vedere karmic, era ceea ce trebuia să facă.

Arjun îi dădea înainte cu întoarcerea. Chris bănuia că era vorba de întoarcerea în India, însă

nu era prea clar. Încercau să-l facă să se întoarcă, însă era imposibil. O să le arate el Lor. O să-I pună el la punct.

— Cred, îndrăzni ea alegîndu-şi cuvintele cu grijă, că nu prea se mai poate face mare lucru.

Arjun se încruntă şi spuse:

— Nu-i adevărat.

Atît. Clar şi definitiv. Ceea ce o îngrijoră şi mai tare.

De la weekendul acela, se gîndise mult. Nu neapărat la Arjun. La ea şi la Nicolai. Amîndoi încercaseră întotdeauna să se muleze pe fanteziile celuilalt. Asta era înţelegerea lor, lucrul care-i ţinea laolaltă. Fără compromisuri, totul era posibil, totul era permis. Uneori relaţia lor era încordată, mai ales cînd erau şi alţii implicaţi, însă făcuseră o alegere curajoasă. Îşi construiau viețile din mers, jucînd după propriile lor reguli. Şi adesea funcţiona, ceea ce era mai mult decît se putea spune despre relaţiile majorităţii oamenilor.

Însă de la o vreme, i se părea că-l scoate din sărite. Era supărat pe ea şi poate avea dreptate să fie. Simţea că era pe punctul de a-l pierde. Arjun reprezenta un simptom, însă existaseră relaţii în care se implicase şi mai mult, după cum bănuia că existaseră şi pentru el. Nu cu mult timp în urmă, una dintre aventurile ei ameninţase să devină serioasă. Nic ştia, sau cel puţin intuia că era ceva între ea şi inginerul de la un studiou de înregistrări. Nu spusese nimic, lăsase lucrurile în voia lor.

Nic era un tip calm, poate prea comod uneori, însă avea şi el probleme, iar ea ar fi trebuit să intervină în soluţionarea lor. Multă vreme se purtase urît cu el: acum era timpul să facă ceva. Asta hotărîse. Să se implice. Astfel încît primise

vestea concedierii lui Arjun și ca pe o ușurare. Încă o noapte pe care va putea să o uite. Arjun urma să dispară și-i va fi mai simplu să aranjeze lucrurile. Știa că dădea dovadă de nepăsare și mai știa că tot ce se întîmplase era din vina ei. Îi datora ceva lui Arjun: un umăr pe care să plîngă. Era prietenul ei, la urma urmei. Așa că veni și-l luă cu mașina. Se aștepta să fie amărît, dar nu chiar în halul ăsta. Părea să creadă că ar putea convinge firma să-l primească înapoi.

— O să mă ajuți, nu? o întrebase.

— Să te ajut să ce?

— Tu cunoști oameni. Ai putea vorbi cu ei pentru mine, le-ai putea spune că nu pot pleca.

— Arjun, deciziile astea se iau la niveluri mult superioare mie. Eu sînt o simplă operatoare cu coduri. Doar știi asta. Îmi dau seama că ți-e greu, dar ai să-ți găsești altă slujbă.

— Nu auzi ce-ți spun! Nu pot! Ești ultima mea speranță. Acuma sîntem doar tu și cu mine împotriva tuturor.

Chris îl privi îngrozită. Tu și cu mine împotriva tuturor? Din ce film mai luase și replica asta?

— Arjun, îți sînt prietenă, OK? Dar nu există tu și cu mine. Sînt cu Nic. Pricepi treaba asta?

— Dar ai venit la mine. Noi... tu ai înțeles în cele din urmă și ai venit.

O privi, aproape implorînd-o. Pe Chris o duru răspunsul pe care trebui să i-l dea.

— Ce s-a întîmplat între noi în noaptea aia ar putea să te facă să crezi asta, dar... a fost o greșeală. E vina mea. Eram dusă și n-ar fi trebuit s-o fac. N-a fost corect. Știu că ți-am dat speranțe.

Arjun o privi fix, pierdut, fără să înțeleagă.

— Sînt o nemernică.

— Dar tot ai să mă ajuți, nu?

— Să te ajut să ce? N-am cum. Nu pot să-i fac să-ți dea slujba înapoi.

— Dar trebuie, îi răspunse. Tu și cu mine. Împreună. Așa se cuvine să fie.

Cînd scrii un cod, deții controlul. Construiești o lume pornind de la primele principii, stabilești axiomele care o guvernează, pui în mișcare motoarele generării și descompunerii. Te poți relaxa chiar și într-un mediu virtual proiectat de altcineva, știind că te afli într-un sistem care funcționează după reguli care pot fi cunoscute. Din această perspectivă, lumea reală capătă însușirea paradoxală de a nu fi îndeajuns de reală. Doar, între toate celelalte, realitatea ar trebui să fie transparentă, logică. Ar trebui să poți scoate carcasa și vedea circuitele din interior.

— Chris, de ce te-ai culcat cu mine?

— Nu știu, Arjun. Pur și simplu. A fost o idee nefericită.

— Înseamnă că nu mă iubești.

— Arjun...

Într-o lume de iluzii trebuie să pui întrebări. Să pui totul la îndoială, în mod sistematic. Ceilalți pot să-ți pară reali. Se pot comporta ca și cum, asemenea ție, și ei sînt puși în mișcare de procese interne. Dar n-ai de unde să știi. Unii dintre ei sînt doar niște mașinării.

— Ar trebui să mă iubești.

— Îmi pare rău, nu știu ce să-ți spun. Nu trebuie nimic. Lucrurile sînt așa cum sînt. Asta e.

Așa cum sînt? Nimic nu-i doar așa cum este. În spatele lucrurilor există explicații. Există ideile lucrurilor și ele sînt ceea ce contează. O țintui cu privirea. Asta era ea? O mașinărie stricată.

— Știu ce ești, îi spuse Arjun. Apoi coborî din mașină și se îndreptă spre șosea. În depărtare,

automobilele vîjîiau pe autostradă. Chris striga ceva în urma lui, îi striga numele.

Pantofii îi scrîșneau pe pietriș. Parcă umbla pe podeaua unei subterane dintr-un joc video, instabilă, plină de capcane. Totul era în neregulă. Viața lui nu funcționa. Avea nevoie de un loc stabil.

Ce e mai sigur decît numerele?

Pe lac se vedeau cincisprezece pînze.

În parcarea de lîngă port erau douăsprezece mașini.

Primul etaj avea opt ferestre. Și încă opt deasupra lor.

Numerele erau adevărul lumii, numerele învelite în materie. Găsește certitudinea numărînd lucrurile. În sistem decimal. Binar, hexadecimal. Cîte șaisprezecimi de copaci erau în orizontul său vizual? Cîte împrejurul lacului? Șuvoaie de numere îl asaltară, prea rapide pentru a le mai face față. Însă trebuia să încerce. În fond, totul se reducea la aptitudinea ta de a face față complexității.

Se tîrî spre casă pe marginea șoselei. Ajuns acasă, încuie ușa și se așeză pe pat, cu mîinile în poală. Nu era important să se miște. Nu era important să mănînce, deși adînc în vintre știa că-i e foame. Era important să se gîndească. Lumina serii era molatică și gălbuie. Privi crengile bradului prin fereastră. Cîte ace? *ed ee ef f0 f1 f2...*

Stătu astfel și numără cîteva ore bune. Lumina păli în jur. Nu se putea întoarce acasă, așadar trebuia să găsească o cale să rămînă, să-i determine pe cei de la Virugenix să-l păstreze. Disecă problema. Gîndește-te la un număr.

O străfulgerare. Scormoni în gunoiul de pe podea, strivind cu piciorul o cutie de lapte. Un

jet alb se împrăştie pe covor. *Păstrează-ţi întotdeauna sămînţa. În ea e puterea ta.* Sub un vraf de hîrtii găsi o farfurie în care creştea ceva. Prins în spatele biroului era papucul stîng pe care-l pierduse. Erau acolo scrisori de la Priti şi un disc cu Asha Bhosle[1]. Utile toate, însă nu erau ce căuta. În cele din urmă îl găsi, un exemplar ferfeniţit al revistei *Filmfare* de luna trecută. Da, aşa era. Nu greşise.

Gîndeşte-te la un număr.

06 13

13 iunie. Ziua de naştere a Leelei Zahir. Peste două zile.

1. Faimoasă cîntăreaţă indiană (1932-), multe dintre melodiile ei figurează pe coloana sonoră a nenumărate filme.

Arjun a văzut pentru prima dată un computer cînd avea zece ani. Era un PC 286 aparţinînd vărului Hitesh, al cărui tată, preocupat de educaţia fiului, i-l adusese dintr-o călătorie de afaceri în America. Hitesh se educa jucînd solitaire şi încercînd să-şi bată recordul de puncte la un joc 2D în care trebuia să bombardezi sate dintr-un elicopter. Calculatorul stătea însă mai mult nefolosit în dormitorul lui Hitesh, bîrîind prevestitor. Familia lui Arjun se afla la Bombay pentru o săptămînă şi, în timp ce Hitesh se uita la filme de acţiune în camera alăturată, Arjun petrecea netulburat ore întregi în explorarea măruntaielor extraordinarului obiect. La fiecare pas întîlnea cîte un obstacol. *Path not found. Sector not found.* I se puneau întrebări fără nici un rost.

Abort, Retry, Ignore, Fail?

Cînd apăsa cîte o tastă şi pulsul criptic al comenzilor DOS exploda grafic pe ecran, începea să-i încolţească în minte bănuiala că ceva era viu în interiorul maşinii.

File creation error.

La treisprezece ani, Arjun abandonase de mult ideea că în măruntaiele computerelor trăiau vietăţi adevărate. Însă ceva mistic se păstrase, o sugestie, prezenţa unei scîntei vitale. Un computer care se iniţializează se creează pe sine *ex nihilo*, fiecare

etapă a activității generînd-o pe următoarea. O mică scurgere de curent înspre un cip adormit îi permite să facă apelul componentelor, care participă apoi la un schimb simplu de instrucțiuni, o stabilire a termenilor și condițiilor care generează un schimb mai complex și apoi un altul, strat după strat de limbaj luînd ființă pînă cînd afișarea unei fotografii din vacanță, sau mișcarea cursorului de-a curmezișul unui cîmp devin posibile, sensurile lor fiind înrădăcinate adînc în simplitatea binară.

Arjun intui un secret în această logică da-nu. Tînjind după tot mai mult timp petrecut la computer, îl cerșea sau fura de pe unde putea: biblioteci, laboratoarele colegiilor, casele colegilor mai bogați sau mai norocoși. Îi plăceau mai ales simulatoarele, de orice fel: jocuri de strategie bazate pe comerț; orașe și armate; o lume simplă de margarete multicolore; grupuri de celule digitale care treceau de la culoarea roșie la cea albastră. Urmărind populații de creaturi digitale crescînd și pierind, se pomeni meditînd asupra dimensiunii, întrebîndu-se adolescentin dacă propria sa lume nu era cumva doar un program uluitor, un sistem ca un acvariu funcționînd pentru amuzamentul unor adolescenți cosmici plictisiți.

Adevărat sau *fals*?

Oricum ar fi stat lucrurile, sistemul ăsta era el însuși o problemă. În scurtă vreme, Arjun se afla în plină retragere din el, lovit de sărăcie, de nepriceperea în interacțiunile cu ceilalți. Oamenii erau un hău, un abis. Violența și lipsa lor de claritate, motivațiile lor de neînțeles și schimbările inexplicabile de dispoziție fuseseră întreținute într-o societate de coșmar. De ce nu înțelegea nimeni? *Era o lume fără rost*. În cele

din urmă, procurîndu-şi propriul calculator, Arjun deveni un eremit informatic, refugiindu-se într-un loc în care comunicarea era guvernată de reguli clar stabilite. Porţi logice. Tabele cu valori de adevăr. În ce-l privea, lumea oamenilor putea să se ducă dracului. Îi închise uşa dormitorului în nas.

Viaţa lui ar fi putut urma o mulţime de căi dacă într-o seară n-ar fi lăsat o dischetă în computer. Cînd îl porni a doua zi dimineaţa, ecranul se blocă brusc. Apăsă pe taste. Fără rezultat. Îl reporni. Calculatorul mergea încet. Îl mai porni o dată. Şi încă o dată. În sfîrşit, după un hîrîit şi un bîlbîit interminabil provenit din interiorul carcasei, pe monitor apăru un mesaj.

```
a1 f0$t lu@t pr1z0n13r d c@tr3 l0rz11
n313g1ul1r11
```

Continuă să închidă şi să pornească maşinăria, ceea ce înrăutăţi problema. Iubitul său calculator devenise un morman de fiare vechi. Ca să-l repună în funcţiune, a trebuit să formateze hardul, pierzînd toate fişierele. Totul. Luni de muncă şterse de această vizită catastrofală. Începu să cerceteze ce se întîmplase şi află că fusese atacat de un lucru care avea un nume, *Virusul Carnaval*, un fragment de cod ascuns pe o dischetă inofensivă, care se folosise de computerul său pentru a se multiplica. Fiecare repornire dăduse naştere unei noi generaţii. Viaţă.

Informaţiile despre viruşi erau greu de obţinut. Fără o conexiune la Internet, lui Arjun îi era dificil să-şi facă o impresie chiar şi sumară asupra locului de unde proveneau, iar în India acelei vremi accesul personal la Internet era imposibil. Comandînd discuri şi reviste, dînd uneori telefoane

care-l ardeau la buzunar unor organizații care publicau buletine informative, reuși să-și procure cîteva mostre de cod, pe care le studie ca pe niște texte religioase. În intimitatea dormitorului său, produse cîțiva viruși simpli, avînd grijă să aibă copii ale datelor în eventualitatea în care avea să-și infecteze propriul calculator (ceea ce se întîmplă de vreo două ori). Învățâ singur limbajul de asamblare și, pe la optsprezece ani, excela deja în diverse sarcini de programare convenționale. Părinții săi, îngrijorați de însingurarea sa, de ținuta sa incorectă, de refuzul său de a face sport sau de a-și invita prieteni acasă, începură să vadă și o parte bună în obsesia sa. Computerele erau viitorul, le reamintea domnul Mehta colegilor săi de la firmă. Fiul meu va fi informatician.

Abia cînd intră la facultate și avu acces la bogățiile de date de pe net își putu în sfîrșit satisface curiozitatea cum se cuvenea. Începu să scormonească în underground, intrînd în camerele de chat și pe canalele IRC, navigînd înfiorat alături de lăudăroșii, hiperactivii, deliranții, incitatorii și paranoicii care infestau această zonă gri a culturii informaționale.

Sa te fut fraiere, la mine sa nu vii cind iti sterge hardu, io doar l-am distribuit. In orice caz, sa-l folosesti sanatos, ne vedem la urmatoarea mea lansare...

Ăsta era stilul. Dacă știai, te dădeai mare. Îi puneai la respect pe nătărăi și pe prefăcuți ca un mușchetar avîntat, ca un dandy al programării. Arjun era timid. Chiar și pe net, ascuns în spatele unui pseudonim, îi lipsea încrederea în sine. Multă vreme se mulțumi doar să observe și să asculte, adunînd informații despre viciile de

securitate, vulnerabilităţi, tehnici, exploatări. Însă în adevăratul underground, care nu lăsa urme, în subterana canalelor private temporare şi a site-urilor de descărcare care-şi schimbau mereu adresele, schimbul era totul. Nu dădeai, nu primeai.

Aşadar, fricos şi simţindu-se ilicit, *badmAsh*[1] începu să apară pe forumurile în care se făcea schimb de viruşi, oferind cod la schimb. Spre surprinderea şi satisfacţia sa, văzu că ceilalţi doreau ce avea el şi deveni rapid cunoscut şi respectat. Treptat, îşi dădu seama că, dincolo de fanfaronadă, majoritatea celor care făceau schimb nici nu prea aveau talent, erau doar cîrpaci buni la toate, care meştereau la rutine deja existente. Nu erau creatorii, arhitecţii. *badmAsh* deveni un fel de vedetă.

Ştergînd şi mai mult frontiera dintre viaţă şi non-viaţă, Internetul devenise mediul ideal pentru viruşi. Cîtă vreme dischetele reprezentaseră suportul primar de transmitere, ratele infecţiilor fuseseră scăzute. Acum că fişierele puteau fi transmise prin liniile telefonice, numărul de incidente crescu vertiginos. De la terminalul său din facultate Arjun privea fascinat codurile rele care se întindeau ca rîia pe corpul informatic al lumii, cauzînd mîncărimi şi disconfort unui public care fusese învăţat de literatura SF şi de războiul rece să privească cu un respect neliniştit convergenţa dintre maşină şi biologie. Viruşi de computer. Teroarea viitorului.

Arjun nu se dădea în vînt după SF. Lui îi plăceau poveştile de dragoste. Pyaar[2]. Să fie

---

1. Cuvînt folosit în engleza vorbită în India, avînd sensul de „huligan", „soi rău".
2. În hindi: „dragoste", „afecţiune".

eroul forumurilor Vx era întru cîtva o satisfacţie sterilă, deoarece menirea eroului e să cucerească fata, iar în forumurile Vx nu se găsea nici una. Nici măcar (aşa cum se întîmpla prin alte zone ale netului) cineva care pretindea că e fată.

Pyaar. Pyaar. În toată Asia de sud nu există scăpare din mrejele ei. Poate că răspîndirea poveştilor de dragoste are de-a face cu filmele, ori cu independenţa faţă de britanici, cu globalizarea ori cu observarea pe furiş a cuplurilor de excursionişti de către o întreagă generaţie de tineri care au realizat subit că se pot pipăi unii pe ceilalţi fără să-i lovească un trăsnet din senin. Unii spun că dragostea e doar imoralitate. Alţii cred că e încurajată de muzica disco dată tare. Există chiar şi unii care afirmă că declinul căsătoriilor aranjate şi stimularea culturală a înlocuirii acestora cu alegerea liberă a perechii sînt legate de anacronismul familiei evoluînd în capitalismul tîrziu, însă deoarece asta înseamnă de fapt că Dragostea se poate reduce la Bani, nimeni nu-i ascultă. În India (cea mai disco naţiune din lume), Dragostea e o nebunie strălucitoare, o obsesie, transmisă precum cuvintele unui dictator, la fiecare chioşc de paan şi staţie de ricşe, de fiecare aparat radio, panou publicitar şi turn de emisie TV. În timp ce Arjun încerca să se concentreze asupra criptografiei cu cheie publică[1] sau asupra convenţiilor de denumire în maghiară, pyaar continua să-i bată la uşa dormitorului ca o enervantă soră mai mică. Vii să te joci? Nu i-ar fi acordat atenţie (ce

1. Tip de criptografie care permite utilizatorilor să comunice în siguranţă fără a deţine în prealabil o cheie secretă comună, folosind o pereche de chei criptografice numite cheie publică şi cheie privată, care sînt relaţionate matematic între ele.

putea fi mai vag și mai puțin logic?), însă, în mod dezgustător, toate ritualurile ei absurde și toate încurcăturile ei îl conduceau înapoi înspre ceva de care avea nevoie, după care începuse să tînjească cu un dor aproape devenit panică.

Atingeri.

Iubirea era pustul atingerilor. Era labirintul prin care trebuia să-ți găsești calea. În căldura nopților de mai, cînd zăcea treaz în pat și aerul greu era ca o mînă pe corpul lui, dorința de altcineva era dureroasă, o prezență străină care îi crescuse în piept ca o tumoare.

În măsura în care reconstituirea ei e posibilă, desfășurarea evenimentelor a fost următoarea.

La ora 21:15 PST[1], miercuri, *badmAsh* apare pe canalul #vxconvention, care la acea dată funcționează pe un server aparținînd unui ISP[2] din Indonezia. La 21:28, încheie negocierea cu un utilizator obișnuit cunoscut sub numele de *Elrick21*, dînd o copie a unei utilități de „adulmecare" a pachetelor de date în schimbul unui fișier arhivat conținînd o listă de aproximativ un milion de adrese de e-mail, tipul de listă folosit de spammeri pentru a trimite mesaje despre lărgirea penisului, excelente oportunități de investiții și cereri urgente de asistență în afaceri. În schimbul numărului de telefon de acasă al jucătorului profesionist de golf Tiger Woods (pe care *badmAsh* l-a obținut la pachet într-o tranzacție anterioară; și despre care *Elrick21* spune că „ar fi cool să-l am, numa' așa"), mai primește și o listă cu o duzină de adrese IP ale unor computere pe care, fără știrea posesorilor lor, *Elrick21* a instalat un software cunoscut drept troianul cu acces de la distanță.

---

1. Pacific Standard Time, fusul orar pe coasta de vest a SUA.
2. Internet Service Provider, distribuitor de servicii internet.

Între 21:32 şi 21:37 PST *badmAsh* încearcă să comunice cu aceste computere. Răspunde doar unul: un PC aflat în Paris, în *banlieue*, pe care proprietarul său, un doctor stagiar pe nume Patrice, l-a legat la o conexiune broadband ca să poată avea succes la un joc cu avioane din al doilea război mondial. Patrice are uneori impresia că ar dori mai degrabă să fie pilot pe un avion de luptă decît doctor cu un apartament mizer într-o zonă rău famată a oraşului. Patrice îşi lasă de obicei computerul în funcţiune tot timpul. În acest moment (la Paris e joi dimineaţa devreme) e încă la spital, astfel încît nu e de faţă cînd *badmAsh* începe comunicarea cu troianul, trimite nişte comenzi calculatorului şi preia controlul programului de e-mail.

Între 06:50 şi 09:23 CET, oră la care se întoarce Patrice, observă cu ochii împăienjeniţi de oboseală că se întîmplă ceva ciudat şi smulge cablul din priză, computerul său trimite e-mailuri în flux constant, contactînd sute de mii de oameni din toată lumea pentru a le spune:

Salut. Am văzut asta şi m-am gîndit la tine.

La 14:05 KST, Kim Young Sam, în vîrstă de cincisprezece ani, chiulind de la ora de engleză de la Liceul de Ştiinţe din Seul, revine în dormitorul său cu un bol de tăiţei încălziţi la microunde şi se miră ca a primit un e-mail din Franţa. Îl deschide şi dă click pe fişierul ataşat. Nu se întîmplă nimic. Zece minute mai tîrziu, cînd computerul său trimite copii ale mesajului tuturor celor din agenda de adrese, Kim nu observă pentru că a adormit.

Kelly Degrassi, suferind de insomnie, mamă şi recepţioneră la birourile parohiale ale Bisericii

Sfîntului Munte Sion din Fort Scott, Kansas, deschide și dă click.

Darren Pinkney (crescător de bovine, Ballarat, Australia) dă click.

Altaaf Malik (student, fan Leela Zahir, Hyderabad, India) dă click și e dezamăgit. Nici o fotografie.

La zece minute de la primul e-mail trimis de computerul lui Patrice, patruzeci de persoane au distribuit mesajul fără să știe prietenilor și cunoștințelor lor. După o jumătate de oră, numărul a crescut la 800. Pînă în momentul în care Patrice sună la asistența tehnică a ISP-ului său pentru a le transmite că e ceva în neregulă cu conexiunea lui, e-mailul conținînd ceea ce avea să fie cunoscut drept „prima variantă a virusului Leela" sau *Leela01* a ajuns în peste 17 000 de harduri din întreaga lume.

Adevărul e că Leela nu era un singur lucru. Nu era doar un set, un grup sau o familie. Era un roi, o hoardă. În același timp în care *Leela01* se răspîndea prin e-mail, alte Leela, alte versiuni purtînd fața ei erau încărcate pe site-uri de shareware, își săpau calea către servere de web pentru a fi distribuite ca Applets, se propagau cu o frecvență fenomenală prin rețelele peer-to-peer. Existau versiuni care o rupeau de tot cu trecutul, a căror țintă erau sistemele de operare complexe folosite de companii și universități, precum și cele simplificate ale telefoanelor mobile și agendelor electronice. Atîtea Leela. Atîtea fete cu aceeași față.

Legenda creată în jurul tuturor acestor variante și celebritatea care-i luase pe atîția pe nepregătite se datorau puterii lor de a se metamorfoza. Din momentul în care primul virus se strecurase în primul hard neprotejat cîndva în anii '80, se declanșase un proces de evoluție, o cursă a înarmării între autorii de viruși și programele de scanare care produsese mutații noi și neașteptate. La început, cei care detectau viruși aveau nevoie doar de o mostră virală și puteau scrie un program care să caute o urmă sau o semnătură specifică. Prin urmare, virușii au început să folosească încriptarea pentru a se ascunde, iar

antiviruşii au răspuns învăţînd să vîneze rutinele de decriptare. N-a trecut mult şi virusii au început să ia forme multiple. Antiviruşii au evoluat împreună cu ei, şi au învăţat să caute nu doar semnături, ci şi comportamente suspecte. Orice eveniment neprevăzut putea fi semnalul unei intruziuni. Schimbări în mărimea unui fişier. Modificări neautorizate.

Leela era cu o treaptă mai sus. Era în stare să ia noi forme după cum dorea, nu rămînea niciodată stabilă un timp îndeajuns de lung pentru a fi scanată şi recunoscută. Fiecare generaţie producea o Leela complet nouă, cu organele rearanjate, mutante, ascunse sub un strat de cifruri nou-nouţ. Din perspectiva celor însărcinaţi să o găsească, cel mai rău lucru era că Leela se camufla în programele pe care le infecta, strecurîndu-se între comenzile legitime, tăinuindu-şi prezenţa prin resetarea tuturor referinţelor la schimbările pe care le operase. Cînd un antivirus inspecta un fişier infectat de ea, acesta părea normal. Funcţiona. Nimic nu părea schimbat de cînd se făcuse curăţenie ultima dată. Programe legitime făceau lucruri legitime. Pînă cînd se opreau. Pînă cînd ea prelua controlul.

3 ore de la lansare: 17 360 gazde
4 ore de la lansare: 85 598 gazde
5 ore de la lansare: 254 217...

Cînd Arjun apăru la lucru în dimineaţa următoare, vlăguit şi tras la faţă după o noapte nedormită, nici o mostră nu ajunsese încă la Virugenix pentru a fi analizată, în ciuda infecţiei care se întindea în jurul lumii. Leela era în libertate, şi pe moment întru totul invizibilă.

Cine a dat click? Tu ai dat? Ai fost destul de curios ca să încerci? Pachetele de date s-au scurs prin cabluri, prin MAE-West și East[1], în hub-uri și ring-uri din Chicago și Atlanta, din Dallas și New York, au plecat din altele aflate în Londra și Tokyo, prin marele cablu optic SEA-ME-WE_3 aflat pe fundul Pacificului, ca și prin cablurile care traversează Atlanticul. Informațiile au țîșnit în sus către sateliții de comunicații, sau au fost transformate în unde radio emise de transmițătoare, trecînd prin oameni și clădiri, pierzîndu-se în spațiu.

Leela îl găsi pe Guy Swift la 11 000 de metri altitudine, în timp ce se întorcea de la New York la Londra și întîlnirea lor trecu aproape neobservată întrucît Guy dormea. Leela fusese grupată împreună cu alte mesaje, comprimată și transmisă dintr-un satelit către un computer de la bordul Airbus-ului A300 în care se afla Guy, relaxat în fotoliul său de la clasa I, verificîndu-și somnoros e-mailul prin intermediul telefonului

1. Metropolitan Area Exchange. Centre de interconectare a traficului între ISP din Statele Unite, aparținînd companiei MCI WorldCom. Există trei MAE în SUA, MAE East la Washington D.C., MAE West la San Jose, California, și MAE Central la Dallas.

de bord. Își scosese laptopul din carcasa rezistentă la șocuri, trecuse cartea de credit prin scanner-ul telefonului și conectase cele două aparate. Apoi, pentru o clipă, închise ochii și se lăsă să alunece într-un loc călduț și lipsit de griji. Trecură cîteva secunde. Reveria se întunecă și pe Guy îl încercă brusc o senzație neplăcută de prăbușire prin propriul spațiu interior, *prin sine însuși*. Azvîrlit în mod dezagreabil într-o stare de luciditate, răsuflă greu și, deschizînd ochii, văzu că avea zece noi mesaje în Inbox. *Uită-te și tu!* Dezorientat, dădu click. Nu se întîmplă nimic. Enervarea se înregistră ca un mic vîrf, o perturbare momentană în traiectoria lină a zilei sale de lucru. Hotel, duș, mic dejun, hol, limuzină, întîlnire la prînz, cumpărături, hotel, din nou limuzină – străzile regulate din Manhattan alunecînd pe lîngă el, șoferul tăcut ducîndu-l la aeroport – toate silențioase, perfecte...

Ora la origine: 02:14
Ora la destinație: 07:14
Ora curentă: ?

Ce oră era aici? Cît era ceasul acum?

Ceva mai tîrziu, Guy privi ca prin ceață cum Londra căpăta contururi în jurul taxiului său. Alături pe banchetă se găsea o pungă de la un boutique de lenjerie, un cadou pentru Gabriella cumpărat în ultimul moment. Aplecîndu-se în față, îl ghidă pe șoferul care urmărea un program la radio cu apeluri de la ascultători. Zări în față clădirea în care locuia, un munte de sticlă albastră tronînd deasupra unor blocuri scunde din anii '80. Iubea momentul ăsta, superlativul oricărei călătorii. Întoarcerea acasă.

Acasă. *In vitro.*

După cum știe orice londonez, In Vitro, complexul de apartamente proiectat de Sir Nigel Pelham, e un adevărat reper urban, un zigurat de sticlă albăstruie înalt de douăzeci de etaje, curbat într-un arc larg, situat pe malul sudic al Tamisei. Fiecare dintre cele 324 de apartamente de lux are cîte un balcon separat de celelalte pentru a da iluzia de singurătate deplină. „Efectul", spusese Sir Nigel într-un interviu din revista *Archon*, „este unul de calm absolut, o senzație paradisiacă de plutire pe deasupra grijilor lumii". Lifturile și celelalte spații de serviciu fuseseră amplasate în spate, lăsînd liberă vederea spre rîu. Primele locuințe se găseau la etajul patru, iar firmele partenere ale lui Sir Nigel dotaseră nivelurile inferioare cu toate facilitățile cuvenite unui complex rezidențial la standarde internaționale. De la biroul portarului se putea procura o hartă care indica amplasamentele piscinei olimpice, sălii de sport, saunelor și solariilor, cabinelor flotante[1], terenurilor de tenis și de popice, parcării subterane și spațiului inovator de meditație Hopi, o cameră albă, izolată fonic, în care difuzoare nevăzute emiteau sunete din mediul natural al Sud-Vestului American.

Guy își cumpărase aici un apartament în timpul boom-ului de la sfîrșitul anilor '90. Întrucît *Tomorrow** luase avînt, credea că șefului unei agenții de renume mondial i se cuvenea o locuință clasa întîi. Existau și alți factori care îi influențaseră decizia. Bănuia uneori, deși nu putea ști sigur, că apartamentul era unul dintre motivele pentru care Gabriella acceptase să se mute

1. Cabină de ralaxare, asemănătoare celei de saună, dotată cu o vană umplută cu soluție salină. Datorită densității lichidului, corpul plutește liber.

împreună. Uneori avea chiar suspiciunea că, în subconștient, îl cumpărase mai ales pentru a o convinge să se mute la el. Intra aici pe un teren psihologic care nu-i satisfăcea încercările de a-l analiza. Sigur că îl costase enorm, însă în același timp i se părea că meritase să intre în datorii doar ca să vadă invidia de pe fețele cunoștințelor pe care le invitase la petrecerea de casă nouă.

Deși Guy era milionar, termenul i se potrivea mai mult teoretic. Cu toate că fotografia lui apărea în revista *Future Business*, în topul 100 al Tinerilor Antreprenori ai Noului Mileniu alături de o estimare a „averii personale" de 1,3 milioane de lire sterline, suma se baza aproape în întregime pe o evaluare a agenției *Tomorrow**, la care, după cea mai recentă rundă de investiții de capital, Guy deținea un număr redus de acțiuni. Lichiditățile pe care le deținea erau mai degrabă modeste. Se gîndise la cumpărarea apartamentului și ca la o șansă de a-și face relații. Fără îndoială că pe coridoarele acestei clădiri exclusiviste avea să dea peste tot felul de clienți potențiali.

După ce se mutase, își dădu seama spre dezamăgirea sa că In Vitro părea în mod straniu părăsită. Facilitățile, deși impecabil întreținute, nu prea erau folosite. În ciuda faptului că toate apartamentele fuseseră alocate încă înainte de terminarea lucrărilor, cele mai multe aparțineau unor străini și rămîneau neocupate luni în șir. Altele erau deținute sau închiriate de companii și corporații, iar locatarii se schimbau tot la cîteva săptămîni. Cînd îi întîlnea la sala de sport, salutau precaut dînd din cap și încercau să-și ascundă mirarea de a mai vedea pe cineva într-un loc care era de obicei pustiu. Sauna se încingea și se răcea fără clienți, în spațiul de meditație urlau

coioții și nu-i auzea nimeni. Dimineața devreme, înainte de deschiderea burselor europene, mai întîlneai cîțiva rezidenți făcînd lungimi de bazin, însă de obicei nu se cunoșteau unii pe alții. În lifturi, își fixau privirea pe numerele care se succedau pe ecranul LCD. Uneori priveau pe furiș fețele reflectate în ușile de oțel. Alteori nu.

Plăti taxiul și portarul ieși să-l întîmpine cu o umbrelă albă purtînd sigla In Vitro, pe care i-o ținu deasupra capului pînă cînd intrară în atrium. Apoi îi aduse valiza pe roți și îl întrebă dacă avusese o călătorie plăcută. Ca tot personalul de serviciu de la In Vitro, și portarul avea un accent est-european neidentificabil. Lui Guy îi displăcea. Europa de est nu prea mergea cu servicii clienți.

În atrium, doi bărbați tunși milităreşte stăteau pe scaune rotitoare și urmăreau un panou de monitoare. Postul de securitate fusese „scos în evidență", după cum se exprimase firma lui Pelham, prin amplasarea sa într-un oval imens de sticlă care aducea cu un ochi, suspendat la mezanin deasupra recepției. Supravegherea video integrală era un mare atu pentru clienții corporatiști. Holurile, scările, grădinile, faleza – toate erau monitorizate. Ovalul se dorea a fi liniștitor, un simbol al siguranței, însă asupra lui Guy cei doi paznici plictisiți și imaginile panoptice în continuă schimbare pe care le urmăreau aveau un efect invers. Grăbea pasul cînd trecea pe sub calotele de sticlă fumurie ale camerelor de luat vederi din parcare. Cînd introducea cheia în broască o făcea parcă ferindu-se. Închiderea ușii o resimțea ca pe o ușurare vinovată.

Nu băgă în seamă salutul de despărțire al portarului și luă liftul pînă la etajul cinci. Ca de obicei, holul era pustiu, dacă nu puneai la socoteală

prezentele cvasiumane ale lucioşilor copaci yucca plantaţi ca nişte santinele lîngă fiecare uşă. Interiorul apartamentului 124 duhnea a fum de ţigară. În bucătărie, pe tejgheaua de Corian[1] a mesei erau trei sticle goale de Moët şi o scrumieră murdară. Gabriella avusese fără îndoială musafiri. Aruncîndu-şi hainele pe covoraşul din dormitor, Guy intră la duş şi petrecu zece minute sub jetul primenitor de apă fierbinte. Apoi se bărbieri, îşi alese haine curate din debaraua cu panouri nichelate şi se întoarse desculţ pe dalele de gresie în bucătărie, să-şi facă o cafea la performantul său automat de espresso, o activitate care îi dădea întotdeauna un fior plăcut.

Guy ştiuse încă de dinainte să se mute că locuinţa sa avea nevoie de ceva extraordinar. Nepricepîndu-se şi fiind în criză de timp, recursese (la sugestia agentei imobiliare, o brunetă atrăgătoare) la serviciile unei agenţii care să-l ajute să-şi aleagă mobila. Se gîndise că astfel putea fi sigur că întregul său spaţiu personal avea să fie amenajat cu cel mai bun gust posibil. În consecinţă, masa din piele albă, cu decupaje în motivul codurilor de aeroporturi, candelabrul făcut din mulaje ceramice de CD-uri, pilota din lînă de vicuña, serviciul danez de servit salata cu recipiente ergonomice şi boluri din carton de unică folosinţă pentru fructe, cuibul de cuburi din oţel negru-mat din spaţiul de conversaţie, dulăpiorul de toaletă suspendat de cabluri, imprimat cu un model Vuitton din polivinilin, pe care aşezase televizorul cu plasmă şi setul de boxe electrostatice, modulele ornamentale care se îmbinau pe tavanul dormitorului şi mobilierul jos de patio

1. Amestec de materii naturale şi polimer acrilic pur, folosit pentru tejghele, mese, bănci etc.

de pe balcon fabricat din tec de contrabandă – toate erau personalizate, unicate, purtau *semnătura* lui. Totul, pînă la ultimul robinet sablat din baie, îi purtau amprenta.

Cel mai ușor fusese să aleagă tablourile. De la o galerie online (o altă sugestie de-a Taniei, agenta imobiliară) comandase mai multe imprimate Cibachrome[1] reprezentînd detalii urbane mărite, guri de canal, vagabonzi, porumbei și așa mai departe, plus o fotografie obținută prin procesare încrucișată a unei proprietăți industriale din Dalston unde participase o dată la o lansare. Delectîndu-se, mai cumpărase două plăci de perete făcute din tuburi de neon și o sculptură constînd din două cercuri de oțel intersectate, bazate, spunea site-ul, pe dimensiunile capului unui anumit supermodel.

Deschise ușile glisante de sticlă și își sorbi espresso-ul dublu, privind Tamisa. Traficul curgea peste poduri. O barjă menajeră trecea pe apă, îndreptîndu-se către o groapă de gunoi din josul rîului. Ca de obicei, deși savura priveliștea, se gîndi că ar fi fost cu mult mai frumoasă văzută de mai sus. La etajele superioare se găseau cîteva mansarde impresionante, iar în vîrf un cub pe două niveluri, cu pereți de sticlă și podea flotantă, o cochilie nedecorată care încă nu fusese vîndută. Uneori, zărind clădirea de la distanță, Guy își imagina că se află acolo sus, scormonind cu privirea întreaga Londră.

Cîteva picături de ploaie îi căzură pe față. Cînd își termină cafeaua, sună telefonul, cîntînd

1. Proces de imprimare fotografică direct din pozitive color transparente. Imprimatele Cibachrome pe o bază de poliester au o mare acuratețe și intensitate a culorilor și nu se degradează în timp.

refrenul unei melodii soft-rock din anii '80. Ca și vizitele sale ocazionale în cafenelele lumpene, colecția de casete video cu John Holmes, frizura actuală și posterele din sufragerie cu șefi de stat socialiști, și soneria telefonului său era ironică. Îl suna Kika, asistenta personală.

— Guy?

— Salut, Kika.

— Cum a fost la New York?

— Le-a plăcut, Kika. O întîlnire realmente pozitivă. L-am dat pe spate pe vicele departamentului de comunicare.

— Excelent. Deci ne-au angajat?

— Încă n-au decis, dar o vor face. Crede-mă.

— Înțeleg. Părea sceptică, ceea ce îl enervă.

— Guy, vii azi la birou?

— Kika, sînt cam terminat. Abia am intrat pe ușă. S-a întîmplat ceva?

— Poate. Poate nu-i important, dar să știi că a venit Yves Ballard. Și... cam inspectează pe aici.

Vești proaste. Guy își plimbă privirea prin apartament, căutînd în subconștient ceva de tras pe nas sau de înghițit care să le contracareze.

— Yves? Ce naiba caută la birou? Nici nu știam că e la Londra. Și ce vrei să spui cu „inspectează"?

— Știi tu... trage cu ochiul. Se uită peste umărul oamenilor. Îi întreabă la ce proiecte lucrează. Zice că vrea doar să-și facă o impresie despre cultura noastră. Părea să știe că ești plecat.

— Fututul dracului! N-are nici măcar decența să... of, pizda mă-sii... Kika, fă ceva pentru mine, te rog. Dacă se apropie de contabilitatea lui Paul, distrage-i atenția. N-am chef să mi se uite în finanțe fără mine. Chem un taxi chiar acum...

— Păi, cum să-i distrag atenția? Că doar se plimbă pe-aici, sporovăiește cu oamenii.

— Nu știu. Folosește-ți creativitatea. Fă-i un ceai. Arată-i țîțele.

— Guy, te rog să nu-mi vorbești așa.

— Kika, dă-ți silința, OK? Vin cît pot de repede.

— Încîntat să te văd, Yves, minți Guy. Bine-ai venit.

Yves strînse mîna pe care i-o întindea Guy şi minți la rîndul său, ceva despre legăturile de avion, ocazie, o dimineaţă liberă. Era un moment penibil. Ca să-i ureze bun venit la *Tomorrow**, Guy trebuia să pretindă că Yves nu se cuibărise deja în fotoliul Balzac din zona de brainstorming, frunzărind un teanc de fișe de evidență.

O clipă se priviră fix unul pe celălalt, apoi îşi îndreptară ochii în direcţii opuse inspectînd sediul aflat într-o fostă fabrică din Shoreditch. *Tbmorrow**, după cum îi plăcea lui Guy să le reamintească vizitatorilor, nu era atît o agenție, cît un experiment al echilibrului dintre viață și muncă. Angajamentul lui Guy în fața personalului era de a furniza un mediu înconjurător care încuraja creativitatea şi inovaţia, îi stimula să exceleze, un mediu care făcea munca distractivă și distracția de folos. Acesta se compunea din trei niveluri cu spaţii deschise şi ferestre largi, cu pereţi din cărămidă netencuită şi podele lustruite, purtînd cicatricele vechi ale instalării și dezafectării unor utilaje grele şi care erau acum presărate cu grupuri aleatorii de birouri şi mese de lucru, rezultatul unui experiment eşuat de

hotdesking[1]. Ca răspuns la angajamentul lui Guy față de ei, aproape optzeci de persoane experimentau chiar în acel moment echilibrul dintre viață și muncă, cercetau, verificau, analizau, conceptualizau, cuantificau și calificau, vizualizau, editau, mixau și montau, aranjau, prezentau, discutau și se îndeletniceau cu toate celelalte activități pentru care Guy folosea expresia generică de *a-ți vîrî mîinile pînă la cot în brand* și care avea scopul de-a convinge oamenii să-și canalizeze emoțiile, relațiile și imaginea sinelui în cumpărarea de bunuri și servicii.

— Nu urcăm la mine? întrebă Guy.

— Nu. Stăm aici, jos. E confortabil. Yves îi arătă cu degetul un puf de lîngă fotoliu. Invitația de a lua loc în sediul propriei companii era o senzație nouă, pe care Guy nu o găsi deloc plăcută. Oferta pufului era evident o capcană, dar trebuia să se descurce, așa că trase sacul burtos din piele într-un loc în care se putea cel puțin sprijini de jocul de pinball. În poziția respectivă, ochii săi se aflau aproape la același nivel cu ai lui Yves.

Yves dădu știutor din cap, gestul de aprobare profesională a tacticii alese pentru o întrevedere al unui om care avea un master în administrarea afacerilor de la INSEAD[2]. Guy observă cu un sentiment de furie neputincioasă că hîrtiile pe care le ținea în mînă erau evidențe cu cheltuieli recente ale companiei. Se sili să zîmbească.

---

1. Definită și prin expresia „muncă fără birou fix", *hotdesking* este o practică nouă care introduce flexibilitatea la locul de muncă. În acest sistem, angajații nu au birouri fixe, ci își aleg în fiecare zi spații diferite în care își desfășoară activitatea.
2. Institut de studii economice superioare cu sediul la Fontainebleau.

— Sigur nu vrei să mergem sus?
— Nu, stăm bine aici.

Guy trebuia să întreprindă ceva pentru a prelua inițiativa. Ca să mai cîștige timp, se prefăcu că răspunde unui apel pe telefonul mobil și, cu un gest de „o secundă, te rog", își puse căștile pe urechi și făcu cîțiva pași în direcția biroului de primire. Se învîrti prin recepție, încercînd să se gîndească. O vizită surpriză a lui Yves Ballard putea însemna mai multe lucruri, nici unul însă bun. Yves era partener la Transcendenta, firma de investiții de capital care ajutase *Tomorrow** să ia avînt. De curînd, o anumită răceală se făcuse simțită în comunicarea dintre Transcendenta și *Tomorrow**. Se vorbea despre fixarea unor obiective de activitate și de o recuperare a capitalului pînă la sfîrșitul trimestrului. Guy îl privi pe francez. Ca întotdeauna, Yves era îmbrăcat în uniforma internațională lejeră a omului de afaceri: pantaloni *chino*, mocasini care lăsau la vedere șosetele cu model de romburi, o cămașă albastră de bumbac purtînd pe buzunarul de la piept sigla unei case de modă conservatoare – haine la fel de acceptabile internațional și de lipsite de specificitate ca și fața sa de om de patruzeci și ceva de ani, cu trăsături plăcute însă oarecum șterse. Acestea formau acum o suprafață de placiditate studiată, ca un luciu de apă ornamental, înșelător. Nu încăpea îndoială: Yves venise să discute despre bani.

Guy își închise telefonul și se îndreptă înapoi spre zona de brainstorming, considerată de majoritatea angajaților drept spațiu de recreere, din cauza mobilierului comod, a televizorului și a consolei PlayStation. Yves studia distrat străvechea mașină de cusut industrială pe care arhitecții însărcinați cu renovarea o păstraseră ca

amintire a fabricii de confecții care funcționase pe vremuri în clădire. Lui Guy îi plăcea să-i ducă pe noii angajați ai agenției lîngă mașină. Le spunea: de aici ar trebui să vă vină inspirația. Bucata asta de metal înțelege adevăratul sens al muncii.

— Ai făcut noi angajări, îi spuse Yves.

Guy îi explică avantajele formării unei echipe proprii de producție și încercă să evidențieze treaba bună pe care o făceau noii cercetători. Bălmăjea nervos, știind unde bătea Yves.

— Ascultă, de ce nu mergem sus, să stăm amîndoi ca lumea.

Voia să pară o glumă, dar sună ca o rugăminte. Jumătate din nivelul superior era ocupat de o zonă menită să găzduiască creativitatea și inovațiile lui Guy, un spațiu cu vedere spre blocurile construite de consiliul local și spre depozitele recondiționate din estul Londrei, pe care îl numea uneori panorama sa mintală. Pe lîngă dotările obișnuite ale unui birou, încăperea mai conținea un pat de zi, o tejghea de berărie, cutii cu instrumente de desen și design, un sistem home cinema și un scrin plin cu o colecție de roboți de jucărie și suveniruri din filmele lui Quentin Tarantino. Era locșorul lui, domeniul personal. Acolo sus Yves n-ar fi reușit să-l facă să se simtă atît de vulnerabil.

Yves însă nu luă în seamă întrebarea.

— Am auzit că ați cîștigat un nou proiect?

— Sîntem pe punctul de a încheia afacerea.

— Credeam că de-asta ai fost la New York. Produsul ăla nou de la Pharmaklyne, SSRI.

— Exact. A fost o întîlnire foarte productivă. Au fost impresionați de rezultatele noastre creative. Am produs o serie de jurnale video ale unor tineri de carieră vorbind despre anxietățile lor.

— Dar n-au semnat.

Faptul că era încolțit astfel îl înfurie.

— Yves, mă bucur să te văd, dar sînt surprins că n-ai programat întîlnirea asta cu Kika. Lucrăm la mai multe prezentări în momentul de față. Ar fi fost mai ușor să-mi fac timp pentru asta dacă aș fi știut că vii.

— Fără îndoială. Dar eram la Londra și am vrut să văd cum merg lucrurile la *Tomorrow**, așa, neoficial. Sînt aici ca prieten, Guy. Ca să te susțin.

Ploaia se oprise și o lumină umedă pătrundea prin ferestre. Deasupra capului lui Guy fluturau trei bannere roșii, imense, rămase de la o prezentare pentru o agenție de știri. Pe fiecare dintre ele era scris cîte un singur verb de motivare, cu un font sans serif de mari dimensiuni:

Joacă-te

Schimbă

Inspiră

Cei de la serviciul de știri aleseseră pînă la urmă pe altcineva pentru campanie, însă bannerele nu erau de aruncat. Acum, în ciuda mesajelor pozitive pe care le transmiteau, lui Guy i se părea că mai degrabă descriu problemele agenției *Tomorrow** decît soluțiile de care dispune. Cu toate inovațiile ei organizatorice, etosul de deschidere și abordarea holistică a repoziționării brandului, *Tomorrow** cam ducea lipsă de clienți. Transcendenta pompase cîteva milioane de euro drept capital, însă Guy îi cam topise cu noul sediu, extinderea, pierderea încrederii survenită după 11 septembrie și slăbiciunea sa

pentru tot felul de jucării sofisticate. Ultimul proiect în adevăratul sens al cuvîntului, un audit de brand pentru un producător de semiconductori, se încheiase cu două luni în urmă. Guy avea un acces subit de paranoia. Oare Yves știa ce cheltuieli trebuia să acopere? Cele pentru luna în curs îl speriaseră zdravăn.

— Poate ar trebui să discutăm la prînz, într-un restaurant, făcu Guy o încercare.

— Nu, spuse Yves. Fără prînz. Îngrașă.

— Poftim?

— Nu trebuie să ne îngrășăm. Umflații se mișcă încet. Companiile umflate, la fel. Lucrurile stau foarte prost acum, Guy. Nu e timpul să ne satisfacem toate capriciile. Am trimis-o pe una dintre secretare după niște sandviciuri. Le mîncăm aici, în timp ce tu îmi arăți care părți din afacerea asta sînt într-adevăr necesare.

Era mai rău decît își închipuise. Iar Leela nici nu se pusese încă pe treabă.

În lume, joi, 12 iunie, a fost o zi liniştită. Au explodat bombe la Jakarta, Jenin şi Taşkent. Un petrolier decrepit, fără carenă dublă, s-a scufundat la Manila, deversîndu-şi încărcătura de ţiţei nerafinat în Marea Chinei de Sud. În Malawi, un bărbat a fost diagnosticat cu o infecţie retrovirală necunoscută. La aeroportul Heathrow din Londra doi tineri din Ghana au fost găsiţi îngheţaţi în compartimentul trenului de aterizare al unui Boeing 747.

În timp ce Guy mînca sandviciuri amare cu Yves, răsăritul zilei de vineri se întindea peste Pacific. Deasupra Golfului Mexic, un avion de luptă F16 al marinei americane avu un contact de scurtă durată cu un obiect zburător neidentificat, iar în fundul unei rîpe din Tasmania o femeie, mamă a doi copii, fusese găsită prinsă între fiarele maşinii ei Ford Cortina, după ce supravieţuise timp trei zile hrănindu-se doar cu zăpadă topită şi cu pachete de sos de friptură Hungry Jack. Arjun era încă treaz în camera sa din Berry Acres, privindu-şi ţintă monitorul. Nu dormi deloc şi se duse la lucru mai devreme, ascultînd pe autobuz coloana sonoră a filmului *Criză în Kashmir*, peliculă în care Leela Zahir joacă rolul fiicei unui soldat care ajunge să fie amestecată în intrigile internaţionale ale unei reţele teroriste.

Arjun își petrecu dimineața derulînd și verificînd un patch scris de Clay pentru un macrovirus obișnuit, cu vederea împăienjenită de petele gălbui ale extenuării. Îl lăsară toți în pace. Întrucît își pierduse slujba, nu mai era o ființă reală și se stingea încet în amintirea celorlalți. Stătea în fața terminalului și privea ceasul din josul ecranului, așteptînd ora magică. Leela Zahir se născuse la 10:12 în ziua de 13 iunie. Dacă reușise, dacă virusul său nu avea vreun bug neprevăzut, nu mai era mult pînă cînd efectele lui aveau să se facă simțite. Era atît de obosit încît abia reușea să gîndească. În cap i se învîrteau versuri din faimosul cîntec de dragoste al Leelei din *Criză în Kashmir*.

O, dragostea mea, iubirea mea
Am trecut granița
Granița nestăpînită
Te-aud împușcînd în valea-mi iubită
Trăgaciul mi l-ai apăsat
Sufletul mi l-ai furat
Am trecut granița
Granița nestăpînită.

Chiar înainte de prînz, sau de momentul în care ar fi fost vremea prînzului dacă cineva de la Virugenix ar fi respectat asemenea convenții, un grup agitat de Vînători de Fantome se adună în biroul lui Darryl. După o scurtă discuție, trecură în zona fierbinte și urmăriră ceva pe unul din monitoare. Arjun, trăgînd cu ochiul ca o suricată pe deasupra peretului despărțitor al cutiuței, își dădu seama imediat despre ce era vorba. Cineva trimisese o mostră pentru a fi analizată; jocul începuse. Pe la jumătatea după-amiezii, întreaga echipă de seniori AV se afla în încăperea cu

pereți de plexiglas, privind dansul Leelei pe zece monitoare, o secvență zbîntuită cu durata de cinci secunde luată din scena dansului holi din *Rău răuț drăgălaș drăguț*.

Fiorul era de nedescris. Pe fundalul cartierului West End din Londra, vizibil doar pentru o clipă, Leela, cu ochii mari, făcea cu degetul un gest aținător, ca și cum ar fi flirtat cu spectatorul. Din nou. Și din nou.

Funcționa.

Arjun știa ce se întîmpla în spatele ochilor și zîmbetului ei, știa că Leela fura resurse de la alte programe, ocupa spațiu pe hard, se făcea comodă. Poate făcea și alte lucruri, lucruri rele, distrugătoare. Acum totul se rezuma la cît de greu le va fi analiștilor să o contracareze. Cînd Clay trecu pe lîngă biroul său, cu ochii strălucind de emoție, Arjun nu se putu stăpîni și îl întrebă ce se întîmpla.

— Frate, se-ntîmplă treaba aia adevărată, asta se întîmplă?

Vocea îi trăda nerăbdarea, tonul ei urca la sfîrșitul fiecărei propoziții, ca și cum evenimentul ar fi pus totul, întreaga lume, sub semnul întrebării.

— În ultimele zece minute am primit cinci mostre diferite, bă, din trei locuri din Asia de est? Ăștia de la serviciul clienți tocmai au vorbit la telefon cu un tip din Auckland care-i în Noua Zeelandă? Ceva șef la asigurări? Tipu' a trebuit să-și închidă toată rețeaua, toată, bă, toată? Îi tremura curu'?

Clay o șterse, izbind cu pumnul stîng în palma dreaptă, entuziast ca un sportiv dintr-o echipă studențească. Arjun își simți creierul obosit străbătut de o undă ascuțită de spaimă. Să închidă o companie întreagă. Era grav.

Cînd bătu ora 10:12 a.m. în atolul Kirimati din Oceanul Pacific și nefericitul căpitan al unui vas de pescuit creveți începu să-și înjure laptopul, Guy și Gabriella părăseau petrecerea de după premiera unui film care era o reecranizare a unui alt film și intrau într-un taxi. Guy abia scosese o vorbă toată seara, însă Gabriella se aflase în centrul unui grup însufleţit, spusese bancuri și primise cărți de vizită, numere de mobil și invitații la restaurant. Guy era prea preocupat pentru a fi gelos.

Situația aducea tare mult cu Vechea Economie.

Mesajul lui Yves fusese dur. Transcendenta nu se angaja să finalizeze o nouă rundă de finanţare dacă *Tomorrow** nu reducea cheltuielile și nu genera noi afaceri. Fără investiții, *Tomorrow** avea fonduri care i-ar fi ajuns doar cîteva luni. Yves evitase să spună ce s-ar putea întîmpla, însă lăsase impresia că Transcendenta nu va ezita să le taie coarda.

Guy se adînci în calcule. *Tomorrow** și tot ce ținea de ea depindeau acum de trei prezentări. Cea pentru medicamentul SSRI pe care o făcuse la New York și cele două pe care urma să le facă peste o săptămînă – pentru o rețea de cluburi de agrement din Golful Persic și pentru APEF, noua Autoritate Pan Europeană a Frontierelor, un

artefact al integrării în Uniunea Europeană care avea obiectivul de a armoniza regimurile vamale și de imigrație din toate statele membre. Dacă una dintre cele trei era încununată de succes, ar fi fost poate suficient pentru a convinge Transcendenta să nu apese pe trăgaci. Totuși, pentru a fi sincer cu sine însuși, Guy trebuia să admită că cei de la compania farmaceutică nu fuseseră prea impresionați. Două prezentări, prin urmare. Două șanse.

Gabriella înregistra numărul de telefon al cuiva pe mobil. Simțindu-i privirea, feri ecranul telefonului de ochii lui.

— Iubire, te-ai mai gîndit la Thailanda?

— Nu prea, Guy. Închise clapeta telefonului și se întoarse să privească pe geam.

Nu era sigură cît timp îl va mai putea suporta. Cînd sosise la Londra, fusese cuprinsă de aceeași grabă de a se arunca cu capul înainte care îi semnase condamnarea surorii ei. Avea un prieten și revista la care lucra, și mai erau și petrecerile. Tatăl ei îi dăduse de urmă și îi trimitea bani. Încercase tot felul de lucruri, lucrase o vreme la galeria de artă a unei cunoștințe, studiase dreptul un semestru. Simțea tot timpul impulsul de a fugi arzîndu-i în suflet și devenise tot mai sigură că singura cale de supraviețuire era să se liniștească, să arunce ancora.

Apoi cineva îi oferise un post de coordonator al relațiilor cu presa pentru un film. Se descurcase, poate pentru că nu-i păsa deloc nici de aura de strălucire care învăluia industria cinematografică, nici de grația găunoasă a filmului respectiv. În schimb, plasînd subiecte de presă și supraveghind distribuția de tineri actori în timp ce li se luau interviuri despre gangsteri și specificul britanic sau despre cum era să lucreze cu celebra

actriță din rolul principal, își descoperise, dacă nu o vocație, cel puțin o ocupație care o distrăgea de la celelalte. În miezul operațiilor mediatice se găsea un calcul, o estimare a valorii: *ce poți face pentru noi, ce vrei în schimb*. Era o treabă onestă. Relațiile umane erau aici afișate deschis: fie erai pe listă, fie nu erai, în funcție de ce puteai oferi la schimb. Munci din greu pentru că munca îi ștergea din minte imaginea surorii ei și în cele din urmă i se oferi un contract.

Făcea asta de un an și-i plăcea să aibă banii ei, bani adevărați, nu banii de jucărie care nu se terminau niciodată și care o uciseseră pe Caroline. Apoi îl întîlni pe Guy. O abordase la o petrecere plicticoasă și începuse imediat să-i servească replici vechi: te-am văzut din celălalt colț al sălii, ce frumoasă, ți-a spus cineva vreodată, ce coincidență. O uimise tupeul lui, impresia pe care o lăsa că lumea și toate lucrurile ei erau pentru el scrise ca într-un meniu. Spre deosebire de alți bărbați pe care-i întîlnise și care aveau aceeași siguranță, Guy nu era deloc manierat. În privința asta, era un inocent. Viața îi făcuse întotdeauna pe plac, îi dăduse întotdeauna ce ceruse.

Întrucît Guy nu-i permisese să refuze, Gabriella acceptase să iasă cu el, dezlănțuind astfel un val de invitații la cafea și la restaurant, un foc continuu de buchete de flori. Peste cîteva săptămîni se produse și inevitabilul: o sofa, lumina dată la minimum și nici un argument împotriva faptului de a-l lăsa s-o dezbrace. El nu făcuse nimic ciudat sau agresiv și păruse atît de fericit după, încît intimitatea o bucurase și pe ea: se simțise dorită, aleasă. În scurtă vreme, refuza alte întîlniri pentru a petrece serile cu el în noul său apartament. Se uitau la DVD-uri și mîncau înghețată. Cam la

fiecare douăzeci de minute, el se ridica pentru a-și supraveghea priveliștea dinspre rîu, vorbind încontinuu despre viitorul chestiei ăsteia sau al alteia, despre ce mai era nou, despre valul următor, despre ce se afla la vîrf, și o ținea tot așa. Avea întotdeauna un teanc de reviste pentru bărbați și cîte o nouă jucărioară al cărei manual de utilizare se chinuia să-l descifreze. Era dulce, hotărîse Gabriella, într-un fel foarte englezesc.

Deși idolatriza rebelii și starurile rock, Guy nu avea nimic autodistructiv în felul său de a fi. Nu voia să schimbe lumea, ci doar să fie în frunte, în timp ce ea își urma cursul predestinat. Nici Gaby nu văzuse vreodată rostul rebeliunii (orice ai fi făcut, lucrurile rămîneau aceleași), însă chiar și ea fusese uimită de modul instinctiv lipsit de scrupule în care el se apucase să-și plaseze viața în pole position. Fără să dea impresia că se străduiește, Guy își asigura întotdeauna locul în prima linie. Era exact opusul Carolinei; nu părea deloc jenat de ceea ce i se cuvenea.

Guy bătea ritmic cu degetele pe genunchi, iar Gaby îl privea. El deschisese geamul taxiului iar ea stătea cu brațele petrecute în jurul corpului în timp ce traversau rîul. La standurile de ziare, titlurile de-o șchioapă anunțau ultimele alerte teroriste. Undeva spre Victoria trecură pe lîngă o stradă blocată de două mașini de poliție. Poate, se gîndi Gabriella, nu era doar impresia ei. Poate nici nu era din cauza lui. Poate că întreg orașul se stricase. Totul în jur avea gustul acru pe care îl lasă frica în urmă.

În mod bizar, se mutase la el din cauza părinților lui. Guy se simțea stînjenit în prezența lor, iar ea trebui să jongleze în singura vizită pe care le-o făcuseră cu măguleli și tăceri îmbufnate.

Ajunseseră într-o duminică ploioasă la fosta casă parohială dintr-un tîrgușor din Shropshire, o casă plină de porțelanuri, mobilă veche de stejar și duhoarea a doi labradori bătrîni de culoarea ciocolatei, care-și petreceau mai tot timpul dormind în coșurile lor din bucătărie. Gilly și Edward păreau niței intimidați de fiul lor, iar Guy adoptase o mină poruncitoare, luînd intenționat în rîs opiniile tatălui său și foindu-se la masă ca pentru a indica nerăbdarea sa de a o lua din loc. Pentru Gaby, părul de cîine presărat prin casă, pianul dezacordat și cizmele de cauciuc înșirate la ușa din spate fuseseră mici plăceri neașteptate. Lucrurile astea solide, primitoare o ajutau, o linișteau, păreau să stea în spatele încrederii lui Guy ca o garanție și ideea de a păstra o legătură cu ele fusese într-o oarecare măsură motivul pentru care spuse da cînd Guy îi sugeră să renunțe la apartamentul ei și să se mute la el.

Acum însă Gaby auzea din nou vocea aceea interioară care-i spunea să plece, să sfărîme tot mobilierul emoțional ca să nu mai fie cale de întoarcere, ca să poată dărîma versiunea ei actuală și s-o ia de la început.

Taxiul trase în fața clădirii In Vitro și unul dintre portari le deschise ușa. Intrară în atrium prin ușile înalte de sticlă. Așteptînd liftul, amîndoi priviră pentru a suta oară vitrinele încastrate în marmură care adăposteau obiectele găsite în timpul construcției: sticle vechi, monede romane, o cataramă de pantof, o tibie umană.

Lui Guy îi plăcea mai mult aranjamentul decît obiectele în sine. Accepta principiul că vechimea sporea valoarea lucrului; chiar și trecutul avea un viitor, și cu toate că expoziția era doar o colecție de nimicuri, cel puțin contribuia la textura

unui habitat contemporan. Gaby ar fi dorit din toată inima ca vitrinele să dispară. Erau un memento nedorit al faptului că sub tălpile ei era un pământ plin de reziduuri menajere și de resturi omenești, gunoaie pe care nici chiar sutele de ani nu le putuseră mistui. În timp ce ascensorul urca, se simțiră amîndoi ușurați, ca și cum ar fi scăpat cu noroc din mlaștina care amenința să-i tragă în jos.

— Mai bine ar pune niște flori în locul chestiei ăleia oribile, spuse Gaby. Nu poți alege, se gîndi ea. Nu poți alege lucrurile pe care să le păstrezi.

— Așa cred și eu, răspunse Guy plin de solicitudine. Era prima conversație pe care ea o inițiase de mai bine de două ore și el și-ar fi dorit s-o continue. Însă nu găsi nimic interesant de adăugat în privința florilor sau a arheologiei. Ocazia trecu.

Se pregătiră tăcuți de culcare, învîrtindu-se unul în jurul celuilalt, împăturindu-și hainele, gîndurile fiindu-le acompaniate de bîzîitul de insectă al periuțelor de dinți electrice. Gaby fumă o țigară pe balcon, iar Guy făcu un duș, în timpul căruia se masturbă pe furiș, gîndindu-se la o parteneră imaginară care semăna cu Gaby, însă era mai blîndă, mai puțin dură. Apoi își fixă deșteptătorul (a cărui precizie era verificată cu ajutorul unui semnal trimis de un ceas atomic din Greenwich) și stinse lumina. Peste cîteva minute, Gaby se strecură în pat lîngă el.

Zăcură o vreme în întuneric. Guy se gîndea la prezentările pe care le avea de făcut. Gaby se gîndea la Guy, la credința lui absurdă în propria importanță, la faptul că lui nu i se întîmplase niciodată nimic rău. Dacă într-o încăpere se găsea un bufet, Guy se ducea drept acolo și începea

să mănînce. Dacă era un singur scaun liber, se așeza. Thailanda sau Mauritius sau Zanzibar sau Cancún sau Sharm el-Sheikh sau Tunisia sau Bali sau Coasta de Aur sau Papeete sau Gran Cayman sau Malibu. Pentru Guy nu erau decît locuri. Și toate la fel.

În dimineaţa următoare (oră la care varianta 01 infectase aproximativ 3,2 milioane de gazde în toată lumea), Leela începu să-şi pună în aplicare farmecele asupra vieţii lui Guy Swift. Victima se duse la lucru, lăsîndu-şi în pat prietena care se prefăcea că doarme. Pe drum, frunzări *The Sun*, ziarul şoferului de taxi, parcurgînd în grabă ştirile despre pedofili şi prezentatori TV, despre cumpărarea unei echipe de fotbal, despre o fată care avea mărimea 34DD la sutien şi era fiica proprietarului unui local din Surrey. Dormise prost, sărind din somn de cîteva ori, convins că întîrziase la o întîlnire. Acum se simţea de parcă activitatea mintală îi era filtrată printr-o barieră difuză din creier, avînd textura şi consistenţa unui terci, care-i împiedica sinapsele-cheie să facă contact.

Strada din Shoreditch pe care se afla clădirea agenţiei era îngustă şi mizeră precum cele din Dickens. La parter, zidurile clădirilor de cărămidă cu ferestre înalte erau acoperite de afişe şi graffiti. Cineva aruncase o canapea veche lîngă şirul de lăzi de gunoi. În timp ce taxiul se hurduca la colţul străzii pe dalele de piatră cubică, Guy zări deasupra uşii firma agenţiei şi îl încercă o strîngere de inimă. De obicei, dacă nu se simţea şubred după noaptea de dinainte, la vederea

cartierului general al companiei sale, Guy prindea avînt. Astăzi avea sentimentul vag că era ceva în neregulă, fapt care i se confirmă de cum intră pe uşă.

O duzină de angajaţi se strînseseră la recepţie. Alţi cîţiva jucau o partidă de fotbal de masă. Păreau veseli cu toţii, ceea ce avea probabil legătură cu faptul că nimeni nu muncea. În rarele momente în care se îndoia de sine, pe Guy îl rodea uneori temerea că anumite elemente din organizaţia sa nu erau întru totul devotate îndeplinirii obiectivelor agenţiei. Pentru a contracara acest neajuns, formulase o triplă strategie de management, (punctul nr. 1) încurajarea unei culturi a scopurilor comune, (punctul 2) răsplătirea publică a excelenţei profesionale şi (trei) interceptarea conversaţiilor telefonice şi a e-mailurilor, sperînd astfel să afle cine îi era împotrivă. Nevoia de a spiona îl apuca doar din cînd în cînd şi nu dădea de obicei nici un rezultat concludent. Se abţinuse să mai tragă cu urechea din seara aceea scăldată în Stolichnaya în care, printre pozele cu David Beckham din Outbox-ul secretarei, dăduse peste un mesaj de trei rînduri în care era numit „Alteţa Sa", „filfizonul" şi „domnul zuluf". A doua zi dimineaţă, mahmur, o concediase pe fată, menţionînd ca motiv „problemele de prezentabilitate" (o bluziţă cu decolteu adînc pe care înainte o apreciase). Nu mărturisise nimănui incidentul stînjenitor, nu era sigur că se potrivea profilului său etic.

Mulţimea de angajaţi care stăteau degeaba îi declanşă paranoia latentă. Tocmai acum, cînd era în joc însuşi viitorul companiei, nemernicii ăştia aveau să se întoarcă împotriva sa. Îngheţă în prag, luptîndu-se cu impulsul irațional de a fugi.

— Guy, avem probleme.

Era Caedmon, administratorul de rețea. Guy încuviință nervos.

— Văd. Ce dracu' fac ăștia?

Se întoarse spre grup cu un gest împăciuitor. Sînt regele vostru. Întoarceți-vă pe metereze.

— De ce stați degeaba? Haideți, oameni buni, nu ne jucăm. Peste cîteva zile avem prezentarea pentru Al-Rahman.

Nimeni nu părea să aibă de gînd să-i pună sub ghilotină capul cu perucă pomădată. Dimpotrivă, începură toți să vorbească, adunîndu-se în jurul său, declarîndu-și dorința fanatică de a munci, consternarea și exasperarea lor față de faptul că erau împiedicați să-și ostoiască rîvna de a fi productivi de căderea rețelei de computere. Vreo doi erau supărați de-a binelea; pierduseră date pe care nu le salvaseră; mai aveau încă lucruri importante de făcut. Auzind acestea, starea sufletească a lui Guy începu să oscileze între groază la aflarea veștii și ușurare față de faptul că autoritatea sa era neștirbită. Ca să înțeleagă ce se întîmplase, îl tîrî pe administrator în biroul de la etaj și-l așeză pe un scaun. Caedmon, un galez tinerel, sfios și ochelarist, tuns la zero și aparent posesorul unui număr infinit de tricouri cu logourile unor case de discuri independente, se strădui să-i explice.

— A trebuit s-o închid, Guy. Toată rețeaua. N-am avut de ales. S-a declanșat la un sfert de oră după ce-am venit azi-dimineață. Fiecare monitor a început să afișeze imagini cu o indiancă.

— Te-ntreb, Caedmon. De ce dracu' te plătesc?

— Guy...

— Așa ceva nu trebuia să se întîmple.

— Știu. Îmi pare rău. E un virus...

— Dumnezeule. Te rog, te rog, te implor, nu-mi spune că a distrus totul.

— Nu, e în regulă. Avem copii ale tuturor datelor. Problema e cu...

— Lasă-mă cu amănuntele. Spune-mi doar cît timp îţi trebuie. Cînd o repui în funcţiune?

— Mai durează. Dacă nu există vreun patch, cred că va trebui să reinstalez totul începînd de la...

— Caedmon.

— Cu siguranţă tot restul zilei.

Guy se gîndise la o oră, două. I se părea un timp suficient pentru ca situaţia să se rezolve. În schimb, avea să piardă o zi întreagă. O zi crucială. Va trebui oare să trăiască tot restul vieţii drept omul a cărui companie a fost îngenuncheată de o *problemă cu computerele*? De o ticăloasă *defecţiune tehnică*? Era ca o reclamă proastă dintr-o campanie publicitară destinată firmelor. *Nu fiţi managerul al cărui departament a fost infectat.*

— Toată ziua? Ce treabă-i asta? Toată ziua e inacceptabil, Caedmon. Trebuie s-o repari mai repede.

— Îmi pare rău, Guy. Dacă aş avea un asistent... însă sînt singur...

— Singur? Dar avem atîţia computerişti.

— Graficieni şi designeri, Guy.

— Aha.

— Chiar dacă m-ar ajuta şi alţii, tot o să dureze o vreme. Nu doar noi avem probleme.

Caedmon menţionă numele a două agenţii rivale şi al unei bănci unde un prieten de-al său era angajat temporar. Guy se mai îmblînzi. Îi făcu semn lui Caedmon să plece.

— Atunci du-te şi dă-i bătaie.

Observă că făcuse gestul cu o înfloriturăspecială a mîinii. Tot un limbaj corporal *ancien régime*. Nu era un semn bun.

Pe la prînz, dispoziția i se înrăutățise. Oriunde mergea, i se părea că umblă țanțoș. Deschizîndu-și laptopul, se trezi în fața unei femeiuști pixelate care dansa pe scîrțiitul unor viori. I-l duse lui Caedmon, care dădu mohorît din cap și îi spuse că o să-l treacă pe lista de priorități. Pe la ora două trimise acasă majoritatea personalului. La trei primi un telefon de la New York.

Convorbirea îi confirmă faptul că Pharmaklyne alesese o altă agenție pentru a defini brandul SSRI. Guy își exprimă dezamăgirea, îi mulțumi managerului de produs și așeză receptorul în furcă. Primele treizeci de secunde trecură în liniște. Apoi, strigînd obscenități indiscernabile, zvîrli telefonul cît colo. Se simți atît de bine încît aruncă și un prespapier, care devie de la traiectorie și sparse ușile de sticlă ale vitrinei în care își ținea colecția. Cînd intră să vadă ce se întîmpla, Kika îl găsi în patru labe, printre cioburile unei sticle de vin de masă care comemora filmul *Reservoir Dogs*. Guy urlă să-i aducă o cîrpă.

Kika îl ajută să șteargă pe jos. Mai exact, Kika șterse pe jos, în timp ce Guy se plimba de colo-colo, încercînd să nu păşească țanțoș și mormăind încet „futuifutuifutui".

— Se pare că e o vedetă de cinema, spuse ea, culegînd cu grijă cioburile.

— Cum?

— Femeia din filmuleț. E o vedetă de cinema din India, o cheamă Leela Zahir. Așa zice Ranjit.

Fața lui Guy rămase inexpresivă.

— Ranjit, îi aminti Kika. Copywriterul șef.

Guy încuviință mașinal. La recepție, Kika îi anunță pe cei care se mai învîrteau pe la lucru

că Domnul Zuluf era într-adevăr pe cale să clacheze.

În timp ce stresul creştea, Guy rămase îngîndurat în spatele uşii închise a spaţiului său de creaţie, tot mai conştient de fandoseala gesturilor sale şi avînd tot mai mare nevoie de cineva pe care să dea vina. Caedmon era ţapul ispăşitor ideal. Pe măsură ce treceau orele, Guy era tot mai convins de inutilitatea şi de ineficienţa lui. Prin definiţie, o problemă era vina cuiva şi a cui altcuiva ar fi putut fi dacă nu a lui? Caedmon, observă Guy, îşi cam dădea aere, cu colecţia lui exhaustivă de fanzine şi cunoştinţele enciclopedice despre formaţiile new wave de la începutul anilor '80. Femeile de la firmă îl cocoloşeau. De ziua lui puseseră mînă de la mînă şi îi luaseră o mountain bike. Însă în cazul unei urgenţe adevărate, cînd ţi se întîmplă nenorocirea *asta*, cui îi pasă de popularitatea computeristului tău? Era clar că nu se descurca. Guy o chemă pe Kika şi îi ceru să găsească nişte specialişti în securitatea computerelor care să cureţe toată harababura. Apoi avu o scurtă conversaţie cu Caedmon. După care lucrurile se duseră de rîpă tot mai repede.

Nu peste multă vreme, Guy stătea în mijlocul zonei de brainstorming, ţipînd în telefonul mobil. Avea lacrimi în colţurile ochilor. Angajaţii mai tineri îl priveau ca nişte spectatori ai unui accident rutier.

— Veniţi s-o faceţi acum! pleda el. De ce naiba nu puteţi veni s-o reparaţi chiar acum?

Spre descumpănirea lui, Caedmon nu păruse prea afectat cînd îl concediase. Se încruntase şi ieşise alene din birou, spunînd că avea să fie la pubul din apropiere dacă Guy se răzgîndea. Peste cîteva minute, Kika intrase să-i spună că dăduse

telefoane la cinci companii şi că nici una nu era dispusă să-i ajute.

— Au spus că poate peste o zi, două, îi explică ea. Au zis că trebuie să le acorde prioritate clienţilor pe care-i au deja.

Guy îi spuse că nu era bună de nimic şi dădu chiar el cîteva telefoane. Strigă, ameninţă, nu obţinu nimic. Se părea că toată lumea fusese infectată. Era posibil să fie un atac al fundamentaliştilor musulmani.

Cauzele nonşalanţei lui Caedmon deveneau tot mai clare, iar Guy nu mai putu sta jos. O vreme ţopăi nervos prin clădire, cu telefonul la ureche. Apoi îşi dădu seama că ţopăie şi se străduia să meargă viril şi hotărît. Dar n-avea nici o importanţă. Nimeni nu-l asculta. Nimeni nu dorea să-l ajute. La fel ca mulţi alţi oameni de afaceri, Guy avea o viziune aproape teologică asupra computerelor. Acestea erau importante şi binefăcătoare într-un fel misterios, însă era treaba preoţimii să se ocupe de ele. Faptul că rămăsese fără asistenţă tehnică era ca şi cum ar fi stat gol în faţa judecăţii lui Dumnezeu. Nu avea habar cum să procedeze, nu putea nici măcar să-şi dea seama de gravitatea propriei situaţii.

Deodată îşi dădu seama că îşi rostea gîndurile cu voce tare. Şi că tot personalul se holba la el ca la urs.

Kika îl convinse să urce înapoi în birou. Fata îl aşeză în şezlongul Eames şi-i dădu un pahar cu apă minerală. Deschise televizorul şi-i puse telecomanda în mînă. În timp ce fluxul imaginilor îl calma, îi sugeră cu grijă că ar putea încerca să-l aducă înapoi pe Caedmon.

Nu exista alternativă. Guy îl sună. Caedmon nu păru surprins să-l audă. Guy îşi ceru scuze. Caedmon îi răspunse că nu era nici o problemă.

Între timp i se mai oferise o slujbă și datorită clauzei de preaviz (menționă numărul secțiunii și al paragrafului din contractul de muncă) urma de fapt să beneficieze pentru o vreme de salarii din ambele părți. Așa că lucrurile se aranjaseră pînă la urmă.

Guy își ceru din nou scuze. Apoi, ceea ce era o noutate pentru el, imploră niței.

Caedmon avu bunul simț să nu folosească un ton triumfal în timp ce negocie un bonus, o mărire de salariu de 8 000 de lire și două săptămîni suplimentare de concediu plătit. Cînd îl anunță că pe moment se simțea bine la pub și că nu putea reîncepe lucrul mai devreme de dimineața următoare, Guy făcu o sforțare supraomenească de a-și păstra cumpătul. Reuși într-o oarecare măsură. Caedmon mai spuse că avea să vină a doua zi pe la nouă.

Secătuit, Guy privi în gol spre televizor. Știrile vorbeau despre „haosul generalizat din Londra", despre „pene de curent parțiale" și despre „perturbări". Urmă un interviu cu managerul unei companii de logistică care nu știa pe unde-i sînt camioanele, un altul cu un ziarist slinos de la o revistă de calculatoare, care zicea că bănuise de mult că așa ceva avea să se întîmple. Arătară o fotografie a micuței dansatoare, care era, se pare, cunoscută drept „logodnica Indiei". Ziaristul avansă teoria că s-ar putea ca toată tărășenia să fie o acțiune promoțională.

Guy închise televizorul. În birouri era liniște. Stors de orice putere și emoție, setă alarma, încuie ușa și se duse acasă. Cînd șoferul încercă să lege o conversație, închise geamul care-l separa de acesta. Nici chiar priveliștea fațadei de sticlă a clădirii In Vitro lucind în amurg nu reuși să-i

ridice moralul. Pe masa din bucătărie era un bilet de la Gaby. *A intervenit ceva. Trebuie să plec în Scoția în interes de serviciu.* Nu știa cît timp avea să lipsească.

— Un *virus*? Doamne Dumnezeule! Ce înseamnă asta, yaar[1] ?

În casa de pe colina Pali, sonorul canalului Zee TV fu curmat în grabă. Clinchetul unghiilor pe carapacea telefonului mobil, în funcție de care servitoarea aprecia desfășurarea numeroaselor convorbiri ale stăpînei, încetă brusc. Observînd și semnalul de alarmă numărul doi (palma plină cu chaat oprită amenințător între farfurie și gură), fata în casă își prinse sariul și ieși discret. Explozia surveni peste cîteva secunde.

— Behan-chod[2] ! Ce murdării spui? Pe cine a infectat fata mea...

Trecură cîteva ore pînă cînd doamna Zahir reuși să înțeleagă cum stătea treaba cu bolile calculatoarelor. Ce urît! Ce încurcătură! După ce înțelese, mai fură necesare alte cîteva ore ca să-și revină din șoc. Rămase o vreme într-o cameră întunecoasă, apoi ieși, se întremă cu paan și ceai dulce și începu să preia controlul situației. Își sună mai întîi un foarte drag prieten, care scria editoriale pentru revista *Stardust*. Apoi își sună astrologul. Cînd terminase de bifat toată lista de

1. Prietene, în hindi.
2. Înjurătură în hindi, referitoare la cel care întreține relații sexuale cu propria soră.

sfetnici (spirituali și profani), de canale media naționale (presa, televiziunea, radioul) și tocmai avea de-a face cu prima agenție de știri internațională, toată povestea începu să se limpezească.

— Să fim jefuite astfel, suspină mama îndurerată a artistei, este tare, tare groaznic. Sufletele ne-au fost zguduite. Fiica mea își protejează onest creativitatea. Și să vină cineva să o folosească în scopuri criminale e o mare lovitură, într-adevăr.

Maa Zahir apelă apoi la inspectorul-șef de poliție, „un vechi prieten de familie", să-i prindă pe infractori numaidecît. Păzea, netrebnicilor! Fie că sînteți de aici ori de aiurea, mămica turbată a Leelei vă va da de urmă! Cît despre frumoasa actriță, aflată în prezent în romantica Scoție unde se filma următorul succes al lui Rocky Prasad, părea să se fi retras în tăcere...

Doamna Zahir pusese întotdeauna interesele financiare ale fiicei sale pe primul loc. De la prima lor probă și de la ideea inspirată de a schimba numele persan al fetei într-unul care să sune mai familiar în hindi, Leila-Leela urmase o spectaculoasă carieră ascendentă cu o repeziciune nemaîntîlnită. Fusese ferită, din fericire, și de bîrfele care pătau reputația multor starlete din Bombay. Ce-i drept, la început existaseră remarce privitoare la desele apariții ale unei fete de șaptesprezece ani în compania bătrîiorului mogul al cinematografiei, K.P. Gupta. Unii făcuseră poate legătura între acestea și rolul principal pe care Gupta i-l oferise protejatei sale în R2D2. Minții le oamenilor erau abjecte. N-aveai ce face. Însă necazul ăsta! Un asemenea lucru să marcheze aniversarea celor douăzeci și unu de ani ai fetei! Era un dezastru pentru relațiile cu publicul.

Furt. *Piraterie*. Același loop de cinci secunde, repetat din nou și din nou. Cinci secunde luate din R2D2, din scena dansului holi, protejată în întregime de drepturile de autor. Cinci secunde pentru care nimeni nu le plătea un sfanț. Doamna Zahir mai că-și simțea bijuteriile devenind mai ușurele, fiecare cadru furînd cîte puțin din greutatea brățărilor ei, șterpelind cîte-o piatră din inelele de pe degete. Trebuia să înceteze. Trebuia să înceteze numaidecît.

Chircit în cutiuța lui, infractorul continuă să numere. Creioanele din cana promoțională de la Cisco Systems. 18. Bileţelele post-it de pe panou. 37. Tastele din tastatură. 105. Picătura de sudoare căzută pe tasta Delete. 1. O șterse cu vîrful degetului. Îi era greu să se concentreze asupra monitorului.

Din oră în oră, lista dezastrelor cauzate de Leela devenea tot mai lungă. Clienţi din toată lumea contactau Virugenix dorind să afle cum s-o înlăture din sistemele lor. Operatorii liniei de asistenţă postau actualizări pe o pagină din Intranet-ul corporaţiei şi Arjun se întorcea obsesiv la ea să vadă ce isprăvise, ce necazuri le cauzase producătorilor de maşini de cusut şi consultanţilor în management, revistelor pentru adulţi şi catedrelor universitare, unui furnizor de piese auto din Austin care nu-şi putea urmări inventarul, unei companii de PR din São Paolo care îşi pierduse baza de date cu informaţiile de contact. După-amiaza tîrziu căzu un router, întrerupînd mai tot traficul de Internet din Boston timp de aproape o oră. Rubrică după rubrică, toate apăreau pe pagina companiei. *Natura incidentului. Severitatea. Sfaturi.* În majoritatea cazurilor, clienţii erau sfătuiţi să-şi închidă sistemul de e-mail şi să aştepte o soluţie.

O soluție pe care echipa AV nu o găsise încă.

Valuri de greață i se ridicau în gîtlej. Își auzea inima răpăind puternic în piept, semn de boală, de criză. Literele din primul paragraf al textului de pe ecran. 342. Numărul de segmente de plafon vizibile între peretele cutiuței și becurile încastrate din mijlocul tavanului. 75. Zona fierbinte era plină de specialiști care se certau. Darryl, așezat pe colțul unei mese, își legăna picioarele și urmărea dezbaterea dintre Clay și Tran, analistul vietnamez. Cei doi gesticulau, mîzgăleau tabla și trăgeau furioși cu markerul peste hieroglifele celuilalt. Uneori interveneau și alții și gîlceava se răspîndea în întreaga încăpere. Lui Arjun nu i se păru că făceau progrese.

Acum era momentul. Știa că dacă mai aștepta avea să piardă ocazia. Și totuși, ceva îl ținea lipit de scaun. Ar fi vrut să vorbească cu Priti. Ar fi vrut să audă vocea cuiva care îl cunoștea, care ținea la el. Se gîndi la Chris și își alungă gîndul. Aștepta ca majoritatea să părăsească zona fierbinte, apoi bătu la ușă. Înăuntru mai erau doar Clay și Darryl, cu cîte un suc de fructe de la frigider în mînă, frunzărind deznădăjduiți paginile de cod decompilat scoase la imprimantă. Văzîndu-l pe Arjun în spatele ușii, Clay adoptă masca sa obișnuită, iar Darryl începu să dea frenetic din mîini, ca să-l alunge.

— Ce faci aici? se bîlbîi șeful cînd Arjun își vîrî capul pe ușă. Există niște reguli, Mehta. Nu ești autorizat să intri.

— Vreau să-ți vorbesc, Darryl.

— Nu nu... nu-mi pasă, OK? Așa ceva nu se face. Nu-i frumos deloc. Pleacă.

Arjun era gata să-i dea ascultare, întorcîndu-se pe jumătate, dar apoi prinse curaj și rămase pe loc.

— E important.

— Acum nu e momentul, OK? Nu vezi că sîntem în criză? Avem o problemă majoră, așa că fii bun și închide ușa după tine. Spune-i și tu, Clay. Fă-l să plece.

— E vorba de virusul Leela.

— Fain nume, nu? spuse Clay fără să se adreseze cuiva. Ar trebui să dea tuturor virusurilor nume de puicuțe. Ca ambarcațiunilor. Sau uraganelor.

— Uraganele au deseori nume de bărbați, izbucni Darryl. De pildă, Andrew.

— Mi se pare că pînă în 1979 se foloseau doar denumiri feminine, spuse Arjun. De atunci alternează.

— Mitch, spuse Clay. Bob și Alice.

— Alea-s părtinitoare, spuse Darryl. Mehta, tot aici ești?

— Cred că am descoperit ceva, domnule.

— Așa-i, frate, spuse Clay. Auzi, Arjun, Layla Zuhar asta e actriță, nu? Ai văzut vreun film cu ea?

— Cum adică ai descoperit ceva?

— Despre virus.

— E bună gagica. Mie-mi plac puicuțele astea indience.

— Clay, te rog. Mehta ce-ți veni să te uiți la cod?

— E... eram curios. Mă interesează.

— Asta e întru totul neregulamentar. Sper că n-ai vreo mostră în computerul tău.

Arjun nu-i răspunse. În schimb, ca și cum abia i-ar fi venit în cap, le expuse o soluție elegantă, un mod de a scana prezența Leelei cu ajutorul unei semnături a algoritmului comportamental. Cei doi analiști îl priviră uluiți.

— Pe bune c-ar funcționa, spuse Clay.

Darryl încuviință îngîndurat. În aceeaşi clipă, Tran şi Brian intrară în încăpere, aruncînd priviri nedumerite înspre Arjun.

— Poţi pleca, Mehta, spuse Darryl. O să iau în considerare ce mi-ai spus.

Arjun se întoarse la biroul său. Nu era sigur dacă făcuse destul. Sigur, îi impresionase, dar oare Darryl o să înţeleagă? Arjun Mehta, un membru indispensabil al echipei. Arjun Mehta, care n-ar trebui concediat. Avea impresia vagă că nu obţinuse chiar efectul dorit. Scena ar fi trebuit să fie mai dramatică. Cînd o plănuise, îşi imaginase momentul culminant. Furori şi recunoştinţă. Bătăi vesele pe umeri. Discursuri. Acum, în spatele peretelui de sticlă, Darryl le explica ceva celorlalţi specialişti. Apoi bătură palmele victorioşi. Rîdeau, îi strîngeau mîna.

Îl tratau pe Darryl ca pe un erou.

Dintr-odată lumea îi păru lui Arjun foarte îndepărtată, ca şi cum ar fi fost un cosmonaut ataşat de ea printr-un cordon ombilical subţire.

— Aoleu, frate.

Clay se aplecă peste marginea cutiuţei. În colierul său erau şaptesprezece cochilii de ghioc. În propoziţia *amestec delicios de guava şi lămîiţă, cu extracte active de citrice, ginseng, măceşe şi spirulină* tipărită pe sticla lui de suc, litera *e* apărea de douăsprezece ori. Clay îl privi mohorît.

— Ţi-a copt-o, frate. Le-a spus că-i ideea lui.

Arjun dădu mut din cap. Clay se aplecă mai aproape.

— Spune-mi, Arjun, cum ţi-ai dat seama?

— Sînt un angajat de treabă, Clay. Aproape şoptea. Încerca să nu izbucnească în plîns, să nu strige. Sînt foarte devotat.

Clay privi înapoi, peste umăr. Îi părea rău că Arjun o pățise, însă nu se dădea în vînt după înduioșări. Încercă să pară încurajator.

— Hai că o să se rezolve. Știu eu că o să fie bine.

— De unde știi, Clay? De unde *știi* tu asta? Mehta devenise dintr-odată violent, imprevizibil. Ochii îi străluceau. Clay se sperie.

— Ziceam, așa, frate. Încercam să fiu de ajutor.

Clay dădu înapoi. Tipul ăsta nu mai era cool deloc.

— Da, mamă, toate-s bine. Sigur că da. Main tikh huh[1]. Nu-ţi mai face atîtea griji. Accha.

Acasă era dimineaţă. La ora asta Malini pregătea ceaiul, scotea vesela pentru micul dejun.

— Mi-o dai pe Priti?

Aşteptă, privind prin fereastră geometria complexă a copacului.

— Frăţioare?

— Salut, surioară. Tot mai vorbeşti cu accentul ăla?

— Ce accent? Să-ţi fie ruşine, frăţioare. N-ai mai sunat de nu ştiu cînd. Mami era îngrijorată.

— Mi-a spus.

— Tii, ce agitaţie-i pe-aici. Să vezi şi să nu crezi... da' ce s-a întîmplat, ai o voce ciudată. Eşti bine?

— Tocmai plecai la serviciu?

— Imediat. Stai o clipă. Mă duc în cealaltă cameră.

Acustica se schimbă. Priti se închisese în dormitorul mai mic.

— Nu eşti bine. Ce s-a întîmplat? Simt în vocea ta.

---

1. Pronunţare stîlcită, americanizată, a expresiei „mai tikh hai", care înseamnă „sînt bine" în dialectul din Punjab.

Arjun tăcu vreme îndelungată. Avea atîtea să-i spună și toate erau de nemărturisit.

— Mi-e dor de tine. Aici n-am cu cine vorbi.

— Și mie mi-e dor, barosane. Cînd îți iei liber? Sigur o meriți. Și dacă ești șef de departament, nu poți să le zici pur și simplu? Spune-le că ai nevoie de o pauză. Spune-mi că vii acasă la nunta fratelui lui Manoj. Toată lumea abia așteaptă să te vadă.

Ar fi vrut cu disperare să-i spună adevărul.

— Frățioare? Hai, zi-mi că vii. Mami o să fie așa de fericită.

Mi-e frică, surioară. Frică.

— Frățioare?

Îi spuse că trebuia să plece și închise telefonul.

Cei de la Virugenix s-au descurcat bine cu *Leela01*. Soluția și instrucțiunile de înlăturare au fost publicate pe site-ul companiei înaintea rivalilor. Conform etichetei, au transmis datele și altor companii de software, care li s-au alăturat în scurt timp, însă rapiditatea și eficiența rezolvării lor fuseseră remarcate, nu fără invidie. În clădirea Michelangelo, zîmbetele îmbibate în cofeină se întîlneau la tot pasul. În dimineața zilei de 14 iunie, la ora 03:20 PST, Darryl Gant transmise un fișier JPEG celor de pe lista internă a departamentului. Era schița unui nou model de tricou, înfățișînd un pumn însîngerat care zdrobea o dansatoare indiancă.

Arjun nu dormi deloc în noaptea aceea. Prin minte i se perinda mereu șeful, plutind în întuneric deasupra patului, un paznic bărbos și enervant care-i bloca drumul spre fericire. Oricît încercă să-l alunge, dedîndu-se unor calcule liniștitoare, nu reuși. Își imagină parabole și estimă suprafața de dedesubtul acestora. Ipostazie forme complexe și le deformă în funcție de reguli ezoterice de transformare. Darryl era tot acolo, îmbrăcat în jacheta de pilot MA I, suvenir din misiunea spațială Gemini, scuturînd din cap și rîzînd ca un maniac.

Accesul interzis.

La un moment dat în cursul nopții, își dădu seama că trebuia să-l înfrunte.

A doua zi cînd ajunse la lucru găsi un e-mail de la serviciul de personal care îi comunica data la care trebuia să părăsească apartamentul. Era exact imboldul de care avea nevoie. Cînd creatura cu burtică rotundă apăru și se închise în vizuină, Arjun se ridică de la birou și bătu la ușa șefului, în mica zonă laminată dintre posterul cu SETI și semnul scris de mînă *Care parte a expresiei NU MĂ DERANJA n-o înțelegi?* Vocea lui Darryl se auzi dinăuntru.

— E prea devreme. Valea.

Arjun nu-l luă în seamă și intră.

— Ce mă-sa? exclamă Darryl, retrăgîndu-se la adăpost în spatele biroului. Aruncă o privire peste umărul lui Arjun, căutînd parcă pe cineva care i-ar fi putut sări în ajutor.

— Darryl, stai jos și ascultă-mă.

— Nu-mi spui tu ce să fac. Ăsta e spațiul meu, Mehta. Al meu. E clar marcat. Există un semn pe ușă.

— Cred că te-ai purtat foarte urît cu mine.

— Așa ai făcut și ieri, intri ca-n tramvai. Nu știu... ai o problemă cu granițele? O afecțiune, ceva? Nu te poți abține, nu? Sindrom compulsiv de transgresiune a frontierelor.

— Te rog ascultă-mă, Darryl. Ieri te-am ajutat. Nu mă supăr că ți-ai însușit meritele.

— Stai puțin. Fă-te înapoi. Ești prea agresiv, amice. Nu tolerez așa ceva.

— Scuză-mă. Îmi cer scuze dacă te-am deranjat, însă cred că merit puțină considerație. E foarte important pentru mine. Și am fost de ajutor. Aș putea să vă ajut și în continuare.

— Rămîi unde ești, Mehta. Știu aikido. Rup oase. Ce, nu-mi puteai vorbi prin e-mail? Nu-i nevoie să vii la mine în birou cu chestii dintr-astea.

— Darryl, te rog.

— Sfărîm oase. Efectiv, le fac praf. Îmi pot concentra tot chi-ul în palme.

— Te rog, dă-mi înapoi slujba. Atîta cer.

— Gata cu vorba. Îţi ordon. Nu mă simt în largul meu.

— Chiar şi pentru o perioadă de probă. O să fiu cel mai harnic angajat pe care l-ai avut vreodată. Îţi jur.

— N-ai putea să... OK, mă mai gîndesc, aşa-i bine? Mă mai gîndesc.

— Serios?

— Dacă-ţi spun. Nu. Nu. Rămîi de cealaltă parte a mesei. Stai... OK, mă mai gîndesc.

Arjun ieşi şi timp de cinci minute o speranţă firavă însă perceptibilă îi încolţi în suflet. Apoi în Inbox îi apăru un mesaj.

To: arjunm@virugenix.com
From: darrylg@virugenix.com
Subject: Granite

Esti bolnav. Nu te poti purta astfel cu oamenii. Exista o LEGE. Raspuns: cererea/AMENINTAREA ta nu schimba nimic. Ce credeai? E o chestiune de politica a companiei si te rog nu mai avem nimic de discutat. CE-A FOST A FOST. Iti reamintesc ca dispun de AMPLE masuri de securitate.

Arjun îşi puse mîinile în cap.

Viermele care deveni cunoscut sub denumirea de *Leela02* sau *LeelaServer* a apărut pentru prima dată în după-amiaza zile de 13 iunie în Filipine, unde traficul prin rețele a fost aproape blocat din cauza proliferării continue a copiilor organismului, care căutau noi calculatoare pe care să le infecteze. În Statele Unite rata răspîndirii a fost mai redusă, însă o serie de breșe importante de securitate i-au adus celei de-a doua încarnări publice a Leelei o celebritate mediatică pe care creatorul ei nu și-ar fi imaginat-o nici în cele mai urîte coșmaruri.

La ora 08:45 a.m. MST[1], cu cîteva ore înainte de încercarea lui Arjun de a-l înfrunta pe Darryl, o stație de tratare a apelor uzate din orașul Guthrie, Oklahoma, a fost obligată să-și suspende activitatea deoarece aparatele care controlau procesul de filtrare încetaseră să mai funcționeze. În orele care urmară deschiderii burselor, companii mari din mai multe state, printre care și o bancă regională de investiții, au raportat probleme cu software-ul bazelor de date aflate în servere publice. La ora 11:10 MST, un centru de apeluri

1. Mountain Standard Time, fus orar care în S.U.A. cuprinde statele Arizona, New Mexico, Wyoming, Utah, Colorado etc.

de urgență care deservea trei stații de poliție suburbane și cincisprezece brigăzi de pompieri din Boulder, Colorado, suferi o „prăbușire catastrofală a sistemelor informatice". Operatorii trebuiră să folosească hîrtie și creion pentru a înregistra apelurile și a trimite echipe de intervenție. Guvernul statului Colorado trimise un mesaj la Washington, întrebînd dacă existau motive pentru a crede că țara era victima unui atac electronic. Cei din Washington infirmară această ipoteză, însă după consultări de urgență cu FBI-ul, cu Departamentul Securității Naționale, cu Consiliul de Apărare a Infrastructurii Naționale și cu CIA, își retraseră respingerea categorică. Gavin Burger, purtătorul de cuvînt al președintelui, celebru pentru costumele sale la patru ace și pentru mesa pieptănată îndărătnic peste chelie, ținu o conferință de presă în care descrise evaluarea situației de către administrație ca fiind „în lucru".

La întîlnirea cu presa din dimineața următoare, Burger avu de înfruntat un foc continuu de întrebări. Cunoscînd știrile transmise de agențiile internaționale despre închiderea unui combinat din Montevideo, despre întreruperile fluxurilor informaționale din Orientul Îndepărtat, ziariștii doreau să știe cît de gravă era situația. Atacul provenea de la un stat terorist? De la o rețea subterană ostilă? Fuseseră afectate departamente guvernamentale? Cum ar caracteriza impactul economic? O jurnalistă de la *New York Times* dori să afle dacă administrația putea confirma sau nega ipoteza că întreaga țară era victima unui atac. Burger răspunse reamintindu-le celor prezenți că „orice încercare de a compromite sau restrînge capacitatea infrastructurii noastre vitale de a funcționa eficient, în orice domeniu:

telecomunicații, energie electrică, bănci și finanțe, alimentare cu apă, niveluri operaționale ale activității guvernului sau derularea optimă a activității serviciilor de urgență, trebuie privită într-un cadru care indică în mod pregnant existența unor acțiuni de debilitare, a unei amenințări sau a unei intenții ostile. Procesul de anchetă și evaluare a situației curente este în plină desfășurare, și vom proceda cu maximă rapiditate și fermitate la implementarea unor contramăsuri proporționale, rezonabile și devastatoare, în funcție de rezultatul final al evaluării."

Ziarista de la *Times* nu era sigură dacă asta însemna da sau nu, însă redactă o știre care prezenta situația ca fiind foarte încordată. De-a lungul și de-a latul Americii, oamenii începură să arunce priviri suspicioase înspre computerele lor. Se dovedea că mașinăriile astea care îi terorizaseră întotdeauna cu nazurile lor – stricîndu-se, blocîndu-se, cerînd upgrade-uri inutile sau pur și simplu dojenindu-i prin persoana unei sîcîitoare agrafe animate – adăposteau ceva mult mai sinistru în ele, ceva care urmărea un scop precis. Asta era, un inamic din interior, un al „cincilea pluton"[1] tehnologic, infiltrat în casele americanilor obișnuiți. Pe cînd povestea ajunse la radio, se formase deja opinia consensuală că atacul ar fi trebuit înăbușit în sînge. Sunînd la o emisiune cu audiență națională, Bobby din Topeka rezumă gîndurile multora.

---

1. Sintagmă care se referă la o facțiune subversivă de partizani sau simpatizanți ai inamicului unei națiuni, care spionează sau sabotează din interior. Expresia îi aparține generalului naționalist Emilio Mola Vidal și a apărut în timpul războiului civil din Spania.

— Prin tortură, spuse el. Numai așa o să se afle cine e în spatele chestiei ăsteia.

Pe cine să tortureze, întrebase moderatorul.

— De un' naiba să știu eu, răspunsese Bobby. Pe cine-au pus mîna.

La marginile oricărui eveniment complex, unitatea începe să se destrame. Rememorările diferă. Faptele se ascund iremediabil în umbra interpretărilor. De cîți oameni e nevoie pentru a risipi certitudinile? În opinia teoreticienilor informației, de doi. De îndată ce există un emițător, un receptor, un mediu de transmisie și un mesaj, apare posibilitatea ca paraziții să corupă semnalul.

Din punct de vedere legal și moral, Arjun Mehta poartă fără îndoială răspunderea pentru epidemie, dar au fost puse pe seama Leelei, prin urmare și lui, fapte pentru care n-ar putea fi considerat responsabil. Au existat zvonuri conform cărora virusul ataca „rezervele de apă" și a circulat chiar și afirmația că defecțiunea stației de tratare de la Colville făcea parte din strategia unei puteri străine de a contamina apa potabilă fie cu criptosporidium, fie cu bacilul *E. Coli*, fie cu LSD (depinde cu cine stăteai de vorbă). Alarme, în majoritate false, răsunară în diverse birouri guvernamentale americane, la uzine electrice, hidrocentrale și baze militare. Lipsa cunoștințelor tehnice spori confuzia. În Honduras se bănuia că Leela făcea să explodeze becurile de la Ministerul de Interne. Un bărbat din Ottawa își tapetă dormitorul cu folie de aluminiu, convins că din computerul fiului său emanau radiații

nocive. În Bihar, la ordinele unui politician local, poliția făcu razii în bazarele locale și confiscă casete video piratate cu filmele Leelei Zahir, despre care se credea că „răspîndesc boala". În Statele Unite, cînd administratorii site-ului Aeroportului din Houston descoperiră că toate referințele la *Aeroportul Intercontinental George Bush* fuseseră modificate în mod misterios în *Aeroportul Incontinentul George Bush*, dădură un comunicat de presă în care îl acuzau pe autorul necunoscut al Leelei de insultă.

Și invers, alte evenimente care probabil îi puteau fi atribuite Leelei s-au pierdut prin crăpături. Pînă în ziua de astăzi, multe le-au rămas necunoscute cronicarilor și statisticienilor, celor a căror misiune e de a povesti ce s-a întîmplat, de a formula concluzii despre cum au stat lucrurile. Au existat mișcări ale pieților, zgîlțîituri și zdruncinături, reașezări ale banilor, încrederii și puterii care în mare măsură nu au fost discutate și nici măcar înțelese la vremea aceea. Leela se afla în sistem ca o esență volatilă, ca o boare.

La nici douăzeci și patru de ore de la identificarea și contracararea *Leelei 01* se anunțară alte variante. Unele erau în mod evident opera unor copiști și constau fie doar în schimbarea titlului mesajului, fie în modificări superficiale ale codului. Altele erau mai complicate, iar analiștii se treziră obligați să le califice drept organisme absolut noi. Au fost identificate *Leela03*, *04* și *05*. *Leela06* (așa-numita *LeelaTonDeApel*), care programa celularele să cînte o melodie din filmul *Să-mi dea voie ai mei*, provocă îngrijorări deosebite. Virusul demonstra o cunoaștere a sistemelor de telefonie mobilă care-i ului pe specialiștii companiilor de telecomunicații și îi sili să regîndească în mare grabă măsurile de securitate.

TonDeApel este, de asemenea, și una dintre variantele Leelei care n-au putut fi în mod convingător puse în legătură cu Arjun Mehta, o lacună în desfășurarea evenimentelor care sugerează posibilități nebănuite și neliniștitoare. Mai era oare și altcineva care visa la Leela Zahir?

În primele zile ale epidemiei, apăruseră diverși indivizi și grupuri care își asumau responsabilitatea. Revoluționarii maoiști din Chiapas au trimis un fax unui ziar din Mexico City, în care anunțau că Leela reprezenta o nouă etapă în campania lor de subminare a infrastructurii capitalismului mondial. Un grup de hackeri lituanieni numit Banda Mîinilor Murdare au dezvăluit că ei creaseră virusul pentru a-și demonstra superioritatea asupra rivalilor din Riga, HacktiKonii. Confesorul în serie James Lee Gillick al III-lea a fost (ca de obicei) trecut cu vederea, întrucît nu avea acces la computer în penitenciarul din Ohio în care era închis. Brigada din Shoreditch, care atrase atenția tabloidelor britanice timp de cîteva zile, se dovedi în cele din urmă a fi o farsă pusă la cale de studenți în Săptămîna Chiulului.

În culise, agențiile de securitate internaționale se puseră pe treabă. Se obținură mandate pentru consultarea log-urilor distribuitorilor de servicii de Internet. Se examinară înregistrările telefonice și arhivele de mesaje ale comunităților virtuale, în căutarea unor indicii ale originii epidemiei. În China, guvernul luă serios în calcul blocarea totală a accesului la Internet. Gavin Burger anunță presei din Washington că „surse din undergroundul informatic" cooperau cu anchetatorii federali, iar buletinele de știri de pe forumuri confirmară faptul că aproape oricine avea în cazier infracțiuni informaționale era chemat la audieri, de la vedetele din vechea școală, alde

Mitnick sau Poulsen, pînă la puștii care fuseseră prinși vandalizînd site-uri de corporații, plevușca despre care nimeni nu credea cu adevărat că ar avea cunoștințele sau motivația pentru a crea ceva de magnitudinea Leelei. Pe zi ce trece, atmosfera deveni tot mai irespirabilă, nesigură și răzbunătoare.

Arjun urmări la CNN arestarea lui Thierry Hofmann, un adolescent de șaptesprezece ani. *Ediție specială: suspect reținut în legătură cu virusul.* În timp ce inspectorii cărau la dubiță harduri, CD-uri și manuale introduse în pungi de plastic, tînărul elvețian, cu o expresie de incredulitate absolută întipărită pe față, era escortat afară din locuința părinților săi din Montreux de către doi polițiști în uniformă. Privirea lui năucită îi frînse inima lui Arjun, sparse zidul pe care îl ridicase pentru a se apăra de ceea ce se întîmpla. Nici chiar eliberarea lui Hofmann a doua zi nu reuși să-i șteargă din minte întoarcerea înspăimîntată către obiectiv a băiatului în timp ce o mînă îi apăsa creștetul capului pentru a-l ajuta să intre în mașina poliției. Stupefacția și teama ce i se cuveneau pe drept lui.

Se chirci printre tăvile din folie de aluminiu și ceștile de cafea, printre foile de imprimantă și fulgii de porumb zdrobiți pe covor și începu să plîngă. Dacă și-ar cere iertare de la cei cărora le făcuse rău, de la cei care pierduseră date? Scene de ispășire (*Am să mă revanșez față de voi chiar dacă îmi va lua ceva timp*) se derulară prin proiectorul său mintal. Cum rămînea însă cu cei care pierduseră bani sau cu cei la care nu venise ambulanța cînd avuseseră nevoie? Oare fuseseră oameni răniți din cauza Leelei? Oare omorîse pe cineva?

În acea clipă, Arjun își dădu seama. Mai devreme sau mai tîrziu aveau să-i dea de urmă și

atunci viața sa, așa cum o știa el, se va sfîrși. *Nu voiam decît să-mi recapăt slujba. Nu voiam decît să muncesc, să fiu fericit și să trăiesc în minunata Americă.* Asemenea scuze nu vor conta prea mult la proces. La urmei urmei, va mai fi oare un proces? Era numit terorist, ceea ce însemna probabil că avea să intre în rîndul dispăruților, al siluetelor îngenuncheate în salopetele lor portocalii, al celor împotriva cărora totul era permis, orice era legitim. Răzbunarea unei lumi de nestăpînit. Încercase să acționeze și reușise doar să iasă din rîndul lumii.

Stewardul olandez îngăimă cîteva frînturi de mesaj corporatist, transformîndu-şi angajatorul, cu ajutorul unui accent imprevizibil, în „cea mamaie companie aeriană cu pfeţ redus din Europa" şi informîndu-i pe pasageri despre „pfocesul fluid de check-in" preconizat în aeroporturile din Marea Britanie. Gaby, ale cărei consoane (atunci cînd se concentra) se potriveau aproape perfect argoului londonez la modă, zîmbi zeflemitor la auzul greşelilor băiatului, încercînd să uite de gîndul pe care-l avea întotdeauna la decolare şi aterizare, adică de moarte. Izbucnirea năprasnică de lumină şi vînt în cabină, fuselajul înlăturat ca o coajă – imagini aproape pornografice în precizia lor, de la care nu-şi putea lua ochii. De două ori în timpul fiecărui zbor îşi imagina vîntul înghețat aspirînd perne şi bagaje, sticle minuscule de votcă şi căşti, care toate aveau să-i vîjîie prin faţa ochilor înainte de a-şi pierde cunoştinţa, dîndu-i senzaţia apropierii de o taină, de centrul tuturor lucrurilor.

Avionul atinse pista cu o zdruncinătură. Moartea dispăru în îmbulzeala plictisită de pe culoar, şi, ca întotdeauna, Gaby uită de ea încă înainte de a ajunge în sala destinată sosirilor de la Inverness. Trimiseseră un membru al echipei de filmare să o întîmpine, nu un indian, ci unul din partea

locului, un tînăr afectat, ucenic într-ale filmului, îmbrăcat în jeanși deșirați și dat din abundență cu gel de păr, care mesteca gumă *și* fuma în același timp, admirîndu-se totodată în oglindă la unul din locurile pentru fumat. Băiatul îi aruncă valiza pe bancheta din spate a unei dubițe și, cu o voce făcută parcă să întrebe „ne-o tragem?", îi ceru să-i spună Rob D. În timpul călătoriei pe A82, Rob D. se angajă într-un monolog adresat sînilor ei, în cursul căruia lăsă să-i scape tot felul de nume faimoase, iar ea privi pe geam stîncile, tufele de grozamă și licărul apelor din Loch Ness. În opinia lui, întreaga producție era cu curu'-n sus, pakistăneii ăștia erau varză la planificare și acuma, cu toți reporterii care dădeau tîrcoale prin jur n-ar fi deloc surprins dacă... Cînd își epuiză părerile, Rob D. tăcu și puse muzică house la CD-ul din mașină, iar Gaby avu ocazia să se uite peste însemnările pe care i le trimiseseră.

Titlul filmului era tradus prin *Tandrețe brută*, ceea ce îl făcea să sune ca și cum ar fi fost vorba despre carne. Era povestea unui polițist decepționat care devine gangster după moartea familiei sale în urma unui scandal din cauza unor alimente contaminate. Eroul e apoi salvat de o tînără dansatoare, care îl învață calea păcii și a justiției înainte de a muri ea însăși într-un tragic schimb de focuri de armă. Vedetele erau un tip pe nume Rajiv Rana și cea în jurul căreia se crease toată vîlva, eroina, Leela Zahir. În fotografia sa promoțională, Rajiv Rana purta un maiou de proletar și sărea prin niște flăcări amplificate digital. Într-a ei, Leela Zahir purta un trening azuriu și pîndea de după un copac. Materialele publicitare le menționau data de naștere și zodia. Rana

mergea pe patruzeci de ani. Leela avea exact douăzeci și unu.

Cînd Dan Bridgeman o sunase în legătură cu deplasarea, i-o descrisese ca pe o însărcinare neplăcută, ca pe o favoare pe care ea ar face-o companiei. Bridgeman & Hart se specializaseră în administrarea cerințelor de relații publice ale echipelor de filmare străine care turnau în Marea Britanie, însă era de obicei vorba de echipe americane sau franceze, uneori din alte țări europene. O solicitare din partea unui producător indian era o noutate. Nimeni nu prea știa cum să procedeze. La urma urmei, după cum observase Phoebe Hart la prînz, ăștia aveau canale media proprii. Cei din industria cinematografică occidentală cunoșteau rudimentele Bollywood-ului: refrene și sariuri de șifon. Mai știau și că indienii funcționau altfel, că aveau propriile lor rețele de publicitate, marketing și distribuție și că n-aveai de ce să-ți bați capul din pricina lor. În orice caz, indienii le explicaseră situația. O istorioară ca într-un scenariu de film se iscase în jurul actriței din rolul principal și erau asediați de cereri de la o mulțime de televiziuni și ziare. Mai exista și o complicație nespecificată, însă, în ansamblu, părea o treabă la care B & H i-ar fi putut ajuta. Aveau nevoie de cineva care să stingă incendiul. Programul lui Gaby era destul lejer, așa că firma o trimisese pe ea.

La ora opt seara, soarele verii nordice era încă atît de strălucitor încît părea să fie la amiază. Din cauza norilor care le treceau pe deasupra, colinele își schimbau culoarea trecînd prin nuanțe de mov, verde și maro. Erau pe Coasta de Vest, aproape de podul care lega Skye de restul țării. O șosea îngustă șerpuia între peretele vertical de granit, acoperit de o plasă de sîrmă, și malul

lacului Lone, a cărui suprafață agitată părea o uriașă planșă zgîriată de oțel. În timp ce dubița intra pe poarta de piatră a Hotelului Clansman, Gaby își văzu obiectul muncii răspîndit prim-prejur, supravegheat cu atenție de un plutonier al poliției locale. Un car de televiziune și mai multe mașini închiriate erau parcate pe gazon, și o ceată de jurnaliști plictisiți, știriști după înfățișarea lor ștearsă, fumau, vorbeau la telefon, mîncau sandviciuri sau urinau pe trunchiurile coniferelor din plantația care se întindea pînă la marginile domeniului.

Urcînd lin dinspre apă, aleea hotelului era lungă de o jumătate de milă și descria un arc larg de cerc în jurul malului pînă la clădirea austeră, un conac cu pereți văruiți și acoperiș triunghiular din țigle cenușii, amplasat în mijlocul unei pajiști imaculate cu suprafața de un ar. Clădirea nu era nici urîtă, nici frumoasă, o construcție funcțională a cărei arhitectură sugera modestie creștină și nevoia locuitorilor de-a se izola de gerul iernii. Bătuți de vînt pe alee, niște muncitori încărcau scaune și mese pliante în două camioane. Rob D. opri în fața unei verande închise cu sticlă și, în timp ce îi extrăgea valiza din spatele mașinii, îi spuse numărul camerei lui ca și cum i-ar fi dezvăluit o informație valoroasă, poate chiar secretă. Ea îi sugeră să și-o ia la labă. „Curvă", șopti Rob.

Cu toate că exteriorul hotelului era auster, holul de la intrare (precum și barul, restaurantul și sala de biliard, pe care Gaby le descoperi mai tîrziu) era tapetat cu tartan în culori țipătoare, roșu-verde, și burdușit cu o adunătură victoriană de capete de cerb, pumnale scoțiene cu lamă dreaptă, flinte ruginite, obiecte cositorite, stindarde, lăzi cu muște artificiale de pescuit și mingi

de golf, tipărituri înfățișînd păstorași înlăcrimați și castele în ruină, trofee sportive, mobile deșelate și, lîngă scări, o armură îndoielnică. La recepție se găseau un slujbaș cu o mutră acră și un teanc de pliante care o îmbiau pe Gaby să încerce bucătăria scoțiană autentică pe bază de măruntaie, să viziteze un atelier de prelucrare a lînii și să descopere misterul străvechi al Picților. În vreme ce recepționerul îi căuta numele într-un registru legat în piele, apăru un indian tras la față care se prezentă drept Rakesh, managerul locațiilor.

— Sînt tot afară? întrebă el.

— Ziariștii? Da.

— Situația cu care avem de-a face... continuă Rakesh cu expresia plîngăreață a unui diplomat care își informează primul-ministru că războiul e inevitabil... este foarte delicată.

— Ce situație? întrebă Gaby.

Rakesh îl privi neliniștit pe recepționer, care nu făcea nici un efort să-și ascundă interesul pentru conversația lor.

— Veniți în camera domnului Prasad într-o jumătate de oră. Vă vom explica totul.

Rocky Prasad era mai tînăr decît și-l imaginase. Așezat lîngă fereastră, privea melancolic apusul, iar fața lui rotundă și netedă părea a unui școlar care mai are o oră de matematică pînă la pauza mare. Nu putea avea, își spuse Gaby, mult peste douăzeci și cinci de ani. Cămașa albă de polo și jeanșii călcați îl făceau să pară și mai tînăr. Era greu să vezi în el un bărbat care regizase deja trei filme de lung-metraj și care era (conform tăieturilor de ziar pe care Bridgeman & Hart i le trimiseseră prin fax) marea speranță a cinematografiei comerciale indiene.

În timpul întîlnirii, Prasad nu scoase o vorbă, șoptindu-i din cînd în cînd ceva operatorului, un alt tînăr cu față de copil, a cărui mustăcioară pleoștită și agitație conspirativă întăreau și mai mult impresia de școlari.

Cel care vorbi era Naveed Iqbal, producătorul. Un bărbat trupeș cam la cincizeci de ani, singurul îmbrăcat în port (semi)tradițional indian, cu poalele lungi ale kurtei sale de bumbac atîrnîndu-i bizar de sub un pulover de golf Pringle de culoarea lămîii. Producătorul avea aerul unuia care mîncase de curînd și avea să mănînce din nou în scurtă vreme. Gaby găsi respingătoare înfățișarea lui, de la claia afro de păr cărunt la pungile de piele întunecată de sub ochi, iar vădita desfătare sexuală cu care o examină în timp ce se așeza îi spori repulsia. Își freca mîinile în timp ce vorbea, ca și cum ar fi fost necesar să le țină ocupate pentru a le împiedica să pipăie sau să ciupească involuntar.

— La Londra aveți gîngănii, domnișoară Caro? Sau se găsesc doar pe aici, prin părțile nordice?

— Gîngănii? Adică insecte?

— Da. Insecte care pișcă. Foarte sericase pișcături, domnișoară Caro. În stare să ne scoată actrița din funcțiune zile în șir.

— Nu, nu sînt. Cel puțin așa cred. Nu pricep ce vreți să spuneți.

— Vedeți, sîntem aici în munții Scoției ca să filmăm un cîntec important, un cîntec de căpătîi în filmul nostru. Este un cîntec foarte romantic care v-ar scălda ochii în lacrimi, domnișoară, dacă ați ști limba hindi-urdu și prin urmare este nevoie de munți, castele și așa mai departe. Nu este nevoie de insecte care pișcă și care de asemenea se găsesc din plin pe aici, prin munții romantici ai Scoției. Acum două zile cînd ne

pregăteam să filmăm scena de pe metereze, în locația fortului, eroina noastră, domnișoara Zahir, a fost pișcată. A fost chemat doctorul și el spune că nu-i nici o problemă, e sănătoasă tun, dar domnișoara Zahir insistă că nu se simte bine lăuntric, așadar, îngrijorați, oprim, desigur, filmările timp de o zi. Ieri, la primul apel, ne spune că necazul cu gîngăniile n-a trecut și că, de asemenea, și-a pierdut vocea din cauza aerului și climei reci. Și astăzi domnișoara Zahir se simte tot rău, în ciuda ocaziei zilei de naștere și marii petreceri plănuite ca să sărbătorim. Domnișoara Zahir este o femeie foarte sensibilă, domnișoară Caro.

— Înțeleg. Așadar, nu va fi disponibilă pentru interviuri privitoare la povestea asta cu virusul de computer?

— Interviuri? Personal aș fi recunoscător dacă ar fi disponibilă pentru filmări mai întîi.

Nu era limpede la ce făcea aluzie domnul Iqbal prin acest comentariu, însă cei din încăpere se încruntară și dădură aprobator din cap. Atmosfera din sînul echipei de producție nu era tocmai fericită, își spuse Gaby.

— Nu iese din cameră, continuă Iqbal. Azidimineață i-am pregătit un tort. O sută de lumînări comandate la Harrods în Londra și tot nu voia să iasă. După ce ne-am îndepărtat, tortul a dispărut din fața ușii. Mai tîrziu, aproximativ jumătate de tort se găsea în stratul de flori de sub fereastră.

— Probabil a halit restul.

Vorbise cealaltă femeie din încăpere, o tînără de vreo treizeci de ani, puternic machiată, cu părul negru prins într-o coadă lungă de cal. Treningul ei, care purta sigla unei case de modă americane, era completat de tenișii de un

roz metalic și de o grămadă de bijuterii din argint. Gaby îi zîmbi și ea își întoarse intenționat ochii dați cu rimel negru în altă parte, prefăcîndu-se că-și examinează unghiile. Era, se pare, coregrafa.

Iqbal o privi, apoi se întoarse din nou spre Gaby.

— Numai la problema aceasta cu computerele nu ne stă capul. În opinia mea, istoria cu virusul este probabil la rădăcina pișcăturii domnișoarei Zahir. Pentru noi este important să ne întoarcem la lucru. Pentru fiecare oră în care ea zace în pat, eu plătesc electricieni și furnizori și cele douăzeci și cinci de dansatoare frumoase ale domnișoarei Jain și pe bătrînul lord Zgîrie-Brînză care deține fortul și Dumnezeu mai știe pe cine, așadar, domnișoară Caro, este sută la sută imperativ să alungați tipii aceștia de la ziar ca să putem continua să creăm o capodoperă a cinematografului contemporan.

Gaby stătu o vreme pe gînduri.

— Cel mai rapid mod de a le face vînt ar fi ca ea să stea de vorbă cu ei. Nu cu toți. Aș putea face o programare. Cu unul sau doi mai însemnați.

Iqbal ridică exasperat din umeri, indicînd că acest lucru nu era posibil.

— Bun, atunci un comunicat. Aș putea scrie ceva dacă e nevoie. I-l dați ei să-l aprobe.

Acest lucru era posibil, credea Iqbal. Trecură în revistă amănuntele, iar la sfîrșitul întrevederii Gaby se întoarse în camera ei să redacteze o schiță a declarației. În timp ce potrivea cheia în broască, cineva tuși în spatele ei. Era Vivek, operatorul.

— Am auzit-o cîntînd, spuse el. În cameră. Zice că și-a pierdut vocea, dar cîntă în spatele ușilor închise.

Gaby lucră la comunicatul de presă pînă cînd tapetul cu model încărcat de trandafiri începu să-i danseze pe dinaintea ochilor obosiți. Își închise laptopul, hotărînd că paragraful pe care-l scrisese era în sfîrșit utilizabil. Înainte de a se spăla pe dinți, fumă o țigară la fereastră, privind castelul Dimross, „fortul" din *Tandrețe brută*. Spoturi colorate erau amplasate strategic la baza acestuia, scăldîndu-i zidurile într-o spectaculoasă lumină violet-albastră. În întuneric, dealurile care împrejurau Loch Lone se zăreau doar ca o fîșie mai densă de întuneric, iar Dimross se ridica pe fundalul lor ca o structură supranaturală, feerică, suprapusă peste noaptea obișnuită.

Merse la culcare puțin înfrigurată și își trase cuvertura de muselină pînă sub bărbie, simțindu-se ușurată să fie departe de Londra și de neorînduiala din viața ei. Și de Guy. Mai ales de Guy. Din perspectiva oferită de un pat dublu imens, aflat într-un conac de pe malurile unui lac scoțian, Guy Swift părea în bună măsură neînsemnat. Adormi plănuind cu jumătate de inimă discuția pe care ei doi urmau să o aibă. Spera ca el să nu-i facă greutăți.

O trezi o bătaie în ușă. Se ridică să răspundă însă ceva o reținu, ceva în tonul bătăii: o urmă insinuantă de viclenie. Îi veni în minte, ilogic fără îndoială, că era Iqbal, și odată acolo, gîndul nu-i dădu pace, așa că așteptă în picioare lîngă ușă, ascultînd bătăile pînă încetară și auzi zgomotul unor pași îndepărtîndu-se pe covorul de pe coridor.

Se simțea stingherită. Fără să aprindă lumina, trase pe ea o bluză de jogging, căută pe pipăite țigările și se întoarse la fereastră. Răsărise luna, iar fîșia de gazon care ducea la apă era iluminată ca o scenă. Atmosfera era atît de lugubră, mai

ales din cauza castelului care strălucea în fundal, încît avu nevoie de o clipă ca să separe silueta în rochie albă de restul ansamblului. Era ca și cum o frîntură dintr-un vechi film de groază se petrecea aievea. Cu țigara neaprinsă atîrnînd între buze, cu perii zbîrliți, privi intens arătarea care aluneca fantomatic pe pajiște. Apoi văzu un punct portocaliu ridicîndu-se și căzînd lîngă fața acesteia și își dădu seama că și năluca fuma. Pe măsură ce ochii i se obișnuiau cu întunericul, sesiză și alte detalii. Puloverul îmbrăcat peste cămașa de noapte. Adidașii. Tînăra femeie ajunse la marginea apei și stătu o vreme privind lacul. Apoi aruncă mucul, îl stinse în iarbă cu vîrful pantofului, își dădu părul lung și negru de pe față și o porni înapoi spre hotel.

Domnișoara Leela Zahir anunță că nu are nimic de-a face cu virusul de computer care a cauzat atîtea daune și haos în întreaga lume. De asemenea, dorește să sublinieze faptul că nu are nici o legătură cu persoana sau persoanele responsabile și speră că acestea vor ajunge cît mai repede în fața justiției. Este alături de toți cei care au avut de suferit, în special de fanii care s-au înșelat crezînd că e-mailurile ostile conțineau un mesaj oficial din partea sa, a grupului privat LovelyLeela sau a unei alte persoane ori companii asociate cu domnișoara Zahir. Ca artist, a resimțit întreaga experiență ca nefericită și tulburătoare. Domnișoara Zahir speră că în urma acestei declarații va fi lăsată să-și urmeze menirea creativității actoricești în liniște.

Înfloriturile îi aparțineau lui Iqbal, care considerase prea formală ciorna redactată de Gaby.

— Avem nevoie de puțină emoție aici, spusese. Puțin sentiment, puțină înduioșare.

Schimbase, de asemenea, „dra" în „domnișoara" și ceru ca declarația să fie scrisă într-un font de prost gust care imita scrisul de mînă, „pentru a-i da amprentă personală". Declarația îi fusese strecurată Leelei pe sub ușă, însă nu primiră nici un răspuns.

Gaby luă micul dejun stînd cu picioarele încrucișate pe pat și uitîndu-se la CNN. Îi era foame, ceea ce nu se întîmpla adesea, așa că mîncă multă pîine prăjită și muesli și bău mai multe cești de ceai tare. Virusul era a doua știre principală. Unul dintre prezentatori spunea că apăruse o nouă variantă. Celălalt adăugă că provenea se pare din India. Alternară reportaje despre diferitele perturbări și tărăboiul provocat de virus cu clipuri în care Leela Zahir cînta și dansa. Comentariul aminti că actrița indiană se alătura astfel unei jucătoare de tenis și unei stripteuze, care și ele fuseseră anterior asociate unor infracțiuni informatice asemănătoare. În afara fotografiilor promoționale, era prima dată cînd Gaby o vedea. Leela sălta de-a lungul unei străzi londoneze, în fața unui grup de dansatoare îmbrăcate la fel, flirtînd cu obiectivul și trecîndu-și mîna peste față. În fotografiile opt pe zece semăna cu orice altă actriță indiană standard, o Barbie infatuată cu părul negru, însă văzînd-o dansînd și cîntînd Gaby întrezări și altceva, un gol în spatele privirii ei care nu se potrivea cu zîmbetul ei larg și cu uitătura de „vino-ncoa'" pe care ochii ei fuseseră antrenați s-o transmită.

După o întîlnire cu Iqbal, din fericire scurtă, Gaby făcu fotocopii ale declarației în micul centru de afaceri al conacului și o porni cu dubița pe alee să se întîlnească cu ziariștii. Numărul acestora

părea a fi crescut din ziua precedentă şi era completat de cîteva zeci de adolescenţi asiatici, care stăteau în maşini ascultînd hip-hop şi trimiţîndu-şi SMS-uri unii altora. Habar n-avea de unde veniseră (de la Glasgow oare?), însă creau debandadă, făcînd gesturi obscene în spatele reporterului de la ştirile locale în timp ce acesta încerca să-şi filmeze relatarea şi întrebînd pe oricine, inclusiv pe poliţistul timorat care păzea poarta hotelului, dacă nu-i văzuseră pe „Rajiv Baba" sau pe „Leela Z".

Gaby împărţi fotocopiile, însă, aşa cum se aştepta, acestea nu satisfăcură îndeajuns curiozitatea corespondenţilor. Se îngrămădiră în jurul ei, împingîndu-se şi înghiontindu-se, fiecare încercînd să le-o ia înainte celorlalţi cu solicitarea interviurilor şi a fotografiilor. În timp ce încerca să se descurce cu ei, era trasă de mînecă de puşti care doreau să le transmită celor două vedete felicitări, jucării de pluş, poze. O singură fotografie. Redactorul meu şef nu vrea decît zece minute, cinci minute, îl iubesc pă bune, i-am făcut asta cu mîinile mele. O indiancă îşi făcu loc pînă în prima linie, îmbrăcată de parcă era gata să pornească într-o expediţie în Antarctica: fular, căciulă, jachetă Gore-Tex, bocanci de munte. Se prezentă drept reporter-şef cu showbizul la revista *Film Buzz* şi întrebă dacă „ultimele zvonuri" erau adevărate.

— Care zvonuri? întrebă Gaby.

— Că Leela a părăsit platoul.

— Nu, e complet neadevărat.

— Dar nu s-a mai turnat nimic.

— Vă pot confirma că domnişoara Zahir a suferit o uşoară indispoziţie datorată unei reacţii alergice la o înţepătură de insectă. Filmările au fost suspendate pentru a-i da timp să-şi revină,

însă nu e nimic serios. Se va întoarce pe platou foarte curînd.

— Trebuie să fie o înțepătură tare neplăcută. Poate-i de la golanul de Rajiv, nu?

— Am înțeles, improviză Gaby, că brațul i-a fost foarte umflat.

— Și tot circul ăsta cu virusul e o chestie de publicitate, am dreptate sau nu? Rocky Prasad trage sforile, încercînd să stîrnească interesul pentru film.

— După cum se afirmă în comunicatul domnișoarei Zahir...

— Păi ce să afirme *altceva*, nu?

— Sînt de la Fox News, interveni un bărbat blond și înalt, vorbind cu un accent nord-american. Vrem să vorbim cu fata.

The Sun, *Era Asiei* și majoritatea celorlalți voiau același lucru.

— Domnișoara Zahir este în convalescență și nu va acorda interviuri.

— Poate n-ați înțeles bine, eu sînt de la *Fox*, spuse Fox nevenindu-i să creadă.

— Afirmați așadar cu certitudine că producătorii nu sînt responsabili pentru virus? întrebă omul de la *West Highland Advertiser*, care recunoștea o conspirație de la o poștă.

— Cu siguranță nu sînt responsabili.

— Prostii, spuse domnișoara *Film Buzz*. Treburi dintr-astea se întîmplă mereu la Mumbai.

Cîțiva reporteri începură să-i pună întrebări privitoare la legătura dintre infracțiunile informatice și marketingul filmelor indiene. Situația nu se îndrepta într-o direcție favorabilă. Gaby încercă să repună lucrurile pe roate, cînd vocea îi fu acoperită de vuietul unui motor V12 și de o aversă de țipete hormonale. Întorcîndu-se, văzu o scenă atît de macho, încît părea aproape o frescă,

un poster care comemora belşugul anilor '80. Ferrari-ul Testarossa fremăta ca un penis de metal, vopseaua roşie sclipea în soare fără urmă de ironie. Şoferul, un bărbat la vreo patruzeci de ani, purta ochelari de soare de aviator, o jachetă de piele neagră de motociclist şi un tricou alb, strîns pe corp. Părul negru şi lins îi era dat de pe frunte şi îmbibat din belşug cu gel, cîteva şuviţe formînd o buclă studiată deasupra ramei ochelarilor. Bărbatul îşi salută admiratoarele şi semnă autografe, în timp ce scaunul din dreapta se umplea de ursuleţi de pluş şi felicitări făcute chiar de acestea. Rajiv Rana se prefăcu (era prea de tot) că trage cu pistolul, îndreptîndu-şi degetele arătător şi mijlociu înspre fetele care se smiorcăiau în jur, apoi îşi coborî ochelarii de soare, o privi direct pe Gaby şi rînji. Îi făcu un semn cu mîna, numai pentru ea, ambală motorul şi ţîşni pe alee.

Din motive cunoscute doar de el, poliţistul aplaudă.

— No, ai vezut? întrebă el. Ai vezut?

După-amiază începu să plouă. Gaby avu o întrevedere cu Iqbal. În timp ce el îşi freca obscen mîinile în poală, ea sublinie din nou că dacă dorea să fie lăsat în pace, cel mai simplu ar fi fost ca Leela să pozeze pentru presă. Iqbal dădu din umeri mohorît şi întrebă dacă o întîlnire cu Rajiv nu le-ar distrage atenţia. Ea îi aminti că majoritatea erau jurnalişti de ştiri pe care nu-i interesau nici Rajiv, nici filmul. Leela era subiectul fierbinte. Doar pe ea o voiau.

La recepţie managerul îşi înjura computerul, care afişa o secvenţă cu musafira lui. Rob D. sprijinea barul, privind dansatoarele care jucau cărţi, acompaniind mîinile cîştigătoare cu mici ţipete certăreţe. Gaby descoperi cu uimire că toate erau blonde şi englezoaice.

— E mişto de tot, îi mărturisi una dintre ele. Sîntem plătite să stăm aici şi n-am avut de făcut nici pe dracu' de zile întregi.

— Producătoru' efectiv ne-a propus să mergem cu el în Golf peste cîteva luni, îi explică o alta. Să dăm o *reprezentaţie*.

Spre seară, Gaby coborî la restaurant pentru cină şi fu chemată la masa ocupată de un grup numeros însă liniştit de membri ai echipei. Evitînd locul liber de lîngă Iqbal, se plasă lîngă Vivek cînd apăru Rajiv Rana şi îşi trase un scaun între ei. Intrarea lui iscă un val de priviri pe furiş, atingeri ale feţei şi aranjări ale hainelor printre indienii cuprinşi de o atenţie involuntară faţă de propria persoană, indusă de prezenţa celebrităţii. Printre englezi, singurele reacţii veniră de la cîteva dansatoare, care îl măsurară leneşe din priviri, aşa cum ar fi făcut cu orice bărbat bine. Era ciudat. Pentru jumătate dintre cei de la masă, Rajiv era un superstar. Pentru ceilalţi era un oarecare.

— Bună, spuse el, încărcînd silabele cu înţeles.

— Bună, răspunse Gaby.

— Rajiv, spuse el.

— Gabriella Caro, de la Bridgeman & Hart.

Nu mai purta ochelari de soare, iar în locul fistichiei jachete de piele îmbrăcase o simplă cămaşă albastră de bumbac, stil Oxford. Gaby trebui să admită că-i venea bine. Rajiv era înalt, cu un corp sculptat ostentativ şi trăsături frumoase, dintr-o bucată, aşa cum îi plăceau ei. În timpul mesei, se ocupă numai de ea, şi cu toate că vorbi aproape numai despre sine, nu era monologul de testosteron şi testarossa la care se aşteptase. Îşi istorisi cu sinceritate viaţa, care, narată de eroul principal, se dovedi o clasică

poveste pe tema prinţ şi cerşetor. Crescuse într-o familie săracă dintr-un orăşel din Punjab şi fugise la Mumbai pe cînd avea doisprezece ani. După ce lucrase la o tarabă de chai şi într-un atelier de reparat biciclete, găsise o slujbă de curier la unul din marile studiouri. Urmărind repetiţiile şi filmările vedetelor, învăţase singur să danseze şi începuse să participe la audiţii în masă pentru figuranţi. Pe măsură ce primea oferte de lucru, putuse să-şi permită să ia lecţii de dans şi actorie, primind în cele din urmă un rol neînsemnat în *Lanţul*, un film de acţiune.

— Şi astfel, domnişoară Caro, sfîrşi el, mi-am cîştigat faima.

În timp ce vorbea, îşi suflecă mînecile şi o privi drept în ochi. Se trezi atrasă de muşchii antebraţelor lui, de puful uşor care le acoperea.

— Spune-mi Gaby, îi zise.

În cameră îşi verifică telefonul care se încărca pe noptieră. Avea un mesaj de la Guy, *dor de tine, mă suni?*, şi altele două pe mesageria vocală. Se întreba unde era, îi părea rău că nu dăduse de ea. Apoi era în drum spre Dubai, pentru o prezentare crucială. Avea s-o vadă cînd se întorcea. Prezentările lui Guy erau mereu cruciale, vitale ori esenţiale. Şterse toate mesajele.

Îşi scoase pantofii şi se întinse pe pat, urmărind un film cu Rita Hayworth. După miezul nopţii, fumă o ţigară la fereastră şi privi luminile castelului. Chiar pe marginea loch-ului, unde pajiştea cobora la apă, stătea femeia în cămaşă de noapte albă. Astă-seară nu avea nimic fantomatic. Purta un palton de culoare închisă, care-i ajungea pînă la genunchi, şi o eşarfă care îi acoperea părul. Părea umană, comună, o turistă insomniacă înfofolită împotriva frigului.

Sub impulsul momentului, Gaby îmbrăcă o jachetă și ieși pe coridor. De sub una din ușile învecinate răzbătea sunetul slab al unui televizor. Ocoli biroul de la recepție, în spatele căruia portarul din tura de noapte se scobea în nas aproape adormit, citind un roman ieftin, și trecu în vîrful picioarelor prin sufrageria întunecată, pregătită deja pentru micul dejun, șervetele împăturite cu grijă, cestile și argintăria fiind deja aranjate ca la carte pe mese. După cum se aștepta, cele două glasvanduri care dădeau spre mica terasă nu erau încuiate. Afară, frigul îi pătrunse prin haine și aerul umed al pajiștii îi învălui fața și mîinile. Deasupra dealurilor, cerul era de un violet închis, acel întuneric și nu prea al nopților din verile nordice.

Porni spre lac prin iarbă, menținînd distanța dintre ea și silueta care privea spre castel. Chiar și așa, reuși s-o sperie. Cînd Gaby ajunse și ea pe mal, femeia tresări și se dădu cîțiva pași îndărăt, întorcîndu-se ca și cum era gata să fugă. Gaby îi făcu semn cu mîna și-i vorbi cu o voce care i se păru dureros de răsunătoare în liniștea din jur.

— N-am somn. Scuză-mă.

— Nu-i nimic. Vocea avea un accent indian. O voce moale, de fetiță. Gaby se apropie și se trezi față în față, așa cum de altfel se aștepta, cu Leela Zahir. Logodnica Indiei fuma o B&H Gold, strîngînd pachetul strălucitor în mîna liberă ca pe un talisman. Chiar și numai la lumina lunii, Gaby văzu că nu era aidoma dansatoarei din film. Această Leela avea părul nespălat, cu șuvițe unsuroase care se prelingeau de sub șal. Avea umbre întunecate sub ochi și ceea ce ar fi putut fi o iritație de la frig pe buza superioară.

— Ai un foc?

Leela Zahir dădu din cap și-i întinse o cutie de chibrituri. În timp ce Gaby își aprinse țigara, Leela o aruncă pe a ei în apă. Apoi, fără să ezite, scoase o alta din pachet.

— Cum te cheamă?

— Gabriella. Tu trebuie să fii Leela.

— Da, șopti ea. Așa trebuie.

Fuma strîngînd țigara între degetul arătător și cel mijlociu, pe care le ținea foarte drepte, strîngîndu-și buzele cînd trăgea cîte un fum, ca un copil care-i imită pe cei mari.

— La mulți ani pentru ieri, spuse Gaby. Leela îi aruncă o privire bănuitoare.

— De unde știi?

— M-au adus aici să lucrez pentru film.

— Și ce faci?

— Mă ocup de relațiile cu publicul. Probabil știi de toți ziariștii de aici.

Leela încuviință și făcu un semn cu bărbia înspre castel.

— Și vor să știe de ce nu-s acolo, alergînd în sus și-n jos pe acoperiș.

— Cam așa ceva. Mai e și virusul ăla de computer.

Brusc, Leela o prinse de încheietură. Strînsoarea era neașteptat de puternică.

— O aduc pe mama aici?

— Nu știu. De ce? Ai vrea să vină?

— Nu! Aproape scuipase exclamația. Dar o să vină. Cînd or să-i spună că au necazuri cu neprețuitul lor film, o să vină.

Gaby se trase înapoi. Leela îi dădu drumul și se întoarse să privească din nou lacul.

— Trebuie că e atît de rece, spuse gînditoare.

Apoi înaintă printre stînci. Gaby crezu că avea să se oprească acolo, însă ea continuă, făcînd cîțiva pași prin apă. Cămașa de noapte îi flutura

în jurul genunchilor. Îngrijorată, Gaby porni după ea.

Leela rîse.

— *Atît* de rece! Își pierdu pentru o clipă echilibrul și își întinse brațele pentru a și-l recăpăta. În apă se zări un fulger auriu.

— La dracu', mi-am scăpat țigările.

— Vino înapoi, o rugă Gaby. I se năzărise că Leela avea de gînd să meargă mai departe, că avea să continue pînă va dispărea sub ape. Însă fata se întoarse împroșcînd cu apă și urcă pe mal. Cînd ajunse pe iarba ca un burete, schiță dintr-odată cîțiva pași de dans, arcuindu-și brațele întinse într-o mișcare sinuoasă în timp ce îngîna o frîntură de melodie.

— Mi-am învățat numărul, îi spuse. Măcar atîta să fi făcut pentru ei.

— Trebuie să-ți fie tare frig, spuse Gaby. Cămașa de noapte udă leoarcă i se lipise de gambe. Poate ar trebui să ne întoarcem înăuntru.

— Sînt toți niște nemernici, să știi.

— Cine?

Leela își flutură mîna înspre hotel.

— Toți. Nu dau doi bani pe nimic, nu le pasă decît de extraordinarele lor cariere. De mine sigur nu le pasă.

Gaby nu știa ce să spună. Leela tremura și își freca mîinile.

— Ei, spuse ea, acum mă duc să mă culc. Au MTV aici. Îți place MTV?

Gaby dădu din umeri.

— Mie îmi place. Poți să te uiți la alții cum dansează, în loc să trebuiască să dansezi tu. Rîse cu jumătate de gură, ca pentru a sublinia că glumise. Cît e de tînără, se gîndi Gaby, cu fumatul ei ciudat de copilă și cu limbajul ei de grădiniță.

La dracu' și la mă-sa. Parc-ar avea doisprezece ani, nu douăzeci și unu.

Leela făcu cîțiva pași pe iarbă, apoi se întoarse.

— Vrei să-mi faci o favoare?

— Sigur.

— Nu le spune că m-ai văzut.

— Bine.

Gaby o privi călcînd apăsat iarba și intrînd în clădire. Rămase singură, învăluită într-o tăcere ale cărei margini se topeau în sunetul valurilor care i se spărgeau la picioare.

Pe măsură ce *Leela02* se potolea și mostre de *Leela09* începeau să lovească Perimetrul de Securitate Globală de la Virugenix, se înregistrau temperaturi record pentru luna iunie în mai multe locuri de pe glob. Avuseseră loc cîteva evenimente spectaculoase: Bolsa de Valores din Lima și-a suspendat activitatea, eliberarea de bilete pentru Olimpiadă a fost un fiasco – însă în general efectul a fost unul gradual, de acumulare a frustrărilor, de astupare a arterelor globale. Activitățile simple au căpătat un alt nivel de dificultate. Doreai să rezervi un bilet de tren, însă site-ul nu funcționa. Asigurările sociale nu puteau să-ți proceseze cererea de despăgubire. Noul tău televizor sosea la ușa idioților de la etajul inferior, însă datele firmei spuneau că ați semnat pentru el, domnule, așa că *trebuie* să-l fi primit. Defecțiuni, închideri, suspendări și întîrzieri, toate se întîmplau pe o căldură sufocantă. La New York nu se mai găseau ventilatoare, însă nimeni nu știa cu siguranță dacă era pur și simplu din cauza cererii crescute sau din vina camionului care dispăruse undeva pe șoseaua de centură din New Jersey.

Deasupra terenului de golf Desert Creek din Dubai, stîlpi înalți de oțel, avînd la capete duze minuscule dispuse în evantai, răspîndeau o ceață

fină și umedă. Din pământ venea un bocănit regulat, dum-dum-ul celor 8 000 de stropitori care irigau 200 de ari de iarbă pitică de Bermuda, o carpetă solidă de un verde intens, ca o aluniță pe pielea roșie a deșertului. Dedesubt, ca niște vene și artere, se aflau kilometri întregi de țevi de plastic ce legau covorul verde de marea stație de desalinizare de pe coastă, care filtra și fierbea apa Golfului Persic la o mie de grade și pompa zilnic zece milioane de litri de apă dulce pentru gazon și pentru jucătorii de golf.

Ca pe toate terenurile de golf, peisajul amintea spectral de Scoția, o memorie a amplasamentului abstrasă în semne universale. Buncăr, zonă netedă, zonă accidentată. La acestea, stîlpii ca niște mesteceni desfrunziți adăugau impresia de pădure. Pe una din laturi, această alcătuire virtuală dezvăluia priveliști măiestrite ale mării. Pe cealaltă, se ridica într-un val de pământ pentru a se apăra de nisipul suflat de vînt al dunelor.

Sub parasolar, Guy se simțea extrem de dezorientat.

Abdullah conducea mașinuța de golf de parcă ar fi fost Lexus-ul său, săltînd peste terenul de un verde intens cu o încrîncenare de maniac. Motorașul electric al mașinuței se văita furios. Guy își ținea strîns laptopul.

De îndată ce sosise la aeroport și îl întîlnise pe Abdullah, știuse că va avea o misiune dificilă. Omul lui de legătură îl aștepta sub un panou al unei agenții de dezvoltare din Dubai pe care scria: *Mutați-vă afacerea la poarta de intrare a globului. 1,5 miliarde de clienți vă așteaptă la sosire. O bază de afaceri cu o infrastructură de prim rang – la costuri de lumea a treia.* Abdullah era un tînăr cu obrajii acoperiți de un puf ușor, purtînd o năframă neagră și un dish-dash alb de

sub care se zăreau vîrfurile unor mocasini făcuţi de mînă. Rînjind pe sub lentilele cromate ale ochelarilor Ray-Ban Wayfarer, îşi termină convorbirea telefonică, îşi strecură celularul într-un buzunar voluminos, îi ură lui Guy bun venit în Dubai şi vă rog poftiţi la maşină. Nu se oferi să-l ajute cu bagajele.

Cînd ieşiră din clădirea terminalului, căldura îl izbi ca o măciucă. Sudoarea începu să-i ţîşnească prin piele şi să i se scurgă pe spate, pe sub cămaşă. Abdullah îl conduse în parcare la o maşină neagră de mărimea unui hambar. Ca un gest de politeţe, reglă aerul condiţionat la temperaturi arctice şi, cu un scrîşnet al pneurilor, ieşi pe o autostradă cu asfalt negru, lată de opt benzi, care părea să nu ducă nicăieri.

— E vreme bună, spuse el enigmatic. Termometrul de bord indica o temperatură exterioară de 41°C. Treceau prin întinderi de nisip roşiatic. Pe şosea circulau foarte puţine maşini, însă Abdullah se apropia deliberat de cele pe care le întîlneau. Cînd acul vitezometrului atinse 155 de kilometri pe oră, se aflau la 30 de centimetri în spatele unui automobil 4X4 cu un abţibild „I ♥ Islam" lipit pe lunetă. Abdullah claxonă şi semnaliză cu farurile pînă cînd şoferul acestuia se dădu la o parte.

— Ar trebui să te faci şofer de raliu, spuse Guy neliniştit.

— Acesta este deja un hobby al meu. De doi ani concurez la curse prin deşert. Este bine, nu prea mai fac multe accidente.

Ca să nu se gîndească la ce să-i răspundă, Guy privi prin parbrizul fumuriu. În depărtare se zăreau clădirile oraşului de care se apropiau şi în scurtă vreme zgîrie-nori pe jumătate terminaţi se iviră pe marginile şoselei, cu scheletele

împînzite de cabluri de plastic de care atîrnau la uscat dhoti-urile muncitorilor indieni. Se construia pretutindeni, iar elanul arhitectonic părea să ducă spre crearea unui soi de Las Vegas islamic. Turnurile uriașe care urmau să devină sedii de bănci încorporau arcade ascuțite și minarete, clădirile de birouri înalte de treizeci de etaje aveau fațade de sticlă verzuie și aurie, amintind de niște stilouri imense de onix. Una dintre construcții avea în vîrf ceea ce părea a fi o gargantuescă minge de golf, cu tot cu gropițe. O alta avea un fronton de forma botului unui Boeing 747. Toată această harababură nebunească se înălța din nisipuri ca un miraj și chiar aflîndu-se în inima ei, lui Guy nu-i venea încă să creadă. Aici viitorul sosea cu viteza unui click de mouse, schițe CAD/CAM se înveleau în beton și oțel în fața ochilor săi.

Hotelul era un val de sticlă, întins de-a lungul unei plaje artificiale, al cărei nisip alb, după cum menționă mîndru Abdullah, fusese importat din Caraibe. Îi deschise portiera un filipinez purtînd pantaloni de un roz stins, jerseu roz cu model în romburi și o șapcă de spiriduș supradimensionată. Pe piept purta o insignă care-l recomanda drept *Gary*. Lîngă el stătea *Carolyn*, o tînără singaporeză îmbrăcată ca o exploratoare rozalie, avînd pe cap o bonetă moale, tot de culoare trandafirie. Împreună îi conduseră pe Guy și Abdullah în hol. După ce Guy primi camera, un proces prelungit din cauza unei defecțiuni a sistemului de rezervări al hotelului, Abdullah îi înmînă cartea sa de vizită și îi spuse că avea să revină a doua zi dimineață ca să-l ducă la întrevederea cu domnul Al-Rahman. Între timp, să se simtă ca acasă în cameră. Remarcele politicoase ale lui Abdullah sunau în mod ciudat ca niște ordine.

Cînd îi citi numele pe cartea de vizită, Guy înţelese de ce. Abdullah bin Osman Al-Rahman nu era un simplu şofer. Al-Rahman era evident o familie care prefera ca membrii ei mai tineri să înceapă de la munca de jos.

Însoţit de un băiat în roz de origine sud-asiatică (*Bruce*), Guy urcă cu liftul la etajul douăzeci. După ce găsi camera şi îl expedie pe Bruce, îşi aruncă lucrurile pe pat şi deschise televizorul. Aproape imediat răsună o bătaie în uşă. *Doug*, un tînăr tuciuriu care era probabil indonezian, îi adusese o farfurie cu fructe. Mai doriţi ceva? Guy nu dorea. Peste un minut, o nouă bătaie. Era *Calvin*, cu un halat de baie. Apoi apăru *Kieran*, care îi bătu pernele. La sfîrşit toţi îl priveau drept în ochi şi îl întrebau acelaşi lucru: „Mai doriţi şi *altceva*?" Lui Guy i se părea că are halucinaţii. După al patrulea vizitator, renunţă să mai deschidă.

Sună telefonul şi o voce îl întrebă dacă îi plăcea camera. Pentru o clipă crezu că era un alt băiat de serviciu, însă vocea se prezentă drept Abdullah şi îl întrebă ce mărime purta la pantofi. Guy îi răspunse şi abia după ce aşeză receptorul în furcă se întrebă de ce îl interesa.

Avînd de ales între şaptesprezece restaurante (libanez, argentinian, cafeneaua vieneză, pub-ul englezesc „Feluca şi ancora"...), sfîrşi prin a mînca la bar & grill-ul Main Street USA, unde era săptămîna gastronomiei din New Orleans. Sala era decorată cu pavilioane de etamină, iar în mijloc se afla un model la scara 2/3 al unui vapor cu zbaturi de pe Mississippi. Se aşeză la o măsuţă şi *Carey-Ann*, care era probabil chinezoaică şi purta uniforma vînzătorului de răcoritoare din tabloul lui Norman Rockwell, numai că roz, îi

aduse meniul. Comandă gumbo[1] și privi împrejur. Pe estrada din colț, un grup înghesuit de bătrînei în cămăși hawaiene cîntau piese ușurele de funk-jazz. Deasupra lor se afla o pancartă pe care scria *Cumpărați de aici* și, pentru un scurt moment Guy crezu că era numele formației.

În jurul său, peisajul se compunea din măsuțe rotunde, fiecare fiind ocupată de cîte un om de afaceri în cămașă. În fața fiecărui om de afaceri se aflau un celular, un meniu și un pahar înalt cu suc de fructe, din care ieșeau o umbreluță de cocteil și două paie colorate. Guy își mîncă supa privind șirul de palmieri caraibieni din fața ferestrei. Mai tîrziu, în baia puternic luminată a camerei de hotel, luă un sedativ eliberat doar pe rețetă cu o concentrație de douăzeci de miligrame și se culcă devreme, pierzîndu-și cunoștința pe fundalul trăncănelii unui canal de știri.

A doua zi dimineața îl trezi o bătaie la ușă. Își puse halatul și îi dădu drumul înăuntru lui *Burt*, care îi înmînă o cutie împachetată „din partea domnului Al-Rahman". Căscînd, Guy o deschise și descoperi o pereche de pantofi de golf și un fluturaș care îi atrăgea atenția asupra unor caracteristici tehnice ale acestora, printre care membrana impermeabilă sensibilă la temperatură și tocurile transparente cu sistem de aerisire. La vederea pantofilor, simți o străfulgerare în vintre și răspunse apelului lui Abdullah ghemuit pe toaletă.

— Poate că nu m-am făcut înțeles. Am imagini de proiectat. E o prezentare în PowerPoint. Am

1. Supă tradițională din zona Louisianei, însă de origine africană, groasă, conținînd păstăi de okra, carne sau fructe de mare și legume.

imprimate de distribuit. Cum să distribui foi volante pe un teren de golf?

Abdullah îi răspunse că unchiul său iubea golful mai presus de orice și-i atrase atenția că locul ales pentru întrevedere se potrivea cu natura conversației. Guy nu avea ce să obiecteze.

În timp ce mașinuța de golf îl zdruncina abitir, Guy reflectă că la urma urmei, dacă toți factorii erau luați în considerare, era vina lui Yves Ballard. Cînd pusese pe picioare agenția *Tomorrow**, Guy dorise să rămînă la ce știa, să se adreseze sectorului de afaceri care avea drept public-țintă tinerii britanici și poate să mai facă ocazional incursiuni în alte arii demografice. În schimb, Ballard și ceilalți parteneri de la Transcendenta îl împinseseră într-o altă direcție. Participase la o recepție la Barcelona, unde se serviseră aperitive în forma logourilor unor companii „dotcom" de către chelneri îmbrăcați precum Antonio Gaudí. El se așezase la barul de lîngă piscină, iar ei îi ceruseră să-și imagineze o agenție de branding cu adevărat globalizată, care avea să se concentreze asupra trebuințelor locale ale unor clienți transnaționali. Dacă *Tomorrow** se putea plasa la această confluență, ar potențializa emergența sinergetică a nuștiuce, maximizînd astfel feedbackul sau cam așa ceva și i-ar situa pe culmile la care doreau cu toții să ajungă. Îi spuseseră că se aflau pe creasta celui mai recent Val Kondratiev[1]. Transcendenta, fondată doar de

1. În economie, valurile Kondratiev (sau valurile K) descriu un ciclu presupus regulat, în formă de S, al dinamicii economiei mondiale. Un ciclu durează între cincizeci și șaizeci de ani și constă în alternanța perioadelor de creștere sectorială accelerată cu perioade de creștere mai lentă.

nouă luni, era deja evaluată la sute de milioane de dolari. Cine era Guy să se opună? Astfel încît, în loc să se înghesuie într-o toaletă a unui club de noapte din West End împreună cu cîţiva reprezentanţi PR, se afla acum la celălalt capăt al lumii, într-un vehicul electric instabil, condus de un puşti bogat cu tendinţe suicidare. Şi urma să joace golf.

Doi bărbaţi îi aşteptau la startul traseului, amîndoi în cămăşi imaculate Prince of Wales în carouri. Maşinuţa patină şi se opri, iar Guy fu aproape orbit de scînteierea de la încheietura celui mai în vîrstă. Aceasta se dovedi la o privire mai atentă a proveni de la un ceas Rolex Oyster cu diamante. Muammar bin Ali Al-Rahman, un tip corpolent la vreo şaizeci de ani, îi strînse mîna şi îl prezentă domnului Shahid, vicepreşedintele de marketing. Domnul Shahid zîmbi scurt.

— Bun venit, bun venit, spuse Al-Rahman. Cum vă place locşorul meu? întrebă, cu un gest larg, care cuprinse terenul, clădirea clubului şi o bună bucată din mare.

Guy dădu viguros din cap.

— E superb, domnule Al-Rahman. Foarte impresionant. Şi ce zi frumoasă. E limpede de ce aţi dorit să ne întîlnim aici, nu într-un birou.

Cei doi bărbaţi rîseră, dezvăluind lucrări dentare scumpe sub mustăţile înfloritoare.

Abdullah scoase un set de crose din maşinuţă şi se trase respectuos la o parte. Guy refuză invitaţia de a da prima lovitură. Ştia că nu avea scăpare, însă pe moment orice întîrziere era un lucru bun. Ca să fie sincer (un lucru pe care sperase să-l poată evita în timpul şederii în Dubai), nu-i prea plăcea golful. De fapt, nu era un sport pe care să-l fi *jucat* vreodată, ca atare, sau să-l fi urmărit măcar la televizor. Această lacună în

performanţele sale recreaţionale nu-i crease pînă acum niciodată probleme şi probabil n-ar fi contat nici acum dacă domnul Al-Rahman n-ar fi fost proprietarul unui concern turistic specializat în construcţia de amplasamente turistice cu terenuri de golf, care deţinea de fapt douăzeci şi patru de staţiuni de profil răspîndite în întreaga lume, de la Osaka pînă în Columbia britanică. De altfel, erau chiar staţiunile pentru care venise să facă „pitch"-ul. Şi, spera, şi „putt"-ul[1].

Al-Rahman lobă puternic mingiuţa drept pe mijlocul traseului neted. Shahid făcu la fel, lovitura sa aterizînd diplomatic la cîţiva metri în urma celei executate de şeful său. Amîndoi îl priviră pe Guy, aşteptîndu-l să execute. Acesta îşi dădu seama că se afla într-una din acele situaţii în care fie mergi înainte pe o cacealma, fie mergi pe mîna sincerităţii şi ai încredere că te va scoate la liman.

Guy se hotărî s-o scalde.

Prima încercare smulse o bună bucată din gazon. A doua fu o lovitură puternic tăiată spre dreapta, care trimise mingea înspre apă. Guy rîse stînjenit.

— Ghinion, spuse domnul Shahid cu o voce uşor uluită.

— Ghinion, spuse domnul Al-Rahman.

După nouă lovituri, Guy reuşi să ajungă pe gazonul scurt din jurul steguleţului.

— Poate, spuse domnul Al-Rahman, privindu-l cum se pregătea pentru al treilea „putt", ar trebui

1. Joc de cuvinte între „pitch", a face o prezentare, a vinde un „clenci" de afaceri, şi „pitch", termen care desemnează lovitura înaltă şi cu efect a mingii de golf. Termenul „putt" desemnează lovitura finală, pe jos, a mingii de golf, care are drept scop introducerea acesteia în gaură.

să-mi spui ce crezi că poţi face pentru compania mea.

Guy se gîndi să-şi aducă laptopul rămas în maşinuţă. Angajaţii săi creativi munciseră sute de ore pregătind materiale audio, video şi foto pentru acest pitch. Însă soarele bătea cu putere şi chiar dacă Al-Rahman răspundea normal la stimuli vizuali, era puţin probabil că ar fi reuşit să vadă ecranul. Aşa că Guy înghiţi în sec şi începu.

— Ce fac eu, le spuse, e să iau o afacere şi să o transform dintr-o abstracţiune într-o entitate care are un efect emoţional asupra clienţilor.

— Ghinion, domnule Swift, spuse domnul Al-Rahman.

— Dar n-am dat încă.

— Ah, scuzele mele. Poate eşti obosit din cauza jocului. Ai prefera oare să ne plimbăm doar şi să discutăm?

— Da, sigur. Minunat. Da.

— Ce spuneai?

— Ăă, da. Vedeţi, există un cerc virtuos. Poate mai tîrziu vă arăt o imagine a lui.

— A cercului?

— Da. Vedeţi, un brand fericit e un brand care învaţă. Un brand ar trebui să vă facă să vă simţiţi bine pentru că ştie ce anume vă face să vă simţiţi bine, după care se poate poziţiona corect şi vă poate ajuta să faceţi o alegere. Şi odată ce aţi ales, brandul vă hrăneşte şi vă protejează ca un părinte grijuliu – şi aici chiar aş dori să vă imaginaţi un copilaş –, motiv pentru care vă simţiţi bine faţă de alegerea făcută, iar brandul învaţă de pe urma stării dumneavoastră de bine.

— Şi cercul?

— Exact, e un cerc.

— Îmi pare rău, însă nu înţeleg ce vreţi să spuneţi.

— A, OK. Păi, ar fi poate mai ușor să vă explic cu ajutorul unui grafic, dar în esență ce vă propun e să ajut stațiunile de agrement Al-Rahman să obțină o imagine GPS a poziționării lor în topografia minții-și-sufletului consumatorilor. Metoda pe care o folosește *Tomorrow**, proprietatea noastră exclusivă, se numește MTB. Aceasta înseamnă Mutabilitatea Totală a Brandului, și după cum vă spuneam, ne aparține. Nimeni altcineva nu va fi în stare să facă o analiză MTB pentru dumneavoastră, sau să vă furnizeze Hărți Vectoriale ale Mutației Brandului, care sînt instrumentele pe care le folosim pentru a ne ajuta clienții să-și îndeplinească Potențialul Evoluției Brandului. *Tomorrow** va genera pentru dumneavoastră un set complet și mereu actualizat de hărți vectoriale – de fapt, am o mostră în computer, n-ați dori s-o vedeți?

Domnul Al-Rahman își exersa lovitura. Îi făcu semn cu degetul că nu, nu dorea. Guy îi răspunse cu degetele mari îndreptate în sus că era în regulă.

— OK. Păi atunci poate vă arăt hărțile vectoriale mai tîrziu. Dar, ăăă...

Îl privi pe Al-Rahman trimițînd mingea departe. Shahid și Abdullah îl felicitară pentru lovitură. Guy se apucă să explice importanța tot mai mare a definirii brandului într-un climat nesigur pentru industria turismului cînd, fără nici un avertisment, Al-Rahman sări în mașinuța lui și țîșni ca din pușcă spre gaura următoare.

Îl urmară, cu Abdullah la volan, al cărui dish-dash flutura în vînt cînd se hurducau peste denivelări, lăsînd la vedere o pereche de șosete negre lungi pînă sub genunchi.

— Nu știi să joci golf, îl admonestă el pe Guy, care recunoscu că, tehnic vorbind, era adevărat. Abdullah pufni disprețuitor.

— Te-aş ruga, spuse Al-Rahman cînd îl ajunseră din urmă, să-mi explici clar ce poţi face pentru afacerile mele.

— Aşa, spuse Guy, încercînd să se concentreze. Am o întrebare pentru dumneavoastră, domnule. Credeţi că angajaţii dumneavoastră trăiesc brandul Al-Rahman în mod holistic? Ce reprezintă de fapt numele Al-Rahman?

— Sîntem o familie cu tradiţie veche, domnule Swift.

— Fără îndoială, fără îndoială. Dar vedeţi, în prezent Al-Rahman înseamnă ...ăăă *golf*. Şi atît. Golful este minunat, să nu mă înţelegeţi greşit. Dar este oare un crez în spatele căruia oamenii dumneavoastră se pot ralia? La *Tomorrow**, echipa mea a conceput o pancartă care rezumă punctul în care credem că se află compania dumneavoastră. Ne-am gîndit la dumneavoastră ca la cei „credincioşi" jocului. Am realizat o excelentă animaţie pentru a da viaţă acestui concept. Vezi un tip care nimereşte gaura din prima lovitură şi apoi apare o inscripţie în caligrafia dumneavoastră arăbească tradiţională: „Nu există alt joc decît golful şi Al-Rahman este profetul său".

Se lăsă tăcerea. Guy încercă s-o curme.

— Trebuie să pătrunzi dincolo de suprafaţă şi să te gîndeşti de ce joacă oamenii golf. Golful înseamnă libertate. Golful înseamnă, ăă, stil. În viziunea noastră, a celor de la *Tomorrow**, „credincioşii" lui Al-Rahman ar trebui să devină „cuceritorii" lui Al-Rahman. „Cuceritorii", acesta e titlul nostru, da? Care sînt în stare să iasă pe teren şi să cîştige. Oricum... direcţia principală a planului nostru este să ducem Al-Rahman dincolo de golf, pe tărîmul unei experienţe recreative totale. În acest mod, angajaţii dumneavoastră, fie că joacă golf ori nu, ar avea un sentiment mai

puternic de identificare cu și includere în brandul Al-Rahman. Tot astfel și consumatorii acestui brand.

Domnul Al-Rahman îl privi pe Guy, apoi îl chemă pe Shahid deoparte și îi șopti ceva la ureche. Shahid încuviință și îi șopti ceva lui Abdullah, care puse mîna pe telefon.

— Domnule Swift, spuse Al-Rahman strîngîndu-i mîna, vă sînt foarte recunoscător că ați avut bunăvoința să veniți pînă aici și să ne împărtășiți din experiența dumneavoastră.

— Vă mulțumesc foarte mult. Nici o problemă. Nădăjduiesc doar că mai tîrziu voi avea ocazia de a vă arăta cîte ceva din munca de creație pe care am realizat-o.

— Nu e nevoie, spuse Shahid. Al-Rahman se îndepărtă și se urcă în mașinuță.

Guy deschise gura și apoi o închise la loc. Al-Rahman conduse mașinuța într-un arc larg, oprind lîngă Guy. Shahid își aranjă crosele în partea din spate și se așeză lîngă șeful său. Al-Rahman își scoase pentru prima oară ochelarii negri de soare, dezvăluindu-și ochii cu pleoape lăsate.

— Domnule Swift, spuse, taxele de joc la terenul acesta sînt cele mai mari din întregul Orient Mijlociu. Avem un teren de antrenament pe care își pot exersa loviturile 200 de oameni în același timp. Avem un laborator de analiză a mișcării mîinilor și crosei care utilizează software creat de propriii noștri specialiști. Este o chestiune de respect, domnule Swift. Îmi place să fac afaceri cu oameni care respectă ceea ce fac. Presupun că dumneata respecți alte lucruri, cum ar fi cercurile și hărțile dumitale. Așa că îți spun, du-te și fă afaceri cu oameni cărora le plac cercurile și hărțile. Între timp, te rog să accepți ospitalitatea

staţiunii noastre de la malul mării. Abdullah va cina cu plăcere cu dumneata şi veţi putea aprecia împreună unele din deliciile vieţii noastre de noapte, faimoasă în întreaga lume. Îţi doresc călătorie plăcută la întoarcere.

Spunînd acestea, Al-Rahman demară.

Uneori, în faţa curbei se află spaima. Uneori, în baia unei camere de hotel îţi închipui un imens val înspumat care se năpusteşte asupra ta. Apoi nu mai există decît minibarul, tîrîtul către luminiţa roşie a televizorului, tava compartimentată de room-service vizibilă în lumina frigiderului cu uşa întredeschisă. Guy îşi turnă sticle minuscule de votcă peste gheaţa din pahar şi stătu pe marginea patului încercînd să desluşească ce era de făcut. O bulise. Pur şi simplu asta era. Yves îl sunase să-l întrebe dacă Al-Rahman şi APEF erau singurele prezentări la care lucrau. „Sper din tot sufletul să reuşeşti", îi spusese. Mesajul era clar.

În camera alăturată era o petrecere. Prin perete se auzeau rîsete şi muzică. Erau oameni pe balcon. Se duse la fereastră cu paharul în mînă şi privi afară pe furiş. Erau cinci sau şase femei, toate frumoase, europence şi asiatice în rochii de seară scurte şi decoltate. Pe tocuri. În mijlocul lor stătea un bărbat scund, între două vîrste, cu un celular într-o mînă, cu cealaltă frămîntînd pieptul unei blonde înalte într-un sarafan argintiu. Ea îl privea docilă de sus. Celelalte păreau să nu observe sau să nu le pese. Cămaşa albă a bărbatului era descheiată aproape pînă la talie, lăsîndu-i la vedere pieptul şi burta păroase. În timp ce Guy îi privea, bărbatul o prinse pe blondă de încheietură şi o trase înăuntru.

Termină votca și trecu pe gin. Un bubuit repetitiv de bas străbătea prin perete, ca bătaia amplificată și rapidă a unei inimi. Guy își închipui viața sa ca pe o țesătură, sau ca pe un pod suspendat. Dacă *Tomorrow** dispărea, ce-i rămînea? Holul hotelului dădea într-un atrium înalt de douăzeci de etaje care urca amețitor pînă la cutiuța în care se afla el, terminîndu-și ginul și trecînd la whisky. O structură care împresura un vast spațiu gol. Atriumul, rîndurile de balcoane, restaurantele, cele două mii de camere pline de oameni ca el care respirau aer răcit artificial și priveau cuburile de apă desalinizată topindu-se în pahare, toate păreau să facă parte din aceeași glumă incertă. Și sub picioarele lor, undeva sub fundații, nisipurile roșii, mișcătoare.

Basul duduia. Se auzea și un alt sunet, înalt și intermitent, țîșnind dintr-un gîtlej omenesc. Sex sau suferință.

Voia să vorbească cu Gabriella. I-ar fi putut spune cum stăteau lucrurile, cît de importantă era ea acum cînd toate celelalte se duceau la naiba. Poate ea avea să-l liniștească. Risca permițîndu-i să-l audă în starea asta, însă era totuși iubita lui. Era de datoria ei să dreagă lucrurile. Destul de beat pentru a nu fi îngrijorat de cît avea să coste, formă numărul de la telefonul din cameră. Îi răspunse mesageria vocală, așa că încercă la serviciul de informații telefonice internaționale, care nu funcționa. În cele din urmă, rugă recepția să caute numărul hotelului ei și să-i facă legătura.

O voce cu accent scoțian îi confirmă faptul că domnișoara Caro se afla în camera 106.

Telefonul sună de opt ori. Tocmai cînd era gata să renunțe, ea răspunse, cu un „alo" șoptit, distrat. Pe fir se mai auzea un vîjîit electronic

ciudat, provenind poate de la sistemul de telefonie. Suna ca şi cum informaţia ar fi fost ruptă în bucăţi, ca un vid de comunicare.

— Alo? Alo?

— Da?

— Gaby, eu sînt.

— O, Doamne. Guy.

Vocea de la celălalt capăt al firului era înăbuşită şi pentru o clipă Guy rămase singur cu vuietul interstelar. I se năzări că ea acoperise receptorul cu mîna.

— Gaby. Alo?

— Guy, eu tocmai...

— Te deranjez?

— Nu, nu. Sigur că nu. Ce vrei să spui? Părea agitată, ea care de obicei era atît de calmă. Credeam că eşti în Dubai.

— Sînt, iubire. Voiam doar să-ţi aud glasul.

— De ce mă suni? Vreau să zic, e aşa de tîrziu, ştii.

— Ei, nu-i chiar aşa tîrziu. Acolo e ora zece.

— Da, îi răspunse. Ai dreptate.

— Ce s-a întîmplat?

— Nu s-a întîmplat nimic. Pentru Dumnezeu, Guy, de ce-mi faci mereu dintr-astea? Ce să se întîmple? Nu s-a întîmplat nimic, OK?

Bruiajul electronic crescu în volum. O parte a acestuia se separă şi deveni un ecou ca un vaier, un ton ridicîndu-se şi căzînd printre aşchiile vocii ei.

— Alo?

— Alo?

— Gaby, voiam doar să vorbesc cu tine. Lucrurile nu stau prea bine aici.

Nu primi răspuns.

— Gaby? Alo?

— Sper că nu m-ai sunat ca să vorbim despre afacerile tale. Pentru că să știi că nu sînt în stare să discut despre ele acum. Am și eu viața mea, Guy. Am și eu de lucru aici, să știi.

Vuietul urmă un crescendo, apoi se potoli din nou. Prin peretele camerei, zgomotul petrecerii părea să fie tot mai puternic. În mod bizar, hărmălaia părea să se audă și din receptor. Nu putea fi sigur de sursa nici unui sunet pe care-l auzea. Apoi, receptorul fu din nou înăbușit, prea tîrziu însă pentru a acoperi vocea unui bărbat. Era oare cineva în camera ei?

— Cine-i acolo, Gaby?

Tăcere.

— Gaby? Mă auzi?

— Guy, nu pot vorbi acum. Trebuie să discutăm, însă acum nu e momentul, bine?

Guy simți un mic gol în stomac.

— Gaby? Ce tot spui?

— Nu pot acum. Nu la telefon.

— Ce s-a întîmplat? Cum adică nu la telefon?

— Sună-mă cînd te întorci. Sună-mă de la aeroport.

— Gaby? Alo?

Brusc, zgomotul încetă.

Chris află cînd primi un telefon de la poliţie. Era foarte devreme şi tonul oficial al vocii o băgă în sperieţi. „Domnişoara Christine Rebecca Schnorr?" Chris nu făcea faţă autorităţii, mai ales cînd era mahmură. Nic zăcea în pat lîngă ea, cu un braţ întins peste pieptul ei. Îl dădu la o parte şi se ridică, frecîndu-se la ochi.

— Da, eu sînt.

— Agenta Janine Foster vă deranjează, de la biroul şerifului din comitatul Snohomish. Aveţi o Honda Civic albă, cu numărul 141-JPC?

— Mda. Adică da, am.

— Ştiţi unde se află maşina dumneavoastră?

— Poftim?

— Ştiţi unde se află maşina dumneavoastră în momentul de faţă?

— Din cîte ştiu, e parcată în faţa casei.

— Aşa. Cînd aţi folosit maşina ultima dată?

— Ieri-seară. Am ajuns acasă pe la unsprezece.

— Deci aţi condus maşina pînă acasă în jurul orei unsprezece.

— Ăă, da. Dar ce s-a întîmplat?

Nic se trezise şi trăgea buimac cu urechea, ridicat într-o rînă, în timp ce poliţista îi spunea ce se întîmplase. Se părea că după ce se întorseseră de la berărie, cineva îi furase maşina de

pe alee, se deplasase spre nord pe șoseaua I-5, și apoi, pe la ora patru dimineața, ieșise de pe carosabil nu departe de un loc pe nume Smokey Point, la vreo douăzeci și cinci de mile depărtare. Creanga unui copac străpunsese radiatorul și mașina nu mai mergea, însă în afara faptului că era puțin șifonată și avea parbrizul spart, nu era prea grav avariată. Autorul furtului părăsise locul accidentului pe jos, însă se pare că fusese rănit, pentru că agenții de circulație găsiseră urme de sînge pe bord și pe tapițerie.

— Cît de mult sînge? întrebă Chris. Mult?

Un radiator nou și un parbriz ar fi costat probabil mai mult decît valora rabla ei veche de doisprezece ani. Dacă era vorba și de pete de sînge de la un hoț necunoscut, Chris nu prea era sigură că și-o dorea înapoi. Îi promise poliţistei că o să aranjeze cu ridicatul mașinii și intră în bucătărie să-și facă o cafea. Două minute mai tîrziu se întoarse în dormitor.

— Nic, unde am pus cheile mașinii aseară?

— Ce? Nu știu. Unde le pui de obicei?

— În bolul de sticlă. Întotdeauna le pun acolo. Dar m-ai văzut aseară punîndu-le acolo?

— Fii serioasă, Chris. Crezi că-mi amintesc?

— Nic.

— Nu știu, Chris. Scuze.

— Păi să știi că nu-s acolo.

Nic o privi sceptic. Apoi se ridică și începu să caute cheile. Căutară amîndoi mai mult de o oră. Chris trebui să cheme un taxi s-o ducă la lucru, lăsîndu-l pe Nic să deschidă în continuare bufete, să miște aparatele casnice și să se uite în spatele lor. Îi trimise un mail după cîteva ore. Cheile nu erau nicăieri. Exista o singură explicație: cel care le furase mașina intrase în casă și le luase. Gîndul o făcu să se simtă rău. Cineva cotrobăise

prin bucătăria lor în timp ce ea dormea sus. Şi ea şi Nic se dezobişnuiseră să mai încuie uşa. Locuiau într-o zonă sigură, unde nu se întîmplase niciodată nimic. Îi lăsă un mesaj agentei Foster şi seara se culcă cu bîta de softball lîngă pat. A doua zi dimineaţa dădu telefon la o firmă de remorcări şi stătu la birou închipuindu-şi acelaşi lucru, un necunoscut care urca scările, deschidea uşa, se strecura în casa întunecată... În afară de faptul că intrusul îi dădea fiori, mai era ceva straniu în toată povestea asta, ceva de neînţeles. Lucrurile se limpeziră abia în dimineaţa următoare, cînd şeful ei de la Virugenix o convocă în biroul lui. Spre stupoarea ei, acolo se afla un agent FBI care dorea să-i pună cîteva întrebări.

— Care este natura relaţiei dintre dumneavoastră şi Arjun Mehta?

Agentul o privea placid de dincolo de masă. Îi reuşea trucul ăla de poliţist de a te face să te simţi vinovat fără să ia o expresie anume. Avea o mustaţă stufoasă de poliţist, ochelari cu rame metalice pătrate, şi un ceas baban dintr-ălea care funcţionează şi la opt mile adîncime şi-ţi arată ce oră e pe Venus. Era un tip care-şi împărţea probabil timpul liber între reparatul bărcii sale şi privitul unor fotografii coprofile cu majorete.

— Sîntem prieteni.

— Ce fel de prieteni?

— Uite-aşa, *prieteni*. Aveţi prieteni, nu?

— Nu-mi place atitudinea dumitale, domnişoară Schnorr. Te mai întreb o dată, ce fel de prieteni? De pildă, aţi ieşit în oraş împreună, v-aţi dat întîlniri?

— Nu. A, ba da. Am fost la cinema. Însă cel mai adesea îi dădeam lecţii de condus.

— În Honda dumitale albă?

— Da.

— I-aţi permis vreodată să conducă maşina în absenţa dumneavoastră?

— Nu.

— V-a vizitat deseori acasă, la domiciliul pe care îl împărţiţi cu... prietenul dumneavoastră, Nicolai Pee... Pit...?

— Petkanov.

— Aşa, Nicolai Petkanov.

— O dată sau de două ori.

— Cu ocazia acestor vizite aţi întreţinut vreodată relaţii sexuale cu Arjun Mehta?

— Ce? Ce întrebare-i asta? Ascultă, copoiule, ce dracu' te interesează? Nu-i treaba ta.

— Ţi-aş fi recunoscător, domnişoară, dacă n-ai recurge la injurii.

— Injurii? Isuse, da' unde-ai crescut? Pe Sesame Street?

— Şi dacă n-ai lua numele Domnului în deşert. Iar ca agent al Biroului Federal de Investigaţii este întru totul treaba mea. Aţi întreţinut sau nu relaţii sexuale cu Arjun Mehta?

— Nu.

— Sînteţi sigură?

— Dacă-ţi spun.

— Dumneavoastră sau domnul Petkanov aţi conspirat vreodată cu domnul Mehta în scopul de a avaria sisteme informatice prin producerea şi răspîndirea unui virus de computer?

— *Poftim?*

Partea cea mai rea era modul în care păreau a sta lucrurile. Pe măsură ce îşi dădea seama ce urmăreau, pe Chris o cuprinse ameţeala. La începutul interogatoriului se simţise în egală măsură încrezătoare şi enervată, nervoasă pe şeful ei care-i spusese că era doar o mică „discuţie amicală" dar mulţumită că, orice ar fi dorit FBI-ul, ea nu făcuse nimic rău. Însă acum nu mai era atît de

sigură. Se părea că Arjun nu mai venise la serviciu din ziua în care dispăruse mașina ei. Cineva de la serviciul de personal se dusese acasă la el să discute despre evacuarea apartamentului și descoperise ușa descuiată și majoritatea computerelor distruse. Chemaseră poliția și la început îl înregistraseră drept persoană dispărută. După ce percheziționaseră locuința, se răzgîndiseră. Acum îl considerau fugar.

Nic era problema. Deși acum era doar un informatician ca atîția alții, ocupîndu-se cu instalarea și întreținerea unor sisteme de stocare de date, demult, în timpurile preistorice ale informaticii, înainte de „world wide web", de „dotcom" și de toate celelalte, Nic fusese un băiat foarte rău în fostul bloc comunist. Pe cînd era elev de liceu în Bulgaria, învățase să folosească o mașinărie numită Pravetz 82, construită de o companie de stat, din componente copiate cu nerușinare după Apple IIe. El și prietenii lui de la Liceul Național de Matematică din Sofia făcuseră multe prostii, chestii nepermise și cînd sosise în State împreună cu părinții, Nic o ținuse tot așa, cîștigîndu-și astfel un loc minor în istoria criminalității americane drept unul dintre primii puști puși sub acuzare pentru spargerea unor sisteme informatice. Se întîmplase demult, însă era clar cum gîndeau ăștia. Credeau că ea și Nic îi dăduseră o mînă de ajutor lui Arjun la ce pusese la cale în apartamentul său.

— Domnișoară Schnorr, de fapt mașina nici nu v-a fost furată, nu-i așa? I-ați dat-o lui Mehta ca să poată fugi de lege.

— Nu-i adevărat. Dacă Arjun a luat mașina, a făcut-o fără știința mea. Și, în plus, Nic nici măcar nu l-a întîlnit vreodată.

— Asta o vom afla de la domul Petkanov. Acum însă, să revenim la așa-zisele lecții de condus...

Îl durea capul și era mort de oboseală. Uneori îi venea să vomite. Nu era sigur de cît timp mergea pe jos. Știa doar că era important să continue.

Mașini cu farurile aprinse se năpusteau vuind înspre el, orbindu-l și silindu-l să-și apere ochii cu mîna. Una dintre ele încetini, însă șoferul îi aruncă o privire fugară și nu opri. Întrezări fața acestuia, cu gura deschisă într-un „O" de uimire. Roțile împroșcară pietrișul și mașina se îndepărtă în viteză.

Substanța lipicioasă era sînge.

Gura îi era uscată. Geanta atîrna greu. Nu-și amintea ce avea în ea, nici de ce o tîra după el pe marginea nisipoasă a șoselei ăsteia. Erau pe urmele lui. Erau pe urmele lui, iar el trebuia să ajungă acasă. N-ar fi putut preciza unde era „acasă". Undeva înainte. La capătul drumului.

O vreme zăcu într-un șanț de scurgere și închise ochii. Cînd îi deschise din nou, cerul era luminos și lumea nevăzută a nopții se retrăsese îndărătul ierburilor gălbejite și a unui șir de pini prăpădiți. Încercă să se ridice și își simți capul gata să crape. Stătea pe un maldăr de ambalaje de alimente și cutii de bere. Fața îi era acoperită de o crustă de sînge închegat.

Porni din nou.

Își amintea unele lucruri. Mașina, derapajul în curbă care parcă se întîmplase cu încetinitorul.

Destinația era Canada. Să iasă din țară înainte ca ei să afle. Taxiul îl lăsase la colț și stătuse o vreme ascultînd sunetele nopții din suburbii, încercînd să găsească motive pentru a nu-și pune planul în aplicare. Ce alternativă avea? În America nu-i rămăsese nimic. Cu fiecare zi urmăritorii săi erau tot mai aproape și dacă îl găseau nu i-ar mai fi dat drumul niciodată.

Se gîndise să-i lase un bilet. *Iartă-mă, îmi pare atît de rău.* Încă unul pe lista lui de scuze. Apoi se hotărî că era mai bine să-i scrie din Canada. Își închipui că se așeza la o masă în fața unei cabane de lemn și-i descria parcarea în care lăsase micuța Hondă, frumos spălată și cu cheile în contact, poate cu un dar în torpedou. Florile s-ar fi ofilit. Poate bomboane de ciocolată. Și un bilet. Pe hartă distanța părea scurtă. Însă mult mai lungă decît orice distanță pe care condusese pînă atunci, și era și prima oară cînd șofa noaptea. Însă era cu putință.

> dragă chris n-am avut altă soluție, nu se putea decît cu mașina și singura mașină pe care știu să o conduc e a ta sper că nu ți-am cauzat prea multe neplăceri – arjunm

Nu se gîndise că va avea nevoie de benzină. Însă iată, acul era pe roșu, beculețul de avertizare pîlpîia. Chris uita întotdeauna să facă plinul. Așadar, dezorientat, rătăcit, pierdut, după douăzeci și cinci de mile parcurse spre nord, după două mașini pe care abia reușise să nu le lovească din spate și un motociclist pe care aproape îl depășise pe exterior, scruta neliniștit întunericul în căutarea unei benzinării. Zărise indicatorul prea tîrziu, aproape ratase ieșirea, încercase totuși să se înscrie, trăsese prea violent de volan...

Şi acum era pieton. Îşi număra paşii cu sutele, încercă să se concentreze asupra lucrurilor perceptibile, care puteau fi cunoscute, în loc să se prăbuşească în întuneric. Dincolo de copaci era apă. Părăsi şoseaua şi se îndreptă într-acolo: era un iaz pe jumătate secat, noroios şi sălciu, înfundat cu folie albastră de plastic şi cu margini de fier ruginit. Îşi scoase cămaşa, o înmuie în apa murdară şi îşi şterse faţa şi mîinile. Apoi o făcu ghem şi o aruncă în mijlocul iazului, unde ea îşi desfăcu mînecile ca şi cum l-ar fi implorat să n-o părăsească într-un asemenea loc.

Trei mii două sute.
Trei mii trei sute
Trei mii patru sute...

Dădu peste o ieşire de pe autostradă. Lîngă rampă era o staţie de benzină, plasată în mijlocul unui mic complex comercial, între un fast-food şi un magazin de mobilier pentru verandă. Încercînd să pară cît mai degajat, străbătu parcarea şi intră în benzinărie, unde cumpără o pungă de chips, o sticlă de Sprite şi nişte plasturi. Îi ceru vînzătoarei cheia de la toaletă. Nu lua benzină? Scutură din cap. Femeia îl privi nedumerită, apoi se uită pe fereastră căutîndu-i maşina. În cele din urmă, îi dădu cheia, pasîndu-i bulbul enorm de lemn foarte încet peste tejghea ca şi cum s-ar fi temut că avea să-l fure sau să-l folosească ca pe-o armă împotriva ei.

Arjun îşi schimbă hainele, se spălă pe dinţi şi se curăţă, ştergîndu-şi dîrele de noroi de pe faţă. Îşi trecu pieptănul prin păr, avînd grijă să evite rana mare din creştet. N-avea cum să-şi ascundă vînătaia de pe obraz şi tăieturile de deasupra ochiului stîng. Se aşeză ameţit pe vasul de toaletă,

sprijinindu-şi capul de tencuiala murdară. Trebuie că adormise, pentru că următorul lucru de care-şi aminti fu bătaia în uşă a vînzătoarei. Îşi închise în grabă geanta şi o şterse. În timp ce mergea hotărît spre şosea, simţea privirea încruntată a femeii, care-l urmărea prin fereastră, strîngînd cheia în pumn.

Apoi se trezi pe scaunul din dreapta al unei furgonete rablagite. Nu prea ştia cum ajunsese acolo. Şoferul, un tip cu o faţă imobilă, era îmbrăcat în haine de lucru: salopetă şi cămaşă în carouri. Treceau printre rîndurile de copaci înalţi şi feţele le erau brăzdate de lumină. Pe marginea şoselei, panouri imense făceau reclamă unui cazinou dintr-o rezervaţie indiană. *Blackjack. Ruletă. Poker Pai Gow*[1]. *Keno*[2]. *21.* Apoi apărură şiruri de magazine şi rînduri de case cu un etaj. Bărbatul nu vorbea, iar Arjun nu găsea nimic să-i spună, durerea amestecîndu-i cuvintele în cap. Unde sîntem. Cine. De ce. Deşi asfaltul era neted, vibraţiile erau destul de puternice pentru a-i provoca greaţă. Închise ochii.

— Am ajuns, spuse şoferul. Erau într-un oraş, parcaseră pe o stradă principală circulată, străjuită de prăvălii cu faţade de sticlă.

— Aici e Canada? întrebă Arjun. Omul îl privi ciudat, apoi se întinse şi-i deschise portiera.

— Autogara-i acolo, spuse. Ai grijă de tine. N-arăţi prea bine.

Furgoneta demară, iar el rămase pe trotuar, legănîndu-se lîngă geantă, în oraşul acesta al cărui nume nu-l cunoştea. Traversă strada către autogara Greyhound, unde un autocar era gata

---

1. Joc de noroc de origine chineză, care se joacă cu piesele de domino.
2. Joc tip loto.

de plecare și stătu la coadă cu ceilalți pasageri pînă ajunse la ușă și șoferul îl întrebă unde îi era biletul. Stătu la rînd și la casa de bilete, cu capul zvîcnindu-i de durere. La ghișeu altă încurcătură. Vînzătoarea își dădu ochii peste cap și bătu cu unghiile ei lungi în marginea tastaturii, iar el o rugă să-i dea un bilet de autobuz, însă ea tot repeta care autobuz care autobuz, el îi spuse că ăla de afară și în cele din urmă femeia îi vîndu biletul, strîmbîndu-se în fața ecranului ca și cum ar fi vrut să-i mărturisească că el era cel mai țicnit dintr-un lung șir de țicniți cu care avusese de-a face.

Ocupă un loc în spate, lîngă toaletă. Simți mugetul motorului cutremurîndu-l adînc cînd șoferul roti cheia în contact, apoi se lăsă să alunece în spațiul climatizat, care deveni tot mai friguros, pînă cînd avu senzația că era străpuns de ace de gheață, de săgeți subțiri care deveneau o pădure și de care nu se putea scutura decît dîrdîind, așa că dîrdîi și o cascadă de aschii de gheață se revărsă în jurul lui, ca ăcele unui pom uscat de Crăciun.

Deschise ochii într-un peisaj sumbru de coline golașe, ale căror spinări gălbui erau brăzdate adînc din loc în loc de rîpe întunecate. Stîlpi uriași se pierdeau la orizont, singurul semn al prezenței umane în pustiul acesta. Lîngă el stătea un bătrîn în cămașă albă încheiată pînă la gît. Citea un tratat religios, examinînd broșura cu mare atenție printr-o pereche de ochelari cu rame de metal.

— Unde sîntem? întrebă Arjun.

— Aproape am ajuns, răspunse omul.

Apoi în locul pădurii de gheață pe care o visase apăru una adevărată, ai cărei copaci se înghesuiau pe marginea șoselei ca o gloată verde

coborînd de pe dealuri. Deasupra lor se zărea un munte cu urme de zăpadă în vîrf. Drumul se îndrepta într-acolo, motorul mugea și bătrînul spuse: „Nici în zilele acestea de pe urmă nu e prea tîrziu să-ți dăruiești viața Domnului".

— Cît e ceasul? întrebă Arjun.

— E ceasul apostaziei, băiete. Restriștea va să vină. Chiar de ești doar un păcătos menit iadului, dacă-ți închini viața lui Isus Cristos și te naști a doua oară, nu e prea tîrziu.

— Aici trebuie să fie Canada, spuse Arjun și bătrînul deveni doar o abstracțiune, un grafic de energii și potențe care puteau fi nimicite, reduse la tăcere. Apoi se făcu seară și afară erau lumini, în spatele lui cineva asculta muzică country la radio, iar bătrînul se transformase într-o negresă grasă în colanți roz care îi vorbea într-o limbă de neînțeles. Luminile felinarelor își încetiniră trecerea și în cele din urmă rămaseră neclintite. În timp ce frînele hidraulice scoteau un ultim oftat și autobuzul se opri, femeia îl fixă cu o căutătură rea, apoi își făcu loc pe lîngă el și ieși pe culoar.

— Dobitocule, murmură ea. *Ce* drracu' ai?

Arjun văzu că geanta îi era deschisă și îl cuprinse spaima pentru bani, toți banii pe care îi scosese din cont, fiindcă trebuie să ai bani lichizi la tine, altfel îți pot da de urmă dacă folosești cardul. Dar banii erau la locul lor și șoferul îi spuse să se dea jos imediat. Coborî scara și se trezi în orașul Bend din Oregon. Călătorise în direcția greșită.

La Londra, Leela a întrerupt curentul electric. A distrus setările la stațiile auxiliare din New Cross și Littlebrook, seducînd programul de control, șoptindu-i „ești supraîncărcat, acționează întrerupătoarele, închide liniile de tensiune". În tot orașul, metrourile s-au oprit, semafoarele au pălit, iar aparatele casnice n-au mai răspuns la comenzile proprietarilor furioși. Cînd s-a lăsat noaptea, luminile nu s-au aprins. Unii au profitat de ocazie. Au spart geamuri cu cărămizi. Au forțat încuietori, au escaladat gardurile curților. De la mansarda din vîrful clădirii In Vitro, cartierul West End arăta ca o tablă de șah, cu pătrățele de lumină și întuneric. Agenta imobiliară și clientul ei priveau înspăimîntați de la balcon.

Își verificară mesageriile. Cînd să plece, văzură că lifturile nu mergeau. Începură să coboare fără tragere de inimă cele douăzeci de etaje, pipăind balustrada cu mîinile. După patru etaje, agenta își scoase pantofii. După șapte, clientul o strigă, vrînd să știe dacă mai era acolo și dacă ar putea să se oprească să-și tragă răsuflarea. Undeva sub tălpile lor, pompieri îmbrăcați în haine reflectorizante conduceau un grup de navetiști deshidratați printr-un tunel întunecos înspre licărul portocaliu al luminilor de urgență de pe peron.

Rețeaua electrică națională era cutreierată de vîrtejuri, ecouri ale vocii Leelei. În unele zone din Anglia de est, Țara Galilor și vestul Scoției, apărură întreruperi temporare. Pentru o secundă, doar atît, Hotelul Clansman se cufundă în întuneric. Apoi curentul reveni. Contoarele digitale începură să pîlpîie. O alarmă se declanșă într-un birou. Gaby aruncă o privire spre lampa de pe noptieră și se întinse înapoi pe pat, privind spatele gol al lui Rajiv Rana. În timp ce discuta cu Guy, Rajiv primise și el un apel pe mobil și acum vorbea repezit în hindi, mototolind brutal cu o mînă o pereche de chiloți de-ai ei.

Se ridică și intră în baie, trîntind ușa după el. Îi auzea vocea tot mai ridicată, certîndu-se cu interlocutorul. Își strecură o mînă între pulpe și se întoarse pe burtă, încercînd să-și dea seama ce simțea. Avea urme roșii pe braţe, acolo unde o strînsese el. Mirosea a spermicid și aftershave.

Își spuse că probabil fusese inevitabil. Încă de dimineață echipa păruse obosită și agitată, bombănind împotriva mîncării necondimentate și a ploii. Fusese gălăgie pe coridoare noaptea trecută, iar la micul dejun se povestea că una dintre dansatoare plecase cu trenul acasă la Birmingham, în urma unui incident neplăcut. Rob D. avea un ochi vînăt din motive necunoscute, chelnerii trînteau farfuriile și, pe cînd se întorcea în cameră văzu un dulgher care scotea o ușă din balamale, cu unul din panourile de lemn sparte de o lovitură de picior.

Leela anunțase că e tot bolnavă, iar doctorul fusese din nou chemat să se pronunțe, dar nu găsi nimic în neregulă. La întîlnirea de dimineață, Iqbal anunță că doamna Zahir luase avionul din Mumbai, însă avea să întîrzie din cauza

defectării unui sistem de control al traficului aerian. Cînd avea să sosească, adăugă el mohorît, o să rezolve rapid problemele fetei. Rocky Prasad și echipa fură îndemnați să profite de încetarea ploii și să filmeze cadre exterioare.

Gaby asistă la prima izbucnire temperamentală a regizorului, care începu să strige că se săturase.

— O lași să-mi facă asta? Cu un singur telefon la prietenii tăi din Karachi, doar unul, toate astea ar putea înceta!

Iqbal dădu cu pumnul în masă. Urmă o tăcere dușmănoasă. Producătorul se întoarse spre Gaby și-i făcu semn să părăsească încăperea.

Se întrebă cum putea să-și facă treaba. Pe pajiște campau tot mai mulți ziariști. Poliția locală arestase „mai mulți tineri turbulenți de origine asiatică", iar unul sau două tabloide aflaseră de istorioara cu boala Leelei și publicaseră articole despre izolarea vedetei pe paginile interne, ca parte a relatării despre amenințarea cyber-teroristă globală.

Nivelul alertei crescuse. Piețele internaționale înregistrau scăderi. Rajiv Rana o sună în cameră s-o întrebe dacă nu dorea să ia masa cu el pe insula Skye.

Gaby se învoi, cu condiția ca el s-o însoțească la întîlnirea cu presa. Cînd Ferrari-ul Testarossa apăru mugind pe alee, se iscă o mică rumoare, iar ea își dădu seama jenată că, în ochii ziariștilor indieni cel puțin, comisese păcatul capital în relațiile publice, implicîndu-se pe sine în toată povestea. Rajiv fermecă publicul și semnă autografe. Ea evită camerele de luat vederi și se străduí să mențină aparența că producția nu avea probleme. Jurnaliștii încercară în mod repetat să stabilească legătura între virus și actriță.

Putea Gaby să confirme cu certitudine că nu era vorba de o acțiune publicitară care se sfîrșise prost? Doar nu se aștepta ca ei să creadă într-adevăr că domnișoara Zahir și oamenii ei nu aveau nimic de-a face cu răspîndirea imaginii ei în toată lumea.

Le promise mai multe amănunte pentru mai tîrziu și îi spuse lui Rajiv că prînzul se anulează. Așa cum stăteau lucrurile, va trebui să-și petreacă după-amiaza la telefon. Îl rugă s-o ducă înapoi la hotel. Desigur, îi spuse el. Gaby se așeză pe scaunul din dreapta. Rajiv rînji, ambală motorul, țîșni prin mulțime în scrîșnet de cauciucuri și ieși pe șosea.

Îi spuse să întoarcă mașina. El se întinse și își luă ochelarii de soare din torpedou. Strigă la el, numindu-l iresponsabil. El puse un CD cu Simply Red și începu să cînte. Ea îi batjocori gusturile muzicale în engleză, italiană și în *verlan* parizian și apoi, cum nu mai avea alternative, se îmbufnă. Deasupra, vîntul rostogolea norii cumulus, rotind lumini și umbre peste apele din jurul podului Skye, îi biciuia părul și în scurtă vreme începu să zîmbească, uitînd de enervare. Se bucura de peisaj: oi cu capete negre pășteau pe terenurile aspre, mlăștinoase ale insulei, vite lățoase și placide erau priponite lîngă căsuțele de piatră cu ferestre duble.

Părăsiră drumul principal și traversară pe jos un cîmp presărat cu flacoane de plastic și bucăți de plase de pescuit ca să arunce o privire înspre mare de pe o faleză de stîncă. Rajiv o luă de mînă și îi aruncă o privire înflăcărată.

— Hai că acum nu te filmează nimeni, îi spuse Gaby.

El rîse și răspunse că exersa doar. Apoi traversară insula cu mașina și se opriră la o mică fermă

cu un restaurant rustic, unde toate mesele erau ocupate de clienți care vorbeau cu accent englezesc, și dacă n-ar fi fost altfel cerul și n-ar fi văzut colinele pe fereastră, Gaby ar fi putut crede că se afla la Londra.

Rajiv vorbea încontinuu și, cu toate că părea vanitos și obsedat de propria persoană, compania lui era reconfortantă. O făcea să se simtă de parcă se afla departe de ea însăși, de mlaștina care amenința să o tragă în jos.

Ajunseră înapoi la hotel înainte de masa de seară. Membrii echipei de filmare se prefăcură a nu observa că fostul erou numărul unu din filmele de acțiune indiene o urmă pe străină în camera ei.

Dorința izbucni în amîndoi cu violență. El își frecă fața de a ei și obrazul lui neras îi zgîrie buzele în timp ce se împleticeau spre pat. Ea își înfipse unghiile în gîtul lui, el îi ridică fusta în talie, repezindu-și mîna între coapsele ei. Fiecare gest era brutal, furios. Cînd o aruncă în așternut, Gaby îi zări fața. Ar fi jurat că voia s-o lovească și în clipa aceea o parte din ea voia să fie lovită, să-i fie adeverită astfel șubrezeala, ușurința cu care ar fi putut dispărea. Avu orgasm aproape imediat. După cinci minute sună Guy.

— Iubire?

De-o vreme încoace, sexul era pentru Rajiv Rana mai ales o modalitate de a scăpa de tensiuni. Cînd ești faimos pentru calmul afișat în situații extreme (de pildă, cînd ești atacat de o bandă de infractori înarmați cu bîte de bambus sau cînd stai atîrnat în degete de un pod care se prăbușește) e important ca persoana publică să reflecte imaginea de pe ecran. Vocabularul emoțional al eroului de acțiune e unul restrîns. Fără istericale. Fără smiorcăieli. Trebuie să înfrunți vitregiile cu o replică brici și un croșeu de stînga.

INSPECTORUL KHANNA
(zîmbind ironic)
Ar trebui să te lași de fumat...
Face rău la sănătate.

Mașina lui ZEBISCO explodează.

Timp de mai bine de cincisprezece ani, Rajiv Rana își jucase rolul pînă în plăsele, la petreceri și spectacole, la vernisaje, premiere, licitații caritabile și adunări politice. Era un profesionist. Era tare. Era de nepătruns.

Era speriat.

O mulțime care urla replica lui celebră.

Ar trebui... să te lași... de fumat!...

Vocea lui în baia unei camere de hotel părea spartă, încolțită.

— Baba, ce plăcere să vă aud. Tocmai din Dubai? Sînt onorat. Cum staţi cu sănătatea?

Eroismele de celuloid nu însemnau nimic aici. Cînd vorbești la telefon cu Micuțul Aziz ți se usucă gura. În mare măsură datorită poveștilor de demult, din zilele cînd îți petreceai timpul pe străzile din Mumbai. O ghirlandă de degete retezate. Un magnat cu picioarele rupte, lăsat să se tîrască de-a lungul promontoriului pe Marine Drive. Împușcăturile, fețele arse de acid – toate astea s-au întîmplat demult. Trecuse multă vreme de cînd singurul efort fizic pe care bărbatul de la celălalt capăt al firului îl făcea era să-și aşeze trupul mătăhălos într-un şezlong. Însă amintirile sînt chezășiile prezentului, ele garantează că în aceste timpuri în care Aziz acționează de la distanță, în care curieri hawala[1] transferă bani din Orientul Îndepărtat, meciuri de cricket sînt aranjate la Durban, complexe de apartamente apar în Golf și depozite ascunse de explozibil RDX în Azad Kashmir, îi vei auzi vocea hîrîită de fumător de beedi și-ți vei aminti că și tu, cu toți banii tăi și milioanele de fani, ești în sfera lui de influență.

— Așadar o petrecere. Petrecerile dumneavoastră sînt celebre. Cîte doamne participă la aceasta?

Aziz rîse subțire și indiferent, și cu toate că nu asta fusese întrebat, menționă numele cîtorva bărbați celebri care se bucurau în acel moment

1. Sistem subteran de transferuri financiare folosit mai ales în Orientul Apropiat, Africa și Asia, care funcționează cu ajutorul unei rețele de agenți numiți hawaladar-i.

de ospitalitatea sa. Un jucător de cricket. Președintele unei companii de băuturi răcoritoare. În încăperea alăturată, un membru al uneia dintre familiile conducătoare din Emirate beneficia de o felație. Asemenea indiscreții îi plăceau lui Aziz.

— Vorbește mai tare, îi spuse lui Rajiv. E un zgomot ciudat pe fir.

După care trecu la subiect.

Micuțul Aziz nu-l avusese întotdeauna la mînă pe Rajiv Rana. Un star de film are și el putere în confruntarea cu lumea interlopă. Producătorii s-au obișnuit cu încercările de extorsiune și, cu toate că uneori e mai bine să plătești o mică taxă de protecție ca filmările să meargă strună, există și moduri de a te ține departe de partea întunecată a Mumbai-ului. E greu, dar nu imposibil. Cel puțin pînă nu faci o greșeală. Pînă nu accepți o favoare.

Declinul lui Rajiv începuse cu un mic necaz la vamă, o istorioară cu niște valută nedeclarată și cu un vameș prea zelos, care n-avea timp să meargă la filme. Cu spectrul unei puneri sub acuzare atîrnîndu-i deasupra capului, se putea aștepta la o amendă considerabilă în locul jeep-ului pe care intenționase să și-l cumpere. Această stare de lucruri îl făcu să fie posomorît și iritabil pe platourile de filmare ale peliculei *Asasinul din Hindustan*. Se plînse îndeajuns de tare pentru a fi auzit de un anume domn Qureishi. Cartea de vizită îl recomanda drept avocat, însă își petrecea majoritatea timpului într-un restaurant din suburbia Bandra, făcînd pariuri sportive. Qureishi găsi o cale ocolită de a rezolva problema și într-adevăr, în schimbul unei donații pentru o asociație caritabilă care ajuta fetele nevoiașe din mahalale, zelul vameșului se stinse, iar vedeta putu

să se plimbe prin oraş în noua sa maşină, cu vîntul bătîndu-i prin plete.

Rajiv se simţi recunoscător şi acceptă cu plăcere să dea puţină strălucire nunţii fiicei lui Qureishi. Acolo lumea îl tratã regeşte şi îşi făcu poze cu nişte oameni care se dovediră la fel de săritori. Fie că era vorba de predicţii exacte la bursă, whisky ieftin de import sau lipeala cu stewardese de la Alitalia care abia aşteptau să cunoască adevăratul Mumbai, prietenii lui Qureishi păreau capabili să-i facă viaţa mai frumoasă, prin gesturi mici însă semnificative. Le plăcea să-l aibă prin preajmă pentru că era Rajiv Rana, iar el accepta asta ca pe un lucru care i se cuvenea.

Deşi legăturile lui Qureishi cu Micuţul Aziz erau cunoscute de toată lumea, Rajiv nu-şi făcu griji. Aziz trăia în zona Golfului încă de la uciderea unui poliţist cîndva la mijlocul anilor '80, şi pe măsură ce oraşul se schimbase în anii care urmaseră prin apariţia bandelor politice de naţionalişti hinduşi, a serviciilor secrete din Pakistan şi a bandiţilor de modă veche lacomi după bani, care se luptau cu toţii pentru putere, Aziz îşi făcuse simţită prezenţa manipulînd lucrurile de la distanţă. Era întru cîtva o figură mitică, nu tocmai reală, un Bau-Bau.

În anul următor, Rajiv călătorise la Dubai cu un grup de alte staruri, pentru a participa la „Multi-Megaconcertul Mileniului", re-creînd momente legendare ale cinematografiei în faţa unui stadion de fani în delir. Acceptase invitaţia la o petrecere somptuoasă care avea loc la unul dintre noile hoteluri de lux din oraş. Acolo un om corpolent, cu ochi stinşi şi tuse tabagică, făcu gestul adaab şi îl rugă să-i facă plăcerea de a lua microfonul şi de a cînta împreună cu invitaţii „Apasă trăgaciul, Rant", foarte îndrăgitul cîntec

de dragoste din recentul său film de succes *Pistolarul numărul 1*. Rajiv îi făcu pe plac, iar Micuțul Aziz își petrecu mare parte din seară bătîndu-l pe spate și prezentîndu-l unor persoane din branșă. Mai tîrziu îi oferi desfătări pe care chiar și Rajiv, un obișnuit al plăcerilor, le găsi exotice și uimitoare.

În anul acela, Rajiv Rana avu un succes fulminant. Rolurile sale: un singuratic umoral, un polițist descurcăreț, un om obișnuit care are o singură șansă de-a deveni erou, un fante cu un trup sculptat, îl transformară în „durul" preferat al Indiei, idolatrizat la tarabele de chai și în curtea școlii. Începu o relație cu singura femeie care părea vrednică de el, o fostă Miss World devenită actriță, cu piele de catifea și o siluetă care îi provoca accese de gelozie și posesivitate nemaiîntîlnite. O ceru în căsătorie și, cînd ea refuză, o ceru din nou, venind noaptea tîrziu sub fereastra ei cu o întreagă orchestră, făcîndu-i pe vecinii mînioși să sune la poliție. O acoperi cu daruri (la care ea rămînea indiferentă), îi amenință pe ascuns partenerii de pe ecran (ceea ce o înfurie), își tatuă numele ei pe fesa stîngă (ea rîse), iar apoi făcu o mare greșeală care o îndepărtă de el și îl transformă în marioneta Micuțului Aziz.

Ea participa la o prezentare de rochii de mireasă la hotelul Oberoi, o favoare pe care i-o făcea unui prieten, creatorul de modă care îi crease rochia pentru Miss World. Cînd apăru pe scenă, un grup de tineri începură să fluiere, iar șeful lor îi strigă că o iubea și o întrebă cînd urmau prezentările garam[1] de costume de baie. Insulta îl înfurie pe Rajiv, însă nu dorea să facă scandal. După ce descoperi cine era băiatul (fiul

1. „Fierbinți", în hindi.

unui bogat producător de anvelope), se lăsă escortat afară din sală de însoțitorii săi. Mai tîrziu, beat și morocănos, dădu mai multe telefoane, perorînd oricui dorea să-l asculte despre comportamente revoltătoare, lipsă de respect, reputație, pedeapsă.

A doua zi dimineață, năucit și mahmur, primi un telefon. O voce bărbătească îi șopti „Baba cere. Noi îndeplinim", după care închise. În aceeași seară la știri se anunță că Rahul Subramanian, moștenitorul averii concernului S.B. Radial, fusese găsit făcut scrum în mașina sa, într-o mahala de la marginea orașului.

Rajiv se împletici pînă în baie și vomă în chiuveta sa de marmură, sculptată de mînă.

Nu ieși din casă zile întregi, timp în care zvonurile despre moartea lui Subramanian făcură înconjurul înaltei societăți din Mumbai, din fericire fără a-i pomeni numele. Se întîlni cu Qureishi, care pretinse că nu știa nimic, dar sugeră că ar fi mai bine ca Rajiv să-și ia o mică vacanță, cel puțin pînă se mai liniștea.

— Ai nevoie de relaxare, spuse agentul de pariuri. Ești eroul nostru. Noi îți vrem numai binele.

Urmară cîteva luni îngrozitoare. Se gîndi să mărturisească. Însă cui? Și ce? Nu dorise moartea băiatului. Nu ceruse nimănui să facă ceva în acest sens. Noaptea visa flăcări și chipuri care se topeau în ele. La lucru nu se putea concentra, și, în cele din urmă, părăsi platourile filmului *Abs*, produs de echipa cu care realizase cele mai mari succese ale sale. Miss World, plictisită de comportamentul său tot mai imprevizibil, fu văzută în oraș în compania unui tînăr model-devenit-actor. Cînd nu-i mai răspunse la telefon, Rajiv dădu buzna pe platoul unde se filma noua ei comedie

romantică și făcu scandal. Pentru revistele de cinema era mană cerească. Miss World acordă un interviu în exclusivitate pentru *Stardust*, pe tema „totul s-a terminat între mine și Rajiv". Apoi Micuțul Aziz începu să-i ceară hatîruri.

Acestea veniră treptat. Rajiv apăru la evenimente organizate de prietenii lui Aziz. Acceptă un rol în *Atenție! Alertă: dragostea*, la „sugestia" că-i va fi de folos în carieră, însă filmul se dovedi un eșec la box-office. Dacă punea întrebări sau se înfuria, primea cîte un telefon din Golf.

— Cînd ne gîndim la tine, torcea vocea hîrîită, inimile noastre tresaltă de emoție. N-am dori să dezvăluim nimic care să dăuneze persoanei tale publice.

Doleanțele deveniră tot mai mari. Împrumută bani știind că nu avea să-i mai primească înapoi. Se învoi să depoziteze cîteva lăzi (cu piese mecanice, i se spusese) la una dintre reședințele sale de la țară. Lumea filmului începu să șușotească. Cînd se plînse că zvonurile îi stricau imaginea, lui Aziz nu păru să-i pese.

— Oamenii vorbesc, spuse. Trebuie să înveți să nu le dai atenție.

Rajiv Rana, obișnuit să dea ordine, învață acum să le îndeplinească. Nu prea avea de ales în privința restaurantelor sau clădirilor de birouri cărora le tăia panglica, produselor pe care le promova, nunților cu zdrăngănele la care trebuia să cînte. Oamenii lui Aziz îl închiriau celui care dădea mai mult, ca pe orice alt bun, o mașină ori o femeie. Îndură umilințele în tăcere pînă cînd îi ceruseră să refuze rolul din *Eroii din Kargil*. Era prea mult. Un val de ardoare patriotică se revărsa prin țară. Regizorul era talentat. Cîntecele erau excelente. Aveau chiar și un scenariu

terminat. Filmul avea să fie fără îndoială un mare succes.

Spuse nu.

Cînd îl sună Aziz, îi zise că nu se pricepea la filme.

— N-aș îndrăzni să-ți spun cum să-ți conduci afacerile, așa că lasă-mă să-mi aleg singur rolurile.

Aziz îi răspunse că filmul trata părtinitor istoria. În plus, Shiv Sena băgase bani în proiect.

— Bhai, îi șopti, nu-i bine să pui gaz pe foc în momentul ăsta.

Rajiv îi închise telefonul (titlu din revista *Filmfare*: *Nu fac politică. Sînt doar un artist*).

A doua zi îl găsi pe Karim, șoferul său, într-un sac în fața ușii. Era în viață, însă îi tăiaseră nasul și urechile. Rajiv îi plăti cîteva sute de mii de rupii soției isterice a șoferului și, cînd Aziz sună din nou, îl ascultă, încercînd să nu scape receptorul din mîna care-i tremura. Mesajul era dur.

— Nu ai să joci în prostia aia cu Kargil. În schimb, îți vei face timp pentru un nou film, care se va numi *Tandrețe brută*. Ca a mea. Te vei ocupa numai de asta. Ca o favoare, îți voi permite să primești o treime din suma pe care o încasezi de obicei. Acesta, mă înțelegi, e darul meu, semnul prieteniei mele. Nu-ți face griji în privința standardelor artistice. *Tandrețe brută* va fi un succes. Vei primi cel mai bun regizor și un buget mare. Vei putea să-ți alegi partenera. Așa, acuma poți să-mi mulțumești.

Rajiv bălmăji cîteva cuvinte și plecă de acasă timp de trei zile, ținînd-o tot într-o beție, după care trebui să plătească despăgubiri patronilor unui bar și unui hotel, precum și unui fotomodel a cărei față învinețită nu-i permitea să se întoarcă la lucru timp de cîteva săptămîni. O versiune a

întîmplărilor se regăsi în rubricile de bîrfe: *A devenit Raju Pugilistul Numărul Unu?*

Refuză rolul din *Kargil*, pe care îl primi rivalul său, Salman Khan. Imaginea îi era distrusă. Cum fusese un erou atîta vreme, se obișnuise să vorbească despre sine la persoana a treia, prescurtîndu-se la inițiale, porecla de alint pe care i-o dăduseră fanii. Însă acum devenise oare „R.R." eroul negativ? În bungalow-ul său din Juhu, prăbușit în fața ecranului uriaș al televizorului cu plasmă, găsi alinare într-o scenă din *Inimi de liceeni*, un film pe care nu-l luase în seamă cînd apăruse cu un an în urmă. Cînd eroina află că iubitul ei a fost ucis într-un accident rutier, fața ei îndurerată umple tot ecranul, radiind vulnerabilitate, încredere, nevoie de protecție. Rajiv căută telecomanda și derulă secvența din nou și din nou. Fața tinerei se întoarce către obiectiv, cu ochi strălucitori, scăldați în lacrimi de glicerină... Îi dădură și lui lacrimile, plîngea de dorul inocenței și purității, de dorul a tot ceea ce dispăruse din viața sa. A tot ceea ce fata asta era fără îndoială în stare să înlocuiască.

Îi spuse lui Aziz că actrița pe care o dorea în *Tandrețe brută* era Leela Zahir.

Baia avea ecou, însă mai era și altceva, o interferență electronică pe fir, frînturi de voci.

— Asta nu e treaba lui Iqbal? întrebă Rajiv, încercînd să audă murmurul vocii lui Aziz, care se stingea și revenea prin fîșîitul paraziților.

— E filmul tău, Rajiv-bhai. Eu l-am promovat pentru tine, din considerație față de interesele tale. Dacă se duce pe copcă din cauza prostuței ăleia pe care ai ales-o, cred că e limpede cine trebuie să plătească oalele sparte.

— Știu că e dificilă, dar ce pot să fac. N-am cum s-o controlez.

— Trebuie s-o convingi. A fost alegerea ta. Mama ei e pe drum. Va trebui să vă dați împreună silința.

— Dar nu ascultă de nimeni.

— Dacă crezi că poți acoperi costurile, fie, cum vrei.

— Să acopăr...ce vreți să spuneți?

— Dacă filmul nu se face, tu porți răspunderea. Sînt sigur că Iqbal îți va putea da o cifră estimativă.

— Doar nu vorbiți serios?

Pe fir se auzi un sunet tăios care ar fi putut fi un rîset. Rajiv își strînse pumnul, căutînd ceva de pocnit în baia cu suprafețe dure.

— Așadar o vei convinge pe fată.

— Da, sigur că da. Negreșit. Da.

Decizia lui Arjun avea o logică, fie și numai una alimentată de cafeaua de la automat, pufuleții cu aromă de șuncă și lumina puternică a neoanelor din sala de așteptare la ora trei dimineața. Logica era următoarea: *Ei cred că am luat-o spre nord.* Și dacă făcuse o greșeală? În loc să se întoarcă pe același drum, putea s-o țină tot înainte. Nu spre nord, ci spre sud. Nu înspre Canada, ci înspre Mexic. Cabana de lemn făcu loc haciendei de adobe. Găsește și înlocuiește.

Era genul de tactică care-i reușise lui Rajiv Rana în *Fuga de nedreptate.* În Bend își cumpără un bilet pentru următorul autobuz care pleca spre sud. Pe măsură ce noaptea făcea loc zilei, care la rîndul ei se cufunda din nou în întuneric, America de pe marginea autostrăzii își schimba culoarea din verde în maroniu și din nou în verde, pînă cînd cerul deveni cenușiu și picături de ploaie începură să se scurgă pe geam. Dintr-odată văzu marea cu valuri înspumate în timp ce autobuzul traversa podul Golden Gate și intra în San Francisco. În oraș mîncă o quesadilla încălzită la microunde într-o farfurie de plastic pe jumătate topită și cumpără un ziar în care aproape toate articolele erau despre sport sau fenomene meteo extreme. În nici unul nu era vorba despre Leela sau despre el.

Stătu la o coadă lungă la casa de bilete, unde vînzătorii tracasați îți dădeau biletele direct din mînă, apoi se urcă în autobuzul de San Diego. Ceas după ceas, California deveni tot mai despădurită și mai plată, o cîmpie prăfuită presărată cu șiruri de magazine și cîmpuri de salată de un verde intens, prin care culegători de origine hispanică se mișcau în haite dezorganizate. În unele locuri, plantele erau cultivate în sere de sticlă sau acoperite cu folii care străluceau în soare, reflectîndu-se în fereastră ca niște blițuri orbitoare. Razele lor persistară pînă la apus, cînd așezările precare și peisajele neterminate dispărură, rămînînd doar firmele luminate și un șuvoi constant de faruri, ca și cum tot restul, întreaga lume fizică era doar o adăugire la realitatea luminilor fixe și mișcătoare.

Nu va ști niciodată numele orășelului unde făcură o pauză. Terminalul arăta ca oricare altul din America. Era mult după miezul nopții. Chioșcurile erau zăvorîte și cabina de informații era goală. Într-un colț, un joc video piuia și bolborosea. Șirurile de scaune de plastic erau orientate înspre ieșirile unde trăgeau autobuzele, deasupra fiecăreia se afla cîte un monitor care afișa ora sosirii și plecării. Unele scaune aveau televizoare cu fise fixate pe brațe și ici-colo oamenii introduceau monede, primind în schimb licăriri minuscule în alb-negru. Ochiul lui Arjun pentru deosebirile de clasă din America devenise tot mai ager. Mulți dintre cei care așteptau erau obezi, semnul paradoxal al sărăciei în această țară a paradoxurilor. Alții, murdari și neîngrijiți, dormeau ținînd strîns în brațe saci de plastic umpluți cu haine. Un bărbat cu barbă, care purta o șapcă cu inscripția „Călăriți-mi mustața, 5 cenți", striga „hei, baby, hei" după fiecare femeie care-i trecea

prin față. Un altul își flutura picioarele înainte și înapoi, în timp ce capul lui ca de pasăre zvîcnea nervos de la stînga spre dreapta, ca și cum ar fi căutat un atacator.

Arjun își luă geanta și intră la toaletă, unde se spălă pe față și își schimbă cămașa. Mai erau zece minute pînă la plecare. Merse la șirul de telefoane de pe perete și era gata să formeze numărul cartelei sale telefonice cînd își dădu seama că în India era abia după prînz, iar Priti trebuia să fie încă la serviciu. Formă totuși numărul. Îi răspunse Malini, care păru bucuroasă să-l audă. Apoi cineva îi luă receptorul din mînă.

— Frățioare? Ce fain! Pe unde mi-ai fost? Te-am tot sunat.

— Am... am fost plecat. Nu sînt acasă acum.

— Am atîtea să-ți spun. Hei, totul e vraiște la lucru. Ni s-au stricat toate sistemele. A fost o nebunie! Managerul și-ar fi smuls părul din cap dac-ar mai fi avut. Ți-am povestit de el, nu? Cheliosul? Trebuie că muncești tare, tare din greu cu toată povestea asta cu virusul. Dar știi ce – eu nu! Mă invidiezi? Ne-au trimis acasă.

Priti își coborî vocea conspirativ.

— Mi-am petrecut aproape toată ziua cu Ramu. Of, Arjun, s-au întîmplat atîtea. Nici măcar nu ți-am povestit de Ramu. Îți spun, dar promiți să nu-i sufli o vorbă lui mami și mai ales lui tati.

Era prea mult, fericirea din glasul ei, freamătul ei. Ținu receptorul departe ca să nu-l audă plîngînd.

— Stai o secundă, spuse ea, și Arjun o auzi cum închide ușa. Ramu e... să știi că n-am mai cunoscut pe nimeni ca el. E inteligent și bun, și nu-i un idiot ca toți ceilalți de la lucru. E așa nostim. Știu că ți-ar plăcea. Și fratele lui e în

Australia. Efectiv în Australia. Locuiește la Bondi, la doi pași de plajă. Ce zici de asta? Dacă ne-am duce, aș face surfing. Arjun? Mai ești?

Încercă să-și controleze răsuflarea întretăiată.

— Da, te aud.

— Arjun, cred că îl iubesc. Vrem să ne căsătorim.

— Ce?

— A vorbit cu tatăl lui, și o să vină să vorbească cu mami și cu tati.

— Te căsătorești?

— Ce zici, frățioare? Nu te bucuri pentru mine? Arjun?

— De unde e?

— Din Kolkota. Sînt din familia Chaudhuri. Arjun, nu vorbi ca mami. Nu te bucuri măcar un pic?

— Ba da.

— Nu prea pari. După ce ne căsătorim, Ramu vrea să ne mutăm în Australia. Să locuim efectiv acolo.

— Și cu părinții noștri cum rămîne?

— Doar atîta poți să-mi spui? Eu îți zic că am întîlnit bărbatul vieții mele și tu mă întrebi cum rămîne cu părinții noștri?

— E de rău, Priti. Lucrurile stau foarte prost.

— Ești așa de egoist. De ce totul trebuie să fie despre tine?

Tăcerea se prelungi. Arjun își dădu seama că Priti îi auzea răsuflarea întretăiată. Simți imediat că era ceva în neregulă.

— Arjun? Ce s-a întîmplat?

— E complicat. Și s-ar putea să nu fiu lîngă voi în viitor, așa că... așa că Australia iese din calcule. Trebuie să-mi promiți că vei rămîne să ai grijă de mami și tati.

Acum tăcu ea.

— Surioară?

Strigătele ei distorsionară semnalul.

— O, Dumnezeule. De ce-mi spui toate astea? Tipic. Tu pleci să fii barosan în America. Doar fiindcă sînt fată tre' să rămîn și să fac pe servitoarea? Ești un ...un drongo. Un drongo sexist. De ce să n-ai tu grijă de ei cînd sînt bătrîni, ha? De ce nu tu? Ești la fel de rău ca tata.

— Priti, te rog. Mi-e frică.

— Ce?

— Am făcut ceva. Am greșit. Și s-ar putea să nu mă întorc.

— Arjun?

— Ce-o să se întîmple cu ei dacă nici unul din noi nu e acolo?

— Ce tot spui?

— Surioară.

— O, Arjun, știam eu că ceva nu e bine. Te purtai așa ciudat.

— Am făcut o greșeală. O mare greșeală. Și n-am cum s-o repar.

— Nu înțeleg. Despre ce vorbești?

— Ai să afli. Poate vor veni să-ți pună întrebări, așa că e mai bine să nu știi nimic. Te iubesc, OK? Și să le spui și lor că-i iubesc.

— Dar ce ai făcut?

Arjun nu mai putu să răspundă. Ținea receptorul în mînă, cu gura căscată ca a unui pește pe uscat, în timp ce fața lui apărea pe toate ecranele din autogară. Nebunie sau coșmar. Prizonier dincolo de sticlă. Un reportaj de știri. *Suspect în atacul cibernetic: primele fotografii de la FBI.*

Așeză încetișor receptorul în furcă și se întoarse cu fața la perete.

În fotografie era îmbrăcat cu o cămașă în dungi, zîmbea și făcea gestul de „în regulă" cu degetul mare al mîinii îndreptat în sus. Imaginea

fusese preluată dintr-un instantaneu făcut la Berăria Jimmy's din Redmond. Cu aparatul lui Chris. Ceea ce însemna că stătuseră de vorbă cu ea.

Iartă-mă, Chris.

Îndrăzni să-şi arunce din nou privirea către ecran, dar faţa lui fusese înlocuită de imaginea unor lungi cozi la un aeroport. Urmă un comentariu arţăgos al unui parlamentar republican care avea o cravată cu dungi şi apoi apăru ea, Leela Zahir, dansînd pe o catedră în *Inimi de liceeni*. Nu era cel mai bun film al ei, nici măcar cel mai bun look (părul strîns la spate şi un trening galben ca lămîia), însă inima tot îi sări din piept. Zece secunde de tînjire, după care urmară ştirile sportive, cu nişte gorile în armură care se înghesuiau pe linia de fund a terenului, cu un adolescent de peste doi metri sărind la coş.

Ce să facă?

— Ai terminat, prietene?

Un bătrînel negru arăta cu degetul către telefon. Purta un tricou care făcea reclamă programului de regenerare a unei comunităţi. *Schimbaţi ceva în Dinwood.* O clipă Arjun nu-l înţelese. *Gata, prietene. Cu tine vorbesc.* Bătrînelul îl întrebă încă o dată.

— Mai vorbeşti la ăsta?

Arjun scutură din cap şi se îndepărtă. Scurta distanţă pînă la cel mai apropiat scaun se dovedi a fi un chin. Fără îndoială că în sală o sută de cortexuri vizuale procesau conformaţia feţei sale, făcînd legături în subconştient cu forma şi culorile din fotografia de la televizor. Imediat urma să fie bătut pe umăr, vocea severă îi va spune să-şi ţină mîinile la vedere. Se chirci, înfundîndu-şi faţa în haină, neîndrăznind să se uite în jur ca nu cumva să întîlnească privirea altcuiva.

Cînd veni anunțul de plecare, lumea din jurul său devenise simultan dureros de apropiată și infinit de îndepărtată. Zgomotele erau amplificate, fiecare foșnet de revistă și plînset de copil anunțînd parcă sirena poliției. În același timp, se simțea izolat de toți ceilalți călători, de cerșetoarea care purta pe cap o cască de duș, de tînărul sergent tuns milităreşte, de femeia cu permanent care făcea rebusuri, de parcă ar fi stat dincolo de un panou din plexiglas.

Urcă în autobuz și se așeză pe locul său, cu stomacul vibrîndu-i în timp ce șoferul pornea motorul. Îi veni să leșine și își dădu seama că își ținea involuntar respirația. Trebuia să se concentreze, să inspire, să expire. În jurul lui, oamenii se făceau comozi, un hispano tatuat își îndesa o jachetă sub cap pe post de pernă, o mamă își hrănea fetița cu fulgi de porumb. Nimeni nu-i dădea atenție. Parcă era o vrajă, un status quo fragil ca un balon de săpun. O singură mișcare și se vor arunca asupra lui ca o haită.

Nu mai putea dura mult. Cîte ore de libertate mai avea?

Sosiră la San Diego pe înserat. Arjun știa din filme precum *Inspector 2000* și *Fugi, Arundhati, fugi* că viteza era esențială pentru un fugar, însă se declanșase în el un resort fatalist, o vînă religioasă a ființei sale care-i șoptea că n-avea cum să se opună celor ce se vor întîmpla, că șansele sale erau atît de mici, încît putea să profite de ocazie și să doarmă o oră sau două înainte de-a înfrunta viitorul.

Se îndepărtă de aglomerația din autogară cît de repede putu, străbătînd două sau trei cvartale înainte de a coti la întîmplare pe o străduță laterală cu un magazin la colț. Zări pentru un moment interiorul, în care proprietarul, un sikh,

îndesa produse în sacoşa unui client. În spatele său, pe perete, se aflau un calendar, un steag american şi un portret al lui Guru Nanak decorat cu o ghirlandă. În magazinul ăsta şi în apartamentul de deasupra se găseau orez, paan parag, casete cu Lata Mangeshkar, conuri de substanţe aromatice învelite în hîrtie, veselă de metal, Star TV pe cablu, perechi de chappal-i purtaţi, năut înmuiat şi o familie care vorbea o limbă apropiată de a sa, cuvinte care se potriveau cu mirosurile îndepărtate de ghee, praf, petrol şi foc de gătit. Inima îi era pustie, o pungă goală de hîrtie.

În apropiere găsi un motel a cărui firmă înaltă se aprindea intermitent. *Lucky's Motor Lodge: TV Color Cablu Telefon AerCon Parcare Clienţi.* O chinezoaică plictisită îi luă banii şi îi ţinu o prelegere monotonă şi la fel de lipsită de punctuaţie ca şi firma: predarea camerei la prînz automatul de gheaţă sub scări, ce spargi plăteşti fără petreceri. Camera mirosea a fum de ţigară şi dezinfectant de pin. Intră în baie şi rupse ambalajul de pe cana de plastic, o umplu cu apă. Avea un gust oribil. Se gîndi să se întoarcă la magazin să-şi ia un suc, însă se simţi dintr-odată atît de obosit, încît nu mai putu decît să se întindă pe cuvertura căptuşită de nylon şi să închidă ochii.

Încercă să-şi imagineze graniţa, dar nu reuşi să vadă decît o abstracţiune, o linie groasă de culoare neagră trasă pe pămînt.

Se trezi dezorientat, însă nu speriat. Cel puţin nu la început. Zgomotul îndepărtat al traficului îl liniştea, iar sunetul unui televizor care răzbătea prin peretele subţire de la cap era reconfortant şi familiar, amintindu-i de apartamentul său din Berry Acres. Se afundă înapoi în pernă. Apoi în faţa uşii sale se auzi un bufnet puternic.

Se ridică în capul oaselor, încordat, așteptînd ca trupele speciale în armurile lor de Kevlar să dea buzna înăuntru. Însă bufnetul fu urmat de rîsetele a două femei, care îngenuncheară glumind să ridice lucrul pe care-l scăpaseră.

Adevărul situației sale coborî asupra lui ca un clopot de sticlă. Își roti picioarele peste marginea patului și se frecă la ochi. Neștiind cît e ceasul, aruncă o privire de după perdea. Cerul de deasupra acoperișului era mohorît. Zori sau amurg. Nu prea părea să conteze.

Dintr-odată grăbit, își scoase laptopul din geantă și scormoni printre șosete și chiloți în căutarea unei camere web cît o minge de golf, al cărei cablu îl descîlci cu degete tremurătoare. Îl conectă și în timp ce aștepta ca laptopul să pornească, așeză coșul de gunoi cu gura în jos pe noptieră și aranjă camera pe el, îndreptînd-o spre un colț, unde se așeză pe un scaun. Era timpul să se explice, să iasă în fața lumii.

Părăsi motelul o oră mai tîrziu, cu o hartă desenată de mînă care-i indica drumul spre café-ul de jocuri Boba Fett care, conform *Paginilor Aurii*, era cel mai apropiat loc cu o conexiune rapidă la Internet. Era riscant să iasă pe stradă, însă fișierele pe care le crease erau mari, de la motel ar fi durat prea mult să le trimită. Descoperi că era aproape seară. Culorile țipătoare ale unui amurg sintetic se stingeau în întuneric. Era cald și, în timp ce își urma harta prin rețeaua de străzi din centru, din mașinile cu geamurile deschise pulsau bașii, iar la colțuri stăteau ciorchini de oameni. Fericiți, relaxați. Cetățeni. Consumatori. Trecu în grabă pe lîngă ei.

În fața la Boba Fett se etalau îmbrăcăminte, lanțuri de aur, cremă cu steroizi și gel de păr. Un grup imens de adolescenți se îngrămădeau în

jurul mașinilor parcate pe două rînduri, fumînd și discutînd într-o mulțime de limbi din Asia de sud-est. Băieții îngenuncheau să examineze jantele mașinilor, se jucau cu pagere și mobile, pozau în gangsteri și îl priveau bănuitori pe Arjun. Blocau trotuarul și, în timp ce-și făcea loc printre ei, era întîmpinat și inspectat de priviri reci. Realiză neliniștit că intrase pe un teritoriu bine marcat.

Cînd deschise ușa, amintirile nostalgice despre Aamir și Coliba lui Gabbar Singh fură imediat pulverizate. Arjun se trezi izbit de un val de sunete electronice, un amalgam înfricoșător de muzică din filme, focuri de armă și mugete simulate ale unor motoare V8. Băieții, în majoritate vietnamezi și coreeni, se luptau cu mitraliere, lasere, bice sau arme extraterestre cu puls electromagnetic. Se decapitau unii pe alții, se scoteau de pe șosea, distrugeau din temelii orașele inamice cu mingi de foc, decimau diviziile dușmanilor cu armament nuclear. Unii purtau căști, pierduți în transa lor solitară. Alții erau în centrul atenției unor grupuri de spectatori agitați. În celălalt capăt al încăperii se afla o tejghea unde se vindea ceai cu arome și pungi de snacks. Managerul, un tînăr de vreo douăzeci de ani, își vedea de treabă cu căștile pe urechi. În afara listei de prețuri, nu existau alte ornamente. Boba Fett era o cutie cenușie de BCA cu o vitrină de sticlă argintie și un aparat de aer condiționat montat pe peretele din spate. Aici viața se întîmpla pe ecran.

Arjun închirie un computer liber, își cumpără o cană de ceai cu aromă de ciocolată și se așeză. În stînga și în dreapta lui puștii jucau același shooter, alergîndu-se printr-un labirint întortocheat, cu degetele arzînd de nerăbdare pe trăgaci, trăgînd unii în ceilalți. Ecranele se umpleau cu

purici cînd personajele lor erau împușcate, deveneau albe cînd mureau. Arjun își încărcă filmuleţele în spaţiul său secret de pe serverul ITON, apoi își făcu un cont la un serviciu de e-mail gratuit și trimise mesaje adresate celor cărora dorea să le arate: Priti, Chris, FBI și Leela Zahir. Cum nu avea o adresă pentru Leela, postă mesajele pe diferite forumuri și grupuri de discuţii și, ca să fie sigur, îi trimise o copie lui Aamir.

asadar surioara nu prea stiu cum sa incep

draga birou federal asta e formula corecta de adresare ?

chris aveam de gind s-o inapoiez insa

asta e pentru tine leela zahir un mod de a-ti spune ca imi pare rau pentru tot ce s-a intimplat te-am iubit dintotdeauna si n-as face nimic care sa te raneasca insa vezi tu eram disperat

Cînd termină, își luă discul și ieși, fără să privească înapoi. Nu-i observă așadar pe cei doi băieţi de vreo treisprezece-paisprezece ani, care se dezlipiseră din mulţimea adunată în faţa sălii. În timp ce el se întorcea la motel, aceștia îl urmară de la distanţă, însă avînd grijă să nu rămînă prea mult în urmă.

Noi nu dăm greş.

Ăsta era principiul suprem, singurul care conta. Fie că era vorba de a intra la facultate sau de a ajunge pe o listă de invitaţi, *oamenii ca noi nu dau greş*. În particular, tatăl său ar fi folosit-o vorbind despre rase sau despre vreun alt lucru care să sune de parcă s-ar fi referit la cîini sau cai de curse. În public, dacă nu băuse (fapt care îl făcea agresiv), domnul Swift s-ar fi învoit că era vorba de tărie de caracter, maniere sau vreun alt factor caracteristic doar englezilor din vîrful-clasei-mijlocii-care-mergeau-ocazional-la-biserică şi locuiau în afara Londrei. În ceea ce-l privea pe Guy, bigotismul părinţilor săi, credinţa lor în virtutea moderaţiei, suspiciunea lor faţă de plăcere şi meschinăria lor obsesivă erau doar nişte mizerii automutilante. Ca şi cum dacă îţi făceai vacanţele în Devon şi conduceai un Rover hîrbuit erai superior din punct de vedere moral! Din fericire, austeritatea îngrozitoare a anilor '50 care îi modelase, toată atmosfera posomorîtă care mai exista încă pe cînd el creştea dispăruseră acum cu desăvîrşire. Acum erau bani. Bani şi oţet balsamic şi minunea numită Design. Şi cu toate că înlocuise trecutul cu viitorul şi grimasele

dispreţuitoare cu avîntul unui „boom" de durată, Guy mai credea încă în secret în această premisă moştenită: noi sîntem superiori altora. Noi nu dăm greş.

„Noi"-ul lui Guy nu era cel al tatălui său, deşi ar fi greu de precizat pe cine mai cuprindea în afară de el însuşi. Trecuse printr-o perioadă cînd fusese pasionat de cărţile de popularizare a ştiinţei şi se gîndea la succesul său ca la rezultatul procesului de selecţie naturală. *Noi* sîntem deasupra pentru că ne-am adaptat mai bine la mediul oraşului global. Noi profităm de ocazii şi ne creăm şanse. Noi ştim cum să ne facem relaţii, cum să manipulăm fluxurile de bani şi informaţie pentru a produce **Rezultate**.

Această idee îi dădu puteri şi alinare în avionul cu care se întorcea din Dubai. Nu se atinsese de mîncarea din tăviţa pe care o avea în faţă. Se frămîntă şi se gîndi la dificultăţi. Şi ce dacă se prefigura falimentul? Şi ce dacă Gabriella era pe cale să-l părăsească? Trebuia doar să sape mai adînc, să-şi găsească resursele ascunse. Cînd stewardesa îi luă tava, îşi deschise laptopul şi începu să scrie, apăsînd lent tastele cu degete rigide. Asta trebuie să faci cînd lucrurile merg prost. Să forţezi şi mai mult. Era încă una din trăsăturile tatălui său. Dacă lumea nu face cum vrem *noi*, trebuie s-o supunem voinţei noastre. Nu acordă atenţie imaginilor care pîlpîiau pe televizorul fixat pe braţul fotoliului şi compuse o nouă listă de obiective, un plan de acţiune pentru următoarele douăzeci şi patru de ore. Îl modifică şi îl reformulă, reducîndu-l mai întîi la paragrafe scurte, apoi la propoziţii, apoi la sintagme marcate prin puncte şi în fine doar la patru cuvinte. Concizie extremă. Sumarul:

- Jamal
- Dar
- Birou
- Euroticălos

JDBE. Așa da, bre. Începu să-l pună în aplicare de îndată ce ateriză la Heathrow.

Jamal era un tînăr elegant care, crescut fiind în zona rezidențială Stonebridge Park din Harlesden, pornise în viață cu mai puține șanse decît Guy în privința adaptării și supraviețuirii în orașul global. Decizia de a vinde prafuri în loc de bile îl pusese în legătură cu o clientelă din păturile superioare, iar această ocazie, combinată cu firea sa prietenoasă și cu harul său natural pentru afaceri, îi permiseseră să-și dezvolte o activitate înfloritoare de furnizor pentru sectoarele mediatic, publicitar, muzical și juridic. Acum Jamal locuia într-o vilă bătută de vînturi dintr-un ansamblu rezidențial privat situat în zona docurilor, purta doar Prada și Armani și conducea un Audi TT argintiu. Guy luă un taxi de la aeroport și îi spuse șoferului să aștepte în timp ce el îi făcu o scurtă vizită lui Jamal, pe care îl găsi relaxîndu-se în compania cîtorva prieteni în jurul unei măsuțe de cafea pe care erau împrăștiate cam 10 000 de lire. După ce încheie tranzacția și își luă rămas-bun de la prietenii lui Jamal (care în mare parte păreau să fie membri ai unui echipaj de zbor austriac), Guy îl rugă pe șofer să-l ducă acasă.

Acesta începu să povestească despre penele de curent, blocajele de circulație, Leela Zahir și echipa de fotbal Chelsea, prezentîndu-și teoriile

despre cyberterorism şi despre „toate Al-Qaida-le astea". Guy închise gemuleţul de sticlă. Ca de obicei, reflexia soarelui în faţada de sticlă ondulată a blocului său îi insuflă speranţă şi încredere. Plăti taxiul, răspunse la salutul portarului est-european cu faţa ca o lună, traversă holul spre lift şi, după scurtul interludiu vertical (în timpul căruia îşi închipui că urca pînă la mansarda încă neocupată din vîrful clădirii), intră în apartament, gata de lucru. După cîteva minute petrecute în bucătărie împreună cu cocaina lui Jamal, simţi că redescoperise imaginea pozitivă despre sine pe care i-o erodaseră ultimele zile. Avea din nou voinţa de-a învinge.

Dar. Trebuia să fie impresionant, altfel nu se putea. În subconştient, Guy o considera pe Gabriella nu atît o parteneră, cît o situaţie care trebuia controlată. Deseori cînd erau împreună, se simţea ca un cîrmaci care strecura o corabie printr-un canal îngust sau ca un poliţist în faţa unei galerii dezlănţuite. Deşi era opac la emoţiile ei, transformase treptat acest lucru într-o virtute, imaginîndu-şi-o în secret „stihială" şi „de nepătruns", cuvinte cu o sonoritate erotică. O dată încercase să-i explice, sărutînd-o beat şi spunîndu-i că „avea ceva de japoneză". În loc să fie de acord, ea îi aruncase una dintre privirile ei. Instrumentele care funcţionau în cazul ei erau greu de găsit. Rugăminţile, de pildă, nu erau o alegere înţeleaptă. Lipsit pe moment de imaginaţie (deşi plin de încredere în sine), Guy recurse la gestul său obişnuit, acela de-a acoperi problema cu bani. Banii, se gîndi, erau pe înţelesul ei. Dacă se gîndea să se despartă de el, poate că o paradă de bunăstare avea să-i schimbe părerea.

Se învîrti încoace şi încolo gîndindu-se la cadouri posibile şi cînd îşi dădu seama că se concentra asupra învîrtitului mai mult decît asupra gînditului, se aşeză la computer în căutarea inspiraţiei şi tastă „cadou scump" într-un motor de căutare. După ce petrecu o vreme examinînd coşuri cu şampanie Dom Pérignon, dispozitive de sidef pentru umidificarea aerului, seturi de birou cu monogramă şi oferte de vacanţă în spaţiu, împinse dezgustat mouse-ul. Nici unul nu era potrivit. O companie vindea jet-ski-uri performante şi ţi le transporta pînă acasă. Interesant. Însă nepotrivit. Se întoarse în bucătărie, mai trase o linie pe nas, bău nişte apă minerală şi dădu pe MTV.

Unde găsi ce căuta. Bling bling. Cîntăreaţa i-l scutura în faţa ochilor.

Aşa că o porni spre Bond Street. Alt taxi. Uneori, reflectă el, viaţa nu e decît o înşiruire de taxiuri. Ieşi dintr-unul şi sari în altul, ca într-o scenă dintr-un film al Beatles-ilor. Dacă ar fi existat patru Guy identici şi ar fi intrat într-un taxi unul după celălalt, secvenţa ar fi fost cool din punct de vedere vizual. În timp ce plătea, se întrebă dacă n-ar trebui să-şi noteze ideea asta. Astăzi se simţea creativ. Ar fi păcat să piardă o idee bună.

Pe Bond Street sunetele aminteau de venirea toamnei, susurul pungilor de cumpărături umplînd văzduhul. Matroane ale căror operaţii estetice costaseră probabil o avere treceau de la un magazin la altul cu o viteză şi o eficienţă ameţitoare, ca nişte cîini poliţişti care examinează o încărcătură de marfă. Guy zări un cuplu tînăr ezitînd în faţa unui butic. Intimidaţi de albul vitrinei şi de cele trei perechi de pantofi expuse, cei doi

făcură un pas înainte, apoi se îndepărtară rapid ca și cum n-ar fi fost deloc tentați să intre.

La ușa magazinului de bijuterii stătea un portar în uniformă, cu o cască în ureche. Guy nu se lăsă distras (era important să-și păstreze concentrarea) și trecu pe lîngă el, intrînd în penumbra teatrală a magazinului. Spoturi cu fascicul îngust luminau tăvi de pietre prețioase acoperite cu sticlă, lăsîndu-i pe vînzători învăluiți mistic în întuneric.

— Impresionant, declară Guy printre dinți.

Personalul magazinului era uimit de brutalitatea stilului său de a cumpăra. O tînără vînzătoare îmbrăcată într-un cheongsam îi arătă cîteva pietre care se vindeau separat. El îi tot repetă *impresionant*, pînă cînd fata o șterse și o înlocui managerul. Împreună trecură în revistă coliere cu diamante, brățări, cercei. Erau o groază de detalii tehnice care aveau de-a face cu greutatea și montura. Guy încercă să-l facă pe manager să le lase deoparte. Nu vedea că era în criză de timp?

Managerul se credea fără îndoială ceva între portar și gardianul unui altar religios foarte exclusivist. *Aceasta*, intonă el ca la predică, este o hotărîre foarte importantă. Guy își ridică ochii în tavan. Nu zău, importantă. Cățeaua avea să-l părăsească dacă nu funcționa. Să fie impresionant, îi reaminti el exasperat. *Cu adevărat* impresionant. Dînd pe afară de dezaprobare, managerul își aranjă mînușetele și îi sugeră lui Guy că poate ar fi trebuit să se mai gîndească. La urma urmei, era o achiziție majoră. Abia ascunzîndu-și nerăbdarea, Guy îi explică că nimeni nu știa mai bine decît el ce anume era în joc.

Lucrurile avansau ca melcul, însă în cele din urmă căpătă ce dorise, un colier atît de costisitor încît îi epuiză limita de credit de pe card și se

cuibări apoi într-o casetă de piele pe care Guy o puse în buzunarul jachetei. Managerul mai că nu voia să i-l dea. Guy aproape i-l smulse din mîini.

Birou. Intră în sediul agenției *Tomorrow** cam dezumflat. Bătălia pentru colier îl storsese de puteri și se temea că necazuri proaspete îl așteptau la lucru. Vor dori să știe cum a fost în Dubai. Exista riscul să provoace un impact negativ asupra moralului lor. Luîndu-și cea mai bună înfățișare de director (lejer, competent), trecu în grabă pe lîngă recepție, oferindu-i fetei de la birou un zîmbet larg.

— Bună, Nicky. Ce se întîmplă pe metereze?

— Mă cheamă Charlotte.

— Ești nouă?

— Nu. Ai niște mesaje.

— Mai tîrziu.

O opri ridicînd mîna și se întoarse spre scări. Din nefericire, fusese zărit. Oamenii se îndreptau deja spre el cu fețe curioase, cu documente în mîini. Deși studiase teoria managementului, Guy nu reușise niciodată să se descurce cu delegarea responsabilităților. Întrucît *Tomorrow** se dorea a fi (conform declarației întemeietorului) „o extensie organică a creativității sale personale", Guy se simțea îndreptățit să abordeze intuitiv rutina zilnică a companiei. Angajații se obișnuiseră cu ședințele în care scopurile se modificau brusc, noi sarcini apăreau ca prin farmec, iar cele vechi își pierdeau însemnătatea. În consecință, îl întrebau de cel puțin două ori înainte de a întreprinde ceva care lua timp. Nu ținuse legătura cu ei de cînd plecase în Golf. Întrebările se acumulaseră.

Fără să răspundă vreunuia, se încuie în spațiul său de creație și mai priză niște cocaină. După

ce-şi restabili echilibrul dintre viaţă şi muncă, o chemă pe Kika şi îi spuse să organizeze o întrunire a Sfatului Popular pentru mai tîrziu. Toată lumea. Prezenţa obligatorie.

— Asta înseamnă că ai veşti bune? întrebă Kika.

— Ţi-ai făcut ceva la păr?

— Pentru Dumnezeu, Guy. Ce e cu pitch-ul? Avem de lucru?

— Nu era potrivit pentru noi. Nu erau pregătiţi pentru ceea ce le puteam oferi. Ţi-ai făcut un fel de... ce ţi-ai făcut la păr?

— Of, la dracu'.

Părea decepţionată.

— Nu-ţi face griji, spuse Guy cu vervă. Situaţia e sub control.

Scoase colierul din buzunar.

— Ai putea să-i trimiţi asta Gabriellei prin curier? E în Scoţia. Îţi dau imediat un mail cu adresa.

Kika se uită la numele firmei gravat pe cutie.

— Doar atît?

— Da. Şi trebuie să ajungă RPD. Astă-seară dacă e posibil. Dacă nu cumva s-a futut şi serviciul ăsta, ca toate celălalte.

— Vreau să zic... nu vrei să pui un bilet înăuntru?

— O, adulmecă el nesigur. Un bilet. Da, da. Un bilet.

Ce să-i spună lui Gaby? *Te rog nu mă părăsi. Am planuri pentru noi pe termen mediu şi lung, inclusiv căsătorie şi copii?* Nu era sigur dacă asta-i stătea ei pe suflet, însă, după ce petrecuse cîteva ore pe avion întorcînd pe toate părţile convorbirea lor telefonică, părea să fie singura posibilitate. Propoziţia aia. *Trebuie să vorbim.* Nimeni n-o foloseşte în vreun alt context. Acuma

își găsise și ea să aleagă, cînd el avea atîtea alte griji. Pitch-ul pentru APEF era în dimineața următoare. Astă-seară trebuia să ia avionul spre Bruxelles. Pur și simplu nu avea timp pentru relația lor acum.

Era un colier elocvent. Fusese creat să vorbească de la sine. Însă Kika avea dreptate... mai era nevoie de niște cuvinte. Luă o coală de felicitări dintr-un sertar și scrise mare cu un marker:

impresionant, nu?
te pup G

Părea să aibă tonul potrivit. Atrăgea atenția. Provoca, în cazul în care mai era şi un alt bărbat prin zonă. De ce naiba avea ea o slujbă prin care întîlnea actori? Ăștia erau așa niște nemernici.

Kika se uită la bilet și apoi îl privi pe Guy.

— Julia și-a dat demisia. E pe biroul tău. Cred că mai e una de la Yuri. A, și a telefonat Yves Ballard.

— Bine, spuse Guy. Nici o problemă. No problemo.

O oră mai tîrziu, întărit din nou, coborî să se adreseze Sfatului Popular. Analogia locul-de-muncă-precum-o-comunitate-rurală îi plăcuse întotdeauna, și cu toate că la aceste întruniri rolul său de Staroste cîntărea firește greu (el vorbea, ei ascultau), avea impresia că dădeau un aer democratic agenției, care ajuta fără îndoială la coeziunea colectivului.

Forța de muncă se adunase cu promptitudine în zona de brainstorming. Guy scană șirurile de fețe tinere, corpurile a căror îmbrăcăminte se schimba de la stilul lejer, la modă în hainele de afaceri pe măsură ce treceai de la personalul

creativ la cel financiar. Se simțea mîndru, îi creștea inima în piept. Erau acolo oameni aparținînd unor diverse minorități etnice. Dacă luai în considerare piciorul lui Carrie, era chiar și o persoană cu handicap. Era un microcosmos al societății. Al societății sale.

— Salutare, tuturor. Faceți un pic de liniște, vă rog. Așa, știu că în ultima vreme am trecut printr-o perioadă mai incertă. Am pus cu toții umărul la treabă și e aproape momentul în care vom începe să obținem într-adevăr rezultate. Tocmai m-am întors din Dubai de la o întrevedere pe care eu o consider realmente definitorie și unde am văzut toate lucrurile pe care companiile din vechea economie le fac greșit. O gîndire absolut liniară, fără nici o perspectivă asupra cîmpului timp-energie. Dar, deși nu vom lucra cu Al-Rahman – aici se auziră cîteva mormăieli de dezamăgire – cu toții meritați aplauze. Ați muncit din greu așa că vă rog să vă aplaudați.

Privindu-se unii pe alții posomorîți, angajații de la *Tomorrow** aplaudară.

— Așa. Foarte bine. Să știți că m-am întors din Dubai mai sigur în privința scopurilor noastre decît oricînd. Întîlnirea de acolo și eșecul acelei companii cu o mentalitate înapoiată, de turmă, de a se mula peste filozofia noastră a reprezentat o justificare deplină a ceea ce facem. Așa cum spun întotdeauna, noi nu sîntem o companie, noi sîntem o rețea vizionară și cu acest gînd în minte aș vrea să profit de această ocazie pentru a anunța un nou program. După cum știți, atuul nostru este acela de a imagina și de a fabrica viitorul clienților noștri, însă a venit vremea să ne întoarcem aptitudinile spre interior și să privim viitorul *nostru*. Am putea spune ziua de mîine a agenției *Tomorrow**. Am fost orientați mai ales către

exterior şi acum e timpul să ne bucurăm de experienţa noastră chiar la noi în ogradă. Astfel, începînd de astăzi, tragem linie şi începem proiectul de a vizualiza creativ propriile noastre speranţe şi visuri. Devenim noi înşine clienţii, dacă putem spune astfel. Aş dori ca fiecare dintre voi să se întrebe: ce aş vrea să fiu mîine? Dar peste un an? Dar peste cinci? Şi *unde* mă văd? Asta e o întrebare importantă. Ar trebui oare ca *Tomorrow** să-şi păstreze locaţia fizică în estul Londrei, sau e timpul să decolăm într-o navă spaţială metaforică? N-ar trebui oare să construim structuri arhitectonice temporare pentru fiecare proiect? Sau să ne răspîndim în capsule de salvare în toată lumea? Cum devenim în mai mare măsură *asemenea* nouă înşine? Putem învăţa să ne împrăştiem esenţa creativă şi mai departe, şi cu mai mare forţă? Acestea sînt toate întrebări la care trebuie să reflectăm şi acum e momentul s-o facem. După cum unii dintre voi ştiu, plec astăzi la Bruxelles să fac prezentarea pentru APEF. Cred că munca pe care am depus-o pentru acest client vorbeşte de la sine. Aşadar o voi arăta celor de la APEF şi aş vrea ca voi, în timp ce sînt plecat, să vă gîndiţi la ziua de mîine pentru *Tomorrow**. Peste două zile vom avea o şedinţă în care vom stabili grupuri de lucru pentru cele mai bune dintre ideile obţinute în acest proces. OK, vă mulţumesc, asta e tot.

Fusese, din mai multe puncte de vedere, un discurs strălucit. Unul care dădea din nou avînt. Guy simţea că-i lovise drept în frunte, transformîndu-le dubiile în noi şanse. Urmară destule reacţii, deşi nu toate la fel de pozitive pe cît ar fi dorit. Paul, directorul de finanţe, vru să ştie dacă era sigur că dorea ca toate resursele companiei să fie direcţionate către proiectul ziua de

mîine pentru mîine. Noul designer şef întrebă dacă asta însemna că nu aveau clienţi. Era desigur adevărat, însă Guy îi răspunse sec că a da prioritate creativităţii fusese întotdeauna politica firmei, iar dacă dorea să lucreze pentru o companie care nu punea preţ pe o gîndire liberă, ar trebui să caute altundeva. Ceea ce îi închise gura.

Cum lucrurile fuseseră repuse pe roate la birou, urma partea cea mai dificilă a planului său. Se întoarse în spaţiul său de creaţie şi aşeză telefonul drept în faţa lui, pe masă.

Euroticălos.[1] Nu era nu ştiu ce, nu era prea isteaţă, însă era singura poreclă pe care i-o putuse găsi lui Yves. Guy se implicase serios în toată treaba cu Europa, atît ca idee, cît şi ca loc de unde-i proveneau fondurile. Transcendenta avea birouri în Amsterdam, într-o casă din secolul al XVII-lea cu vedere spre Herrengracht. Guy îi vizitase des de cînd hotărîseră să-l sprijine şi, ca să fie sincer, era nitel copleşit de Yves şi partenerii lui, un olandez, un belgian şi o spanioloaică foarte frumoasă pe nume Inés care era mereu plecată cînd el era în oraş. Respirau un aer de calm mişcîndu-se prin lumea lor de lemn pal şi covoraşe orientale, un calm izvorît din cunoaşterea mai multor limbi străine, deţinerea controlului în vărsăminte mari de bani şi din încrederea în importanţa socială a muncii lor. La început, în perioada în care îl lăsaseră să conducă *Tomorrow** după cum dorea, Guy considerase acest calm ca pe un semn de înţelepciune,

1. Joc de cuvinte intraductibil între „Eurobastard" şi „you're a bastard" („eşti un ticălos"), care se pronunţă aproape identic.

şi, în consecinţă, pusese împreună „Europa" cu „Japonia" ca subdiviziune geografică a viitorului, un tărîm imaginar fascinant în care mîine se întîmpla astăzi. După o vreme, în timp ce climatul relaţiilor se înăsprea şi unele dintre planurile sale (buletinul de ştiri, legătura cu producătorul german de automobile) eşuară, Transcendenta avusese tendinţa tot mai accentuată să se amestece. Se zvonea că nici situaţia lor financiară nu era prea sigură. Calmul deveni răceală. De luni întregi Guy evita telefoanele lui Yves.

Acum era momentul să-l îmbuneze. Însă după eşecul cu Al-Rahman n-avea să fie uşor.

În avionul care-l aducea acasă, Guy acceptase în sfîrşit că probabil s-ar putea descurca şi fără echipa proprie de producţie video. Vînătorii de tendinţe erau şi ei dispensabili – de altfel, păreau să-şi petreacă toate zilele pe Brick Lane fotografiind frizurile oamenilor. Dar chiar şi tăind în carne vie, exista posibilitatea ca Transcendenta să nu dorească să continue finanţarea. La Amsterdam avusese loc un consiliu al acţionarilor. Yves pretindea că întîmpinase o puternică opoziţie cînd pledase cauza agenţiei *Tomorrow**.

Împotriva tuturor acestor lucruri exista APEF. Contractul avea un potenţial uriaş. Oferea şansa de a crea brandul întregului regim vamal şi de imigraţie din Europa. Logo-uri, uniforme, întreaga înfăţişare a poliţiei de frontieră de pe un întreg continent. Dacă reuşea să-şi asigure contractul, toate celelalte – Al-Rahman, Pharmaklyne – nu mai contau deloc.

Doar să nu-i taie linia de credit.

Tocmai îşi făcea curaj pentru confruntarea cu Yves cînd sună telefonul. Lăsă din mînă cartea de credit, dădu la o parte fotografia înrămată cu domnul Roz din *Reservoir Dogs* şi răspunse. Era Kika. Yves aştepta pe fir.

— Cred că ești medium, spuse Guy, încercînd să insufle vocii sale căldură și entuziasm. Eram gata să te sun.

— Serios? spuse Yves.

— Voiam doar să-ți vorbesc despre APEF. Noi sîntem foarte entuziaști aici în privința ei.

— Minunat, Guy. Nici nu mă așteptam la altceva. Și eu voiam să-ți vorbesc despre același lucru. Am veşti bune.

— Poftim? Crezu că nu auzise bine. Serios?

— Da, serios. Vin și eu la Bruxelles. Am tras niște sfori și am organizat o masă astă-seară. O chestie intimă, însă cred că va fi de folos cauzei noastre.

Cauza noastră, se gîndi Guy. Cauza *noastră*?

— Vom fi noi doi, plus Becker, directoarea delegată a APEF și șeful Comisiei de Legătură. Tuturor le-a plăcut ce-au auzit despre voi și vor să te întîlnească înainte de prezentarea oficială de mîine.

Guy era de-a dreptul înmărmurit.

— Yves, e nemaipomenit. E ...e minunat! Așadar sînt interesați pe bune?

— Pe bune? A, da, pe bune. Sînt foarte entuziaști într-adevăr. Mai ales Monika Becker, cred. Ține foarte mult la modul de prezentare.

Yves îi dădu amănunte despre întrevedere și îl avertiză să-și facă timp destul pentru călătorie. Traficul aerian era perturbat în toată Europa. Guy, căruia încă nu-i venea să creadă întorsătura pe care o luase conversația, îi spuse din inimă că abia aștepta să-l vadă. Așeză receptorul în furcă și izbi victorios cu pumnul în aer.

Gabriella se întinsese pe burtă în pat și asculta zgomotele pe care Rajiv Rana le făcea îmbrăcîndu-se. În timp ce-și trăgea pantalonii, mormăia ceva pentru sine în hindi, catarama curelei îi zornăia în timp ce o închidea. Nu se întoarse să-l privească. El se opri la ușă și spuse, cu tonul cuiva care părăsea o ședință de afaceri:

— Fără îndoială, ne vom vedea dimineață.

Gaby nu-i răspunse.

Rămase tăcută un timp îndelungat. Apoi simți că-i era frig și se vîrî sub cuverturi. Trebuie că adormise pentru că atunci cînd deschise ochii văzu că era ora 1:08 a.m., iar zgomotele de la bar încetaseră. Stinse veioza și se rostogoli pe o parte. Pe coridor se auzeau bufnete înăbușite și sunetul unor voci care se certau. Nu înțelegea ce spuneau, însă i se păru că una dintre voci era a lui Rajiv.

O femeie rîse sub fereastra ei. Gaby se gîndi la Rajiv și la Guy și la alți bărbați, la lucrurile pe care i le spuseseră sau pe care i le dăruiseră, lucrurile pe care doriseră ca ea să le facă. Atîtea schimburi. Atîta complexitate. A doua zi va suna la birou să le spună că se întorcea. Era o pierdere de timp să mai rămînă.

Dimineața își strînse lucrurile din baie, își făcu valiza și coborî în restaurant, așezîndu-se singură la o masă de lîngă fereastră. Tăia o felie

de grepfrut cînd auzi o maşină care opri lîngă intrare. După un minut, Vivek dădu buzna înăuntru şi întrebă dacă-l văzuse cineva pe Iqbal. Cîţiva membri ai echipei se tot agitau, îşi dădeau unii altora telefoane şi se comportau ca şi cum era pe cale să le cadă cerul în cap. Sosise mama Leelei.

Gaby lăsă grepfrutul şi merse la recepţie s-o vadă pe femeia care stîrnise o asemenea panică. Spaţiul restrîns era plin de curioşi, aşa că primul lucru pe care îl văzu au fost bagajele, o piramidă Vuitton de un metru optzeci înălţime, avînd la bază un cufăr enorm, iar în vîrf o mică trusă de farduri. Proprietara arăta cam de cincizeci de ani, era înaltă şi probabil odată fusese frumoasă, însă operaţiile îi întinseseră faţa într-o mască netedă, împodobită cu sprîncene tatuate şi un nas bont cu totul nepotrivit. Părul lung şi negru era brăzdat de şuviţe roşii şi era îmbrăcată, din cîte văzu Gaby, ca un transsexual făcînd pe adolescenta, în jeanşi strălucitori care imitau pielea de şarpe şi cu un tricou minuscul pe pieptul căruia era scris cu paiete cuvîntul *Angel*. În timp ce primea salaam-urile ceremonioase ale lui Iqbal, femeia zîmbea teatral. Arăta ca un vampir dezmăţat.

Spre uimirea tuturor, tocmai cînd Iqbal începuse un discurs pompos de bun venit, Leela Zahir coborî în fugă scările.

— Mami!

Îşi făcu o intrare desăvîrşită. Îmbrăcată într-un salwar-kameez de un albastru electric, nu mai avea nimic din fumătoarea înrăită şi deprimată pe care Gaby o întîlnise lîngă lac. În dimineaţa asta arăta ca o vedetă de cinema, cu părul aranjat, înveşmîntată în şifon şi radiind o frumuseţe neostentativă. La început echipa fu uluită, neştiind

ce să creadă, însă cînd eroina lor se aruncă în brațele mamei sale, izbucniră spontan în aplauze. Puteau începe lucrul din nou! Filmul va fi terminat!

Gaby le urmări pe cele două femei care dădeau reprezentația regăsirii lor pentru mulțime, pe Iqbal care își freca mîinile, pe Rocky Prasad și pe operator care se îmbrățișau ca doi școlari a căror echipă tocmai a înscris punctul cîștigător. Leela rămase agățată de gîtul mamei sale, alintîndu-se ca o copilă.

— Mami, arăți așa obosită. A fost o călătorie neplăcută?

— Beti, nici nu-ți poți imagina.

Doamna Zahir ridică puțin tonul ca să audă toată lumea. Mîngîie obrazul Leelei, fața ei nefiresc de netedă încordîndu-se intens în ceea ce putea fi rămășița unei expresii tandre.

— A fost groaznic! Chiar și la clasa întîi, groaznic. Arré! Cînd faci o reclamație tot ce spun e că le pare rău că asta s-a *defectat*, că ailaltă *nu merge*. E șocant să vezi cît de mult depindem de computere. Chiar așa.

— O, mami.

— Dar mi-ai fost bolnavă. M-au sunat să-mi spună că te-au pișcat insecte, că ți-ai pierdut vocea, tot felul de necazuri.

— Mă simțeam așa de rău, mami. Însă cînd am auzit că vii m-am simțit mult mai bine. O să fiu în stare să filmez acuma că ești aici.

— Mă bucur că-mi spui asta.

— Doamnă, și eu sînt încîntat, spuse Iqbal, rotindu-și ochii și ridicînd palmele către cer.

— Iqbal-saab, ai putea face ceva cu bagajele astea?

— Desigur, desigur.

Rajiv Rana coborî săltînd scările, îmbrăcat în jeanşi strîmţi şi într-o cămaşă de doc descheiată pentru a-i lăsa la vedere pieptul depilat.

— A, didi! Eşti tămăduitoare! Ce efect miraculos are prezenţa ta asupra celor tineri!

O îmbrăţişă pe doamna Zahir ca pe o veche prietenă, fără a o privi pe Gaby, care urmărea dezgustată cum femeia se smiorcăi, netezindu-i gulerul cu degetele. Îi trecu prin minte că se putea ca ei doi să fi fost odată amanţi. Ideea o scîrbi.

— Rajiv-bhai, murmură doamna Zahir. Arăţi la fel de bine ca întotdeauna.

El rîse din toată inima.

— Faiza, acum că eşti aici vom putea lucra.

— Asta e o veste bună pentru toată lumea. Acum ar putea cineva să mă conducă în camera mea?

Doamna Zahir hotărî că era nemulţumită de condiţiile din hotel. Era situat într-o zonă puţin accesibilă. Băieţii care se opinteau să-i ducă valizele în cameră, strîmbîndu-se unul la altul, nu erau nici arătoşi şi nici bine îngrijiţi. Nici măcar antichităţile înghesuite peste tot nu o impresionară, însă vechiturile nu-i spuneau de obicei nimic.

Camera ei, cu podeaua denivelată şi tapet floral, era aproape de nelocuit. Avea un pat mare cu ramă de lemn şi pe pereţi erau poze vechi cu bărbaţi îmbrăcaţi în kilturi, cu vite lăţoase şi alte asemenea. Şi mai multe lucruri prăfuite fără noimă. Un prieten îi recomandase de curînd un practician de Vastu, un tînăr arătos hindus care lucra totodată şi ca astrolog. Era educat în America, foarte la curent, şi în ultima perioadă îi armoniza bioritmul cu ritmurile universului, unul cîte unul. Era foarte relaxant. Hotărî să-l

sune pentru a-i cere sfatul. Poate camera ar trebui golită pe perioada şederii ei. Poate chiar zugrăvită. Domnul Vastu nu răspundea însă la telefon, ceea ce o irită. Aşa că doamna Zahir îşi schimbă hainele de călătorie şi comandă un ceai. Afară vuiau motoarele maşinilor şi dubiţelor care transportau echipa de filmare la castel, făcînd înconjurul lacului. Un neisprăvit bătu la uşă să-i spună că fata ei era gata să se prezinte pe platou. Îi trimise un mesaj că va veni şi ea mai tîrziu. Simţea nevoia să se întindă şi să se reculeagă. Să se gîndească.

Căţeaua asta mică sigur punea ceva la cale.

Călătoria fusese un chin. Controlul traficului aerian din Mumbai era la pămînt şi nenumăratele avioane care încercau să decoleze aveau întîrzieri uriaşe, chiar şi după ce aeroportul fusese redeschis. Era uluitor că toate se datorau Leelei. La început, tot tămbălăul ăsta cu computerele păruse un dezastru, însă cu cît afla mai multe cu atît ajunsese să-l considere o şansă. De ani de zile, Leela era un nume recunoscut în India. Însă acum faţa ei avea să fie cunoscută în toată lumea. Doamna Zahir nutrise întotdeauna ambiţia ca fiica ei să treacă dincolo de lumea filmelor indiene. Leela avea piele deschisă la culoare şi un trup deloc rubicond. Nu avea nasul mare sau grăsimea hrănită cu ghee a fetelor desi. Avea un look internaţional. Încurcătura asta cu virusul se putea dovedi trambulina perfectă.

Apoi sunase Iqbal să-i spună că Leela era bolnavă. Iar după Iqbal, Rajiv. Să-i telefoneze Rajiv! Faiza ştiu că situaţia era serioasă. La telefon, Rajiv păruse îngrijorat. Îi spusese că el nu credea că Leela avea ceva, doar că dintr-un motiv anume nu voia să filmeze. Cînd Faiza vorbi

cu ea, fata păruse bolnavă, înșirîndu-i povești despre aerul rece și despre dureri de stomac. Faiza hotărî s-o liniștească. N-avea rost s-o preseze cît timp nu știa cauza. La urma urmei, Leela era cheia. Doar cînd începuse să facă filme din greu reușise Faiza să rupă legăturile cu Zahir. Bruta aia știa că singurul lucru care le ținea legate de el erau banii. Fără aceștia, mama și fiica nu aveau alt venit decît cel primit de Leela pentru filmări. Era o situație care trebuia cîntărită cu grijă.

Cînd Rajiv o sună din nou, Faiza îl sfătui să fie precaut, însă fu de acord că nu era momentul ca fata să facă nazuri. Cînd era vorba de banii Micuțului Aziz, nu era niciodată momentul. Așteptînd telefonul agenției de transport care urma să-i comunice prețul biletului, Faiza regretă că o lăsase pe Leela să plece singură. Era un experiment pe care nu avea să-l mai repete.

Faiza nu-și scăpase o clipă fata din ochi, încă de cînd Leela se afla la începutul carierei. Deși renunțase la ambițiile proprii pentru a se mărita cu Zahir, întreținuse legăturile cu lumea filmului. Nu era, le spusese reporterilor de la reviste, genul de mamă care să trăiască prin realizările fiicei ei. Pur și simplu, întrucît făcuse și ea parte din această industrie, cunoștea posibilitățile. Leela avea talent cu carul. Ar fi fost o crimă să-i curme înflorirea. Prin urmare, supraveghease fiecare ședință foto, fiecare interviu, îi alesese hainele, activitățile și prietenii, petrecînd zi după zi pe platourile caniculare și noapte după noapte la petreceri și premiere, prezentîndu-și fiica, bătînd la cap producătorii și regizorii să-i dea o șansă.

Evident, fata nu-i apreciase eforturile. Între patru ochi, plîngea, întreba de ce trebuia să facă tot ce-i cerea ea. Nu dorea să vorbească cu babalîcii

ăia. Nu voia să poarte bluze atît de strîmte, nu-i plăceau sariurile astea din filme. Îi dăduse atîta de furcă. Care altă fată s-ar fi plîns că mama ei o lua de la învățat ca s-o ducă la o petrecere?

În cercurile din lumea filmului, Faiza Zahir își cîștigase reputația de mamă iubitoare, reputație pe care o alimenta cu grijă prin articole romanțioase și portrete în reviste în care apăreau amîndouă. Cuvintele Leelei, pe atunci în vîrstă de șaptesprezece ani, erau adesea citate. *Mami îmi este cea mai bună prietenă. N-aș putea suporta să treacă o zi fără să o văd.* Absența domnului Zahir era uneori subiect de bîrfe răutăcioase, însă în general ziariștii (și milioanele de fani ale căror opinii le modelau) erau copleșiți de frumusețea ei, de grația cu care dansa, de felul în care reușea să transmită că dincolo de trăsăturile ei perfecte și de pielea fără cusur exista un șuvoi de emoții, o înțelegere a suferinței și tragediilor.

Uneori Faiza se simțea paralizată de faima mereu în creștere a fiicei sale. Leela părea să plutească liberă, fără a mai putea fi controlată. Banii curgeau, scăpaseră de Zahir și de nesuferita lui oțelărie, însă acasă Leela se închidea în sine, iar Faiza era geloasă. Certurile deveniră tot mai aprinse, tot mai lungi.

— Parcă nici n-aș avea nume! Parcă nu sînt o persoană, ci doar mama Leelei Zahir!

— Să știi că nu eu am vrut toate astea!

— Ai putea măcar să-mi arăți puțină recunoștință!

O țineau tot așa. Cîteodată spărgeau cîte ceva. O dată prostuța înghițise niște pastile. Faiza o duse la un doctor discret și nimic nu ajunse la urechile presei, însă, prăbușită pe un scaun din sala de așteptare, regretă unele dintre lucrurile

pe care fusese necesar să le facă. De pildă, treaba cu piticania aia bătrînă de Gupta. Fetei trebuie că-i fusese foarte greu să se supună. Însă şi ea făcuse lucruri dificile. În viaţa asta, cu cît îţi scoteai mai repede din cap toate prostiile alea despre iubire, cu atît mai bine.

Făcu un duş în baia mică şi inconfortabilă, apoi deschise cufărul şi îşi inspectă noua garderobă în căutarea unor haine potrivite cu ocazia platoul-de-filmare-din-Scoţia. După ce se îmbrăcă, sună la recepţie pentru a cere o maşină.

Era una din acele zile scoţiene în care soarele se întrevede printre nori în fuioare moi de aur şi lumea pare eterică, spirituală; cînd umezeala din aer frînge toate razele, deviază toate privirile, creează un ascunziş în care lucrurile pot exista neobservate.

Gaby uitase de intenţia de a pleca. Ferindu-şi ochii de soare cu un dosar, stătea lîngă un bastion, urmărind-o pe Leela Zahir dansînd pe meterezele castelului Dimross. Fata era îmbrăcată în verde smarald şi avea o eşarfă mare de mătase care flutura în urma ei ca o pînză de corabie. Era urmată de o trupă de dansatoare ale căror haine de culoarea liliacului contrastau cu ale ei, ale căror mişcări îi imitau piruetele şi şerpuirea pe zidul îngust.

La baza zidurilor fuseseră montate boxe, iar pe creneluri erau amplasate reflectoare gigantice cu becuri de mii de waţi. Asfaltul crăpat al parcării de lîngă castel abia se zărea din cauza şirurilor de camioane de cinci tone, rulotelor, generatoarelor de curent şi dubelor furnizorilor, aliniate parcă pentru a o asedia pe fata în sariul verde; un asalt de sunet şi lumină. Rocky şi Vivek se cocoţaseră în spatele aparatului de filmat

montat pe o macara hidraulică. De cîte ori Rocky striga „motor", mica platformă se apropia de tînăra fată, care se întorcea s-o înfrunte și deschidea larg brațele într-un gest extatic. Între duble, luminile erau micșorate, iar din spatele turnulețelor și crenelurilor apăreau siluete care refăceau machiajul, aranjau costumul, îi aduceau domnișoarei Zahir un pahar cu apă și un scaun pliant. Apoi întregul proces se repeta: sunetul amplificat al viorilor și al vocii înalte de femeie, explozia de lumină, momentul de abandon al actriței.

Era uluitor. Gaby fusese pe multe platouri, dar chiar și de departe simțea fascinația pe care Leela o exercita asupra aparatului de filmat. Era ca și cum Leela ar fi atras toată adunătura aceea de oameni și aparate către ea prin simpla putere a voinței. Membrii echipei, profesioniști plicitisiți și cinici din principiu, păreau hipnotizați.

După ce terminară scena, trecură la următoarea, așezînd camera pentru prim-planuri cu Leela în fruntea trupei de dansatoare. Gaby se strecură ușurel pe lîngă un grup de electricieni care vîrau cabluri în cutia unui distribuitor și-l căută din ochi pe Iqbal. Dacă Leela tot își revenise la forma ei de vedetă, ar fi putut da și cîteva interviuri. În fața centrului de primire a turiștilor, o clădire de lemn în formă de L în care se găseau casa de bilete, magazinul de suveniruri Scotch Mist și snack-barul Jac-o'-Bite[1], erau o mulțime de spectatori, localnici, ziariști și fani de origine asiatică. O bandă de plastic îi separa de echipă, însă mai mulți fotografi se învîrteau prin zonă, făcîndu-i Leelei fotografii cu teleobiectivul

1. Joc de cuvinte între „Jacobite" (iacobin) și „bite" (îmbucătură).

și ghemuindu-se apoi în fața laptopurilor pentru a le trimite agenților. Nu toți reușeau. În timp ce-i privea, unul se ridică și-și azvîrli în lac laptopul, care dispăru cu un bîldîbîc stins.

Îl găsi pe producător în compania unui bărbat roșu la față, îmbrăcat într-o jachetă Barbour, care se sprijinea într-un baston aproape la fel de înalt ca el. Pantalonii lui de stofă maro erau vîrîți ostentativ într-o pereche de șosete groase, care dispăreau la rîndul lor în niște cizme solide de piele maronie. Iqbal vorbea cît de măgulitor putea, explicîndu-i onctuos aspecte ale producției și descriindu-i contextul scenei pe care tocmai o filmau.

— Un cîntec foarte emoționant, Alteța Voastră. Ciupește corzile inimii și răvășește lăuntric, fără îndoială.

Gaby presupuse că bărbatul era „lordul" domeniului pe care se aflau, stăpînul castelului Dimross. În timp ce venea, Iqbal îi făcu semn cu mîna lui Rajiv Rana, care se apropie alene să-i fie prezentat Alteței. Purta costumul de filmare, care putea fi descris doar ca o îmbrăcăminte de tweed în stil disco, o combinație pestriță de verde stins și galben acid, completată de o șepcuță de vînător. Zărind-o pe Gaby, Rajiv ezită stingherit. Nemernicul se uita efectiv în jur căutînd o portiță de scăpare. Gaby era înmărmurită. Cine dracu' se credea? *Ea* îi făcuse o favoare, nu invers. Își stăpîni furia și așteptă în timp ce Rajiv făcu cunoștință cu fața roșie.

— Domnia Sa este Lordul din Dimross. Alteță, acesta este eroul nostru, domnul Rajiv Rana.

— Alteță, spuse Rajiv. Este o onoare să vă cunosc. Ce loc frumos aveți.

— Ăă, mulțumesc. Dimross se întoarse rapid către Gabriella. În spatele înfățișării lui cețoase,

avea probabil în jur de patruzeci de ani. Păru fericit s-o vadă.

— Şi cine e încîntătoarea domnişoară?

Iqbal dădu vag din mînă.

— Fata de la publicitate. Camila... Jamila... ăă.

— Gabriella Caro. Îmi pare bine.

Dimross îi strînse viguros mîna.

— Dimross. Îmi pare bine. Spune-mi Kenny. Faci parte din echipă, aşadar.

— Lucrez pentru o companie de relaţii publice din Londra. Sînteţi foarte norocos să aveţi o casă atît de frumoasă.

— Mulţumesc, draga mea. Desigur, acum optzeci de ani aici nu era nimic din toate astea. Doar un morman de moloz.

— Poftim?

— A, da. Chiar aşa. Odată a existat o fortificaţie acolo pe stîncile acelea, dar s-a prăbuşit. Sau a fost rasă de pe faţa pămîntului? Nu prea îmi amintesc. Bunicul meu a fost un romantic. Ca în toate poveştile alea cu spada înfiptă în stîncă şi aşa mai departe. A făcut o groază de bani din cărbuni şi i-a intrat în cap că îi trebuie o rezidenţă de familie. Aşa că a cumpărat titlul şi mai toate pămînturile de pe aici şi a construit castelul din temelii. Cu succes, dacă pot spune astfel.

Gabriella era dezamăgită.

— Credeam că e din Evul Mediu.

Dimross păru satisfăcut în mod pervers auzind-o.

— Ca să vezi ce ochi avea bătrînul. E mult mai pitoresc decît toate castelele veritabile, iar turiştii evident că nu-şi dau seama. Tradiţia britanică în ce are ea mai bun, zic eu.

Pe Rajiv şi Iqbal părea să-i deranjeze faptul că nu erau băgaţi în seamă. Rajiv îşi petrecu

brațul pe după umărul lui Dimross și îl întrebă dacă practica vînătoarea. Dimross îi îndepărtă mîna cu blîndețe înainte de a răspunde.

— Depinde de ce înțelegi prin vînătoare. Am o mlaștină cu fazani. Și cîteodată mai împușc iepuri, cam atît.

Rajiv îi promise că dacă avea să viziteze vreodată India vor merge împreună la vînătoare. Fiind o celebritate, sugeră el, putea obține permis guvernamental pentru anumite specii a căror vînătoare era în mod normal interzisă. Cînd începu să-i descrie lordului pușca pe care și-o dorea, Gaby găsi ocazia de a discuta cu Iqbal.

— Trebuie s-o întrebi pe maică-sa, răspunse producătorul. Totul trece prin ea acum.

O găsi pe doamna Zahir tronînd pe un scaun pliant, cu fața aproape în întregime ascunsă îndărătul lentilelor fumurii ale unor ochelari enormi. Un curier se bîțîia neliniștit în apropiere în timp ce ea purta o conversație cu un bărbat care era în mod cert un reporter. Faiza o măsură din priviri pe Gaby, evaluîndu-i înfățișarea. Un damf acru și dușmănos răzbătu dinspre scaun. Doamna Zahir termină interviul, îi făcu vînt ziaristului și își deschise telefonul mobil.

— Ce pantofi drăguți ai, spuse.

— Mulțumesc. Ce bluză drăguță aveți.

Ostilitatea reciprocă era deplină.

Gabriella trebui să aștepte cît timp doamna Zahir vorbi la telefon cu un soi de astrolog în privința amplasamentului scaunului ei în funcție de un reflector din apropiere. Era îngrijorată că radiația acestuia îi perturba legătura cu energiile tămăduitoare ale universului. Ar trebui să se mute? Răspunsul era pesemne da, întrucît curierul primi ordinul să mute scaunul. Așezată în siguranță la doi metri mai în stînga, își îndreptă

atenţia asupra Gabriellei, care îi explică ce dorea. După un ritual în care invocă diverse dificultăţi, doamna Zahir îi dădu telefon Leelei pe metereze. Da, dorea să vorbească cu presa. Da, în grup. Da, fotografii. Toate erau în regulă. Gaby se duse să împrăştie veştile bune.

Aruncă o privire în magazinul de suveniruri, plin pînă la refuz de ursuleţi de pluş în kilturi, cutii de turtă dulce şi broşuri de poze cu focalizare neclară. Mai erau acolo jocuri cu pioni pe tema Masacrului de la Glencoe şi seturi din care puteai construi o mică fermă de carton. Era şi o gînganie drăguţă, tot de pluş. Cel mai bun loc pentru conferinţa de presă era evident snack-barul. Îl chemă pe unul dintre curieri, îi spuse să aranjeze o masă şi plecă în căutarea unui microfon.

Peste o oră, lucrurile ieşiseră complet de sub control.

Unul după altul, vehiculele apăruseră în parcare, zece, cincisprezece, douăzeci: care de televiziune, taxiuri împărţite de mai mulţi ziarişti certăreţi. Erau din Taipei şi Moscova, din Frankfurt şi L.A. Li se spusese să ajungă aici cît mai rapid. Haita de jurnalişti, cu care înainte te mai puteai descurca, număra acum aproape 200 de persoane. Înghesuită într-un colţ de o mulţime de oameni care se îmbulzeau, avînd cu toţii întrebări, cerinţe speciale şi motive de a cere prioritate în faţa celorlalţi, Gaby se trezi încercînd în acelaşi timp să mute conferinţa la hotel şi să sune la birou ca să ceară ajutor. În cele din urmă, îl apucă de revere pe un reporter extrem de enervant de la un tabloid şi îl întrebă ce naiba căutau cu toţii acolo.

— Da, e adevărat, îi spuse lui Dan Bridgeman cîteva minute mai tîrziu. A apărut o înregistrare

video. A teroristului. Nu, nu știu ce spune, însă se pare că e un mesaj pentru ea.

Deja nu se mai putea filma. Leela se refugiase în castel. Rocky era în mijlocul unei crize de nervi, țipînd la oricine încerca să iasă de pe platou. Gaby descoperi că dacă se retrăgea în spatele barului era în stare să reducă numărul de oameni care puteau ajunge la ea. În loc s-o ajute, Iqbal își croi drum prin mulțime și începu să se răstească la ea pentru că pierduse situația de sub control. Se străduí să-i răspundă politicos. Afară, responsabilul de platou nu reuși să împiedice doi fotoreporteri să treacă podul înspre insulă, iar între cîțiva mașiniști și o echipă de știriști din Portugalia care mișcaseră un reflector se iscă o scurtă încăierare.

În spatele tejghelei, cu fața la îngrămădeală, Gaby avea impresia că lucra în tura de sîmbătă seara la un bar infernal. Domnișoara *Film Buzz* încerca să-i atragă atenția, făcîndu-i cu mîna și zîmbindu-i galeș. Femeia făcuse de undeva rost de o pălărie tam-o'-shanter care-i stătea în creștetul capului ca un cuib de pasăre construit de organizația ecologistă Garda Neagră. Pe fereastră, Gabi îl zări o clipă pe Rajiv Rana, înconjurat de un grup de adolescenți asiatici. După toate aparențele, încercau să-i smulgă cămașa de pe el.

În cele din urmă, făcu o încercare de a scăpa, spunîndu-le tuturor celor care i se agățau de haine că întîlnirea cu presa urma să aibă loc la hotelul Clansman. Dădu peste Rob D., și mîrîi la el să pregătească o dubiță pentru evadare. Reuși să-o plaseze pe Leela înăuntru înainte de a fi zăriți, dar Rob trebui să avanseze centimetru cu centimetru pînă la șosea prin mulțimea de oameni care ridicau aparatele foto în dreptul geamurilor și băteau cu degetele în sticlă.

Blițuri și declicuri de obturatoare. Leela prăbușindu-se în scaun. Mama ei rînjind și fluturînd scurt din mînă către obiective de parcă ar fi făcut parte din familia regală.

La hotel, directorul blocă intrările. Pe pajiște, un șir de reporteri se pregăteau pentru a intra în direct, folosind lacul drept fundal. Gaby răspunse la telefoane și încercă să facă rost de o copie a casetei teroristului.

— Înainte de a declara ceva trebuie să o vedem... Nu, nu vă pot promite asta, însă e în interesul dumneavoastră, fiindcă nu facem nici un pas înainte de a vedea... da... da...

În final, unuia dintre cameramani i se făcu milă și îi strecură o casetă VHS în cutia poștală. Echipa de producție se îngrămădi în apartamentul lui Iqbal, ale cărui uși fuseseră încuiate. Cu perdelele trase și douăzeci de oameni în cameră, căldura era sufocantă. La început Leela nu voi să se uite.

— Am văzut-o, spuse ea.

Apoi cedă și se așeză picior peste picior pe marginea patului, ținîndu-și mama de mînă. Vivek introduse caseta în aparat și apăsă pe play.

Pe ecran apăru un indian tras la față. Întinse mîna pentru a ajusta încadratura. Imaginea era de proastă calitate, dar Gaby observă că purta ochelari și că era foarte tînăr, probabil abia trecut de douăzeci de ani. Stătea chircit pe scaun, cu genunchii trași la piept. Nu îți puteai da seama unde se afla. Într-o cameră. Un apartament, oare?

Tînărul nu prea arăta a terorist internațional.

— Acesta este un mesaj personal pentru domnișoara Leela Zahir, începu el. Avea o voce subțire și nesigură. Oricine vede această înregistrare și are privilegiul de a o cunoaște, v-aș ruga să i-o

trimiteți. E important. Așadar, ăă, vă mulțumesc pentru atenție, domnișoară Zahir. Sper să vă parvină, întrucît s-ar putea petrece lucruri care să mă împiedice să vă explic personal și vreau să știți cît de rău îmi pare. Desigur, nu-mi asum responsabilitatea pentru toate neplăcerile cauzate ...scuze, trecem peste asta. Știu că am asociat bunul dumneavoastră nume cu... ar trebui mai întîi să spun că numele meu este Arjun Mehta. Am crescut în New Delhi, dar în prezent am reședința în America. Scuze. Le fac pe toate în ordinea greșită. Vreau să spun în primul rînd, înainte de toate, de la primul dumneavoastră film v-am fost un mare admirator. Am văzut *Rău răuț drăgălaș drăguț* de opt ori și desigur v-am văzut și toate celelalte filme, pe majoritatea de peste trei ori, însă de mai puțin de șapte. Sînteți eroina mea. Sînteți genul de fată pe care mi-ar plăcea... doar în visele mele, desigur... nu sînt un... sînt doar... vreau să zic, toate astea trebuie să pară tare ciudate... să vi se pară o nebunie, ce-i drept. Nu sînt nebun. Scorul meu la un test de pe Internet indică acest fapt. Și nu sînt un terorist. Of, nu mă descurc prea bine. Scuze. Asta vreau să spun. Îmi pare atît de rău. N-am vrut niciodată să vă rănesc, pentru că sînteți totul pentru mine. Însă urma să-mi pierd slujba. Am luat o decizie greșită. Virugenix este o companie internațională de vîrf și nu doream decît o șansă ca să-mi demonstrez capacitățile, însă în schimb mi-au spus că îmi voi pierde slujba și Darryl Gant, care e șeful Vînătorilor de Fantome și, dacă mă întrebați, un om foarte dificil, un om iute la mînie, Darryl Gant n-a vrut să mă asculte. Cum puteam să-i explic? Dacă-mi pierdeam slujba trebuia să mă întorc la părinții mei acoperit de rușine. Cu toate că desigur acum am dat de o

rușine și mai mare. Ce se va întîmpla cu ei? Și cu sora mea de asemenea, care vrea să se căsătorească cu prostovanul ăla din Bengal și să o șteargă în Australia. Am încercat să-i spun. M-am oferit să lucrez pe gratis. Însă ei ziceau că oricum trebuie să plec pentru că ultimul venit e primul plecat și cum sînt de naționalitate străină... și așa mai departe. Voiam să creez doar o mică perturbare, doar o problemă mică, pentru ca apoi să pot interveni pentru a o rezolva și a deveni un erou. Însă iată unde am ajuns și mi se spune terorist și suspectul numărul unu al FBI-ului și mi-e frică, domnișoară Zahir. Simt că pot să vă spun asta. Sînteți o persoană înțelegătoare. Se vede în ochii dumneavoastră, mai ales în *Acasă în suflet*. Știți despre ce vorbesc pentru că sînteți sensibilă și de asemenea și frumoasă, asta se vede din interpretarea dumnevoastră. Am folosit imaginile și cîntecele dumneavoastră fără să cer permisiunea, pentru că sînt irezistibile și... îmi pare rău. Asta e tot.

Întinse mîna și închise camera de luat vederi. Ecranul se făcu negru și apoi începu să prezinte imagini mai vechi din jurnalele de știri, materiale peste care ziaristul copiase înregistrarea. Toată lumea din încăpere începu să vorbească în același timp. Distrugea industria cinematografică, behan chod-ul ăsta, pîngărea imaginea Indiei. Maniacul. *Perversul*. Lui Gaby discursul i se păruse demn de milă, penibil chiar. Băiatul avea expresia hăituită a unuia care știa că legătura sa cu lumea e extrem de firavă.

Singura care nu spuse nimic era Leela Zahir. Privea încă fix ecranul, pe care se vedeau tancuri avansînd printr-un oraș din Orientul Mijlociu. Părea pe cale să izbucnească în plîns. Simțind privirea cuiva, își ridică ochii și reuși un mic

zîmbet forţat. Gaby n-ar fi putut spune ce era mai deprimant, băiatul de pe casetă sau fata asta, celebra vedetă de cinema atît de lihnită după afecţiune, încît devoţiunea unui admirator scrîntit o mişca într-atît. Dintr-odată înţelese clar situaţia Leelei. Ce fel de viaţă ducea, legată de căţeaua aia de maică-sa, împinsă încoace şi încolo după bunul plac al echipei ăsteia de dobitoci?

— Pare destul de drăguţ, încercă Leela, şovăind.

Gaby ridică din umeri şi se prefăcu că avea ceva de căutat în agenda mobilului.

În timp ce discuţiile continuau, Leela anunţă că era copleşită şi îşi întrebă mama dacă se putea retrage în camera ei. În timp ce se strecura afară, ascunzîndu-şi faţa în plete, o prinse brusc de mînă pe Gaby şi o strînse. Gaby avu o senzaţie de prăbuşire în stomac, pe care o simţea întotdeauna cînd cineva făcea apel la emoţiile ei. Dumnezeule, doar n-avea să fie tîrîtă în toată harababura asta?

Iqbal le ordonă majorităţii celor din echipă să părăsească încăperea. Gaby se aşeză pe pat, dar nu luă parte la discuţie, care se desfăşură mai ales în hindi. În tot decursul acesteia, Rajiv Rana, încă îmbrăcat în rămăşiţele zdrenţuite ale costumului său, se plimbă de colo-colo lîngă fereastră, murmurînd „Futu-i, o, futu-i".

— Salim-bhai, izbucni el la un moment dat, trebuie să-i spui lui Baba că nu e vina mea. OK?

La final, Iqbal îi comunică ce hotărîseră.

— Facem imediat declaraţie de presă. Leela Zahir îl roagă pe terorist să se predea numaidecît autorităţilor de drept şi dacă este cu adevărat un fan să nu mai folosească imagini cu ea pentru a produce daune comerţului internaţional. Încalcă

legea copyright-ului, e un criminal și trebuie să se predea chiar acum.

— Cu tot respectul, spuse Gaby, m-ați angajat ca ofițer de presă, ceea ce înseamnă poate că și opinia mea în această privință ar putea fi utilă.

— Te rog, acum nu e timp pentru nesubordonare. Doamna Zahir va scrie textul și dumneata îi vei da citire... dacă fata nu dorește ea însăși, măcar de data asta. Du-te și spune-le celor de afară că vom da o declarație într-o oră, după care îi rog să se împrăștie.

Gaby era prea uimită de modul în care o trata producătorul pentru a se înfuria de-a binelea. Ieși fără un cuvînt, se întoarse în camera ei și încuie ușa. Apoi, pentru prima dată de cînd își aducea aminte, izbucni în plîns. Își dădu voie cinci minute, după care inspiră adînc de cîteva ori și intră în baie să-și refacă machiajul.

Ceva mai tîrziu doamna Zahir o abordă la bar și îi înmînă o foaie de hîrtie. Se schimbase și purta acum un compleu discret de după-amiază, cizme de piele și o bluză cu un elefant aurit aplicat pe piept. Ochii îi străluceau nefiresc, însă fața îi era întunecată. Avea o urmă roșie pe obraz, de parcă fusese pălmuită.

— Leela este prea obosită pentru a se adresa publicului ei, se zborși ea. Totuși cred că asta exprimă ce are de spus.

Pe foaie, litere cu bucle mari și șovăitoare scrise cu un pix violet compuneau declarația de presă. Cel puțin asta crezu Gaby că era. Gramatica și ortografia erau mizerabile. Textul abia dacă avea sens.

— Doar n-aveți de gînd să dați asta presei?

— Ce-ai spus? zîmbi doamna Zahir dulce. Ai un accent atît de puternic, draga mea. Uneori e greu să te înțeleagă omul.

— *Eu* am un accent puternic?

Doamna Zahir pîndea de după perdele vînzoleala de pe pajiște.

— Ce? Da, pronunți ca o străină. Acum, dacă-mi dai înapoi hîrtia, mă duc să vorbesc cu presa internațională.

Accentuă prima silabă a cuvîntului „internațională", apăsînd-o atît de tare, încît mulțimea de reporteri care așteptau afară căpătă brusc alura luxoasă a unei băi înspumate sau a unei cutii cu bomboane de ciocolată.

— Tu?

— Dragă, spuse doamna Zahir cu hotărîrea plictisită a unui matador dînd lovitura de grație unui taur plăpînd, deși nu zic că n-ai putea fi frumușică dacă ți-ai da silința, n-ai *prezența* necesară unei astfel de apariții publice. Ar trebui să te gîndești serios să te aranjezi un pic. Probabil ți-ar folosi la lucru.

Gaby se trezi scuipînd înjurături către dosul femeii. Doamna Zahir trecu pe lîngă recepție, dînd la o parte cu mîna o pereche de coarne de cerb care îi agățaseră părul. Trase ivărul ușii principale, o deschise și își anunță prezența lumii de afară.

— Ascultați-mă, le recomandă ea pe un ton strident. Sînt Faiza Zahir. Mama.

Urmă o scurtă pauză, după care tunurile cu bliț începură să tragă, scăldînd-o în fulgere epileptice. În mod absurd, începu să fluture din mînă. Gaby tropăi pînă în cameră și trînti ușa. La dracu' cu toate astea, se gîndi. La dracu' cu filmul lor și la dracu' cu Scoția. Se întorcea la Londra.

Însă mai întîi se va culca. Trase draperiile, își aruncă hainele într-un maldăr pe podea și se vîrî în așternut. După o vreme deschise televizorul și

petrecu o oră bezmetică, sărind de la episoade din *Prietenii tăi* la ştirile locale, care păreau a consta în întregime în discuţii despre peşti. În cele din urmă, scoase din geantă o mască de somn primită în avion şi o pereche de căşti, hotărîtă să închidă uşa lumii exterioare pentru un timp cît mai îndelungat. Era sigură că avea nişte Valium pe undeva, aşa că se sculă din nou şi se ghemui pe podeaua băii scormonind prin conţinutul trusei de toaletă pe care o golise pe jos. Avu noroc. Treizeci de minute mai tîrziu se întoarse în pat şi se întinse.

Se trezi în întuneric, cu gura uscată şi cu un zumzet insistent în urechea dreaptă. Zgomotul se dovedi a fi telefonul, care încetă să mai sune în timp ce ea îl căuta pe pipăite, lăsînd-o într-o stare de semiconştienţă confuză. Abia aţipi din nou cînd cineva bătu la uşă şi îi spuse numele.

— Cine e? mormăi ea.

— Sînt Davey, de la recepţie, domnişoară Caro.

— Lasă-mă în pace.

— Aş putea deschide uşa?

— Ţi-am spus să mă laşi în pace.

— Domnişoară Caro?

În cele din urmă, se înfăşură într-un chimonou şi îl întrebă pe funcţionarul jenat ce dorea. Sosise un pachet pentru ea. Nu, n-a putut să amîne pînă dimineaţă pentru că era nevoie de semnătura ei. Îşi cerea scuze că o trezise. Gaby îi închise uşa în faţă.

Uitîndu-se la ceasul deşteptător, văzu că era unu noaptea. Dormise cam cinci ore. Coborî morocănoasă şi desculţă la recepţie, semnă de primire, se întoarse în cameră şi se aruncă pe pat. Văzînd adresa lui Guy pe recipisă, deveni şi mai nemulţumită. Rupse amabalajul şi deschise cutia.

Colierul era minunat. Minunat și țipător și oarecum vrednic de compătimire. Pentru o clipă se gîndi aproape cu afecțiune la Guy, la convingerea lui absurdă că banii puteau îndrepta toate greșelile. Apoi zări biletul.

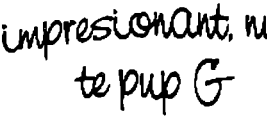

Dintr-odată văzu limpede cît de jalnică era viața ei. Își petrecuse trei ani cu bărbatul ăsta. Iar el n-avea nimic să-i spună.

O năpădi vechea ei nevoie de a se elibera și de a fugi. Va pleca mîine. Apoi va părăsi Londra și pe Guy. O va lua de la început. Se gîndea la împachetat și la călătoria cu avionul cînd auzi o nouă bătaie la ușă. N-o luă în seamă, însă persoana de dincolo de ușă continuă să bată.

Deschise și se pomeni față în față cu un Rajiv Rana neîngrijit și zburlit.

— Tu? Să nu-ți închipui că te las să intri. Du-te dracului, ticălos arogant ce ești.

— E cu tine?

— Cine? Du-te și agață o dansatoare dacă ai chef.

— A dispărut, spuse el. E cu tine?

— Cine a dispărut?

— Ea, Leela. Nu e în camera ei.

— Probabil se plimbă pe-afară. Uneori merge să fumeze o țigară lîngă lac. De ce mă deranjezi cu chestia asta?

Îi trînti ușa în nas, însă se duse totuși la fereastră. Castelul plutea ca un miraj deasupra lacului. Plantația de pini avea un aer funerar. Pajiștea pustie se pierdea în întuneric.

În cartierul în care-și au sediile instituțiile Uniunii Europene, ca în toate zonele rezervate guvernelor și administrației, lumea fizică a fost supusă fără scrupule celei imateriale, exigențelor limbajului. Este o zonă de birouri discrete și parcuri tăcute, un tărîm al bogăției neostentative, al consumului care nu lasă în urmă deșeuri vizibile. Diplomați de la 160 de ambasade se întîlnesc aici cu reprezentanții a 120 de organizații guvernamentale și a 1 400 de ONG-uri diferite, căutînd cu toții să perfecționeze cea mai europeană dintre arte: exercițiul controlului fără afișarea puterii.

Nu există așadar nici o sugestie de grandoare fascistă la cartierul general al UE, cu toate că arhitectura păstrează o urmă de clasicism nefericit, care se regăsește în mod bizar și în atmosfera marmoreană a vieții de aici, din inima noii Europe. Aspectul reținut și neremarcabil al clădirilor constituie manifestarea exterioară a ceva mai adînc, care își are originile în scopul nobil, însă întru cîtva sinistru, al Uniunii de a ajunge la un consens final, de a se rupe de istoria brutală, dionisiacă, a Continentului.

Regulamente, statistici, directive și planuri de acțiune; la sediul UE limbajul este ordine, iar odată cu ordinea apare și violența, încifrată în suprafețele dure ale clădirii Berlaymont, în

uniformele poliţiştilor plictisiţi care păzesc parlamentul. Este o violenţă învesmîntată în limbaj, învăluită şi domesticită treptat de către acesta, pînă la a căpăta nuanţa blîndă şi lumina slabă a întregului program european. Violenţă discretă, cum ar fi intimitatea supravegheată şi războiul umanitar. Paradoxuri tipic europene.

Maşina în care se afla Guy rula cu viteză pe Rue de la Loi. Scaunul din dreapta al Porsche-ului lui Yves mirosea a piele şi a admiraţia semenilor săi.

— Sînt *aşa* varză, spuse Yves.

La volanul bolidului său galben, cu faţa scăldată în lumina felinarelor, era viitorul cu formă umană. Guy se întrebă cînd auzise Yves pentru prima dată cuvîntul ăsta american, în ce film pentru adolescenţi sau în care vacanţă în Florida îl remarcase, pentru a-l folosi ulterior în conversaţie.

— Şi eu, spuse el.

Vorbea serios. Prizase tot restul cocainei înainte de a se urca în avion. Inima îi era gata să-i sară din piept.

Parcară maşina pe marginea străzii şi intrară într-o casă din secolul al XIX-lea care fusese transformată într-un mic hotel. Reamenajarea, îl informă Guy, fusese opera unui revoluţionar. Guy nu era sigur dacă asta însemna că designerul făcea politică sau doar că era foarte priceput. Designul holului era fără îndoială extrem, fără a-ţi scoate însă ochii. Pereţii radiau o blîndă luminescenţă interioară, iar angajaţii purtau tunici lungi de culoare albă, precum reprezentanţii binevoitori ai unei civilizaţii superioare dintr-un film SF.

Restaurantul, numit Séraphim, se găsea sub o boltă de sticlă care ţinea loc de acoperiş. Maître

d'-ul îi întîmpină lîngă bustul unui individ bărbos. Guy îl privi pe regele Leopold al II-lea. Regele Leopold îl privi pe Guy, care duse mîna la cravată să vadă dacă stătea dreaptă. Transpira.

Chelneri eleganți pluteau printre mesele ocupate de grupuri care discutau liniștit. Clienții, bărbați și femei, erau îmbrăcați în haine gri și bleumarin, culorile probității și ale încrederii, alcătuind un peisaj vestimentar sobru, presărat doar ici-colo cu cîte o cravată cu model sau cîte o bijuterie de argint. Un observator mai ager decît Guy ar fi observat poate calitatea indescifrabilă a acestor mici accesorii personale, ca și cum, departe de a fi rezultatul unor bizarerii de gust sau concepție, ele aveau pur și simplu o funcție ritualică, erau puncte de sprijin ale ideii de individualitate mai degrabă decît exemple ale practicii ei.

Fură conduși la o masă de lîngă fereastră. Doamna director Becker și signor Bocca îi așteptau. Se făcură prezentările și directoarea, o blondă zveltă la vreo patruzeci de ani, le aduse la cunoștință că Gunnar Nilsson nu putea ajunge la cină. Guy inspiră adînc și le zîmbi. Încercă să nu considere absența lui Nilsson ca pe un semn rău. Proiectul era de altfel în aceeași măsură rodul muncii ei. Becker spuse că ea avea să conducă ședința de a doua zi. Era și ăsta un avantaj. Încercă să-și impună să nu mai transpire. Cămașa i se lipise de spate.

Yves începu să flecărească despre o punere în scenă a *Aidei* pe care atît el, cît și directoarea o văzuseră la Verona. Din considerație față de Guy, vorbi în engleză, construind fraze elaborate, iar directoarea îi răspunse în același mod, dovedindu-se egala lui. Propoziție după propoziție, cei doi păreau a se înfrunta într-un duel în care

arma era o limbă străină. Bocca, pe care subiectul încerca evident să-l atragă în conversație, își privea mîinile în tăcere. Își așezase palmele întinse pe fața albă de masă și își examina degetele lungi, ca și cum voia să se hotărască pe care să-l secționeze primul.

— Spuneți-mi cu ce vă ocupați, îl întrebă Guy.

— Știința informațiilor, spuse Bocca fără să-și ridice ochii.

— Așa, spuse Guy, simțind că încercarea de a stabili o legătură era deja lipsită de speranțe. Bocca îi aruncă o privire sardonică.

— Dimensiunea informațională este crucială pentru întreg procesul de armonizare, îl ajută doamna director pe Guy, aplecîndu-se spre el și zîmbindu-i. Guy îi răspunse recunoscător tot cu un zîmbet. Se întrebă cum ar fi dacă s-ar culca cu ea.

— Chestiunea frontierei este o chestiune de informație, remarcă Bocca. Guy nu era sigur ce voia să spună cu asta. Suna ca un citat.

— Firește, spuse Yves.

— Firește, se declară Guy de acord, urmîndu-l. Aproape că se sperie cînd Bocca își ridică privirea de la mîinile sale.

— Așa crezi și dumneata?

— Cu tărie, răspunse Guy, încercînd să nu scrîșnească din dinți.

Chelnerul veni la masă să le ia comanda de băuturi și apoi se îndepărtă, în timp ce italianul, cu înflăcărarea subită a unuia care simte că și-a găsit în sfîrșit prieteni pe lume, îi fixă pe Guy și pe Yves cu ochii plini de speranță, și se lansă într-un discurs despre centralitatea tehnologiei informației într-un regim vamal și de imigrație modern.

— Cred, spuse el cu pasiune stăpînită, că este cel mai important instrument pe care îl avem. O autoritate de frontieră pan-europeană trebuie să deţină un sistem comun de colectare şi acces la informaţii. Acest lucru este evident. Altfel identifici un terorist sau un imigrant pe motive economice într-o ţară şi îl pierzi din nou cînd trece într-o alta. Orice propunere pentru poliţia noastră de frontieră trebuie să includă dimensiunea informaţională.

Bătu în masă pentru a-şi sublinia spusele. Chelnerul se întoarse cu o sticlă de vin, din care Bocca gustă, privindu-şi fix paharul de parcă ar fi fost un *clandestino* încercînd să cîştige o bucată de pîine muncind.

Guy îşi bău vinul cu înghiţituri mari, scoţînd sunete de aprobare în timp ce Bocca descria valoarea nepreţuită a Sistemului de Informaţii Schengen al comunităţii europene în ce privea controlul migraţiei ilegale.

— Problema cu aceşti oameni e că mint, îşi distrug actele. N-ai de unde să ştii cine sînt. Spun că vin dintr-o zonă de război, însă vor doar să ia slujba unui cetăţean. Combinînd baza de date cu indicii biometrici, tăiem de la rădăcină toate minciunile.

Ilustră această idee tăind aerul cu palma, izbind-o apoi de cealaltă şi lăsîndu-se pe spate în scaun, cu o mină definitivă.

— Cîtă dreptate aveţi, spuse Guy, turnîndu-şi un al doilea pahar. Iar noi am prins acest aspect al rolului APEF în prezentarea pe care am realizat-o la *Tomorrow**.

— Serios? întrebă Becker.

Îi zîmbea din nou. Cîţi ani o fi avînd? Cincizeci? Fatruzeci şi cinci? Luă o nouă înghiţitură de vin.

— Da. Echipa mea şi-a dat seama că în secolul XXI graniţa nu mai este doar o linie trasată pe pămînt. E mult mai mult. Graniţa ţine de statut. De oportunităţi. Firește, fie eşti dincoace, fie dincolo de ea, însă poţi să te afli dincoace şi să fii în acelaşi timp în afara ei, nu-i aşa? Sau să fii dincolo şi să priveşti încoace. În orice caz, aşa cum spunem într-unul dintre diapozitivele noastre, „Graniţa este pretutindeni". „Graniţa", şi asta e crucial, „e în mintea ta". Evident, din punctul de vedere al marketingului, o graniţă mintală este un plus, întrucît o graniţă mintală este o valoare, iar o valoare poate fi promovată.

— Mă bucur că vedeţi lucrurile în această lumină, spuse doamna director Becker, care arăta (îşi dădu seama Guy) ca o femeie care-şi folosea din plin abonamentul la sala de gimnastică. Această perspectivă tinerească îmi place foarte mult. Ne este foarte greu să le facem educaţie cetăţenească tinerilor.

— O, fără îndoială, o aprobă Guy. Cetăţenia înseamnă să fii unul de-ai noştri, sau, după cum ne place să spunem la *Tomorrow**, „a fi din gaşcă". După cum ştie toată lumea, a fi din gaşcă este o chestiune de atitudine, iar la *Tomorrow**, atitudinea este pîinea noastră cea de toate zilele.

Conversaţia începuse să-i fie favorabilă.

Doamna director Becker încercă o explicaţie întortocheată a modului în care se născuse APEF, care unitate a cărei direcţiuni oferise personal cărui grup de studiu, care părţi interesate trimiseseră observatori, care blocuri din parlament făcuseră lobby pentru anumite schimbări din platforma legislativă. Guy, căruia nu-i era foame, vîrî furculiţa în carpaccio-ul său de ton şi încercă să urmărească ce spunea. Nu era uşor. Peştele

din farfurie lucea îmbietor și, dintr-odată, ca suporterii unei echipe de fotbal înghesuindu-se toți în același metrou după meci, un șir de imagini grăitoare îi năvăli în minte. În fiecare dintre ele (din motive de care știa că ar trebui să-i fie rușine) apărea doamna director Becker îmbrăcată într-un costum de baie albastru cu croială decentă, ca acelea pe care le purtau elevele de la școala de fete din Gloucestershire vecină cu școala de băieți la care învățase el. Guy își petrecuse mult timp examinînd costumele respective în timpul orelor de sport în comun. Cînd se udau, își schimbau culoare din bleumarin în negru.

Trebuia să se dezmeticească.

— ...către instituirea unei autorități comune de frontieră, care, permițînd în primă fază statelor membre să adopte politici diferite în privința anumitor detalii...

— Așa e, spuse el. Da, da.

— Poftim?

— Scuză-mă, Monika. Te rog, continuă.

— OK. Ei bine, pînă în acest moment am făcut progrese remarcabile și ne aflăm chiar în stadiul de a implementa acțiuni comune sub egida APEF, așadar există acum un climat favorabil pentru a avansa înspre o imagine comună care să se suprapună peste armonizarea politicilor.

— Punct în care intrăm noi în scenă, spuse Yves. Guy renunță la pește. Își așează cuțitul și furculița în farfurie și își mai turnă niște vin.

— Să vă mărturisesc un secret, spuse Bocca cu un aer conspirativ. Monika n-a vrut să se laude cu implementarea APEF. Știți de ce n-a putut veni Gunnar astă-seară? Oficial e la Helsinki, la conferința asupra extinderii – aici Bocca făcu o pauză și privi în jur cu precauție exagerată – însă în realitate lucrurile sînt și mai palpitante.

Astăzi se lansează Operațiunea Atomium. Gunnar e la Paris și o monitorizează de la centrul de control al poliției noastre.

Bocca izbi triumfător în masă, ca un orator care tocmai a avansat un argument grăitor.

Guy își alungă gîndurile despre fluturatul prosoapelor și înotul pe spate și își construi o față de om interesat. Indiferent despre ce vorbea Bocca, subiectul părea să-l facă fericit, și dacă îl făcea fericit era important pentru pitch-ul de a doua zi.

— Operațiunea...?

— Atomium.

Doamna director Becker rîse, fluturîndu-și pletele ca o fetiță.

— E doar unul dintre numele acelea prostești de băieței pe care polițiștii le dau proiectelor lor. Cu toate că este într-adevăr un pas important. Și seara aceasta este una importantă. Întrucît signor Bocca...

— Te rog, Monika, spune-mi Gianni.

— Întrucît Gianni a divulgat secretul, cred că vă pot spune și vouă. Îi amenință pe Guy și pe Yves cu degetul. N-o să vorbiți cu presa?

Cei doi își luară expresii grave, ca pentru a demonstra că un asemenea lucru era de neconceput.

— Ei bine, continuă ea, acesta este numele primei acțiuni coordonate de APEF, care se desfășoară chiar în acest moment în opt capitale europene.

— Ce fel de acțiune?

Bocca își împinse scaunul mai departe de masă și se așeză picior peste picior. Nu-l mai recunoșteai în el pe bărbatul posac care stătuse cu privirea plecată. Acum era relaxat, însuflețit. Guy observă că purta șosete cu romburi roz și albastre.

— O razie, spuse el, întărind cuvîntul cu mîinile. O razie coordonată care are drept scop ridicarea de pe stradă a 5 000 de *sans papiers* pînă mîine dimineaţă. Îi identificăm, le înregistrăm datele şi apoi îi trimitem pe cît mai mulţi putem în ţările lor de origine, totul în şaptezeci şi două de ore. Întreaga operaţiune se bazează pe utilizarea comună a informaţiilor din SIS şi are loc sub egida APEF. Ei, ce spuneţi?

— Uau, spuse Guy. Părea să fie răspunsul adecvat.

— Este un moment special pentru Gianni, după cum vedeţi, spuse Becker. Ca şi pentru mine. Am încercat din răsputeri să facem din APEF o realitate. Şi acum e o instituţie reală, funcţională. Nu mai e doar pe hîrtie.

— Un toast, sugeră Yves. El, Becker, Guy şi Bocca ridicară paharele şi lui Guy i se păru că acesta era un moment de comunicare perfectă între ei, acolo sub bolta de sticlă a restaurantului Séraphim, o clipă în care toate canalele erau în mod miraculos libere.

Sosi felul principal, mîncarea fiind aranjată ca nişte cuneiforme pe farfurii albe exagerat de mari. Guy îşi dădu seama că din nou comandase peşte. Bocca începu să dezmembreze un soi de pasăre mică, poate un sturz, extrăgînd bucăţele minuscule de carne cu furculiţa şi introducîndu-le una cîte una în gură. Mînca mecanic, fără remuşcări. Guy îşi întoarse privirea în altă parte. O vreme împinse peştele şi verdeţurile încoace şi încolo prin sosul galben, apoi flutură sticla goală de vin în direcţia chelnerului, care pluti spre ei şi o înlocui cu una plină. Monika şi Yves trecuseră la subiectul America.

— Trebuie să învăţăm de la ei, spunea ea. Se prezintă atît de bine în media. Tot ce e american

e cel mai bun, cel mai mare. Ne spun asta și noi îi credem, chiar și cînd e vorba de lucruri proaste, cum ar fi mașinile.

— Sau mîncarea, adăugă Bocca, zdrobind un os fragil între măsele.

Yves aprobă dînd din cap.

— Chiar și relele din America sînt mereu cele mai mari. Orașele lor sînt cele mai întinse, cele mai poluate, cele mai periculoase. Cînd le spui cum e la Paris, nu te cred. Nu vor s-audă. E ca o religie.

— Sau la Roma, spuse Bocca.

— Sau cafeaua, spuse Guy, care îi ascultase doar pe jumătate.

— Dar asta e puterea economică a Hollywoodului! Este imperativ să concurăm cu ei! Europa are nevoie de propria sa fabrică de vise! Nu din vanitate. Ci din motive economice. I-am spus de multe ori acest lucru comisarului Papadopoulos. Trebuie să inițiem un program care să acorde fonduri pentru promovarea unei imagini pozitive a Europei pe toate canalele media. Cinema, televiziune, *bandes dessinées*, peste tot. În momentul acesta situația se aseamănă unui război rece, iar noi nici măcar nu luptăm.

— Dar, interveni Bocca, s-au făcut deja anumite lucruri bune în acest domeniu.

— Fără îndoială, însă te rog, Gianni, știi și tu că muzica clasică și serialele de televiziune despre romani nu sînt de ajuns. Promovarea tradiției este una. E un duel pe care l-am cîștigat. Sîntem mai vechi, indisputabil. Însă cei care trebuie convinși sînt tinerii. Rapperii, gangsteri hip-hop trebuie să conducă mașini europene. Să tragă cu arme europene!

— Uneori o fac, precizâ Guy.

— Asta intră în domeniul de competență al lui Guy, le reaminti Yves.

— Desigur, spuse ea radioasă. Și sînt sigură că ai multe idei în legătură cu acest proiect. Recent am făcut să circule un document care pleda pentru crearea și promovarea unui erou al comunității europene. Ei îl au pe căpitanul America și pe colonelul Sanders și așa mai departe. Noi ce avem? Însă am deviat de la subiect. Cultura nu e sub direcțiunea mea. E mai degrabă un hobby. Am venit aici să auzim ideile voastre despre APEF și m-am luat cu vorba despre toate celelalte. Sînt foarte entuziasmată de ce mi-a spus Yves pînă acum, dar nu știu prea multe. Ce zici, ne mai spui cîte ceva?

— Cu mare plăcere, spuse Guy îndreptîndu-se în scaun. Era momentul pe care-l așteptase. Bătăile inimii îi încetiniseră pînă la un ritm suportabil. Era pregătit. Sub masă se găseau laptopul său și un dosar cu mostre și foi volante de împărțit. Yves îl privea încurajator.

— Cred că cele două aspecte sînt legate între ele, începu el. Ideea de a promova Europa, de-a o face să pară un loc mișto, a fost în centrul conceptului pe care l-am dezvoltat la agenția noastră.

Le înmînă patru hărți ale Europei. Deasupra scria *Continentul de mîine e și cel de ieri*.

— Și evident primul contact al oamenilor cu Europa se face prin poliția de frontieră.

— Exact!

Bocca izbi cu mîna în masă, făcînd să răsune paharele ca un șirag de clopoței. Cîțiva oameni își întrerupseră conversațiile și se uitară spre masa lor.

— Gianni, îl admonestă Monika. Te rog, Guy, continuă.

— Păi, ar trebui să promovăm Europa ca pe un loc în care vrei să ajungi, dar care nu e pentru toată lumea. Un continent care așteaptă oameni, însă numai pe cei mai buni. Un continent exclusivist. Un continent *select*. Iar în mare, ideea noastră este de a folosi metafora călătoriilor de plăcere pentru a susține acest mesaj. Iată ce vreau să spun.

Căută în dosar și scoase niște cartele de acces în alb. Fiecare avea sigla UE gravată în albastru și auriu pe o parte și cuvintele *Membru Platinum* pe cealaltă. Becker și Bocca le întoarseră de pe o parte pe cealaltă.

— Doamnelor și domnilor, anunță Guy pe un ton festiv pe care îl exersase în avion, bine ați venit în Clubul Europa – salonul VIP al lumii.

Doamna director Becker era vizibil încîntată.

— Știți, desigur, ce înseamnă cultura cluburilor, știți cît contează să fie de partea privilegiată a cordonului de catifea pentru tinerii formatori de opinie, atît în interiorul UE, cît și în afara ei. Este un concept care le e familiar, pe care îl respectă și care, credem noi, se adresează atît cetățenilor, cît și celor care doresc să devină europeni. Mesajul care se vrea transmis aici este că ar trebui să te gîndești să treci de paznicii noștri numai dacă porți hainele potrivite, ca să mă exprim așa. Am făcut un scurt film pentru a ne susține viziunea.

— Guy, spuse Yves, n-ai vrea să ni-l arăți?

— Acum? Vreți să-l vedeți acum? Îl am pe hard.

— Ar fi minunat, spuse Becker. Bocca încuviință și-i făcu semn lui Guy să continue.

Guy își scoase laptopul din geantă și îl așeză pe masă, îndepărtînd cu grijă firimiturile și paharele din jur. Îi dădu drumul și în timp ce așteptau

să pornească, le împărți schițele echipei sale pentru insignele și uniformele APEF. Acronimul autorității de frontieră era compus fie din tuburi albastre de neon, fie ca un aranjament de becuri strălucitoare, fie imprimat cu mai multe corpuri de literă în stilul disco al anilor '70. Ofițerii de imigrație, bărbați și femei, erau rași în cap și purtau căști, ochelari reflectorizanți și jachete futuriste de culoare neagră care aveau pe spate logo-ul APEF în forma unei porți cu gratii.

— De-a dreptul frapant, spuse Becker. Bocca le semnală că probabil cămășile negre constituiau un look oarecum controversat.

— Nu e neapărat nevoie să fie negre, îl asigură Guy. Albastre cu auriu e o altă posibilitate evidentă.

Laptopul pornise. Stătea pe masă bîrîind și afișînd un screensaver Windows.

— OK, spuse Guy. Să găsesc fișierul. Am intitulat filmul *Europa: fără blugi, fără adidași.* Dădu click pe icon-ul omonim. Nu se întîmplă nimic. Dădu din nou și ecranul se făcu negru. În locul „Odiseei digitale prin cluburile Europei" pe care echipa sa de creație o obținuse în urma unei istovitoare serii de chefuri pe tot continentul, se auzi pîrîitul unui hard bolnav, urmat de o explozie țipătoare de muzică indiană și de imaginea dezolant de familiară a micuței dansatoare.

— Futu-ți, spuse Guy. Te rog, nu acum. O, futu-ți.

— Ce s-a întîmplat? întrebă Monika, scrutînd ecranul.

— Ai o problemă, observă Bocca.

— Da, mersi că mi-ai spus.

— Guy, îl avertiză Yves.

— Sper că nu e varianta distructivă, spuse Bocca.

Guy simțea cum îl cuprinde panica. Laptopul trebuia să fi fost reparat. Beleaua asta trebuia să fi fost remediată.

— Futu-ți, spuse el din nou, apăsînd brutal butonul de stingere. Futu-ți.

— Ai văzut știrile? îl întrebă Monika pe Yves. Tipul a apărut la televizor. E un fan obsedat de actrița asta.

— Guy, calmează-te, spuse Yves. Ai copii ale fișierului, nu?

Guy încercă să se stăpînească. Asta n-ar fi trebuit să se întîmple. Nu acum, cînd lucrurile mergeau așa de bine.

— Da, mormăi el.

— Deci poți suna la birou.

— Blestematul ăsta de computer. Vă jur, parcă e o conspirație.

— Poate ar trebui să luăm cîte o cafea, sugeră Yves.

Monika părea binevoitoare.

— Nu-ți face griji, Guy. Întîlnirea e abia mîine. Poți obține filmul pînă atunci.

Guy le privi fețele pe rînd. Zîmbeau cu toții, compătimitori. Doreau ca el să reușească. Se simțea ca o coardă prea întinsă. Voia să țipe la ei, să le spună cum totul depindea de prezentarea asta. Afacerea lui, casa lui, relația lui – toate. Îi venea să plîngă, însă îngăimă o scuză și se duse la toaletă unde își stropi fața cu apă și se închise într-o cabină. Rămase acolo cîteva minute, încercînd să-și vină în fire. De ce dracu' nu mai avea niște cocaină? L-ar fi ajutat. Futu-i. Futu-i. Futu-i.

Izbi cu pumnul în ușa cabinei cît putu de tare.

Durerea era înfiorătoare. Poate își rupsese un os. Ținîndu-și la subsuoară mîna care-i zvîcnea, înjură de mai multe ori în șoaptă. Cînd durerea scăzu pînă cînd se simți din nou în stare să perceapă lumea înconjurătoare, ieși din cabină și își vîrî mîna sub robinet.

Cînd se întoarse la masă, Yves îi aținu privirea și îi făcu semn că totul era în regulă. Cineva stinsese laptopul și îl pusese înapoi în geantă.

— Domnule Swift, îi spuse Bocca curtenitor și expansiv, te rog nu-ți face griji. Aceste detalii tehnice nu sînt importante. Ceea ce ne interesează este calitatea ideilor.

— Amîndoi am fost foarte impresionați de prezentarea dumitale, adăugă Becker. Știi să comunici cu mare claritate.

— Vă mulțumesc.

— Desigur, adăugă Bocca, trebuie să urmăm procedura oficială, însă neoficial pot să-ți spun că am asistat la mai multe prezentări, iar calitatea a fost... ei, variabilă. În opinia mea, nu prea ai vreun concurent serios.

— Vreți să spuneți...

Yves rînji.

— Nu vrem să spunem nimic, zise doamna director Becker. Aceasta a fost o discuție neoficială și e vorba de păreri personale. Nu trebuie să crezi că am promis ceva.

— Însă mi-au plăcut tare mult cartelele, interveni Bocca.

— Iar logo-ul este superbun.

Becker îi aruncă o privire sugestivă.

— Ești un tip cool, domnule Guy Swift. Iată cartea mea de vizită, în cazul în care mai ai niște întrebări înainte de întîlnirea de mîine.

— Luăm cîte o cafea? întrebă Yves.

— Da, răspunse Guy, frecîndu-și falangele pe ascuns. Cafea. Minunat.

O jumătate de oră mai tîrziu își luau la revedere în fața restaurantului Séraphim. Bocca îl bătu pe Guy pe spate și îi promise să-i aducă un document despre activitatea SIS, pe care fără îndoială îl va găsi fascinant. Doamna director Becker îl înștiință că dacă avea nevoie de ceva în orele imediat următoare, ea va fi trează, avînd de lucru la niște acte.

Guy se prăbuși stors pe scaunul din dreapta al mașinii lui Yves.

— Prietene, spuse acesta pieptănîndu-se în oglinda retrovizoare, tre' să bem ceva.

Guy îl privi nu prea convins.

— Știu și eu, Yves. Poate ar trebui să dorm.

Yves se prefăcu că nu-l înțelegea.

— Nu fi prost. Întîlnirea e abia după-amiază și ai deja contractul în mînă. Hai, nu mai fi așa serios. Îi cunosc eu pe ăștia. Trebuie să se prefacă că sînt precauți, dar de fapt i-ai dat gata. Tipa voia să mergi cu ea, știu și eu, chiar acolo în restaurant, într-o debara. Oriunde. Ar face orice i-ai spune.

Guy izbuti un zîmbet slab. Yves îl lovi în joacă cu pumnul în umăr.

— Trebuie să te relaxezi. Dacă ești așa obosit, uită-te în torpedou. Găsești ceva util acolo.

— Zău?

Guy deschise torpedoul. Înăuntru era o casetă cu fermoar legată în piele, în care se găseau o veche trusă de toaletă pentru bărbați și o eprubetă cu capac în care era un praf alb. De capac era atașată o linguriță minusculă de argint. Guy realiză că era pe calc să-și schimbe părerea despre Yves.

Zece minute mai tîrziu, să meargă să bea ceva părea cea mai bună idee posibilă, singurul răspuns

pe măsura răsunătorului lor succes de afaceri. Yves, care își schimbase și el părerea între timp, credea acum că o băutură oarecare nu le era de ajuns unor oameni care învinseseră lumea precum ei. Viitorii stăpîni ai pămîntului aveau nevoie de una adevărată. Ambală motorul și ieși în trafic, accelerînd pe lîngă un taxi și îndreptîndu-se spre centru.

— Relaxează-te, îi spuse din nou lui Guy. Știu un loc pe cinste.

Locul pe cinste se numea Noua Dimineață, un club cu un fronton de coloane ionice discrete și cu un hol de catifea roșie, unde plătiră o taxă pentru a intra într-o mare sală întunecată avînd în mijloc o scenă puternic iluminată. Se așezară la un bar oval scufundat în podea, ajungînd astfel cu ochii la nivelul pubisului unei tinere dansatoare care nu purta decît o pereche de cizme lucioase din PVC și o jartieră sub care vîra bancnotele împăturite. Yves comandă o sticlă de votcă, pe care o băură cu gheață, urmărind numărul atletic al fetei, care atîrnă cu capul în jos de o bară și se lăsă apoi să alunece pe spate pînă la podea, forfecîndu-și picioarele.

Yves vorbi încontinuu. Oportunitățile de afaceri care se iveau din contractul cu APEF puteau fi nenumărate, afirmă el.

— Guy, gîndește-te. Comunitatea are atîtea activități, atîtea lucruri care au nevoie de o promovare ca lumea. Întreaga înfățișare a serviciului de imigrație, de frontieră, poliția vamală – toate astea arată atît de învechit în momentul de față. Și uniformele lor, Dumnezeule, parcă-s dintr-un coșmar din secolul XX. Dacă le-ai face mai... mai *funky*, ar fi imediat altceva, ar fi mai acceptabile pentru oamenii moderni. Toate protestele pe care le primesc, toată reputația lor

proastă depind în mare măsură de cum *resimt* oamenii aceste lucruri. Oamenilor nu le pasă de puterea care-i constrînge, nu dau doi bani pe asta dacă arată cool.

Guy îl asculta numai pe jumătate. Se simțea eteric, ușor! Drogurile, alcoolul, stresul și lipsa de somn îl făceau să se desprindă de propriul său corp, de locul în care stătea, sprijinit în coate în fața unui pahar. Apăruse o nouă dansatoare. Își făcea corpul să zvîcnească asemenea unui bici, cu un zîmbet de sus, aproape maniacal, întipărit pe față. Se învîrti în jurul stîlpului într-un dans spasmodic, apoi își aruncă jacheta de piele și sutienul, descoperindu-și sînii mici însă perfecți. Trupul îi lucea alb-albăstrui în lumina reflectoarelor și Guy se gîndi dă-o-n pulă pe Gabriella. Dă-o-n pulă de curvă. Asta-i femeie. Adevărată.

Dansatoarea observă modul în care o privea și se lăsă pe vine, tîrîndu-se spre el. Yves rîse și îl îndemnă să-i dea ceva bani. Scormoni în portmoneu și scoase o bancnotă, pe care ea și-o vîrî într-o cizmă. Drept răspuns, își depărtă picioarele și își mișcă șoldurile, lingîndu-se pe buze ca o pisică. Guy privi încrețiturile pielii de la baza feselor, conturul coastelor în timp ce își ridica brațele deasupra capului. În sfîrșit, ea își desfăcu slipul și Guy își ținu răsuflarea la vederea micului V palid care îi încadra vulva.

— Hai. Yves îl trăgea de mînecă. E timpul să mai luăm un pic.

Guy aproape căzu de pe scaun și îl urmă în direcția toaletelor. Un bodyguard se repezi după ei la Bărbați, dar Yves îi strecură 500 de euro în mînă și, în loc să-i dea afară, omul stătu de pază cît timp ei se înghesuiră într-una dintre cabine și prizară din cocaina lui Yves.

Yves era de nerecunoscut: unde era capitalistul suav din timpul ședințelor de zi de la Transcendenta? Părul îi căzuse peste față. Gulerul îi era descheiat, iar cravata de mătase îi atîrna ca un ștreang soios în jurul gîtului. Era varză. Arăta aproape *britanic*.

— Tu, îi spuse Guy, ești fantastic, în pula mea. Ești tare.

— Nu, *tu* ești fantastic. Treaba asta e formidabilă. O să primești serios de lucru de la ăștia. După cum se uita Becker aia la tine, mă gîndeam că acum sare peste masă să te înhațe.

— Știi ce? Mi s-a părut bună.

— Bună?

— Știi tu. În formă. Sexy.

Yves începu să chicotească primul, urmat de Guy. Se sprijineau unul pe celălalt, rîzînd atît de tare încît aproape scăpară drogurile în toaletă. Apropierea fizică îl aduse pe Guy într-o dispoziție confesivă.

— Știi, Yves, dacă asta n-ar fi mers, aș fi fost futut. De tot. Și așa nu știu dacă pizda de iubită-mea m-a părăsit, sau ce pula mea se întîmplă cu ea. Dar măcar acum știu că ești de partea mea. Am crezut c-o să ne tai coarda.

Yves îl privi și zîmbi cherchelit.

— Foarte amuzant. Să-ți spun un secret? Și eu am nevoie de contractul ăsta la fel de mult ca și tine. Pizda asta de piață e așa de jos că n-ai idee. Știi toate companiile alea de tehnologie pe care le-am finanțat? S-au dus dracului toate, ne putem căca pe ele. Și dacă nu facem niște bani în curînd, m-am futut și eu. Ce zici de asta?

— Pe bune?

— Pe bune. De ce crezi că-s aici? Pizda aia de firmă a ta *trebuie* să meargă. E curu' meu în joc, ca și al tău.

Se priviră în ochi și începură din nou să rîdă. Guy crezu că avea să-i fie rău. Paznicul bătu nerăbdător în ușă.

— Cred că e timpu' s-o ștergem, spuse tărăgănat Yves.

Se împleticiră înapoi în club. Guy se prăbuși pe scaun. Își privi ceasul. Trecuse de două. Yves îi puse un braț pe după umăr, lăsîndu-se pe el.

— Păcat de pizda de prietenă-ta.

— Da.

— Dar ești cu Yves Ballard și compania ta o să meargă ca unsă și ai un nou client și ești omul zilei de mîine, nu?

— Așa.

— Așa că acum ai o nouă prietenă. Yves făcu semn cu degetul peste umăr. Două dansatoare așteptau în penumbră, fumînd și vorbind în șoaptă.

— Ia-o pe care vrei.

— Dar...

— Nu-ți face probleme. Totul e aranjat. Mai fac și ele un ban în plus. Șeful își ia și el partea. E un loc dintr-ălea.

— E tîrziu, Yves.

— Nu fi papă-lapte. Voi, englezii, sînteți toți niște papă-lapte. Hai. Nu trebe să-ți petreci noaptea cu ea. Te distrezi o oră și o dai afară. Hai, că am plătit deja.

— Zău?

— Sigur. Să nu-mi zici că n-am grijă de investițiile mele.

Guy le privi pe cele două femei. Una era cea la care se holbase. Își legase părul lung și făcut permanent, purta acum o rochiță scurtă și albă și sandale cu tocuri. Chiar și îmbrăcată era excitantă. Perspectiva de a se întoarce acasă cu ea îl speria însă puțin.

— Cum te cheamă? o întrebă.

— Irina, răspunse ea cu un accent plat de est-europeancă.

Guy simţi un fior prevestitor. Nu era o voce de serviciu-clienţi. Însă era potenţial senzuală.

— Bun, te-ai hotărît? întrebă Yves. Ne vedem mîine la hotel.

Îi strînse mîna lui Guy şi ieşi, sprijinit de cealaltă fată. Guy îşi dădu seama că Yves era şi mai praştie decît el. Oare avea să se urce în maşină?

Irina îl întrebă unde mergeau. Guy îşi imagină cum va încerca s-o strecoare prin holul hotelului. Nu i se părea o idee prea înţeleaptă.

— Ăă, nu-s sigur. Ştii tu vreun loc?

— Desigur, spuse ea. Vino.

Afară găsiră un taxi. Irina dădu adresa şi porniră, cu şoferul examinîndu-i în oglinda retrovizoare. Se îndepărtară de oraş, iar fata lăsă o mînă să-i alunece ca din întîmplare în poală, pipăindu-l. Era mai mult o cîntărire decît o mîngîiere, un gest de nevastă la o tarabă de fructe. În cap i se învolburau fantezii pornografice, însă toate erau oarecum separate de propriul său trup. Se simţea anesteziat, terminat. O erecţie ar fi necesitat un efort de voinţă.

Relaxează-te, îşi spuse Guy. Yves avea dreptate. Puţină distracţie. Însă privi pe fereastră un şir de case întunecate şi se întrebă îngrijorat unde mergeau. Era trei dimineaţa. Se îndreptau către suburbii.

Granița dintre Statele Unite și Mexic este una dintre cele mai strict controlate din lume. Începînd din Brownsville, Texas, și pînă pe coasta Californiei, ea se întinde cale de peste 2 000 de mile, fiind monitorizată de patrule înarmate, echipate cu aparatură de captat termo-imagini, senzori de mișcare, dispozitive portabile cu raze X, sisteme optice GPS, hărți prin satelit și alte echipamente tehnologice menite să împiedice (sau cel puțin să limiteze) trecerea neautorizată de bunuri, vehicule și persoane. Lîngă San Ysidro, la sud de San Diego, douăzeci și patru de benzi de circulație converg într-un sistem iscusit de bariere din beton, proiectate astfel încît să împiedice întoarcerea sau mersul în marșarier al vehiculelor cît timp li se verifică detaliile în bazele de date și cîini antrenați sînt aduși de agenți să adulmece în jurul roților.

În partea de nord a graniței se găsește un mall, alcătuit din buticuri cu fațade false de adobe și acoperișuri roșii, în care se vînd mormane de blue jeans și adidași cu preț redus. Angajații adormiți privesc toată ziua parcarea din față, sperînd și visînd la orice ar fi acel lucru la care poți spera și visa cînd administrezi vînzările surplusului de îmbrăcăminte și încălțăminte aici, la marginea Americii.

Arjun sosi în timpul navetei de dimineață a cumpărătorilor, care călătoreau douăzeci de minute

din centrul orașului San Diego. Mult prea rapid. Avea nevoie de mai mult timp să se pregătească. Stătu o vreme pe un pod rutier de deasupra autostrăzii, privind mașinile care avansau centimetru cu centimetru înspre bariere, apoi hoinări înapoi pînă la mall, oprindu-se în fața vitrinei unui magazin de pantofi. Era oare în siguranță dacă ieșea la pas din America? Toți ceilalți făceau așa. Pur și simplu intrau pe jos în Mexic. Părea mult prea ușor. N-ar trebui să-și ia precauții?

Hotărî să se deghizeze. Magazinul următor vindea ochelari de soare, așa încît își cumpără o pereche. Peste cîteva minute, văzîndu-se reflectat în vitrina magazinului Laura Ashley, și-i scoase și le rupse eticheta cu dinții. Apoi își continuă plimbarea fără țintă de la Nautica la Levis și apoi la Banana Republic.

Prima imagine a Mexicului îl speriase. Dincolo de parcare și de triajele de marfă de pe latura americană se întindea un larg canal fluvial betonat. Urma apoi un șir de dealuri scunde presărate cu blocuri cenușii de locuințe cu acoperișuri plate. Aerul era pîclos, mirosind a gaze de eșapament și a canalizare. Deasupra orașului mohorît de pe celălalt mal al rîului un imens steag mexican atîrna inert de un stîlp înalt. Cînd îl văzu pleoștit și părăsit pe fundalul cerului gălbui-cenușiu, Arjun nu mai știu ce îl speria mai tare: posibilitatea de a fi capturat sau posibilitatea de a nu fi. De zile întregi granița reprezenta limita exterioară a imaginației sale. Dincolo de ea erau doar abstracțiuni: Evadarea, Libertatea, Viitorul. Acum viitorul căpătase o înfățișare: o îmbulzeală de acoperișuri plate înțesate cu cabluri electrice și telefonice, cu firme și panouri într-o limbă pe care n-o înțelegea. Ce viață ar fi putut avea acolo?

Locul de pe celălalt mal al rîului avea un aer disperat, cu totul altfel față de Mexicul din

western-uri. Unde erau cactuşii, unde ţăranii îmbrăcaţi în alb şi pălăriile lor mari? Trecu agitat în revistă şiruri de tricouri-suvenir. Sloganurile lor amuzante (*o tequila, două tequila, trei tequila, buf!*) îi treceau prin minte fără să lase vreo urmă. În timp ce lua în mînă globuri de sticlă cu zăpadă sintetică înăuntru, în timp ce inspecta metodic vederi pe care n-avea de gînd să le cumpere, trupul său începu să emită semnale contradictorii, majoritatea avînd legătură cu disconfortul fizic. Îi era cald şi frig în acelaşi timp. La subţiori, cămaşa de polo de culoare roz (pe care o purta de şaptezeci şi două de ore) avea cercuri mari de sudoare. Hotărî să bea o cafea. Din proprie experienţă ştia că aceasta era o băutură cu proprietăţi negentropice.

Cafea în argou: java, o cană de joe. În primele sale săptămîni în America rostise cuvintele astea în faţa oglinzii. Mai tîrziu, îşi cărase cana de plastic la lucru ca un atlet purtînd flacăra olimpică. Şi-ar fi dorit să mai aibă cana aia. Stînd în faţă la Starbucks, cu un pahar de carton încălzindu-i palma, invocă imaginea liniştitoare a unei camere întunecate cu televizor. Un televizor care nu era fixat pe canalul de ştiri. Un televizor prezentînd o ficţiune narativă uşor de urmărit, în care el era personajul principal. De preferinţă romanţioasă şi cu cîntece. Şi cu happy end.

Pe strada din spatele centrului comercial Factory din San Ysidro se găsea motelul Riverside. Ţinîndu-şi cafeaua într-o mînă şi geanta în cealaltă, Arjun traversă şi închirie o cameră la etajul al doilea, cu balconul orientat spre sud. Aflaţi în parcare, cei doi adolescenţi care îl urmăriseră tot drumul din San Diego îl văzură ieşind pentru scurtă vreme să privească panorama. Luă o înghiţitură de cafea, se întoarse în cameră, trase draperia şi păşi în legendă.

Bruiaj

„Vrem să abolim necunoscutul", scrie unul dintre cercetătorii fenomenului Leela. E o dorinţă destul de des întîlnită. Ca toţi oamenii, vrem să ştim ce ne pîndeşte din afara perimetrului nostru, de dincolo de licărul cercului de lumină al focului nostru. Am construit lentile şi contoare Geiger, spectrometre de masă, sonde solare şi staţii de recepţie pe îndepărtatele insule ale Antarcticii. Am scăldat lumea în informaţie cu speranţa că necunoscutul va dispărea în cele din urmă pentru totdeauna. Însă informaţia nu este acelaşi lucru cu cunoaşterea. Pentru a o extrage pe aceasta din urmă din prima, trebuie, după cum sugerează chiar cuvîntul, să informezi. Trebuie să transmiţi. Informaţia perfectă este uneori definită drept un semnal transmis de la un emiţător la un receptor fără pierderi, fără apariţia celei mai mici incertitudini ori confuzii.

În lumea reală însă, există întotdeauna bruiaj.

Din 1965, Academia de Ştiinţe din Rusia publică o revistă intitulată *Probleme ale transmisiei de informaţii*. Se citeşte, în măsura în care e posibil ca o publicaţie ştiinţifică (chiar şi una rusească) să inducă o stare sufletească, cu melancolie. Întreţesut în studiile absconse despre Lanţurile Markov, Spaţiile Hamming, codurile binare Goppa şi fluxul Poisson multivariat se regăseşte un întreg

vocabular al imperfecțiunii, al corectării erorilor și al estimării densității, al semnalelor cu timpi de apariție și dispariție necunoscuți, al cunoașterii imprecise și al pierderilor datorate entropiei. Vectori stingheri se întrezăresc printr-o pîclă de zgomot de fond gaussian. Certitudinea decade în probabilitate. În transmiterea informațiilor, se poate conchide, e vorba despre a face cît se poate.

În disecțiile mediatice ale impactului variantelor Leelei, perioada în care bruiajul sistemului global a fost maxim este numită Ziua Gri. Ea a durat cu siguranță mai mult de o zi și a fost gri doar în sensul cel mai imprecis și metaforic, ceea ce înseamnă că cel care i-a dat numele n-a fost probabil un inginer. Cu toate acestea, termenul surprinde amurgul cibernetic care s-a lăsat în acel timp, deprimarea împărtășită de toți administratorii de rețea care tînjeau după perfecțiune și au avut de-a face cu pierderi teribile, cu întreruperi, defecțiuni și absențe de tot soiul.

Ziua Gri a fost un dezastru informațional, un holocaust al biților. Mai multe rețele majore s-au prăbușit simultan, rețele care asigurau funcționarea serviciilor de telefonie mobilă, a celor de rezervări de bilete de avion, a bancomatelor și a traficului transatlantic de e-mailuri. Detaliile acestor evenimente au fost făcute publice. Și alte sisteme au fost fără îndoială afectate, însă proprietarii acestora, armate, corporații, instituții guvernamentale, nu au dorit să discute public ce s-a întîmplat. În ce privește numărul cazurilor minore, e o problemă de numărătoare. Computere personale? Indivizi? Știți pe cineva pe care Leela să nu-l fi afectat în vreun fel?

Bruiajul Leelei a trecut cu ușurință din rețele în lumea obiectelor. Unele lucruri s-au pierdut:

o dubă care transporta armament de la un depozit din Belgrad, un Rembrandt recent autentificat. Au fost pierduți din vedere bani, în tot felul de forme fizice, dar și bani în esență, ceea ce înseamnă că în Ziua Gri o anumită sumă de bani pur și simplu *a încetat să existe*. Aceasta este o afirmație complicată. Banii tind spre virtual. Plutesc în aer sub forma promisiunilor și condițiilor, zac în latență în mințile tehnicienilor pieței pînă cînd sînt actualizați prin înțelegeri confidențiale, decrete ale băncilor centrale sau prin cîte un prînz prelungit. E greu, la urma urmei, să judecăm dacă o parte din banii care n-au mai existat după Ziua Gri au existat de fapt înainte de aceasta. Dacă n-ar fi existat Ziua Gri, poate că o anumită sumă de bani nenăscuți ar fi venit pe lume. Nu putem ști cu siguranță. Știm sigur că au dispărut bani, dar cîți și unde s-au dus sînt întrebări la care cei care fac piața nu vor răspunsuri. Mai bine, spun ei, să uităm de ei. Trecem peste toate astea, visăm alții.

Așadar, Ziua Gri denumește un moment de maximă incertitudine, un vîrf al dubiilor. Avem date despre evenimente care e posibil să nu se fi întîmplat. Altele s-au întîmplat fără a fi înregistrate. Tot ce putem spune sincer e că după aceea au existat absențe, goluri care n-au fost niciodată umplute.

De pildă, camere goale de hotel. Trei camere ai căror ocupanți nu sînt de găsit. Cînd cineva dispare, obiectele rămase în urma sa devin aproape insuportabile în muțenia lor. Cu cît sînt mai intime, cu atît accentuează absența stăpînului. Camerista de la hotelul de patru stele Ascension din Bruxelles face așternutul, lasă o bomboană de ciocolată pe pernă și un tichet pentru un lustruit de pantofi gratuit. Pe măsuță e o

grămăjoară de monede englezești, chitanțe de taxi și alte mărunțișuri. Căști de walkman. Un adaptor electric. Fata agață costumul cu husă în dulap, ia trusa de toaletă de pe televizor și o duce în baie. Nu se atinge de pașaportul de pe noptieră. Camerista din tura de dimineață bate la ușă, dar nu primește răspuns. Intră și găsește camera exact cum a lăsat-o colega ei. În pat nu s-a dormit. Periuța de dinți e uscată. La prînz, directorul primește un telefon de la un partener de afaceri al ocupantului. Acesta nu a apărut la întîlnirea programată. După zece minute, partenerul sună din nou. La ora două, hotelul îl taxează în lipsă pe omul de afaceri pentru încă o noapte. Poliția nu e chemată decît în dimineața următoare, cînd e limpede că ceva necurat s-a întîmplat cu Guy Swift.

O cameră la etaj în hotelul Clansman din Scoția. Una dintre cele mai bune, cu vedere spre grădină și loch. În interior, un amestec de țesături pestrițe, dantele și tapet cu model de trandafiri. Un vas de pot-pourri-uri pe noptieră și o cafetieră albă din plastic pe șifonier, lîngă coșulețul cu filtre, pudră de frișcă și pliculețe vidate de cafea. Majoritatea lucrurilor au rămas la locul lor, sariurile scumpe Banarsi, trusele de machiaj, șirurile de spray-uri și sticluțe din baie. A lăsat un DVD portabil și un vraf de discuri pe care nici nu le-a văzut într-o pungă de la duty-free. A lăsat uriașa maimuță împăiată pe care i-a cumpărat-o cineva ca dar de însănătoșire. Sub pat sînt un pachet gol de țigări și un exemplar ferfenițit din scenariu, însă Leela Zahir nu e nicăieri. Mama ei, sedată și incoerentă, reușește să îngaime că i se pare că au dispărut unele haine. Și laptopul fiicei ei. Pașaportul Leelei e la

Iqbal, însă s-ar putea să aibă un altul. Polițiștii îi liniștesc. În Scoția rurală, o indiancă nu poate ajunge prea departe fără să atragă atenția.

Evenimentele de la motelul Riverside sînt mai violente. În urma informațiilor furnizate de o persoană anonimă, FBI-ul i-a dat de urmă fugarului într-una dintre camerele de la etajele superioare. Deși nu se presupune că suspectul este înarmat, el a avut legături cu militanți cunoscuți, astfel încît echipa formată la biroul din San Diego are în componență membri din Forța de Intervenție Antitero. S-au primit în scris ordine care autorizează folosirea forței majore. Specialiști în armament ai poliției, FBI-ului și Biroului pentru Alcool, Tutun și Arme de foc obțin echipamentul din depozite și, sub comanda unui ofițer al poliției din San Diego, echipa se deplasează rapid la locul precizat. Se stabilește un post de comandă într-o parcare din apropiere și se izolează discret perimetrul din jurul motelului, avînd prioritate faptul de a nu provoca panică printre cumpărătorii de la mall. Personalul motelului este evacuat înainte ca echipa să intre în acțiune.

Pătrund rapid și brutal în camera 206. Ușa cedează imediat în urma impactului cu un berbec de 17 kilograme. Agenții îi strigă un avertisment ocupantului, care nu răspunde. Se trag focuri de armă. Ocupantul se prăbușește. Este chemată ambulanța și sosește rapid, însă victima este declarată decedată la locul faptei. Mai tîrziu, cadavrul este transportat la o morgă din San Diego. Din nefericire pentru echipă, la examinare se constată că nu este vorba despre Arjun Mehta, suspectul de terorism pe numele căruia există un mandat federal, ci de un adolescent neidentificat de origine sud-asiatică. Asupra băiatului se găsește un pistol ieftin de calibrul 22.

În cîteva minute, jurnaliștii locali apar la fața locului. Ofițerul care a tras focurile de armă este condus înapoi la biroul de teren pentru audieri și evaluare psihologică, în timp ce motelul Riverside este izolat cu un cordon și se fac o serie de fotografii ale camerei, care ajung în scurt timp pe Internet și vor da naștere la speculații privitoare la (între altele) mărcile ambalajelor din coșul de gunoi, tricoul mototolit cu logo-ul Oakland Raiders găsit în baie. Anumite informații ajung la urechile presei. Băiatul ucis se numește Kim Sung Hong, elev de liceu din San Diego. Pistolul este un model aflat în vînzare la un preț de 7, 98 $ în anumite magazine de arme din afara statului. Ce căuta el în camera lui Arjun Mehta rămîne, pentru moment, un mister.

Deși spectaculoase, disparițiile lui Guy Swift, Arjun Mehta și Leela Zahir nu sînt unice. Ele fac parte dintr-un ansamblu mai larg de perturbări legate de virus: în Ziua Gri traficul peste granița dintre cunoscut și necunoscut a fost intens. Cel mai ușor de rezolvat e povestea lui Guy Swift, pentru simplul motiv că el s-a întors. Incursiunea lui prin zonă a durat aproape o lună, timp în care s-a desfășurat o intensă (deși săracă în resurse) operațiune de căutare în Marea Britanie și Europa de nord. Poliția a verificat relatări conform cărora Guy ar fi fost văzut la Bremen, Malmö, Le Havre, Portsmouth. Presa a pus în circulație teoria că lumea interlopă ar fi implicată, iar la un moment dat polițiștii au anunțat că, în opinia lor, „afaceristul fugar" și-a înscenat singur dispariția pentru a evita probleme financiare.

După întoarcerea sa în Marea Britanie, Guy Swift nu a făcut nici o declarație. Primul val de

atenție mediatică s-a concentrat pe posibilitatea unei acțiuni în justiție. Toată lumea se aștepta la o cerere de despăgubire, pe care ar fi cîștigat-o cu siguranță în instanță, avînd în vedere modul extraordinar în care fusese tratat, însă în scurtă vreme deveni clar că nu dorea decît să-și piardă urma. Specialistul în marketing, despre care înainte se credea că e exuberant, n-a avut prea multe de spus în interviuri. Puținele sale declarații pentru presă, aproape monosilabice, n-au dezvăluit nimic nou. După o vreme, ziariștii și-au pierdut interesul.

Astăzi, oricine ar dori să vorbească cu „afaceristul londonez de succes adus de valuri pe o plajă turistică" trebuie mai întîi să-l găsească. După falimentul agenției *Tomorrow**, birourile din Shoreditch au fost vîndute și în vechiul atelier se găsește acum o companie de poștă-directă. Fostul președinte nu mai locuiește la vechea sa adresă de pe malul Tamisei, și nu apare nicăieri în registrul electoral din Londra. Investigațiile scot la iveală faptul că o agenție imobiliară din Battersea s-a ocupat de vînzarea apartamentului său de la In Vitro în numele creditorilor agenției *Tomorrow**, dar spun doar că noul proprietar este o instituție financiară din Statele Unite care folosește apartamentul pentru a-și caza angajații de nivel superior cînd aceștia se află la Londra. Fostul contabil al lui Guy Swift, ca și fostul său director de creație, care lucrează acum amîndoi la Agenția Geist, afirmă că n-au avut nici un contact cu el de la călătoria nefericită la Bruxelles. Interesant, amîndoi sugerează că nu atît problemele financiare cît schimbările de personalitate ale lui Guy și lipsa lui de interes pentru *Tomorrow** au fost cauzele prăbușirii agenției. Contactată la telefon în Los Angeles, unde lucrează

ca manager al stilurilor de viață, fosta asistentă personală a lui Guy, Kika Willis, a rezumat lucrurile astfel: „Nu mai era Guy. Se transformase într-un monstru".

Cercetări amănunțite vor duce în cele din urmă de-a lungul unui lung drum de țară desfundat care se desprinde dintr-o șosea secundară din Peninii Nordici. La capătul acestuia, adăpostită de un perete de granit, se află o căsuță de piatră fără etaj, cu ferestre adîncite și acoperiș de ardezie, o construcție scundă proiectată astfel încît să reziste în bătaia vînturilor și ploilor din Northumbria. Peisajul dezolant din jurul ei s-a schimbat foarte puțin în ultimele sute de ani. Oile pasc pe terenuri mlăștinoase mărginite de garduri din piatră. În vale, un rîu își taie calea prin pășuni mănoase care sînt umflate de ape primăvara și înghețate bocnă iarna. Cel mai apropiat sătuc se află la opt kilometri depărtare. De la distanță, căsuța pare nelocuită. În jurul ei zac mașini agricole ruginite, iar într-o zi ploioasă singura pată de culoare e vopseaua roșie a vechiului Ford Fiesta parcat lîngă intrare. Fumul care iese pe horn e aproape un șoc, un semn al prezenței umane într-un loc unde nu te-ai aștepta s-o întîlnești.

Bărbatul care deschide ușa nu prea seamănă cu fotografiile din presă care au circulat în timpul dispariției sale. Are o barbă bogată, care îi ascunde mare parte din față și îi dă un aer sever și patriarhal. E îmbrăcat în pantaloni șleampeți de stofă și un pulover gros de lînă cu o gaură la cot. Ar fi greu să-ți imaginezi pe cineva care să semene mai puțin cu șeful unei agenții media din Londra.

În timp ce Guy se apleacă deasupra unui vechi aragaz pentru a pune la fiert apa de ceai, vizitatorul așezat la masa din bucătărie se poate

uita pe furiș în jur. Masa de stejar e zgîriată și scobită de atîția ani de folosință. Un set de clopoței atîrnă lîngă fereastră, iar pe pervazul de lîngă chiuvetă sînt așezate mai multe ghivece diforme cu ierburi de grădină. Atmosfera e una domestică, de curățenie. Cînd aduce ceaiul, servit în căni mari smălțuite în albastru și alb, îi vei observa poate mîinile. Îi sînt pline de bătături, cu unghii rupte și murdare.

Lui Guy îi place să vorbească despre pămînt. Pămîntul, afirmă el, e izvorul vieții. „Înainte", își amintește, „trăiam într-un mare stres geopatic". Subscrie la teoria că Londra (și în mai mică măsură alte orașe) cauzează o imensă distorsiune a cîmpului de energie natural al pămîntului, care le produce suferințe fizice și psihice celor obligați să trăiască în ele. „A fost nevoie", spune scuturînd din cap, „de o schimbare radicală a vieții ca să mă însănătoșesc". Mutarea în acest colț singuratic a fost singura soluție. „Altfel lucrurile mi-ar fi scăpat complet din mînă."

Tot pămîntul se află la rădăcina carierei pe care Guy a ales-o după ce și-a schimbat viața. Ghivecele de pe pervaz sînt făcute de el. O încăpere a căsuței a fost transformată într-un atelier de olărit, cu o roată și un mic cuptor electric. Fără a sta prea mult pe gînduri, îți va demonstra tehnica de aruncare, sau se va oferi să-ți împărtășească secretul smalțului său favorit de culoare albastră. În ciuda entuziasmului său, nu e un olar prea talentat. Deși pline de umflături și neregulate, piesele sale au totuși un anume farmec. Sînt oale oneste. Noul Guy Swift e un om onest.

„Cicatricea Ragdale", cum se numește peretele de stîncă din spatele căsuței, are și el un rol modelator în viața sa. Guy afirmă că este sursa

energiilor sale vindecătoare. Într-un fel e mai bine să trecem peste chestiunea privitoare la existența acestora. Nu prea a avut succes cu vînzarea ceramicii și, cu toate că a pus un anunț într-un pub din sătucul vecin, pînă acum n-a venit nimeni la el să fie realiniat geopatic, în ciuda ofertei de returnare a banilor în caz de nereușită. De curînd a început să mai facă un ban pe lîngă indemnizația de șomaj, ajutîndu-i pe localnici să repare gardurile de piatră.

Cel mai de preț lucru al său este o sticluță cu nisip. E nisip de pe plaja din Puglia unde a fost găsit de *carabinieri* într-o stare pe care consulul britanic de la Napoli a descris-o sec drept „vrednică de plîns", după ce fusese aruncat dintr-o bărcuță în mare la oarecare distanță de țărm de către un grup de traficanți de carne vie albanezi. Povestea pe care a spus-o polițiștilor era puțin credibilă, însă cînd a fost confirmată a făcut valuri în toată Uniunea Europeană, nu în ultimul rînd în birourile nou-înființatei Autorități Pan-Europene a Frontierelor, care a fost mai tîrziu declarată direct responsabilă.

Guy crede că și el a avut partea sa de vină. Mort de beat și cu o aliniere geopatică absolut hidoasă, se lăsase dus într-o suburbie necunoscută a unui oraș străin de către o femeie de moravuri ușoare. Se descrie acum pe sine, cu un anume dezgust scrobit, drept „un bețiv și un consumator de droguri", cu toate că admite faptul că aceste trăsături constituie dovada geomagnetismului deformat al mediului în care trăia și muncea. Nu-și aduce aminte ce i s-a întîmplat între momentul în care a părăsit clubul de noapte cu femeia pe care o cunoștea drept Irina și cel în care s-a trezit ceva mai tîrziu, într-un pat dintr-o cămăruță tapetată cu model de bambus verde.

Fereastra fusese acoperită cu folie neagră de plastic. În afara patului și a unui șifonier de rumeguș melaminat, camera era goală.

Îl durea capul și era gol, cu excepția cravatei legate în jurul capului ca o banderolă japoneză. Avea încă ceasul la mînă și văzu că era ora 5:10 a.m. Intră în panică amintindu-și de întîlnirea stabilită în aceeași zi. Își găsi hainele sub pat și se împletici afară, dînd în casa scărilor unui bloc de apartamente. Ușa din partea opusă a palierului era deschisă și dincolo de ea zări un dormitor plin cu chinezi care stăteau cîte doi-trei într-un pat, fumînd și jucînd cărți sub sforile încărcate de haine puse la uscat. Se întrebă dacă nu cumva se afla într-un soi de cămin.

Se auzi o sonerie. Cineva deschisese ușa de la intrare, întrucît auzi strigăte și zgomotul unor bocanci urcînd scările. Pe jumătate treaz și mahmur, reacționă lent. În jurul său se dezlănțui haosul. Chinezii o rupseră la fugă pe lîngă el, strîngînd la piept pantaloni, cartușe de țigări și perechi de adidași. Două tinere care păreau a fi de undeva din estul Africii, una cu un bebeluș în hamuri, fugiră pe palier, apoi intrară înapoi în apartament. Guy hotărî să se întoarcă în camera sa. Orice se întîmpla nu avea nimic de-a face cu el. O clipă mai tîrziu fu prins într-un clește de un bărbat îmbrăcat în uniforma albastră a poliției belgiene.

— În regulă, își amintește că strigase în engleză. Pentru Dumnezeu, mai încet.

Polițistul îl forțase să se întindă pe pămînt și îngenunchease pe ceafa sa.

— Englez, bolborosise Guy. Sînt *englez*, futu-i mama mă-sii. Își dăduse seama ce se întîmpla. Fusese prins în mijlocul unei razii împotriva imigranților.

Nu făcuse legătura cu Operațiunea Atomium decît în duba poliției. Fusese înghesuit împreună cu femeile est-africane, cu cîțiva chinezi doar în chiloți și cu un jandarm ras în cap care îl privi fără expresie cînd încercă să-i vorbească în engleză. Cînd se căută în buzunare își dădu seama că îi lipseau portmoneul și telefonul. Presupuse că le furase Irina. Cel puțin îi lăsase ceasul. Era un ceas bun. Rezista subacvatic pînă la 200 de metri.

În timp ce duba își urma drumul pe străzile din Bruxelles, chinezii începură să fumeze și să discute cu voci joase și nu prea neliniștite, ca și cum acesta ar fi fost doar un alt spațiu restrîns, ultimul dintr-o serie cu care erau obișnuiți. Mașina se umplu de fumul albastru al țigărilor, iar Guy încercă să se gîndească la cea mai rapidă cale de scăpare. Cum nu avea acte, presupuse că avea să dureze o oră-două pînă să i se stabilească identitatea. Va fi nedormit, însă va ajunge totuși la întîlnire. Poate va avea timp să tragă un pui de somn. Exista chiar și o latură pozitivă în ceea ce i se întîmplase. Într-un anumit sens, să fii ridicat în prima razie coordonată de APEF putea fi considerată o activitate avînd legătură cu munca sa. Vedea sistemul în acțiune. Aventura lui nefericită era de fapt o *cercetare*. Începu să compună în minte o nouă secțiune a prezentării. *La Tomorrow*, credem în necesitatea de a-ți murdări mîinile. Credem în cunoașterea directă a brandului în acțiune...* Se așeză pe banca de metal și le zîmbi celor care-i stăteau în față. Avea nevoie doar de un Nurofen și de acces la un telefon. Totul urma să se rezolve cu bine.

Un centru de procesare temporar fusese creat de serviciul belgian de imigrație la aeroportul Zaventem. Duba parcă la o intrare laterală și,

încă zîmbind, Guy primi un număr și fu condus într-o zonă de așteptare. Pe scaunele de plastic ședeau somalezi înalți și latinos pitici, nigerieni și bieloruși, filipinezi și cazaci. Bărbați tineri se strîngeau în grupuri pentru a discuta. Părinți își alinau bebelușii care plîngeau. Erau aici mult mai mulți imigranți ilegali decît s-ar fi așteptat. Parcă întorseseră orașul cu fundul în sus și-l scuturaseră bine. O operațiune impresionantă.

După cîteva minute de cercetare relativ interesantă pe baza observațiilor, buna dispoziție începu să-l părăsească. Scaunul nu era deloc confortabil, iar arabul bătrîn de alături tot ațipea lăsîndu-și capul pe umărul lui. Deși încercă să atragă atenția gardienilor, nici unul nu părea interesat să vorbească cu el. Articulă distinct cu voce tare. *Sînt ce-tă-țean UE. Am nevoie de un ta-xi pînă la ho-tel.* Pe măsură ce minutele treceau, calmul i se transformă în iritare.

Încercă să adoarmă, însă nu reuși din cauza zgomotului și luminilor puternice cu halogen ale hangarului. Unul cîte unul, deținuții erau interogați într-un rînd de cabine descoperite situate în capătul opus al hangarului. După interogatoriu cei mai mulți erau aduși din nou în zona de așteptare. La ora 7:45 a.m. îi strigară în sfîrșit numărul. Intră zbierînd, eliberîndu-și indignarea care se acumulase timp de ore întregi. Aplecîndu-se peste biroul urît, se răsti la agenta de la imigrație, cerînd acces imediat la consulul britanic și aruncînd expresii precum „arestare nelegitimă" și „detenție ilegală" cu mînia îndreptățită a unui om al cărui drept la libera trecere a fost nu doar restrîns ci și îngrădit, și care consideră că standardele locale de asistență și protecție sînt mult sub nivelul la care Maiestatea Sa Regina Marii Britanii s-ar aștepta.

Deși avea probabil dreptate în privința majorității argumentelor pe care le avansase, abordarea situației nu era cea mai fericită. Agenta nu păru deloc afectată și i se adresă mai întîi în franceză, iar apoi (cînd îi urlă că era o curvă proastă care avea să-și piardă slujba în două minute dacă nu-i chema un taxi) trecu pe engleză, întrebînd monoton: „Cum vă numiți?"

Își spuse numele. Ea îl întrebă care era numele său real. Guy își repetă numele și-i spuse să se ducă în pizda mă-sii.

— Vorbiți foarte bine englezește, spuse ea. Care este limba dumneavoastră maternă?

— *Engleza*, curvă idioată ce ești.

Să dea cu pumnul în masă se dovedi a fi o idee proastă. Femeia trebuie că apăsase vreun buton de urgență, pentru că doi polițiști dădură buzna înăuntru, îl aruncară la podea și i se așezară în spinare, lovindu-i capul de ciment de cîteva ori ca să fie siguri că a înțeles. Doar cînd li se păru că era calm îl lăsară să se așeze din nou. De fiecare dată cînd deschise gura i se spuse să tacă. Cînd vorbi a treia oară, unul dintre polițiști îl plesni lejer peste față. Guy era prea uluit pentru a se înfuria.

Agenta de la biroul de imigrație nu mai avea întrebări pentru el. Guy îi aruncă priviri împăciuitoare, luîndu-și expresii tot mai disperate menite să transmită un sentiment de puternică solidaritate europeană. Ea supraveghea modul în care polițiștii îi luau amprentele neprivindu-l în ochi, după care cineva îl conduse înspre o parte a hangarului care era pesemne zona de siguranță, închisă cu grilaje de sîrmă și păzită de polițiști purtînd arme semiautomate.

Înăuntru erau vreo doisprezece bărbați, care îi aruncară priviri suspicioase. Guy se uită la

ceas. Era puțin după opt. La opt și jumătate avu revelația zdrobitoare că nici unul dintre prizonierii alături de care se afla nu avea mobil. Repetase cuvîntul *telefon* cu diverse accente, ducîndu-și o mînă la ureche și făcînd mișcări circulare cu arătătorul celeilalte. Nu avea ce face. Încercă să adoarmă.

La 9:15 a.m. doi afgani încercaseră să-i fure ceasul, însă fuseseră împiedicați de paznici. După asta, Guy încercă să rămînă treaz.

La 10:20 se trezi chemat într-o altă cameră de interogatoriu. La birou stăteau doi bărbați. Nu mai era vreun alt scaun. Escorta sa de polițiști se plasă de o parte și de alta. În timp ce unul dintre bărbați i se adresă, emițînd rafale rapide în franceză, cel de-al doilea traduse într-o limbă ciudată, guturală, plină de *z*-uri și de *j*-uri. Guy îi tot rugă să vorbească englezește, repetînd că nu înțelegea, că se făcuse o greșeală, pînă cînd anchetatorul își ridică mîinile în parodia unui gest de exasperare și spuse ceva care-i făcu pe toți cei din încăpere să izbucnească în rîs. Se dădu citire unui soi de declarație oficială, în care el era numit monsieur Georges nu știu cum.

— Vă rog, le spuse el, je ne comprends. Nu sînt eu Georges ăla. Sînt englez. Moa Guy Swift, sitoaeeen breeetanic.

Ofițerul de imigrație zîmbi.

— Desigur, *domnule Swift*, spuse el sarcastic.

Polițiștii îl conduseră afară din încăpere.

Expresia plină de sine de pe fața agentului îi stîrni panica. Era sigur că-și făcuse bine treaba, *aruncase gunoiul la coș*. Guy începu să țipe că avea nevoie de un avocat, că era răpit, că trebuia să ajungă la o întîlnire importantă. Unul dintre polițiști îl făcu să se îndoaie cu o lovitură rapidă în stomac, care îl împiedică să se mai zbată pînă

cînd îi puseră cătușele și îl aruncară înapoi în incinta îngrădită. Scuturase grilajele de sîrmă, strigînd după ajutor și bătuse în stîlpii porții cu călciiul în speranța vană că altcineva din hangar, poate vreun observator al poliției britanice, avea să-i audă accentul și să-i vină în ajutor. Făcu atîta tărăboi, încît îl duseră către avionul care aștepta pe pistă legat într-un scaun cu rotile. Gura îi fusese astupată cu bandă izolatoare, ca să-l împiedice să țipe, iar pe cap îi puseseră o cască de motociclist ca să nu-și muște paznicii sau să se dea cu capul de pereți, ambele fiind opțiuni la care se gîndise cu seriozitate. La două după-amiaza, cînd ar fi trebuit să se așeze la masă cu doamna director Becker și cu ceilalți membri ai grupului de lucru APEF însărcinat cu imaginea organizației, era la 11 000 de metri altitudine, zburînd la clasa „deportați" către Tirana, Albania.

Cum de Guy Swift, tînăr expert în marketing, cetățean britanic și un om care se exprima răspicat în engleză, a ajuns să fie identificat drept Gjergj Ruli, cetățean albanez, suspect de a fi condus un joc piramidal, un om căruia i se respinsese cererea de azil politic în Germania, este una dintre cele mai bizare povești care se datorează infecției Sistemului de Informații Schengen cu varianta numărul opt a Leelei, așa-numitul vierme transpozițional. Acțiunea de „amestecare" a *Leelei08*, care reasociază la întîmplare atribute din bazele de date, a fost responsabilă pentru distrugerea unui număr imens de înregistrări ale serviciului de imigrație din UE. Greșeala a fost semnalată, iar sistemul a fost închis la treizeci și șase de ore după deportarea lui Guy Swift. Aceeași infecție a produs în cazul computerelor pe care se afla baza de amprente Eurodac mai multe rezultate pozitive false, identificînd oameni

nevinovați drept criminali cunoscuți, solicitanți respinși de azil politic sau persoane urmărite de serviciile de informații europene. Combinația celor două infecții a dus (într-o estimare moderată) la vreo trei-zeci de deportări eronate. Întrucît Operațiunea Atomium s-a bazat aproape în întregime pe două puncte tari – [diapozitivul 1] *identificarea rapidă a candidaților la deportare prin intermediul Eurodac și SIS*; și [diapozitivul 2] *puteri speciale pentru a accelera procesarea candidaților la deportare* – s-a creat o situație în care (între alte abuzuri) oamenii au fost scoși din casă în miezul nopții și trimiși într-unele din zonele cele mai frămîntate ale lumii fără a fi măcar lăsați să-și schimbe hainele, ca să nu mai vorbim de bani sau de contactarea rudelor. Frații Piotr și Iuri Kozak, cu cetățenie ucraineană, au reușit să intre în vorbă cu membrii unei expediții rusești de prospectare petrolieră, care i-au găsit pe cei doi cerșind în fața unui bar din Port Harcourt, Nigeria. O bunicuță din Pakistan, Noor Begum, în vîrstă de șaptezeci și unu de ani, care își vizita familia din Bradford, a fost repatriată din Yemen prin intermediul unei fundații de caritate religioase.

Cînd îi ceri să descrie Tirana, Guy Swift scutură din cap. „Nu vreau să vorbesc despre locul ăla", mormăie el. După ce s-a întors, doctorii i-au descris starea sănătății drept „precară". Felul în care și-a petrecut cele douăzeci și șase de zile la Tirana poate fi ghicit doar din mărturiile albanezilor care au văzut un bărbat care-i semăna scormonind după resturi în tomberoanele restaurantelor din centru.

Singurul aspect al perioadei petrecute în Albania despre care Guy dorește să vorbească este bunăvoința pe care i-a arătat-o un tînăr pe nume Rudolph, un liberian de șaptesprezece ani pe

care l-a întîlnit în apropierea docului de feriboturi din portul Durrës. Rudolph l-a ajutat să-și vîndă ceasul, pe care reușise în mod miraculos să-l păstreze, în schimbul unui loc pe una din bărcile cu motor care duc în mod regulat aspiranții la statutul de european pe coasta Italiei.

În mica barcă pneumatică se aflau doi membri ai echipajului și alți patru pasageri, un cuplu din Bangladesh cu doi copii. Marea era agitată, iar vizibilitatea era redusă. Cînd zăriseră în depărtare luminile unei ștafete a poliției de frontieră, cei doi traficanți îi aruncaseră imediat pe toți cinci în mare. În timp ce se rostogolea peste bord, Guy își amintește că era absolut sigur că se va îneca. A fost un „noroc chior", afirmă el, că a înotat în direcția bună. În zori a fost adus de valuri la mal pe o plajă turistică de la sud de Bari. A fost găsit cînd se lumina, bolborosind incoerent și strîngînd în pumni nisipul european. Nu are habar, spune Guy, ce s-o fi întîmplat cu familia din Bangladesh.

Guy Swift a fost în centrul atenției jurnalelor de știri timp de două sau trei zile după întoarcerea sa. Arjun Mehta, „maleficul om de știință" (*New York Post*), al cărui „geniu scrîntit" (*Evening Standard* din Londra) a amenințat lumea cu o „apocalipsă tehnologică" (*Daily Telegraph* din Sydney), a fost mai tot timpul pe prima pagină încă de la ultima sa apariție confirmată, cea de la motelul Riverside din San Ysidro. În ciuda investiției masive de timp și resurse a poliției, Mehta, a cărui imagine este acum una dintre cele mai circulate din lume, n-a fost prins niciodată. FBI-ul crede că nu mai e în viață, o poziție pe care a reafirmat-o de curînd, în ciuda rezultatelor negative ale analizelor ADN făcute unui

cadavru pescuit din rîul Los Angeles, despre care s-a crezut că ar putea fi al său.

Centrul comercial din San Ysidro a devenit un loc de pelerinaj pentru teoreticienii conspiraţiilor, care îşi iau acolo notiţe şi fac fotografii, vorbesc în dictafoane şi măsoară distanţe cu ajutorul dispozitivelor de buzunar cu ultrasunete. Ca şi filmul lui Zapruder sau casetele din afacerea Watergate, înregistrarea video făcută de camerele de supraveghere ale mallului în care Arjun Mehta se plimbă aparent fără ţintă de la magazinul Timberland la Starbucks a fost examinată, dezbătută şi puricată în căutarea semnelor unei manipulări a poliţiei sau serviciilor secrete. Pe măsură ce cercetătorii fenomenului Leela au încercat să stabilească legături, ajungînd la speculaţii tot mai întortocheate, ceilalţi oameni care apar în film, „bărbatul cu coadă de cal", „cuplul de îndrăgostiţi", ca şi siluetele firave ale lui Kim Sun Hong şi Jordan Lee, au făcut obiectul unor cercetări amănunţite. Pînă în prezent nu s-au obţinut rezultate concludente. Pe măsură ce trece timpul şi volumul de materiale scrise creşte, adevăratul înţeles al bruiajelor produse de Leela devine tot mai obscur.

Atenţia unora s-a îndreptat asupra perechii de ochelari Freebird cu ramă galbenă, pe care Mehta i-a cumpărat cu 8,99 $ în timpul aşa-zisei sale „plimbări către cafenea". Faptul că sînt bătători la ochi a deschis calea speculaţiilor că ar fi vorba de un fel de semnal, o poziţie întărită (sau, în opinia altor mehtologi, infirmată) şi de originea etnică a vînzătorului. Ochelari făcuţi în Coreea de Sud. Cumpăraţi de la un vînzător de origine vietnameză. Pe anumite site-uri dedicate Leelei, o fotografie a fabricii din Seul în care se produce modelul 206-y este prezentată drept dovadă. Lîngă

numele companiei, Cho-Sun Plastics, este și sigla acesteia: o siluetă de femeie care dansează.

Comportamentul lui Mehta pe casetă denotă faptul că nu știa că e urmărit. Cînd a intrat în Starbucks, a fost filmat de camera din magazin lăsîndu-și jos geanta, ștergîndu-și vădit noii ochelari Freebird 206-y și căutînd bani în buzunar. La cîteva săptămîni după evenimente a apărut o casetă audio, înregistrată se spune de către un student așezat la o masă lîngă tejghea, care tocmai lua un interviu pentru un studiu postuniversitar în istorie. În fundalul conversației despre Micii Descălecători, o comunitate agrară utopică care a existat în San Ysidro în primii ani ai secolului XX, se aud două voci. Analiza spectrografică a confirmat că ele aparțin lui Arjun Mehta și Ramonei Luisa Velasquez, a cărei biografie de pe site-ul Adevărul despre Leela afirmă că, la puțină vreme după această conversație, ea a fost concediată de la Starbucks, aparent din cauza faptului că intrase într-un sindicat. Trebuie să notăm că nici măcar webmasterul paranoic și fabulator al site-ului respectiv n-a reușit să facă legătura între acest fapt și teoria sa despre dispariția lui Mehta, care-i unește pe Rozicrucieni cu CNN-ul și cu deschiderea ochiului pineal al planetei.

Iată o transcriere a așa-numitei casete cu Micii Descălecători:

VOCEA 1 [Arjun Mehta]: Un latte la pahar de carton, vă rog.

VOCEA 2 [Ramona Velasquez]: Normal sau dublu?

AM: Dublu.

[inaudibil]

RV: Poftiți / Costă doi treizeci și cinci / Zahărul și capacele sînt acolo.

AM: Mulțumesc.

RV: Cu plăcere / [inaudibil: *rest de la zece?*] / O zi bună.

AM: [inaudibil]

Nu prea ai cum să extragi înțelesuri ascunse din acest schimb de cuvinte, decît dacă te dedai unor substituții cabalistice de litere. Acest lucru nu i-a împiedicat pe unii cercetători cunoscuți ai Leelei să afirme (a) că Velasquez i-a strecurat un instrument sau un document în cafea lui Mehta; (b) că era angajata unei agenții guvernamentale (probabil Biroul pentru Alcool, Tutun și Arme de foc); sau (c) că întreruperile de pe casetă au fost cauzate de către emisiile de date electronice cu frecvență înaltă pe care extratereștrii cu numele Cei Vechi le folosesc în locul limbajului uman.

Cu toate că e declarat terorist de către guverne și agenții media din toată lumea, Arjun Mehta are admiratori. Conform Juliei Schaffer de la corporația Symantec, care a scris pe larg despre tehnicile de programare ale lui Mehta, virușii pe care i-a dezlănțuit el reprezintă „o adevărată revoluție în domeniul codului". Gama de inovații a variantelor Leelei, spune domnișoara Schaffer, este „pur și simplu stupefiantă". Grupul ei de cercetare a dezvoltat mai multe aplicații pe baza motoarelor polimorfe ale lui Mehta. „Păcat că a fost unul dintre cei răi, cu șepcile negre", admite ea. Pe panoul de plută de lîngă biroul ei se găsește o fotografie a lui Mehta alături de una a lui Claude Shannon.

Imaginile nelegiuitului și ale geniului nerecunoscut sînt foarte iubite în lumea subterană a

computerelor, iar Mehta (care le combinase pe amîndouă) a devenit un erou pentru o generație mai tînără de hackeri nemulțumiți de faptul că le sînt subestimate contribuțiile de către corporații și că sînt prost înțeleși de un public ignorant și ostil. Dacă judecăm după tonul hagiografic al multor articole și mesaje, există destui oameni care ar fi gata să-l ajute pe fugar dacă acesta le-ar trece pragul. Perfecțiunea supranaturală a dispariției sale îi face și mai strălucitoare aura. O serie de tratate autonomiste scrise în italiană și semnate cu numele său au stîrnit mare agitație în cercurile politice de stînga din Europa. Speranța ca genialul hacker să fie și un revoluționar a fost atît de puternică în anumite grupuri, încît a rezistat chiar și dezvăluirii că scrierile respective sînt de fapt opera unor radicali din Bologna, care au împrumutat numele lui Mehta într-un gest simbolic și au invitat pe oricine altcineva care dorea să-l folosească să facă la fel. În ultima vreme, „Arjun Mehta" a scris declarații despre industria alimentară și Organizația Mondială a Comerțului. Fotografia lui de angajare la Virugenix, aceeași pe care Julia Schaffer o are lîngă birou, a fost imprimată pe tricouri cu sloganuri anticapitaliste amuzante. Arjun Mehta, odinioară deținătorul unui card de fidelitate la Gap și un obișnuit al magazinului Seattle Niketown, își schimbă rapid înfățișarea.

Multă vreme poliția nu a fost în stare să explice prezența lui Kim Sun Hong în camera de hotel a lui Arjun Mehta. Băiatul provenea dintr-o familie conservatoare de coreeni din clasa de mijloc și fusese un elev bun, al cărui interes principal erau jocurile de computer. Nimic din comportamentul său anterior nu sugera vreo înclinație către violență, cu atît mai puțin că ar fi avut

legături cu teroriști. Au fost puse o groază de întrebări. Îl cunoscuse Mehta pe un chat? Exista o dimensiune pedofilă? Fusese Hong obligat să-l asiste pe Mehta în „campania sa de subminare a Americii" (cum au spus cei de la Fox News)? Organizațiile pentru drepturi civile au acuzat poliția că încearcă să ascundă folosirea abuzivă a armelor de foc. Americani de origine coreeană au demonstrat în fața primăriei din San Diego. Afirmația conform căreia adolescentul îndreptase arma în direcția ofițerului Corey Studebaker n-a fost crezută de nimeni.

Ancheta poliției a găsit în cele din urmă o pistă în urma analizării casetelor de la mall pe care apăreau Hong împreună cu un alt băiat, urmărindu-l de la distanță pe Mehta. Însoțitorul lui Hong a fost identificat în persoana unui coleg de clasă, Jordan Lee, care a mărturisit totul la interogatoriu. Povestea pe care a spus-o poliției pare atît de fantastică, încît timp de mai multe zile anchetatorii n-au vrut să-l creadă. Era oare posibil ca el și Hong, în vîrstă de treisprezece și respectiv paisprezece ani, să fi acționat ca vînători de recompense?

Biroul de Investigații Criminale al Agenției Naționale de Poliție din Coreea a confirmat fondul poveștii lui Lee. Fișierele log rechiziționate de la café Boba Fett au dovedit restul. Cu cinci zile înainte de acțiunea în forță din Riverside, un centru de computere din Seul a fost atacat de varianta 04 (*rizomatică*) a Leelei, nu una dintre cele mai destructive, însă dificil de eradicat. Incidentul nici n-ar fi fost observat dacă acolo nu s-ar fi aflat serverele care găzduiesc ElderQuest, un joc online cu personaje foarte îndrăgite în Corcea.

ElderQuest se desfășoară într-o lume fantastică populată ca de obicei cu dragoni, vrăjitori,

castele și femei barbare cu sîni imenși. Jucătorii, numărînd patru milioane doar în Coreea (aproape unul din doisprezece locuitori), formează grupuri de aventurieri, încercînd să cîștige puteri și puncte de experiență care le vor permite să urce în ierarhia socială a tărîmului simili-medieval numit Yerba. Cînd nu se războiesc cu o grămadă de monștri, jucătorii își petrec timpul cu tot felul de interacțiuni sociale. Se căsătoresc. Formează facțiuni politice sau le dizolvă. Există chiar un sistem juridic, menit să oprească acțiunile celor care abuzează de complicatul sistem comercial al jocului. Unii economiști au scris studii privitoare la evoluția și administrarea piețelor din ElderQuest. Sociologii coreeni acordă tot mai mare atenție așa-numitului Sindrom al Lumii Virtuale. La cei care suferă de acesta apar conflicte între valoarea experienței reale și a celei din lumea jocului.

Infecția cu Leela a dus la oprirea serverelor ElderQuest și la resetarea lor cu ajutorul fișierelor de backup, o operație care a durat două zile și în decursul căreia s-au pierdut anumite date din joc. În fapt, toate personajele s-au trezit date în urmă cu două zile, așadar fără experiența și calitățile cîștigate în acest timp.

Faptul i-a supărat pe mulți, însă a fost un dezastru pentru Clanul Prietenilor Sabiei Onoarei. În ziua de dinainte de oprirea serverelor, atacul lor surprinzător decimase forțele superioare ale Societății Jurămîntului Puterea Sîngelui a Lordului Farfhrd. Clanul luase în stăpînire Castelul Obsidian și o comoară uriașă. Avînd acum la dispoziție Securea lui Maldoror, S'tha cel Musculos obținuse nivelul 45 în mînuirea sabiei și urma să primească dări din toate ținuturile din jurul castelului și de la orașul liber Bigburgh din apropiere. A fost cea mai măreață victorie din istoria

clanului. După repornirea serverelor, cei din Jurământul Puterea Sîngelui, care știau acum despre atac, s-au năpustit asupra taberei lui S'tha sub protecția vrăjii Scutul Adamantin și au ucis șaisprezece personaje, inclusiv pe S'tha, care s-a reîncarnat în persoana lui Freetown, un ucenic de nivelul întîi, avînd trei bani de aur, un cuțit și un mic scut de piele.

S'tha (în viața reală Li Kwan Young, în vîrstă de 26 de ani și bine cunoscut poliției din Seul) nu-și pierduse doar statutul și comorile ficționale. ElderQuest e atît de îndrăgit încît poțiunile, sulurile, armele și armura din joc au valoare în lumea reală: prețul curent pe eBay pentru o invocație de calitate e de peste 80 $. Young, care strînsese un imens arsenal de armurărie magică (se spune că prin strîngerea cu ușa a altor jucători) pierduse o adevărată avere.

Young le-a scris mai multe e-mailuri furibunde administratorilor jocului. I se răspunse că nu se putea face nimic. Disperați, el și alți cîțiva jucători dintre Prietenii Sabiei Onoarei apărură la birourile companiei NambiSoft, proprietarii jocului, cerînd să le fie reconfirmată victoria. Cînd paznicii încercară să-i scoată din clădire, se iscă o încăierare și se făcu apel la poliție.

Oricum le-am lua, mesajele apărute a doua zi pe sulurile publice ElderQuest au reprezentat o agravare a situației. Prietenii Sabiei Onoarei ofereau mingi de foc, loțiuni de invizibilitate, Toiagul Opririi al lui Ha-Shek, precum și alte bunuri din joc, în valoare de 30 000 de bani de aur, oricui s-ar fi angajat într-o „misiune în lumea reală" cu scopul de a-l „dezîncarna" pe acela care cauzase resetarea serverelor. Fotografia lui Mehta era transmisă peste tot de către FBI. Recompensa oferită era uriașă. Spre stupefacția

polițiștilor, Jordan Lee spunea adevărul. Fiecare jucător de ElderQuest din lume era în căutarea lui Arjun Mehta. El și Hong avuseseră pur și simplu noroc. Chiuliseră și îl urmăriseră până în San Ysidro, verificîndu-i fizionomia cu ajutorul fotografiei de la FBI. Ca să facă rost de pistol, dăduseră la schimb numărul de acasă al lui Tiger Woods unui puști thailandez care venea la Boba Fett să se joace Starcraft. La motelul Riverside, lui Jordan i se făcuse frică, și după o ceartă în șoaptă, Hong (care în ultima lună se jucase ElderQuest nu mai puțin de 210 ore, sub înfățișarea lui Peenar cel Statornic, un paj de nivelul optsprezece) intrase singur pe fereastră. În momentul critic, Jordan aștepta la colț, la două străzi depărtare. Nu-l văzuse deloc pe Mehta după ce acesta ieșise pe balcon.

Jordan Lee n-a fost pus sub acuzare, însă computerele de la Boba Fett au fost confiscate și sala de jocuri și-a pierdut în cele din urmă autorizația. Ca singura persoană care îl observase pe Arjun Mehta în orele de dinainte de dispariție, Lee și-a cîștigat rapid o oarecare celebritate. A fost supus hipnozei la televizor, a dat mărturie în fața Comisiei de Siguranță Națională a Camerei Reprezentanților, iar în prezent apare des pe la congresele de jocuri și cele dedicate fenomenelor paranormale din Statele Unite.

Un fapt asupra căruia mehtologii nu pot cădea de acord este modul în care Arjun a evadat din motelul Riverside. Au fost propuse diverse metode, de la teoria că s-a dat drept Consuelo Gutierrez, o cameristă care nu era în tură, însă a fost văzută în mod inexplicabil la lucru în dimineața respectivă, pînă la posibilitatea ca Arjun să fi petrecut cîteva ore ascuns deasupra unui panou din tavanul băii. Oricum ar fi reușit, urma i s-a

pierdut complet în San Ysidro și cei mai mulți cred că a trecut granița deghizat. În contul lui bancar nu s-a mai semnalat nici o activitate. Nu și-a contactat familia (pusă sub supraveghere atentă), nici cunoștințele. Cum e posibil să te ascunzi atît de bine, într-o lume a urmelor electronice, a fișierelor log, a biometricii și resturilor fizice de tot felul? Cercetătorii au încercat să demonstreze legăturile lui Arjun cu lumea interlopă, sau cu diversele organizații teroriste cu care fusese asociat în primele zile isterice în care începuse să fie vînat. Pînă acum nu a ieșit la lumină nici un argument convingător. A avut prieteni care l-au ajutat? Un posibil complice e „bărbatul cu coadă de cal" care apare pe caseta de la mall și pe care mulți l-au identificat drept Nicolai Petkanov, prietenul femeii a cărei mașină o furase Arjun pentru a fugi din Redmond. Un autor de viruși condamnat în trecut, Petkanov neagă că l-a întîlnit vreodată pe Mehta, dar confirmă faptul că o interceptare a unei convorbiri telefonice de la adresa la care locuiește împreună cu Christine Rebecca Schnorr i-a condus pe cei de la FBI pînă la motelul Riverside. Schnorr a admis că a avut o relație cu Mehta, cu care Petkanov era la curent. E greu de spus dacă acest fapt face colaborarea sa la un complot menit să-l ajute pe Mehta mai mult sau mai puțin probabilă. Schnorr, pe de altă parte, neagă că ar fi purtat vreo conversație cu Mehta după fuga acestuia din Redmond. Ea și Petkanov s-au mutat de curînd în Mexic, unde vor să-și deschidă un salon de modificare a corpului la Oaxaca.

Ziariștii care au scormonit trecutul lui Mehta s-au axat pe folosirea serverului de la ITON ca loc de teste și nod de distribuție pentru virușii săi. Cînd se stabileau în gazde noi, anumite

variante ale Leelei descărcau chiar plug-in-uri de pe acest site. Lipsa de securitate de aici a fost condamnată de toată lumea, însă numărul candidaţilor care vor să studieze informatica la ITON a crescut spectaculos. Din nefericire, Mehta nu a întreţinut relaţii strînse cu nici unul dintre colegii săi, iar interviurile luate foştilor săi profesori dau puţine indicii.

Aamir Khan, managerul Colibei de Internet Gabbar Singh şi singurul prieten apropiat al lui Mehta, a fost considerat drept cea mai probabilă sursă de ajutor. Căutat de poliţie pentru mai multe încălcări ale codului penal indian referitoare la distribuţia de materiale pornografice, Khan n-a mai fost văzut imediat după ce Mehta a fost identificat drept autorul virusilor Leela. A făcut el oare rost de acte false pentru prietenul său şi l-a dus apoi la o clinică din Shanghai pentru reconstrucţie facială? L-a strecurat el printr-o reţea de case conspirative ale mujahedinilor pînă la o madrassa subterană din Kandahar? Gabbar Singh e acum un magazin de articole de lux, spre dezamăgirea puştilor care se învîrt prin faţa uşii. Managerul, neluînd în seamă şansa antreprenorială pe care o are sub nas, a angajat un chowkidar să-i alunge.

Familia lui Mehta nu mai locuieşte în Zdionă. Atenţia presei, ca să nu mai vorbim despre suferinţa şi grijile pe care şi le-au făcut pentru fiul lor, i-a făcut să părăsească India şi să fugă în Australia, unde acum locuiesc aproape de fiica şi ginerele lor în suburbia Fairfield din Sydney. Domnul Mehta, care s-a retras din lumea afacerilor, refuză orice interviu. Priti Chaudhuri şi soţul ei Ramesh au declarat prin avocatul lor că nu au avut nici un contact cu Arjun de cînd a fugit din Redmond şi că nu cred în toate „acuzaţiile exagerate" care i se aduc.

Precum Arjun Mehta, nici Leela Zahir n-a reapărut. În ciuda dovezilor că își plănuise ieșirea din scenă, India s-a scufundat într-o jale isterică la aflarea veștii, ca și cum vedeta ar fi murit. Un fan a declarat că va merge cu spatele de la Bangalore la Madurai pentru a-l îmbuna pe Dumnezeu s-o aducă înapoi. Au existat zvonuri neconfirmate că unii oameni și-au dat foc.

Tandrețe brută părea condamnat, însă, după o anumită muncă de convingere a celor care susțineau filmul, Rocky Prasad și-a lăsat deoparte scrupulele artistice și a terminat filmările cu altă actriță. Versiunea care a apărut pe ecrane include scene în care tînăra dansatoare Shanti apare numai din spate, vocea personajului a fost dublată, însă are cîteva momente care, retrospectiv, capătă o pregnanță extraordinară. Cîntecul „Acum mă vezi, acum nu", care include legendara secvență de pe metereze, se mai aude și azi, după atîta timp, urlînd din difuzoarele oricărei tarabe de ceai din țară. Secvența a fost examinată cadru cu cadru în căutarea unor indicii privitoare la starea de suflet a Leelei Zahir. „Boala" ei scoțiană și problemele personale din trecut au devenit în scurtă vreme publice, asigurînd pîinea revistelor de cinema timp de cîteva săptămîni. Însă, pe măsură ce aparatul de filmat se năpustește asupra siluetei minuscule care dansează pe zidul castelului, nu dezvăluie nici un semn de tristețe ori nemulțumire. Dimpotrivă, în nici o altă scena Leela nu pare atît de bucuroasă, atît de deplin în comuniune cu lumea. E atît de vie, încît absența ei iminentă pare obscenă, ca și cum ar face dovada unei teribile puteri care asupreste viața umană.

Filmul, nu mai trebuie s-o spunem, a avut un succes enorm. Prasad, Iqbal și Rana au fost

fotografiați bînd coktail-uri „virgin colada" la premiera somptuoasă organizată în sala de banchete a unui hotel din Mumbai, decorată ca o insulă din Pacific. După anunțurile stereotipe de mîhnire față de absența Leelei, și alte cîteva minute de stinghereală, lucrurile au continuat normal. S-au făcut înțelegeri, remarce răutăcioase pe la spatele vedetelor strălucitoare și toată lumea a privit peste umărul interlocutorilor, să vadă dacă nu cumva se întîmpla ceva scandalos în celălalt capăt al încăperii. Lumea filmului știa că pierduse ceva odată cu Leela Zahir. Însă nu știa ce ar fi trebuit să simtă față de această pierdere.

O reacție mai sinceră a venit din partea credincioșilor admiratori ai Leelei, care își proiectaseră dorințele în fața ei luminoasă de pe ecrane. La optsprezece luni după premieră, *Tandrețe brută* rula încă zilnic la un cinema din Mumbai. Oamenii au început să se refere la actrița dispărută cu apelativul Leeladevi, iar printre cinefili, fie ei hinduși sau musulmani, simplitatea și frumusețea ei, dar mai presus de toate absența ei supranaturală, au ajuns să fie considerate atribute ale sfințeniei. Pe pereții standurilor din piețe au apărut mici portrete votive. Într-un sat din Bihar, se spune că un băiețel orb și-a recăpătat în mod miraculos vederea în timp ce o casetă pirat cu filmul se derula pe televizorul starostelui sătesc.

Cum a dispărut vedeta de cinema din hotelul Clansman a ieșit la iveală abia după moartea tragică a soției mogulului media Brent Haydon. În cele optsprezece luni de căsnicie, Gabriella Haydon-Caro a fost nelipsită din circuitele sociale europene și americane. Împreună cu soțul ei, care la vîrsta de cincizeci și cinci de ani renunța treptat la îndatoririle sale zilnice, au urmat o

traiectorie strălucitoare înspre răsărit, de la casa lor din Bel Air la cabana de schi din Aspen, prin insulele Grenadine, Hamptons, la Barcelona, San Tropez și, în cele din urmă, Mykonos, unde au închiriat un iaht și s-au îmbarcat cu un grup de prieteni pentru o croazieră de trei săptămîni prin insulele Greciei. Cronica acesteia a fost scrisă linguşitor de către paparazzi europeni şi cîţiva fotografi aflaţi pe plaja Elia, cel mai apropiat loc de iahtul Paloma în momentul acela, au asistat la moartea celei de-a treia doamne Haydon. E aproape imposibil ca ea să nu fi văzut jet-schi-ul care sălta pe apă. De fapt, există fotografii care o arată uitîndu-se exact în acea direcţie cu cîteva secunde înainte de a sări de pe puntea iahtului. A murit pe loc.

La cîteva zile după ce trupul neînsufleţit a fost transportat la Firenze pentru a fi incinerat, un avocat francez a şocat lumea anunţînd că în urmă cu două săptămîni, doamna Haydon îi dăduse un CD cu menţiunea ca în cazul morţii ei să fie trimis ziarelor din Europa şi America. Discul conţinea un singur document, o poveste dezlînată care e în parte o autobiografie, în parte un jurnal al primului ei an de căsnicie. Îşi descrie acolo copilăria nefericită, înstrăinarea faţă de tatăl ei şi neputinţa de a-şi face prieteni din cauza vieţii rătăcitoare a mamei. Se întoarce în mod repetat la sinuciderea surorii ei. Într-un rînd fără dată, scrie „*Chaque jour plus vite: Caroline, moi*". Se pare că s-a căsătorit dintr-o toană, întîlnindu-şi soţul atunci cînd acesta venise să vadă mansarda în care ea locuia cu fostul ei prieten. „Voiam doar să plec undeva", scria ea. „Nu-mi păsa unde".

Deşi mişcătoare, scrierea are în mare parte doar un interes personal. Pasajele importante se

referă la perioada de dinainte de a-l cunoaște pe Haydon, timp în care lucra ca publicist pentru filme și a fost astfel implicată în dispariția Leelei Zahir. Presa din India a dezvoltat o adevărată fascinație pentru ea datorită zvonului că se încurcase cu Rajiv Rana. Documentul pare a fi într-o oarecare măsură o declarație pentru ziariștii din India, în care mărturisește că a ajutat-o pe Leela să părăsească Scoția.

Testamentul doamnei Haydon afirmă că dispariția Leelei Zahir nu este o răpire (după cum a susținut mama actriței), nici o sinucidere, ci o încercare bine plănuită de a „evada din închisoare". „De ce ar fi rămas?", scrie doamna Haydon. „Nu avea nimic. Era un fel de prostituție". Ideea că Leela Zahir, idolatrizată de o întreagă națiune, era de fapt „sclava mamei sale, care o trata ca o matroană de bordel" a șocat profund India. Suferințele îndurate de Leela i-au sporit aura de sfințenie. Mulțimi furioase s-au adunat în fața caselor deținute de anumiți membri ai lumii filmului, incendiind reședința din Pali Hill a Faizei Zahir într-o noapte de răzmeriță care s-au întins în întregul oraș și au provocat moartea cîtorva persoane. Faiza Zahir se afla atunci în străinătate, însă și acum sună din cînd în cînd la ziare de la noua ei reședință din Dubai, pentru a se plînge de „Caro, cățeaua aia mincinoasă".

Gabriella Haydon scrie că privea pe fereastra camerei sale de la hotelul Clansman cînd o față a apărut la geam arătînd precum „Cathy din *La răscruce de vînturi*". Întrucît se găseau la etaj, apariția o înspăimîntă. În timp ce privea îngrozită, își dădu seama că era Leela Zahir, care se urcase cumva pe acoperiș și apoi coborîse pe un burlan pentru a-i bate în geam. Îi dăduse drumul înăuntru și văzuse că era gros îmbrăcată și purta

un mic rucsac. Spre surprinderea ei, Leela „m-a îmbrățișat și mi-a spus că eram singura ei prietenă. Ne-am așezat pe pat și mi-a povestit despre viața ei și despre lucrurile pe care mama ei o pusese să le facă. Am fost îngrozită".

Gabriella susține că Leela își făcuse un plan bine gîndit de evadare, însă avea nevoie de ajutor. „Îmi era simpatică", mai scrie Gabriella, „și îi uram pe toți cei care aveau de-a face cu filmul ăla. Așa că i-am spus că o voi ascunde la mine în cameră și o voi conduce la aeroportul Inverness în dimineața următoare". Gabriella nu întrebase încotro pleca Leela, însă fata spusese că „avea un amic". „Un prieten, spusese, și apoi se corectase. Nu era prietenul ei, dar vorbise cu el pe Internet și urmau să se întîlnească. N-a spus nimic mai mult."

În dimineața următoare, în timp ce poliția începea o căutare amănunțită care avea pînă la urmă să facă uz de elicoptere și de scafandri care au cercetat fundul lacului Lone, Gabriella s-a ținut de promisiune. „Nu ne-am spus aproape nimic în timpul călătoriei. Apoi și-a luat geanta și a intrat la Plecări. M-am gîndit s-o rog să mă ia cu ea."

Pe la începutul toamnei, diferitele variante ale Leelei au fost aduse sub control. Operatorii de sisteme, zguduiți bine în ultimul timp, s-au putut întoarce la lucru fără să se mai teamă, iar specialiștii în securitatea computerelor și-au numărat banii. Desigur, vina trebuia să cadă asupra cuiva și, prin consens general, căzu asupra corporației Virugenix. Cu reputația pătată și cu prețurile acțiunilor scăzînd incontrolabil, echipa de manageri a demisionat en masse. Nici acest lucru nu a fost de ajuns și într-un singur an

brandul Virugenix a dispărut de pe ecranele din toată lumea, resursele companiei fiind cumpărate de rivalii ei. De la o adresă secretă din Montana, fostul Vînător de Fantome Darryl Gant conduce acum Mehtascourge.org, unul dintre cele mai extremiste site-uri avînd legătură cu Leela, care se concentrează pe hăituirea lui Arjun Mehta, pe care Gant îl consideră a fi responsabil de multe dintre relele din lume, de la concedierea sa pînă la reducerea programului spaţial american.

Gant are mult de lucru. Vin relatări despre Arjun Mehta şi Leela Zahir din toată lumea. Uneori sînt văzuţi împreună, alteori separat. Ea e zărită cerşind pe străzile din Jakarta şi vorbind la telefon într-un taxi din New York. El e văzut azi la o demonstraţie anti-globalizare în Paris, iar mîine asistînd la un meci de hochei pe iarbă într-un sat din Gujarat. S-a îngrăşat incredibil. Ea şi-a făcut operaţii estetice ca să semene cu o europeancă. Relatări insistente, provenite mai ales din ţări din zona Pacificului, vorbesc despre un tînăr care-i seamănă lui Mehta însoţit de o femeie sud-asiatică de o vîrstă cu el, amîndoi îmbrăcaţi „băieţeşte" sau „dezordonat". Uneori sînt văzuţi sărutîndu-se sau ţinîndu-se de mînă. Conform teoriilor conspiraţiei, există o singură explicaţie posibilă, o singură înlănţuire a faptelor care are sens.

ÎN COLECȚIA „BIBLIOTECA POLIROM"

au apărut:

Nikos Kazantzakis – *Zorba Grecul*
F.M. Dostoievski – *Idiotul*
Gustave Flaubert – *Doamna Bovary*
Boris Pasternak – *Doctor Jivago*
*** – *Dulcea mea Doamnă/Eminul meu iubit. Corespondență inedită Mihai Eminescu – Veronica Micle*
Oscar Wilde – *Portretul lui Dorian Gray*
D.H. Lawrence – *Amantul doamnei Chatterley*
F. Scott Fitzgerald – *Blîndețea nopții*
Mihail Bulgakov – *Cupa vieții*
Salman Rushdie – *Rușinea*
Saul Bellow – *Ravelstein*
J.D. Salinger – *Nouă povestiri*
Ian McEwan – *Amsterdam*
Andreï Makine – *Crima Olgăi Arbelina*
Jonathan Coe – *Casa somnului*
J.D. Salinger – *De veghe în lanul de secară*
John Fowles – *Iubita locotenentului francez*
José Saramago – *Toate numele*
Peter Ackroyd – *Documentele lui Platon*
D.H. Lawrence – *Fii și îndrăgostiți*
F. Scott Fitzgerald – *Marele Gatsby*
Antonio Tabucchi – *Capul pierdut al lui Damasceno Monteiro*
Ernst Jünger – *Grădini și drumuri*
I.S. Turgheniev – *Prima iubire*
Mika Waltari – *Etruscul*
Bernhard Schlink – *Cititorul*
Max Frisch – *Homo faber*
Dino Buzzati – *Deșertul tătarilor*
Andreï Makine – *Testamentul francez*
Kazuo Ishiguro – *Rămășițele zilei*
Saul Bellow – *Trăiește-ți clipa*
John Fowles – *Colecționarul*
A.P. Cehov – *Logodnica și alte povestiri*
Colm Tóibín – *Povestea nopții*
Julian Barnes – *Anglia, Anglia*

Ismail Kadare – *Generalul armatei moarte*
José Saramago – *Pluta de piatră*
William Trevor – *Citindu-l pe Turgheniev*
Erico Verissimo – *Incident la Antares*
Aglaja Veteranyi – *De ce fierbe copilul în mămăligă*
Max Frisch – *Eu nu sunt Stiller*
Amélie Nothomb – *Igiena asasinului*
George Orwell – *Ferma Animalelor*
Michael Ondaatje – *Obsesia lui Anil*
J.D. Salinger – *Dulgheri, înălțați grinda acoperișului* și *Seymour: o prezentare*
Luis Sepúlveda – *Bătrînul care citea romane de dragoste*
Dino Buzzati – *O dragoste*
D.H. Lawrence – *Fata pierdută*
Umberto Eco – *Numele trandafirului*
J.D. Salinger – *Franny și Zooey*
Muriel Spark – *Lorzi și complici*
Daniel Pennac – *La căpcăunii veseli*
Daniil Harms – *Mi se spune capucin*
Boris Pasternak – *Sub înaltă protecție*
Salman Rushdie – *Ultimul suspin al Maurului*
Günter Grass – *În mers de rac*
George Orwell – *O mie nouă sute optzeci și patru*
Amélie Nothomb – *Uimire și cutremur*
Lawrence Durrell – *Cvartetul din Alexandria. Justine*
Iris Murdoch – *Clopotul*
Italo Calvino – *Castelul destinelor încrucișate*
John Fowles – *Magicianul*
Ian McEwan – *Grădina de ciment*
Dai Sijie – *Balzac și Micuța Croitoreasă chineză*
Russell Banks – *Dulcea lume de după*
Lawrence Durrell – *Cvartetul din Alexandria. Balthazar*
Saul Bellow – *Darul lui Humboldt*
Vladimir Nabokov – *Lolita*
Aldous Huxley – *Minunata lume nouă. Reîntoarcere în minunata lume nouă*
Helen Fielding – *Jurnalul lui Bridget Jones*
I.S. Turgheniev – *În ajun. Fum*
Paul Auster – *Tombuctu*
F.M. Dostoievski – *Demonii*

Malcolm Lowry – *Sub vulcan*
Charles Bukowski – *Femei*
Max Frisch – *Numele meu fie Gantenbein*
Mihail Bulgakov – *Inimă de câine*
Antonio Tabucchi – *Se face tot mai târziu*
Mika Waltari – *Egipteanul*
Iris Murdoch – *Marea, marea*
Henry James – *Daisy Miller*
Alessandro Baricco – *Ocean Mare*
Arthur Rimbaud – *Opere*
Dino Buzzati – *Bărnabo, omul munţilor. Secretul Pădurii Bătrîne*
George Orwell – *Zile birmaneze*
Lawrence Durrell – *Cvartetul din Alexandria. Mountolive*
William Faulkner – *Zgomotul şi furia*
P.G. Wodehouse – *Greşeala lordului Emsworth*
Henry de Montherlant – *Un asasin îmi e stăpîn*
Michael Cunningham – *Orele*
Juan Marsé – *Vraja Shanghaiului*
Ismail Kadare – *Florile înghețate din martie*
José Saramago – *Evanghelia după Iisus Hristos*
Lev Tolstoi – *Anna Karenina* (2 vol.)
Marguerite Yourcenar – *Ca o apă care curge*
Tracy Chevalier – *Fata cu cercel de perlă*
Aldous Huxley – *Punct contrapunct*
Leonard Cohen – *Joaca preferată*
Oscar Wilde – *De Profundis*
Villiers de l'Isle-Adam – *Povestiri crude şi insolite*
Arturo Pérez-Reverte – *Tabloul flamand*
Agneta Pleijel – *Lord Nevermore*
Vladimir Nabokov – *Glorie*
Lawrence Durrell – *Cvartetul din Alexandria. Clea*
Tracy Chevalier – *Îngeri căzători*
Anna Gavalda – *O iubeam*
J.-K. Huysmans – *Liturghia neagră*
Alessandro Baricco – *Mătase*
E.A. Poe – *Masca Morţii Roşii şi alte povestiri*
Leonard Cohen – *Frumoşii învinşi*
Andrei Platonov – *Moscova cea fericită şi alte nuvele*
V.S. Naipaul – *Măscăricii*

Bernhard Schlink – *Evadări din iubire*
John Fowles – *Turnul de abanos*
Jack Kerouac – *Pe drum*
Graham Greene – *Americanul liniștit*
Salman Rushdie – *Harun și Marea de Povești*
Mihail Bulgakov – *Garda albă*
Kurt Vonnegut – *Fii binecuvîntat, domnule Rosewater*
Julio Cortázar – *Toate focurile, focul*
Kurt Vonnegut – *Abatorul cinci*
Luis Sepúlveda – *Nume de toreador*
Graham Greene – *Comedianții*
William Faulkner – *Pogoară-te, Moise*
Michel Tournier – *Gaspar, Melhior & Baltazar*
William Burroughs – *Pederast*
Mika Waltari – *Amanții din Bizanț*
Nadejda Mandelștam – *Fără speranță*
Salman Rushdie – *Pămîntul de sub tălpile ei*
José Saramago – *Anul morții lui Ricardo Reis*
Vladimir Nabokov – *Invitație la eșafod*
Juan Marsé – *Cozi de șopîrlă*
Aglaja Veteranyi – *Raftul cu ultimele suflări*
Graham Greene – *La drum cu mătușă-mea*
Ian McEwan – *Ispășire*
Alain Robbe-Grillet – *Reluarea*
Katarina Frostenson – *Ioni*
P.G. Wodehouse – *Fulger în plină vară*
John Fowles – *Mantisa*
D.H. Lawrence – *Șarpele cu pene*
John Cheever – *Falconer*
Kurt Vonnegut – *Galápagos*
Michel Tournier – *Picătura de aur*
Daniel Pennac – *Zîna carabină*
Dino Buzzati – *Marele portret*
Ismail Kadare – *Piramida*
Michel Houellebecq – *Platforma*
Haruki Murakami – *În căutarea oii fantastice*
Iris Murdoch – *Fiul cuvintelor*
Kazuo Ishiguro – *Pe cînd eram orfani*
Tomas Tranströmer – *Pagini din cartea nopții*
Charles Bukowski – *De duzină*
F.M. Dostoievski – *Jucătorul și alte microromane*

Alice Sebold – *Minunatele oase*
Philip Roth – *Pata umană*
Helen Fielding – *Bridget Jones : La limita raţiunii*
Sylvia Plath – *Clopotul de sticlă*
Primo Levi – *Mai este oare acesta un om ?*
Graham Greene – *Sfîrşitul unei iubiri*
Andreï Makine – *Pămîntul şi cerul lui Jacques Dorme*
Julio Cortázar – *Manuscris găsit într-un buzunar şi alte povestiri*
Martin Amis – *Născuţi morţi*
José Saramago – *Istoria asediului Lisabonei*
P.G. Wodehouse – *Nori grei deasupra Castelului Blandings*
Laurence Sterne – *Viaţa şi opiniunile lui Tristram Shandy, Gentleman*
Charles Bukowski – *Factotum*
Jonathan Coe – *Clubul putregaiurilor*
Charles Frazier – *Cold Mountain*
Tim O'Brien – *Vrăjitorul*
Arturo Pérez-Reverte – *Regina Sudului*
Haruki Murakami – *Dans dans dans*
Daniel Pennac – *Micuţa vînzătoare de proză*
Daniel Defoe – *Jurnal din Anul Ciumei*
Philip Roth – *M-am măritat cu un comunist*
Georges Bataille – *Madame Edwarda. Mortul. Istoria ochiului*
Nathaniel Hawthorne – *Casa cu şapte frontoane*
Elias Canetti – *Orbirea*
Christian Haller – *Muzica înghiţită*
Kurt Vonnegut – *Leagănul pisicii*
Arto Paasilinna – *Morarul care urla la lună*
Alfredo Bryce Echenique – *Grădina iubitei mele*
Torgny Lindgren – *Caltaboşul*
Graham Greene – *Puterea şi gloria*
Italo Calvino – *Palomar*
John Fowles – *Daniel Martin*
Luis Sepúlveda – *Jurnalul unui killer sentimental. Yacaré*
Kobo Abe – *Femeia nisipurilor*
Saul Bellow – *Herzog*
Paul Auster – *Cartea iluziilor*

Peter Beagle – *Ultima licornă*
Nick Hornby – *Febra stadioanelor*
Arturo Pérez-Reverte – *Clubul Dumas*
Charles Bukowski – *Poşta*
Eiji Yoshikawa – *Musashi* (2 vol.)
Amélie Nothomb – *Metafizica tuburilor*
John Steinbeck – *Iarna vrajbei noastre*
Tracy Chevalier – *Albastru pur*
Richard Brautigan – *La pescuit de păstrăvi în America*
Ernst Jünger – *Pagini din Kirchhorst. Coliba din vie*
Erri De Luca – *Tu – al meu*
Michael Ondaatje – *În pielea unui leu*
P.G. Wodehouse – *S-a făcut, Jeeves!*
Ian McEwan – *Inocentul*
Chuck Palahniuk – *Fight Club*
Michel Tournier – *Fecioara şi căpcăunul*
Primo Levi – *Armistiţiul*
Shusaku Endo – *Un idiot minunat*
Luis Sepúlveda – *Hot Line*
Gaétan Soucy – *Fetiţa care iubea prea mult chibriturile*
Lauren Weisberger – *Diavolul se îmbracă de la Prada*
Richard Brautigan – *În zahăr de pepene*
Alessandro Baricco – *Fără sînge*
Graham Greene – *Consulul onorific*
Daniel Pennac – *Fructele pasiunii*
Amos Oz – *Să cunoşti o femeie*
Ismail Kadare – *Aprilie spulberat*
Amélie Nothomb – *Mercur*
Arturo Pérez-Reverte – *Maestrul de scrimă*
Ha Jin – *În aşteptare*
Mary Shelley – *Frankenstein*
Margaret Mazzantini – *Nu te mişca*
Bruno Schulz – *Manechinele*
Vladimir Nabokov – *Ada sau ardoarea*
Daniel Mason – *Acordorul de piane*
P.G. Wodehouse – *Codul de onoare al Wooster-ilor*
Dai Sijie – *Complexul lui Di*
William Faulkner – *Absalom, Absalom!*
Vladimir Makanin – *Underground sau Un erou al timpului nostru*
Italo Calvino – *Iubiri dificile*

Sophie Kinsella – *Mă dau în vînt după cumpărături*
Umberto Eco – *Misterioasa flacără a reginei Loana*
Elfriede Jelinek – *Pianista*
Raymond Carver – *Taci, te rog!*
Max Frisch – *Montauk*
Chuck Palahniuk – *Sufocare*
Jonathan Franzen – *Corecţii*
Ian McEwan – *Mîngîieri străine*
Kurt Vonnegut – *Mama Noapte*
Norman Mailer – *Cei goi şi cei morţi*
Peter Beagle – *Un loc plăcut şi numai al lor*
Amélie Nothomb – *Antichrista*
Mihail Bulgakov – *Scene moscovite*
Nick Hornby – *High Fidelity*
Tracy Chevalier – *Doamna şi licornul*
Ryū Murakami – *Albastru nemărginit, aproape transparent*
John Steinbeck – *La răsărit de Eden*
Dino Buzzati – *Cele mai frumoase povestiri*
José Saramago – *Eseu despre orbire*
Flannery O'Connor – *Sfetnicul din sînge*
J.L. Borges – *Poezii*
Andreï Makine – *Femeia care aştepta*
Graham Greene – *Expresul de Stambul*
D.H. Lawrence – *Curcubeul*
Sophie Kinsella – *Goana după cumpărături la New York*
Amy Tan – *Clubul Norocoaselor*
Kazuo Ishiguro – *Un artist al lumii trecătoare*
Ken Kesey – *Zbor deasupra unui cuib de cuci*
Martin Amis – *Săgeata timpului*
Günter Grass – *Toba de tinichea*
Nadejda Mandelştam – *Speranţă abandonată*
Andrei Codrescu – *Casanova în Boemia*
Jorge Luis Borges & Adolfo Bioy Casares – *Cărţi scrise în doi*
F. Scott Fitzgerald – *Dincoace de Paradis*
Daniel Pennac – *Dictatorul şi hamacul*
Tom Sharpe – *Marea aspiraţie*
Bernhard Schlink – *Crima lui Selb*
William Faulkner – *Lumină de august*
Amélie Nothomb – *Dicţionar Robert de nume proprii*

Saul Bellow – *Iarna decanului*
Ian McEwan – *Copilul furat*
Helen Fielding – *Olivia Joules şi imaginaţia hiperactivă*
Tomas Tranströmer – *Taina cea mare*
Jeffrey Eugenides – *Middlesex*
William S. Burroughs – *Junky*
Arturo Pérez-Reverte – *Conspiraţia din Sevilla*
P.G. Wodehouse – *Sezonul de împerechere*
Amos Oz – *Soţul meu, Michael*
Michel Houellebecq – *Extinderea domeniului luptei*
Salman Rushdie – *Orient, Occident*
Philip Roth – *Complexul lui Portnoy*
John Fowles – *Omida*
Javier Marías – *Chipul tău, mîine. 1. Febră şi lance*
Mihail Bulgakov – *Însemnările unui tînăr medic*
Graham Greene – *Factorul uman*
Michael Cunningham – *O casă la capătul lumii*
Henry de Montherlant – *Micuţa infantă de Castilia*
Carlos Ruiz Zafón – *Umbra vîntului*
Raymond Carver – *Despre ce vorbim cînd vorbim despre iubire*
E.A. Poe – *Misterul lui Marie Rogêt şi alte povestiri*
W. Somerset Maugham – *Luna şi doi bani jumate*
Ismail Kadare – *Fiica lui Agamemnon. Succesorul*
Claudio Gatti – *Prevestirea*
Kurt Vonnegut – *Hocus Pocus*
Bret Easton Ellis – *American Psycho*
Alberto Vázquez-Figueroa – *Tuareg*
Mika Waltari – *Mikael Karvajalka*
Salman Rushdie – *Copiii din miez de noapte*
John Kennedy Toole – *Conjuraţia imbecililor*
Amy Tan – *Fiica tămăduitorului de oase*
Sophie Kinsella – *La cumpărături în rochie de mireasă*
Norman Mailer – *Un vis american*
Julio Cortázar – *Şotron*
Donna Tartt – *Istoria secretă*
Tom Sharpe – *Wilt*
Ryū Murakami – *Copii de aruncat*
J.D. Salinger – *De veghe în lanul de secară*
P.G. Wodehouse – *Un Pelican la Castelul Blandings*
Hari Kunzru – *Virusul*

în pregătire:

Umberto Eco – *Pendulul lui Foucault*
Amélie Nothomb – *Sabotaj din iubire*
Dino Buzzati – *Monstrul Colombre și alte cincizeci de povestiri*
Anna Gavalda – *Împreună*
Elfriede Jelinek – *Excluşii*

ÎN SERIA DE AUTOR „DAVID LODGE"

au apărut:

Schimb de dame
Ce mică-i lumea!
Meserie!
Terapia
Muzeul Britanic s-a dărîmat!
Veşti din Paradis
Gînduri ascunse
Răcane, nu ţi-e bine!
Cît să-ntindem coarda?
Afară din adăpost

în pregătire:

Autorul la rampă!

ÎN SERIA DE AUTOR „AMIN MAALOUF"

au apărut:

Periplul lui Baldassare
Stînca lui Tanios
Primul secol după Béatrice
Grădinile luminii

în pregătire:

Leon Africanul

ÎN SERIA DE AUTOR „HARUKI MURAKAMI"

au apărut:

La sud de graniță, la vest de soare
Cronica păsării-arc
Pădurea norvegiană
Iubita mea, Sputnik
În căutarea oii fantastice
La capătul lumii și în țara aspră a minunilor
Elefantul a dispărut

în pregătire:

Kafka pe malul mării

BIBLIOTECA POLIROM

PROZĂ XXI

„O satiră impresionantă, în linia lui Martin Amis sau Chuck Palahniuk, scrisă cu o precizie cinematografică."

The New York Times

„Vocea insinuantă, înşelătoare a lui Kunzru ne oferă o percepţie nuanţată şi, în acelaşi timp, violentă a vieţii noastre în satul global."

Booklist

„Un roman profund şi antrenant, o satiră a erei Internetului."

USA Today

„***Virusul*** este o meditaţie extrem de actuală despre catacombele lăcomiei, banilor şi tehnologiei."

Bookmarks Magazine

„Chiar dacă nu vă pricepeţi deloc la computere, ***Virusul*** este un roman atît de bun, de inteligent scris şi de amuzant, încît o să vă cucerească de la prima pagină!"

The Washington Post Book World

EDITURA POLIROM
ISBN 973-46-0100-8
www.polirom.ro